

UNLOCKING THE MYSTERY OF A LONG-LOST CIVILIZATION

THE ATLANTIS BLUEPRINT

RAND FLEM-ATH
and
COLIN WILSON

bu
ATLANTİS
TASLAK

Ayrıca Rand Flem-Ath tarafından

Gökyüzü Düştüğünde: Atlantis'i Ararken
(Rose Flem-Ath ile birlikte)

Ayrıca Colin Wilson tarafından

Mgeçmiş: AnbensoruşturmaÖkült,
enParanormal veSdoğaüstü
Starseekers
sençözülmemişMgeçmişPduruşPYeniden gönderilen
(Damon Wilson'la birlikte)
FROMAtlantis'eSfenks:
RgeçenLostWisdomAeskiWdünya
ToAtlasHolPdanteller veSdönümSitler
AhacizDkılçık

bu
ATLANTİS
TASLAK

RAND FLEM-ATH
ve
COLIN WILSON

Lküçük, Bsıralı veÇşirket

*Aküçük, kahvereng*Kitap

İlk olarak 2000 yılında Büyük Britanya'da yayınlandı
Little, Brown and Company tarafından

Telif hakkı © Rand Flem-Ath ve Colin Wilson 2000

Yazarların manevi hakları ileri sürülmüştür.

Tüm hakları Saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın veya başka herhangi bir ciltleme veya kapak şeklinde başka şekilde dağıtılamaz.
bu koşul dahil olmak üzere benzer bir koşul
aranmaksızın yayımlandığı
sonraki alıcı

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı
British Library'den edinilebilir.

ISBN 0 316 85313 5

Künyede M Kurallarına Göre Dizgi Biddles
Ltd, Guildford ve Kings Lynn tarafından Büyük
Britanya'da basılmış ve ciltlenmiştir

Little, Brown and Company (İngiltere)
Brettenham Evi
Lancaster Yeri
Londra WC2E 7TR

Rose için, sonsuza kadar. . .

Rand Flem-Ath

Eşim Joy için

Colin Wilson

Çiğerik

	Analitik İçindekiler	ix
	Teşekkür	xv
	önsöz	xix
1	Hapgood'sSecretQıçınAtlantis	1
2	ToBlueprint	31
3	ToGizaPkırağıMeridian	63
4	Tsıcak'sHolÇançer	86
5	6,000 DkabalCelsius	110
6	AeskiVoyagerler	140
7	FallenAmelekler	181
8	GeskiSbölümSitler	215
9	WşapkaTımparatorlarFses	258
10	ToLegacy	295
ek 1	BlueprintsAtlantis	319
Ek 2	LetmekRveFlem-Ath'den CharlesHHapgood, 16 OEkim1982	328

viii	ToAtlantisBlueprint	
Ek 3	SdönümSitlerLmürekkepliHudson BayPole	331
Ek 4	SdönümSitlerLmürekkepliYukonPole	336
Ek 5	TyarışmaLostSitler	340
Ek 6	SBekliyorTime veWastingSadımlamak: Ben nasılceCcevherDyemekWentWrong	345
Ek 7	ToMmekaniğiMkarıncaDyerleştirme	352
	notlar	358
	bibliyografya	374
	dizin	391

AanalitikThünerli nın-ninÇiçerik

önsöz

Bir çeşmedeki madeni paralar – dünya ejderhaları – Feng shui – coğrafya – tapınağın kordonu – rahip zanaatından bilime – plan – Rand ve Colin'in işbirliği.

Bölüm 1: Hapgood'un Atlantis için Gizli Görevi Hapgood'un ölümü – eseri – Mu ve Platon'un Atlantis – yer kabuğunun yer değiştirmesi – Albert Einstein ile işbirliği – Einstein'ın ölümü – Profesör Ma – Kaptan Arlington Mallery – Piri Reis – Hapgood Başkan Kennedy'ye yaklaşıyor – Hapgood Rand'a yazıyor – 100.000 yıllık bir uygarlık?

Bölüm 2: Plan

Rand bir senaryo yazıyor – Donovan'ın 'Hail Atlantis'i – Athanasius Kircher'in Atlantis haritası – buzsuz Antarktika – Platon'un 'gerçek okyanusu' ve oşinografların 'dünya okyanusu' – Hudson Körfezi Kutbu – Rand ve Rose, Hapgood ile yazışmaya başlıyor – William Fairfield Warren – Bal Gangadhar Tilak – *Sonunda Atlantis!* – Thomas Kuhn – John Anthony Batı ve

Sfenks – altın bölüm – *Gökyüzü Düştüğünde*-diğer kitaplar - yanlış hizalanmış Mezoamerikan ve Orta Doğu kutsal siteleri - enlem yoluyla Hudson Körfezi Kutbuna bağlantı.

Bölüm 3: Giza Başlangıç Meridyeni

Başlangıç meridyeni üzerine 1884 Washington DC konferansı – Charles Piazz Smyth Giza'yı seçti – konferans Greenwich'e yerleşti – Giza'nın 100 derece batısında Tiahuanaco – 10 phi kutsal bölge – Lubaantum ve kristal kafatası – Amazon'daki Portekizli bandeiristalar – Percy Fawcett'in Amazon arayışı Atlantis şehirleri - Giza ana meridyeninde Paskalya Adası, Teotihuacan, Tula, Copan, Quirgua, Lubaantum ve Quito - planı kullanarak Fawcett'in Atlantis şehirlerini bulmak - kutsal bir sitede Canterbury Katedrali.

Bölüm 4: Thoth'un Kutsal Odası

Herodot ve Büyük Piramit – Al-Mamun'un kırılması ve girişi – Christopher Dunn ve piramit – Thoth'un Kutsal Odasına yapılan büyü – *Alkazar'ın Sırları*- yanlış yönlendirme – David Furlong ve Giza'da phi – piramitlerin uçlarından geçen bir Fibonacci spirali – Sfenks'in önünde kırmızı granit – Giza'da 28 derece – Thoth'un Kutsal Odası'nı gizleyen büyüyü bozuyor.

Bölüm 5: 6.000 Santigrat Derece

Libya Çölü'nde dokuz iskelet – tektitlerin gizemi – sondaj delikleri ve yüksek sıcaklıklar – Lord Rennell Hapgood ile temas kurar – 6.000 santigrat derece – toz metalurji – Shawn Montgomery Rand'ı Brown'ın Gazi ile tanıştırır – simya ve cam – Jules Verne'in tahmini – Yull Brown Demir Perde – Shawn Brown ile röportajlar – Amerika'da altın madenciliği – portatif demirhaneler – Dr Oswaldo Rivera ve Tiahuanaco'nun yaşı.

Bölüm 6: Kadim Yolcular

Kosta Rika'nın taş topları – ley hatları – eski Japon çömlekleri

Amerika'da – David Kelley ve Maya takvimi – pasifik yolcuları – James Bailey ve antik madencilik operasyonları – Chatelain ve şaşırtıcı Ninevah sayısı – Jane Sellers'ın Mısır öncülü hakkında – John Lash Dendera burcunda – Homo erectus denizi geçiyor – uygarlık ne zaman başladı ?

Bölüm 7: Düşmüş Melekler

Enoch kaçırıldı – James Bruce Nil'in kaynağını arıyor – Ahit Sandığı – Enoch Kitabı – Gözcüler – Ölçüm ipli melekler – O'Briens yazıyor *Azınlığın Dehası* –antik jeolojik araştırma – Shining Ones – Kharsag Destanı – Sismik bir cihaz olarak Uriel'in makinesi –*Meleklerin Küllerinden*-Yedi Bilge – Baalbek Yukon Kutbu sırasında 7N'de.

Bölüm 8: Altın Bölüm Siteleri

Rennes-le-Château - Lincoln'ün *Kutsal Modelin Anahtarı* Berenger Saunière'in muhteşem zenginliği – Tapınak Şövalyeleri, Kral Süleyman Tapınağı'nı kazıyor – Gotik mimari – Kral Philip Düzeni yok ediyor – Lincoln'ün görevleri – Sion Tarikatı – pentagram – Cornford ve Poussin'in tablosu – 1156'da Rennes-le-Château yakınlarındaki Alman madenciler – yörünge Venüs – Nanking ve Rennes bir altın bölüm bölümünde – Urumchi'nin mumyaları – Bruce Cathie Çin piramitlerini bulur – Geneset – Bornholm'da hizalanmış kiliseler – Yonaguni'deki sualtı 'piramidi' – Berriman'ın antik ölçüleri.

Bölüm 9: Tapınakçılar Ne Buldu

Rosslyn Şapeli ve Hiram Anahtarı – Critchlow's *Zaman hala duruyor* -Masonluğun kökenleri – Tintagel, Glastonbury, Stonehenge, Avebury ve antik enlemler – Pyongyang'daki Kore piramitleri – Yukon Kutbu – Jacques De Molay – Fransa'da İsa? – Hudson Körfezi Kutbu sırasında 30N'de Kartaca – altın değnek ve Cuzco – Viracocha ölçümlere dahil – Cuzco ve Quito arasındaki bağlantılar –

Baalbek ve Ollantaytambu arasındaki bağlantılar – 50/50 kutsal site olarak Rosslyn – Amerika'daki Tapınakçılar?

Bölüm 10: Miras

Bolivya ormanlarında Bill Denevan – Thor Heyerdahl ve Kanarya Adası piramitleri – Sipan piramidinin mezar soyguncuları – kokain mumyaları – Robert Tapınağı ve Hacı Ahmed haritası – Yukon Kutbu – X olayı – Güney Afrika'daki anatomik olarak modern insanlar – 100.000 yıl önceki okyanus akıntıları – Atlantis Kanalı – Uriel'in güneydeki makinesi – Antarktika üzerinde uydu – Atlantis şehrinin konumu.

Ek 1: Atlantis'ten Planlar

John Anthony West'ten bir faks - 10.500'e karşı 9.600M.Ö– Bauval ile dostane tartışma – Dr Anthony Aveni ve yanlış hizalanmış Mezoamerikan siteleri – eski kutuplarla bağlantılı kutsal alanlar – jeolojik işaretler ve zaman kapsülleri.

Ek 2: Charles Hapgood'dan Rand Flem-Ath'e Mektup, 16 Ekim 1982

Yer kabuğunun evrimdeki rolü – felaket efsaneleri – tarımın kökenleri makalesi – yükselme güvenli bir bahis değil – 100.000 yıllık medeniyetler – yeni bir baskı *Dünyanın Değişen Kabuğunu*-yer değiştirmeler için zaman ölçeği – maksimum yer değiştirme bölgeleri.

Ek 3: Hudson Körfezi Kutbuna Bağlı Kutsal Yerler (60N 83W)

Yarım derece (30 deniz mili) hata payı – enlemlere göre kutsal yerler – Hudson Körfezi Kutbuna mesafeye göre kutsal yerler.

Ek 4: Yukon Kutbuna Bağlı Kutsal Mekanlar (63N 135W)

Enlemlere göre kutsal yerler – Yukon Kutbu'na uzaklığa göre kutsal yerler.

Ek 5: Kayıp Sitelerin İzlenmesi

Atlantis Blueprint - Fawcett'in kayıp Atlantis şehri -
California'da Ojai - geriye dönük mühendislik *Kayıp Ufuk*ve
Shangri-La – Moğolistan, Suudi Arabistan ve Sahra Çölü'ndeki
potansiyel kayıp kutsal yerler.

*Ek 6: Zaman Harcamak ve Boşa Yer Harcamak: Buz Çekirdeği Randevusu
Nasıl Yanlış Gitti?*

Disney World'de bir piyango – Küçük Antarktika buz tabakası için
çelişkili buz çekirdeği tarihleri – Pisagor ve antipodlar – Sibirya,
Alaska ve Beringya'daki Küçük Antarktika'ya karşı kutup bölgeleri
– buzul çağı teorisinin kökenleri – Gould'un 'Tekdüzecilik gerekli
mi?' – 'kutuplar arası nokta' adı verilen yeni bir araç – Küçük
Antarktika'nın en kalın buzları ve eski buzsuz bölgeleri.

*Ek 7: Manto Yer Değiştirme Mekanizması İç çekirdeğin dönüşü –
Hawaii sıcak noktası – yer değiştirmelerdeki astronomik
faktörler – Donald Tim Seitz (Sr) ve dünya-ay yerçekimi
kuyusu – karasal bir alternatif – manto yer değiştirmeleri ve
dünyanın eğim döngüsü – 29.400 yıl daha güvenli.*

Ateşekkür

Rand Flem-Ath

Karım Rose, kitabını yazarken bana çok değerli yardımlarda bulunmak için kendi kitabını yazmaktan sık sık zaman ayırdı. *Atlantis Planı*.AM Heath'den Bill Hamilton'a harika bir iş ve sonsuz sabrı için çok teşekkürler. Başından beri bu kitaba inandığı için Alan Samson'a özel bir teşekkür ederiz. Ayrıca Caroline North ve Andrew Wille'e el yazmamızın titiz ve anlayışlı düzenlemeleri için minnettarım.

Charles Hapgood'un kataloglanmamış arşivlerini ele almanın heyecan verici ama yorucu işindeki yardımları için arkadaşım Martin Schnell'e teşekkür ederim. Yale/Beinecke Nadir Kitaplar ve El Yazmaları Kütüphanesindeki personel, bu materyalleri keşfetmemize izin vermede çok yardımcı oldular. Aynı şekilde, Kudüs'teki Yahudi Ulusal ve Üniversite Kütüphanesindeki personel bana Einstein-Hapgood yazışmalarını görme ayrıcalığını verdi. Ayrıca, John Simon Guggenheim Memorial Foundation'dan G. Thomas Tanselle, Albert Einstein'ın Profesör Hapgood hakkındaki yazılarının kopyalarını cömertçe bana gönderdi.

Her zaman olduğu gibi, Ray Grasse'nin mizahı ve iyi tavsiyesi, iyimser bir yolda kalmama yardımcı olmaya devam ediyor. Laura Lee ve kocası Paul'ün dostluğu, son birkaç yıldır bazen fırtınalı denizlerde bulduğum bir deniz feneri. Ayrıca ortak arkadaşlarımız Jo Curran ve Rick Levine'e de teşekkürler. Tony Wharrie'ye de teşekkürler.

Shawn Montgomery, Brown's Gas konusundaki büyük coşkusu ve bilgisine katkıda bulundu. Raymond Beaumont, Amerika'nın nüfusu hakkında zamanında birkaç makale gönderdi. Kopyalarını bize ulaştırdığı için Simon Cox'a da teşekkürler. *Parlayanlar*; Robin Pack, her zaman düşünülmüş fikirleri için; ve Paul Stevens, ilk günlerde web sitemizi kurmak ve barındırmak için. Bruce ve Wendy Cathie ile tanışmam, buna en çok ihtiyacım olduğu anda canlandırıcı bir değişiklikti. Bruce, Çin'deki piramitlerin koordinatlarını ilk yayınlayan oldu. Vancouver Adası Bölge Kütüphanesi'nde bana destek olan birçok arkadaşına ve meslektaşına özellikle müteşekkirim: Julie Berreth; Dave Devana; Penny Grant; Janice McLean; Kay Morley; Elizabeth Paketi; ve Leif Rosvold. Babası Lord Rennell'in araştırmasına yardım ettiği için Lady Juliet Boobyer'a teşekkürler; ve Doug Kenyon'a *Yükselen Atlantis* Bu kitaba dönüşen fikirleri ilk yayınlayan dergi.

Atlantis Planı Aralarında Christian ve Barbara Joy O'Brien'in da bulunduğu pek çok bilim adamının çalışmaları olmasaydı bu mümkün olmazdı. *Azınlığın Dehası* ve *Parlayanlar* zamanının ilerisindeydi. Ayrıca Christopher Knight ve Robert Lomas'ın muhteşem kitaplarından da söz edilemez. Ayrıca üç gerçek öncüye de borçluyum: John Anthony West, John Michell ve Nigel Pennick.

Zarif işbirlikleri için Fred Hapgood ve Beth Hapgood'a da teşekkür ederiz.

Charles Hapgood ve Kaptan Arlington Mallery tarafından kurulan temel olmadan hiçbir işim mümkün olmazdı.

Son olarak, gelecek nesillere ilham vermeye devam edecek olan Platon'a ve onun muhteşem Atlantis efsanesine şükran borçluyuz!

Colin Wilson

Çoğu kitabımdan daha çok, bu kitap, birçok arkadaşımın işbirliği ve geri bildirimleriyle birlikte kolektif bir çaba oldu.

Charles Hapgood'un kuzeni Beth Hapgood, bağlantıların kurulmasını kolaylaştıran ve kuran biri olarak yorulmak bilmedi - örneğin yazarları Elwood ve Daria Babbitt ile temasa geçiren oydu, o da karşılığında eksik notları bulmamıza yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. Hapgood'un gözden geçirilmiş ve tamamlanmış baskısı olması gereken şey *Kutup Yolu*. Beth'in arkadaşı Jim Bowles da bazı önemli ipuçları ve ipuçları verdi.

Rolü ikinci ve üçüncü bölümlerde anlatılan Toronto'dan Shawn Montgomery de kendi uzmanlık alanı olan bir konuda -bilimsel başıboşlar ve unutulmuş dahiler- o kadar utanç verici miktarlarda çok miktarda bilgi verdi ki, bu cilt kolaylıkla iki kat daha fazla olabilirdi. uzun.

Bu 'anormal' tarihsel araştırma alanındaki birçok yazar da önemli bilgiler sağlamış veya değerli araştırma hatlarına işaret etmiştir. Bunlar arasında John Michell, Andrew Collins, Robert Bauval, John West, Robert Schoch, Christopher Dunn, Robert Lomas, Michael Baigent, Henry Lincoln, John Lash, Ivar Zapp, Lynn Picknett, Stan Gooch, Christian ve Joy O'Brien, Edmund Marriage yer alıyor. , Emilio Spedicato, Alexander Tollmann ve Bill Denevan.

Eddie Campbell, beni Henri Bortoft'un Goethe üzerindeki çalışmalarıyla tanıştırmakla minnettarlığımı kazandı.

Gerd ve Maria Walton'la Nil buharlı gemisinde tanışmak büyük şanstı. *Kozmik Atalarımız* Maurice Chatelain tarafından ve Chatelain'in Nineveh ve Quiriga sayıları üzerine yaptığı araştırmadan

bu kitapta çok önemli bir rol oynadı. Rehberimiz Emil Shaker, aynı Nil gezisinde Mısır tapınak ritüeli hakkında oldukça aydınlatıcı yorumlar yaptı.

Bu kitabın çoğunu daktiloyla okumuş olan arkadaşım Michael Baldwin'e bana Jeremy Narby'nin bir kopyasını gönderdiği için minnettarım. *Kozmik Yılan*.

Oğlum Damon bir hafta sonu Stephen Oppenheimer'ın bir kopyasıyla geldi. *Doğuda Cennet*, böylece dikkatimi araştırmamızda çok büyük önemi olan bir kitaba çektim.

İki eski arkadaş, Maurice Bassett ve Ted Brown, izini sürmek zor ciltleri bulmama yardım etmekte yorulmak bilmezler.

Stephen Phillips'e de 11. Bölüm'de hem yayınlanmış hem de yayımlanmamış çalışmalarından alıntı yapmama izin verdiği için teşekkür ederim.

Son olarak, AE Berriman'ın eseri gibi nadir ciltleri ödünç verdiği için Londra Kütüphanesi'ne teşekkür ederim. *Tarihsel Metroloji* ve Peter Fleming'in *Brezilya Macerası*.

Pyeniden yüzleştirmek

RveFlem- Ainci

Yerel bir alışveriş merkezinde bir çocuk, köpüren bir çeşmenin suyunun altında parıldayan madeni paralara uzanır. Maceracı ayakkabılarını çıkarır ama o batık hazineyi ele geçirmek için havuzun kenarına tırmanamadan annesi onu geri çeker ve yumruğuna parlak bir peni sıkıştırır. 'Bir dilek tut' diye onu teşvik ediyor. Dramatik bir yetenekle madeni para suya atılıyor ve fiskiyenin mavi kiremitli zeminine batarken yakından izleniyor.

Çocuğun dilek ritüeline başlamasını izlerken, bu romantik batıl inancın gerçek kökenini bilen kaç yazı turacı olduğunu merak ettim.

Antik çağda akan su, tanrıların bir armağanı olarak el üstünde tutulurdu. Yeryüzü tanrıçasının izin verdiği her yer kutsal bir yer olarak kabul edildi. İnsanlar minnetlerini ifade etmek için siteye küçük bir hediye bırakırlardı. Bu gelenek, insanlar kuyu kazarak su bulmayı öğrendikten sonra bile devam etti.

Sonra dünya görüşümüzde ince ama kalıcı bir değişiklik geldi. Doğayı kontrol etmeye, kendi tasarımıımıza göre bükmeye başladık. Tanrıları ve tanrıçaları onurlandırmak için orijinal dini dürtü

söndü ve güçlerini kişisel kullanımımız için uygun hale getirmek için tasarlanmış sihir eylemlerine dönüştü.

Bugün, bir alışveriş merkezinin koşuşturmacasının ortasında mola verdiğimizde veya tatildeyken serin bir fışkiyede oyalanıp fışkiyeye bozuk para attığımızda çoğumuz kadim bir ritüeli taklit ettiğimiz farkında değiliz. Bir alışveriş merkezi suyunu, gerçek kökeni muhtemelen kilometrelerce uzaktaki ayrıntılı bir boru ve filtre sisteminden alır. Ve ruhta, bir tanrıçadan hediye fikrinden daha da uzaktır. Kutsal bir yeri işaret etmez.

Ancak antik dünyada konum muazzam bir öneme sahipti. Bazı yerler o kadar kutsaldı ki, yalnızca bir avuç ziyaretçinin girmesine izin verildi. Nehirleri, gölleri ve ormanları çevreleyen karmaşık bir anlam ağı. Zamanla bu önem, kutsal topraklar üzerine inşa edilen tapınaklara, piramitlere ve diğer anıtlara da taşınmıştır. Nerede yaşadığımızın ve nerede ibadet ettiğimizin derin bir anlamı vardı, çünkü çok şey toprakla olan ilişkimize bağlıydı.

Tarımın gelişikle birlikte insanlık doğayla olan bu ahdini bozdu. Artık kendimizi güçlü bir yeryüzü tanrıçası tarafından denetlenen dikkatli bir düzene tabi hissetmiyorduk. Çapalar toprağı yararken, doğanın bizim irademize zorlayabileceğini anladık. Ancak bu güç için ödediğimiz bedelin bir kısmı korkuydu: tanrıların doğayı bozmamızın intikamını alacağı korkusu.

Delphi'de, antik Yunanlılar "*omfalolar*", dünyanın 'göbeğini' veya 'merkezini' işaretledi. Bir efsane, kökeninin hikayesini anlatır. Zeus yeryüzünün karşı uçlarından iki kartal çıkardı. Biri batıya, diğeri doğuya uçtu. Sonunda iki kuş Delphi'de uçuş yollarını geçti ve bu şehri dünyanın merkezi olarak belirledi. Ancak Delphi işgal edilmeden önce, güneş tanrısı Apollon, toprağın altında yaşayan devasa bir yılan olan 'Python' ile savaşıarak topraklarını kutsamak zorunda kaldı.

Antik Çin'in ejderhaları gibi Python'un da tehlikeli bir şekilde tahmin edilemez olduğu düşünülüyordu, ancak cesur bir mücadeleden sonra

Apollo, yarattığı kafasından bir mızrak geçirerek evcilleştirmeyi başardı. Kutlamada, kutsal bir kaya, *omfalolar*, Apollon'un zaferinin olduğu yere yerleştirildi.

Antik Japonya'da, Hishin-Uwo adındaki bir deniz canavarının depremlerden sorumlu olduğu düşünülen Hitachi Eyaletinde benzer bir hikaye anlatıldı. Bir tanrı, bu yarattığı Kaus-mi-ishi adlı bir nehir kayasıyla tutturdu, böylece dünyanın korkunç sarsıntısını hafifletebilirdi.

Ve Hindistan'da Delhi'de, yerin o kadar derinlerine çakılmış bir demir sütun var ki, yılan kral Vasuki'nin başını direğe çaktığına ve bu sütun yerinde kaldığı sürece dünyayı güvende tuttuğuna inanılıyordu.

Yaygın mitler, yeryüzündeki belirli yerlerin kutsal olduğu ve saygı talep ettiği eski inancına tanıklık eder. Çoğu zaman, Delphi örneğinde olduğu gibi, bu siteler, aynı zamanda dünyanın merkezi veya göbeği olma gibi olağanüstü bir güce sahip olarak algılanmıştır. And Dağları'nın merkezindeki Cuzco, antik Sümer'deki Nippur, Kudüs, Mekke, Paskalya Adası ve Delhi, bir zamanlar böyle bir saygınlığa sahipti.

Birçok eski insan dünyayı, dünya okyanusu üzerinde yüzen dev bir disk olarak gördü. Kutsal şehir, vatandaşlarının dünya diskinin tam merkezi olduğuna inandıkları yerde yatıyordu. Tapınaklar ve anıtlar inşa ederken, eskiler binalarını hiçbir tanrıya saygısızlık etmemek için büyük bir hassasiyetle hizaladılar. Bu, pratik bir görev olarak kabul edildi, çünkü kutsal bir yer uygunsuz yerleştirmeye bozulursa, doğanın kontrol edilemez güçleri serbest bırakılabilir ve ardından felaket gelebilir.

Feng shui, en tesadüfi uzay düzenlemesini kehanet etme Çin sanatıdır. Her yeni binanın temel taşı, tüm yapının çapası olarak kabul edildiğinden ve konumu, yeraltı ruhlarının şiddetli eylemlerinin yapıyı tahrip etmesini engelleyeceğinden, her zaman büyük bir özenle seçilmiştir. Çevredeki tüm çevre de dikkatlice düşünülmüştür. Dağların, yatırılmadığı takdirde uykularından uyanabilecek ve insanların eserlerini yok edebilecek ejderhaları barındırdığı düşünülmüyordu. zirve olmasaydı

mükemmel dengelenmiş, değiştirilmelidir. Çinliler, mükemmel bir uyum sağlamak için etraflarındaki dünyanın yükseltelerini yeniden şekillendiren terraformerlardı.

Evren boyunca aktığına inanılan pozitif enerji olan 'chi'nin serbest akışına izin vermek için çok sayıda taktik benimsendi. Aynalar ve çeşmeler, düzgün bir şekilde düzenlenirse, chi'nin pozitif akışını artırabilir ve düz çizgiler içeren bir tasarımdan kaçınarak, kötü güçler evlerden ve iş yerlerinden uzaklaştırılabilir.

Etrafındareklam1700 Cizvitler Çin'e geldi. Görevleri boyunca, feng shui hakkındaki tüm kitapları sistematik olarak imha ederken, yazıları ikiye bölünmüş bir şekilde kopyaladılar. Bu nedenle, antik Çin uygulamasının Versailles gibi sitelerin tasarımına girmesi sadece bir zaman meselesiydi. Louis için inşa edilen ünlü Fransız sarayının orijinal planları dikdörtgen şeklindeydi, ancak feng shui'nin gizli uygulaması bir değişikliği zorunlu kıldı. Gözleri memnun etmek için dolambaçlı yollar ve büfeler tanıtıldı ve eğer kötü ruhları da kovuyorlarsa, çok daha iyi. Bir yerin içsel anlam taşıdığı fikrine geomancy denir.

Astrolojinin astronomiye, simyanın kimyaya dönüşmesi gibi, antik coğrafya bilimi de modern eşdeğerini, antik çağın unutulmuş bilimi olan jeolojide buldu. Yıldızlara bakan bir rahibin görüntülerini çağrıştıran astroloji/ astronominin veya test tüpleri ve köpüklü gazlarla dolu Frankenstein benzeri laboratuvarları akla getiren simya/ kimyanın aksine, jeomansi/jeoloji popüler bir imajdan yoksundur, ancak bir zamanlar saygın bir bilimdi.

Jeolojinin kalbinde başka bir antik bilim olan geometri yatar. 'Yeryüzünün ölçülmesi' anlamına gelen geometri, göreceğimiz gibi, tüm dünyada uygulanan bir bilimdir, ancak en amaçlı olarak, Nil'in yıllık taşkınlarının tarım arazileri arasındaki sınırları boğduğu eski Mısır'da. İçinde *Kutsal Geometri: Dini Yapılarda Sembolizm ve Amaç*, Nigel Pennick, her yıl düzeni yeniden sağlamak için rahiplerin üstlendiği süreci şöyle açıklıyor:

Zorunlu olarak, ölçme yöntemi pratik ve basit olmalıydı. Bunun için sadece iki adam ve düğümlü bir ip ve Pisagor'un bu dünyada yürümesinden yüzyıllar önce sözde "Pisagor" üçgeninin bilgisi gerekiyordu.

Alanların düzenlenmesi, dik açı üretimi için kusursuz bir yöntem gerektiriyordu. Bu, ipin on üç eşit bölmeyle işaretlenmesiyle sağlandı. Daha sonra dört birim üçgenin bir tarafını, üç diğerini ve beşi dik açının karşısındaki hipotenüsü oluşturdu. Bu basit yöntem bugüne kadar devam etti ve mezar ve tapınak inşaatı başladığında kullanıldı. Tarihi 'tapınağın kordonu'nun kökeni buydu ve bu teknikten dikdörtgenleri ve diğer daha karmaşık geometrik şekilleri düzenlemek nispeten basit bir işti.¹

On üç düğümlü basit bir ipin kullanıldığı 'tapınağın kordonu', Mısır'a kutsal geometriyi getiren insanların kökenleri hakkında önemli bir ipucu olarak ortaya çıkıyor.

Geomancy fikrinin altında yatan şey, insanları belirli yerlerde muhteşem anıtlar inşa etmeye teşvik eden kutsal yerler hakkında benzersiz bir şey olduğu varsayımdır. Bazı yazarlar, eskilerin, yeryüzünde, yüzeyinde belirli noktalarda enerji yayan güçleri bildiğini öne sürdüler. Bu enerji, dünya tanrıçasının yılanı Typhon'un, rahiplerin ve rahibelerin kahinler tasarlamak için kullandıkları güçleri serbest bıraktığı Delphi örneğinde olduğu gibi psişik olabilir. Bruce Cathie gibi diğer yazarlar, dünya yüzeyindeki kritik noktalarda, eskilerin gezegende akan evrensel bir enerjiye dokunabilecekleri kutsal yerler olduğuna inanıyor.²

Ama belki de kutsallaştırılmış anıtların yerleştirilmesinin başka bir açıklaması var mı? John Michell, içinde *Vahiy Şehri*, 'Bu anıtlarla ilgili gelenekler, onların şimdi bilmediğimiz ilkelere dayanan eski bir temel bilimin kalıntıları olduğunu iddia etmekte hemfikirdir' yorumunu yapıyor.³ Masonlar arasında bu kayıp arayışları

ilkeleri onların gizli cemiyetlerinin temel bir özelliği haline geldi. Kasım 1752'de George Washington, Fredericksonburg'da Mason olduğunda şu sözleri duydu:

Bir Mason'un asıl işi astronomik, kimyasal, *jeolojik* ve ahlak bilimi, özellikle de eskilerin bilimi, üzerine kurulu tüm gizemler ve masallar.

için çaba gösterelim *akışı çevir*; rahiplikten bilime, gizemden bilgiye, alegoriden gerçek tarihe gitmek. [italikler eklendi].⁴

Modern zamanlarda Masonlar hakkında ne düşünürsek düşünelim, belki de coğrafyanın rahip zanaatının yeniden doğması gerektiği konusunda hemfikir olabiliriz.

Astrolojinin dejenere olmuş bir astronomi biçimi olması ve simyanın kökenlerinin kimya biliminde olması gibi, jeomansi de eski jeolojinin alçaltılmış bir biçimi olamaz mı? Sonunda beni olacak olan arayışa gönderen soru buydu. *Atlantis Planı*.

Bugün Mısır, Çin ve Güney Amerika piramitleri gibi kutsal yerlerin yerel halk tarafından yerel nedenlerle inşa edildiğini varsayıyoruz, ancak *Atlantis Planı* bu anıtları birbirine bağlayan tek bir küresel örüntü olduğunu ortaya çıkaracaktır. Bu da selden önce var olan ve önemli jeodezik, jeolojik ve geometrik bilgileri eski denizciler haline gelen ve dünyayı yeniden haritalayan insanlara iletmeyi başaran gelişmiş bir uygarlığın varlığını ima eder.

Bu bilgi periyodik olarak kayboldu ve yeniden keşfedildi: önce Lübnan'da bulunan bilinmeyen bir halk, ardından Fenikeliler ve en son Şövalyeler Şövalyeleri tarafından. Bu kayıp medeniyet, büyük bilgisinin bir kısmını gelecek nesillere bir hediye olarak korudu.

Bu arayışta bana katılan, çok sayıda kitabın yazarı Colin Wilson. *Atlantis'ten Sfenks'e*.

İşbirliğimiz beklenmedik bir başlangıç yaptı. Colin bir giriş yazmıştı. *Gökyüzü Düştüğünde: Atlantis'i Ararken*, karım Rose ve benim 1995'te yayınladığımız kitap. 1997-8 kışında bana bir faks gönderdi ve Charles Hapgood'un ilk önemli kitabının bir kopyası üzerindeki imzasını doğrulayabilir miyim diye sordu. *Dünyanın Değişen Kabuğunu*. Colin, 1977'den 1982'ye kadar onunla yaptığım yazışmalardan dolayı Hapgood'un imzasına aşina olduğumu biliyordu. Ona kitabın gerçekten de Charles tarafından imzalandığını söyleyebildiğim için mutlu oldum.

Colin ve ben irtibatta kaldık ve bana bir belgeselin kopyasını gönderdi. *Tufan*tanıttığı ve içinde görüldüğüm. O sıralarda, önceki dört yıllık araştırmamı yeni bir kitap için bir araya getirmeye karar vermiştim. Rose ilk romanı üzerinde çalışmakla meşguldü. ve böylece geçici olarak ortak yazarsız kaldım. Colin'in bu macerada bana katılmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ettim. Ona son çalışmanın beni nereye götürdüğü hakkında bir fikir vermek için, ona Amerikan dergisinde yayınlanmak üzere olan 'Atlantis'ten Planlar' adlı bir makale gönderdim. *Yükselen Atlantis* (Ek 1)'e bakın. Colin makaleyi okuduktan sonra, bu görevde bana katılmaya hevesli olduğunu söylemek için telefon etti.

New England'da bir profesörün ölümüyle başladık.

Yazarın notu: Metin Atlantis Planı Rand Flem-Ath ve Colin Wilson tarafından ortaklaşa yazılmıştır. Bununla birlikte, okuyucunun bireysel sesleri ayırt etmesini sağlamak için, Colin Wilson birinci tekil şahıs anlatıcı rolünü üstlenir ve Rand Flem-Ath üçüncü kişi olarak katkıda bulunur.

Hap iyi's Se cr etQue stf veya At lant

Öyağmurlu değil1982 Aralık gecesi, Charles Hapgood adlı emekli bir New England antropoloji profesörü, sola bakmadan kaldırımdan çıktı ve karşıdan gelen bir araba çarptı. Üç gün sonra hastanede öldü.¹

İki ay önce kitaplarını ve evraklarını düzenlemiş ve oğullarını gelip istediklerini almaya davet etmişti. On altı yıldır emekliydi ve yetmiş sekiz yaşında, yaşamının son otuz yılının şaşırtıcı özgünlükte eserler ürettiğini bilmenin memnuniyetini yaşadı.*Dünyanın Değişen Kabuğunu*(1958),² Albert Einstein'ın aktif teşviki ve işbirliğiyle yazılan, büyük buzul çağlarına ilişkin devrim niteliğinde yeni bir teori önermişti: yani, yer kabuğunun kayabileceği,³soğuk sosun üzerindeki deri gibi, kutuplardaki buzulların ağırlığı altında ve tüm kıtaları hareket ettiriyor. Ama belki de en devrimci kitabı,*Antik Deniz Krallarının Haritaları*(1966),⁴uygarlığın tarihçilerin tahmin ettiğinden çok daha eski olduğunu makul şüphenin ötesinde kanıtladı; Argümanları reddedilemez olduğundan, bu ona dünya çapında bir ün kazandırmalıydı. O da ikinci üretti

baskısı *Dünyanın Değişen Kabuğunu* (Aranan Kutup Yolu, 1970) skabuk kayması teorisi için daha fazla kanıtlarla.

1904 doğumlu Hapgood, Harvard'dan bilim felsefesi bölümünden mezun olmuş, daha sonra Nazilerin yükselişine tanık olduğu 1930'larda Freiburg'da eğitim görmüştür. İkinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde, CIA'in öncüsü olan Stratejik Araştırmalar Ofisi'ne Almanya uzmanı olarak atandı. Savaş bittiğinde Hapgood, Massachusetts'teki Springfield Koleji'nde antropoloji profesörü oldu.

Öğrencilerini olabildiğince dahil etmeye inanan iyi bir öğretmendi. 1949'da Henry Warrington adında bir öğrenci ona Pasifik Okyanusu tarafından yutulduğu varsayılan efsanevi uygarlık Mu'nun kayıp kıtasını sorduğunda, Hapgood ona araştırmak için gitmesini ve sonra sınıfa rapor vermesini söyledi. . Sonradan bir düşünce olarak, Warrington'a Atlantis için de kanıtları incelemesini söyledi.⁶

Warrington, 1850'lerde PL Sclater adlı bir İngiliz zoologun, Hindistan ve Avustralya kadar uzak hayvanlar ve bitkiler arasında tuhaf bir benzerlik gözlemlediğini ve Malaylar arasında bir kara köprüsü olması gerektiğini öne sürdüğünü öğrenmek için herhangi bir iyi ansiklopediye başvurmak zorunda kaldı. Takımadalar ve yaklaşık 55 milyon yıl önce Eosen Çağı'nda Asya'nın güney kıyıları. Buna Lemurya adını verdi, çünkü kayıp kıtası lemurların - bir primat türü - yaygın olduğu yerleri birbirine bağladı.

Lemurya'nın varlığı, kendisinin "üçüncü kök ırk" olarak adlandırdığı, dev maymunlara benzeyen ve telepati ile iletişim kuran insanların atalarının evi olduğunu söyleyen eksantrik deha Madame Blavatsky'nin öğretilerine dahil edildi. Atlantis tarafından, o zaman şimdiki uygarlığımız, beşinci kök ırk. Ancak, yalnızca Teosofi Cemiyeti üyeleri Madame Blavatsky'yi ciddiye aldığından, Lemurya'nın bu görüşü yaygınlık kazanmadı.

1880'lerde Augustus Le Plongeon adlı parlak ama kararsız bir Fransız bilgin, muazzam depremlerden sonra dalgaların altında kaybolan Mu adlı bir kıtaya referanslar bulunduğunu söylediği eski Meksika Maya'sının metinlerini okuyabildiğini iddia etti. Çok azı onu ciddiye aldı. Daha sonra 1926'da Bengal Lancers'ta albay olan James Churchward adında bir İngiliz eski istihbarat subayı, *Mu'nun Kayıp Kıtası*,⁷dört devam filmi ile takip ediyor. Churchward'ın, Meksiko'nun kuzeyindeki Amantia adlı bir köyün yakınında kazı yapan İskoç mühendis ve amatör arkeolog William Niven adında bir arkadaşı vardı ve görünüşe göre Maya alfabesiyle yazılmış yüzlerce tablet buldu. Niven derinliklerinden onların 12.000 yıldan daha yaşlı olduklarına karar verdi. Çağdaş Maya bilim adamları senaryoyu çözemediler, ancak Niven bazı tabletleri Churchward'a gösterdiğinde, eski lancer onu okuyabildiğini iddia etti. Hindistan'da kaldığı süre boyunca, genç İngiliz subayın arkeolojiyle ilgilendiğini öğrendiğinde, ona Naacal'da yazılmış yazıtları okumayı öğretmek için iki yıl harcayan bir Hindu rahiple arkadaşlık kurduğunu açıkladı. , insanlığın orijinal dili ve aynı zamanda kayıp kıta Mu'nun diliydi. Ve şimdi Niven, Churchward'ın akıl hocasının başka bir iddiasının doğruluğunu kanıtlamıştı: Mu rahipliği, gizli bilgilerini öğretmek ve kendi medeniyetlerinin yok edilmesi durumunda sığınacak bir yer hazırlamak için Orta Amerika'ya elçiler gönderdi. Bu, Churchward'a göre, yaklaşık 50.000 yıl önce nihayet gerçekleşti.

Churchward, bilimsel bir sunum yapma girişiminde bulunmadığından, kitapları genellikle fantezi olarak reddedildi. Henry Warrington raporunu Charles Hapgood'un Springfield Koleji'ndeki sınıfına sunduğunda, herkes Mu için gerçek bir kanıt olmadığı konusunda hemfikir idi.

Atlantis farklı bir konuydu. İlk olarak Platon tarafından iki diyalogunda anlatılmıştı. *Timaios* ve *Kritikler*, ve

Yunan Neoplatonist filozof Proclus, Platon'un öğrencisi Crantor'un (c.340-275) olduğunu belirtmişti.M.Ö) Atlantis efsanesinin yazılı olduğu sütunları gördüğü Mısır'ı ziyaret etmişti.

İçinde *Timaios*,Platon'un amcası Critias, atası Solon'u (639-559) anlatır.M.Ö), büyük devlet adamı, yaklaşık iki yüzyıl önce Mısır'ı ziyaret etmişti. Mısırlıların tarih hakkında Yunanlılardan çok daha fazlasını bildiğini fark ederek, bir grup rahibi Yunan tarihi hakkında bildiklerini anlatarak geçmiş hakkında konuşmaya ikna etti. Yem başarılı oldu; yaşlı bir rahip ona, 'Ah Solon, Solon, siz Yunanlılar hepiniz çocuksunuz' dedi. Dünyanın, insanlığı kimisi ateşle, kimisi suyla, kimisi de başka yollarla neredeyse yok eden birçok felaket yaşadığını söylemeye devam etti. Ama 9.000 yıl önce (yani yaklaşık 9.600M.Ö), bu felaketlerin en büyüklerinden biri meydana geldi - sudan kaynaklanan bir yıkım. Bu sırada Solon'a, Atina'nın zaten var olduğu ve okyanusta, Herkül Sütunlarının ötesinde (şimdi Cebelitarık Boğazı olarak biliyoruz), Atlantis adında bir ada kıtasının olduğu söylendi, "Libya ve Asya birleşti". (Libya ile tüm Kuzey Afrika'yı ve Asya ile Orta Doğu'ya eşdeğer bir alanı kastediyordu.)

Daha sonra rahip şaşırtıcı bir açıklama yaptı. Atlantis'ten, Atlantis'in bir parçasını oluşturan diğer adalara, "ve onlardan, gerçekten okyanus olarak adlandırılacak şeyi çevreleyen tüm karşı kıtaya" ulaşmanın mümkün olduğunu açıkladı.

Rahibin 'karşı kıta' ile Amerika'yı kastetmiş olması akla yatkındır -çünkü Avrupalıların Amerika'yı Kolomb'dan binlerce yıl önce ziyaret ettiklerine dair kanıtlar vardır- ama bunun karşı kıta olduğunu söylemek mümkündür.*çevreleyen* okyanus kulağa tuhaf geliyor. Deniz bir kıtayı çevreleyebilir, ama kesinlikle bir kıta denizi çevrelemez?

Rahip, Atlantis'te güçlü bir kral hanedanının imparatorluklarını Mısır sınırlarına kadar genişletmeyi başardığını söyledi. Bir sonraki amaçları Mısır ve Yunanistan'ı fethetmekti. Ama Yunanistan direnmişti; Atina liderliğindeki bir ittifak, Atlantisileri yenmeyi başardı. Bundan sonra muazzam bir

depremler ve selleri içeren felaket, Yunanlıların çoğunu yok etti ve Atlantis'i dalgaların altına aldı.

Bu, tarihin olağan versiyonu değil. Göre *Oxford Klasik Sözlük*, Atina muhtemelen yaklaşık 900'den kalmam.Ö, muhtemelen birkaç yüzyıl önce. 'Daha sonraki dönemlerin daha önemli kalıntılarının tarih öncesi yerleşim kanıtlarını büyük ölçüde sildiğini' kabul etse de, 900 arasında hala büyük bir boşluk var.M.Ö'ye 9.000M.Ö. Öte yandan, arkeolojinin medeniyet çağını sürekli olarak geriye ittiğini biliyoruz. 1960'larda, ilk duvarlı şehir olan Jericho'nun yaklaşık 6.500 yılına ait olduğuna inanılıyordu.M.Ö, ancak şimdi en az 2.000 yıl öncesine ait olduğuna inanılıyor. 'Yirmi fit yüksekliğinde ve dokuz fit kalınlığındaki büyük taş duvar, en az bir apsisli kule ile birleştirildi. . . bir uzman, daha etkileyici ortaçağ kalelerinden birini rezil etmezdi" diyor.8Ancak ilk yerleşimciler böyle duvarlar ve kuleler inşa etmezler; tek odalı kulübeler inşa ederler. Avrupalı bir adamın, güçlendirilmiş ahşap barikatlardan ortaçağ kalelerine geçmesi yaklaşık 1000 yıl sürdü. Yani Jericho 8.000 yaşında olabilirM.Ö. Ve bu durumda, neden Atina olmasın?

İçinde *Kritikler*, Platon hikayeye devam eder. Atlantis, ölümlü bir kadından beş çift ikiz babası olan deniz tanrısı Poseidon (Neptün) tarafından kurulmuştur. Tanrı ona bir tepenin üzerine bir ev inşa etti ve onu eşmerkezli deniz ve kara halkalarıyla çevreledi. İkizlerin her birine adanın bir kısmı tahsis edildi ve nesiller boyunca fetihlerini diğer adalara ve Avrupa anakarasına genişletti.

Büyük mühendisler olan Atlantisliiler, metal bir duvar ve onu denize bağlayan devasa bir kanal ile 11 mil çapında dairesel bir şehir inşa ettiler. Şehrin arkasında 229 x 343 mil genişliğinde bir ova vardı ve çiftçiler şehrin gıda ihtiyacını bu arazide büyüttüler. Bunun arkasında verimli çayırlara sahip dağlar ve filler de dahil olmak üzere her türlü canlı hayvan vardı. Plato, sıcak ve soğuk fiskiyeleri, ortak yemek salonları ve çok renkli taştan sarayları olan muhteşem binaları anlatan birçok sayfa harcar, ardından Atlantis sosyal yapısını eşit uzunlukta tanımlamaya devam eder.

Zaman geçtikçe, *Kritikler* devam ediyor, Atlantisliler arasındaki tanrı benzeri unsur insan varlığıyla seyreltildi ve artık "refahlarını ölçülü bir şekilde taşıyamaz hale geldiler". Anlamı gayet açıktır: kesintisiz refah insanı tembelleştirir ve bitki örtüsüne izin veremeyecek kadar saldırgan olanlar, enerjilerini güç ve zenginlik mücadelesinde tüketerek can sıkıntısından uçarlar (işler o kadar da değişmemiştir). Atlantisli kendilerini şanslı ve memnun olarak görmelerine rağmen, tanrılar onların yozlaşmalarının tamamen farkındaydı. Böylece Zeus tüm tanrıları sarayında bir toplantıya çağırdı. . .

Ve o noktada, *Kritikler* kopar. Plato asla tamamlamadı ya da öngörülen bir üçlemenin üçüncü diyalogunu yazmaya devam etti. *Hermokrates*. En olası açıklama, planlarının hastalık ve ölüm nedeniyle kesintiye uğraması - seksen yaşında öldü.

Atlantis'in hikayesi 2000 yılı aşkın bir süredir okuyucuları büyülemeye devam etti. On dokuzuncu yüzyılda, Ignatius Donnelly adında bir Amerikan kongre üyesi, efsanenin ilk eksiksiz çalışmasını yazdı ve bunun neredeyse kesinlikle bir gerçeğin kaydı olduğu sonucuna vardı. *Atlantis, Antediluvian Dünyası*,⁹ 1882'de ilk yayınlandığından beri basılan, Atlantis kolonilerinin Kuzey ve Güney Amerika ile Mısır ve İspanya'yı kapsadığını öne süren ve Azorların, Orta Atlantik, batık adanın görünür kalan tek kısmı. Donnelly, Britanya başbakanı Gladstone'u Atlantis kalıntılarını aramak için bir donanma gemisi göndermeye ikna etmeye yaklaştı.

'Kongre'de oturan en bilgili adam' olarak tanımlanan Donnelly, olağanüstü bir adam gibi görünüyor. William Shakespeare'in aslında Francis Bacon olduğunu, Atlantis hakkındaki metnin devamı olduğunu öne süren etkili bir kitabın yazarıydı. *Ragnarok, Ateş ve Çakıl Çağı* (1883),¹⁰ Dünyamızın büyük bir kısmını kaplayan kum, çakıl ve kil tabakasının kökenini açıklamak için yola çıktık.

okyanusları buharlaştıran ve bir karanlık çağına neden olan büyük bir kuyruklu yıldızın çarpmasıyla oluşan bir selden sonra geride kaldı. Donnelly'ye göre bu, insan uygarlığı kurmaya başladığında oldu ve bu olay birçok felaket mitine yansıdı. Kuyruklu yıldızın çarptığı bölgenin Atlantik ortası, kısacası Atlantis olabileceğini düşünüyor.

İlginç bir spekülasyon, çünkü bir kuyruklu yıldız etkisi, Platon'un efsanevi uygarlığının yok edilmesi için herhangi bir açıklama kadar iyi bir açıklamadır. Ancak Donnelly'nin Atlantis'in Atlantik'in ortasında yer aldığına dair inancı sürdürülemez. Açıklama, gizemler üzerine 1961'de yayınlanan popüler bir ciltte özetlenmiştir:

İlk bakışta, Bermuda ve İspanya arasındaki Atlantik yatağının konfigürasyonu, Atlantis'in eski varlığını doğrular gibi görünüyor. İspanya'dan batıya doğru taşınan derinlik iskandilleri, önce üç bin fit derinliğinde bir vadiyi, ardından deniz yatağının, Atlantik'te kuzey ve güneyde denizin altında uzanan yüksek bir dağ silsilesinin tepeleri olan Azorların zirvelerine dik olarak yükseldiğini ortaya koyuyor. . Okyanus yatağı daha sonra iki bin fit derinliğindeki başka bir vadiye düşer ve yine dik bir şekilde başka bir dağın zirvesi olan Bermuda adasına yükselir. Bu nedenle, Azorların Atlantis'in kalan son ileri karakollarını temsil ettiği görülüyor. Ancak okyanus yatağının jeolojik araştırmaları, herhangi bir çökme meydana gelirse, bunların Atlantis'in sözde kaybından yüz bin yıl veya daha fazla bir tarihte meydana geldiğini ortaya çıkardı.¹¹

O halde bu, Atlantis'in Atlantik Okyanusu'ndaki varlığını dışlıyor gibi görünüyor - en azından, Kuzey Afrika ve Orta Doğu'nun toplam büyüklüğü olsaydı.

Hapgood, Platon'un anlatımını yeniden okurken, bunun kulağa daha önce yapılmış bir şeyin tanımı gibi geldiği gerçeğine şaşırmişti.

aslında oldu. Ona göre en ilginç soru Atlantis'in nerede olduğu değil, böyle bir felakete neyin sebep olabileceğiydi. Hiçbir volkanik patlama, bütün bir kıtayı harap edecek ve yıkıcılığını Yunanistan'a kadar genişletecek kadar büyük olamaz.

Önemsiz bir ev içi olay, yeni bir düşünce trenini başlattı. Hapgood ağır bir halıyı bir demet halinde sararak çamaşır makinesine koymuştu ve tambur dönmeye başladığında makine mutfak zeminindeki cıvataları koparana kadar sallandı. Bu olayla aşağı yukarı aynı zamanda, Hapgood'un bir arkadaşı olan mühendis Hugh Auchinloss Brown, bir dünya felaketinin nasıl meydana gelebileceğine dair kendi teorisini önerdi. Dünyanın kutup buzulları devasa, Antarktika tek başına Amerika Birleşik Devletleri'nin yaklaşık iki katı büyüklüğünde; kuzey buz örtüsü neredeyse tamamen yüzen buzdur, ancak diğer yandan Antarktika buzla kaplı geniş bir kıtadır. Dünya sürekli olarak bir çamaşır makinesi gibi döndüğü için, buz örtüsü toplanmış bir kilim gibi hareket ederek eşit olmayan bir kütle dağılımına neden olabilir. *Hab Teorisi*, 'HAB', Auchinloss Brown'ın baş harfleridir.

Auchinloss Brown, bir çamaşır makinesinin dönüşleri ile gezegenimiz arasında önemli bir fark olduğuna dikkat çekti. Kendi eksenini etrafında döndüğü için, dünya ekvatorda kutuplara göre "daha şişmandır", dolayısıyla aslında dönüşü kendini dengeleyen devasa bir volan gibidir. Bir volan, birisi kenarına bir ağırlık takarsa düzensiz bir şekilde dönecektir, ancak kutup buzunu kenarda değil, tabiri caizse, tekerleğin merkezindedir. Hapgood, tekerleğin "titremesine" neden olabilecek düzensiz buz kütlelerini çözmeye çalışmak zorunda kaldı. Bir meslektaşından düzensiz bir şekle sahip olan Antarktika buzunun ağırlık merkezini hesaplamasını istedi. Antarktika'nın ağırlık merkezinin, Kuzey Kutbu'nun yaklaşık 340 mil batısında olduğunu öğrendi.

Kutbun kendisi, yani buz belirli bir kalınlığa ulaştığında, Antarktika'nın teorik olarak, bir yığın halı etkisine neden olabileceği anlamına geliyordu. Ardından, çoğu 2 mil kalınlığındaki bu düzensiz buz tabakasının volanın titremesine neden olup olmayacağını araştırmak zorundaydı. Cevap geldiğinde, hayal kırıklığı yarattı. Volanın dengeleyici etkisi, Güney Kutbu'ndaki buzun ağırlığından binlerce kat daha fazlaydı.

Auchinloss Brown'ın 'Hab teorisi' de çürütüldü.

Bu düşük noktada, bir mühendis ve mucit ve Thomas Edison'un bir ortağı olan arkadaşı James Hunter Campbell, soruşturmanın yönünü tamamen değiştiren bir öneride bulundu. Elbette, dedi Campbell, tüm dünyayı kendi eksen etrafında sallamak için yığılmış kilim etkisine gerek yok muydu? Yerkabuğu, 20 ila 40 mil kalınlığında, erimiş bir kaya denizi üzerinde yüzen oldukça ince bir katı madde tabakasıdır, bu nedenle düzensiz buz kütesinin yalnızca yer kabuğunun altındaki sıvı üzerinde kaymasını sağlaması gerekir.

Bu Hapgood'un büyük atılımıydı. Aniden Atlantis'e ne olabileceğine dair makul bir teori buldu. Ayrıca, Graz Üniversitesi'nde ders vermiş olan Alfred Lothar Wegener adlı bir Alman meteorologun teorilerinde son derece güçlü bir desteği vardı. 1910 civarında Wegener, Güney Amerika kıyılarındaki şişkinliğin Afrika kıyısındaki oyuğa çok düzgün bir şekilde oturduğunu görmek için dünya haritasına bakmamız gerektiğine işaret etmişti. Bir zamanlar aynı kıtanın parçasıyken, sonra birbirlerinden ayrılmaları mümkün değil mi? Wegener, varsayımsal süper kıtası Pangea'yı etiketledi.

Wegener'in Hipotezi bilindiği üzere 1915 yılında akademik dünyaya '1915' adlı bir kitapla sunuldu. *Kıtaların ve Okyanusların Kökeni*.¹² Öfkeli bir direnişle karşılaştı ve geniş çapta alay konusu oldu. Meslektaşlarının bilmek istediği şey, kıtaları birbirinden ayıran neydi? Neden *me*l dünyanın yüzeyi bariz bir şekilde katı olduğunda birbirlerinden uzaklaşırlar mı? Wegener'in yanıtı, Sclater'in 1850'lerde Lemurya üzerine yaptığı gözlemlerle aynı çizgideydi: benzer kaya katmanları vardı.

ve hem Afrika hem de Güney Amerika'daki fosiller. Rakipleri bunun tesadüf olduğunu söyledi.

Wegener savaşı kaybettiğinin farkında olarak mücadeleye devam etti ve 1930'a kadar teorisi genel olarak reddedildi. Grönland'a son bir sefere çıktı ve burada aşırı efordan kaynaklanan bir kalp krizinden öldü. Teorisi hemen unutuldu.

Eleştirilenleri tamamen yanlış değildi. Teorisi iki varsayıma dayanıyordu: deniz yatağı düz bir düzlemdir, böylece kıtalar devasa sallar gibi üzerinde sürüklenebilir; ve yumuşak ve plastik olduğunu. Aslında deniz yatağı düz değildir – genellikle dağlıktır – ve deniz yatağının kayası serttir. Yine de Wegener'in temel sezgisi - kıtaların bir zamanlar katı bir kara kütlesi olduğu ve o zamandan beri parçalandığı - doğrudur ve ölümünden sonraki birkaç on yıl içinde böyle kabul edildi. Adı artık her bilim sözlüğünde bulunabilir.

1952'de Hapgood aslında Wegener Hipotezini yeniden gözden geçiriyordu - önemli bir farkla. Wegener'den farklı olarak Hapgood, "kıtaların kaymasına" neyin neden olabileceği konusunda net bir fikre sahipti: kutup buzunun kütlesi. Yaşayan en ünlü bilim adamı Albert Einstein'ın desteğini almaya karar verdi. Hapgood ona daha önce genişleyen evrenin doğası hakkında bazı sorularla yazmıştı ve Einstein yanıtlamıştı. Hapgood tekrar yazdı ve bu sefer Einstein'ın radyum gibi radyoaktif elementlerin muazzam basınçlar nedeniyle yer kabuğunda daha basit elementlerden oluşabileceğini düşünüp düşünmediğini sordu.

Cevabı kaybolmuş olsa da Einstein ilgi göstermiş görünüyor, çünkü ilk mektubundan iki hafta sonra 15 Kasım 1952'de Hapgood ona yer kabuğunun uyguladığı kuvvetler hakkında uzun bir muhtıra gönderiyordu. Tüm teorisinin merkezinde yer alacak bir yorum yaptı. Wisconsin olarak bilinen son büyük Amerikan buz tabakasının boyutuna dikkat çeken Hapgood, şu anki Kuzey Kutbu kadar kuzeye uzanmış olsaydı, ağırlığının o kadar büyük olacağını ve küreyi yana doğru çekeceğini belirtti.

(Hapgood 'kaygılı' terimini kullandı.) Hapgood, yanıtın, o zamanlar Kuzey Kutbu'nun şimdiki konumunda değil, daha güneyde Hudson Körfezi'nde olduğu şeklinde düşündü.

Einstein, oldukça yaygın olan muhtıranın özünü hemen kavradı; dokuz gün sonra cevap verdi (24 Kasım 1952),¹³ kutuplardaki düzensiz bir buz kütesinin yer kabuğunun kaymasına neden olabileceğini öne süren popüler bir makale okuduğunu belirtti. Ve Hapgood'a, kendi görüşüne göre, "bu hipotezin dikkatli bir şekilde incelenmesinin gerçekten arzu edilir olduğunu" tavsiye etti.

Hapgood'un tam olarak istediği şey buydu - dünyanın en ünlü bilim adamından, ilerlemeye ve yer kürenin değişen kabuğuna ilişkin teorisini geliştirmeye teşvik edilmesi. Tepkisi teorisi hakkında bir kitap yazmaya başlamak oldu.

Einstein'a yeniden yazmadan altı ay önce, kitabının ilk bölümü olan "Buz Devri"nin daktilo yazısını eke ekledi. Sadece bir asır önce, diye belirtti Hapgood, insanların bir zamanlar dünyanın bir zamanlar geniş buz tabakalarıyla kaplı olduğunu kabul edemiyorlardı, ama sonunda, kanıtlar görmezden gelinemeyecek kadar güçlü hale geldi. Sadece aşırı kuzey ve güney bölgeleri değil, Hindistan ve Afrika da buzla kaplıydı. Aslında, yaklaşık 800 milyon yıl önce Kambriyen Öncesi Dönem'de tüm dünyanın neredeyse ekvatora kadar donmuş halde kaldığını ve bu buzul çağının 300 milyon yıl daha sürdüğünü artık biliyoruz. O zamandan beri bu kadar aşırı bir şey olmadı, ancak dünya, nedeni hala bir gizem olan bir dizi buzul çağından geçti.

Buzul çağıları düzenli aralıklarla meydana geldiyse, açık bir açıklama, güneş sisteminin periyodik olarak dev bir kozmik toz bulutundan geçtiği, ancak algılanabilir bir frekans modeli olmadığı için başka teorilerin dikkate alınması gerektirir.

1872'de James Croll adında bir İskoçyalı, *İklim ve Zaman*, buzul çağılarının anahtarının, kış ve yazımıza neden olan dünyanın ekseninin eğikliğinde yattığını savunarak; şu anda 23.4 derece. Eğim olmasaydı,

mevsimler olmazdı. Eğim artırılırsa, kış ve yaz daha aşırı olurdu. Aslında, eğim *yapmak* 24.4 dereceye kadar bir artış ve bu, Croll'ün önerdiği gibi, buzul çağları üretebilir.

1920'de Milutin Milankovich adlı bir Sırp bilim adamı bu fikri daha da geliştirdi. Dünyanın güneş etrafındaki hareketinin üç şekilde değiştiğini iddia etti: 41.000 yıldan biraz fazla değişen dünyanın ekseninin eğimi; yörüngesinin güneşe en yakın olduğu nokta (günberi olarak adlandırılır), her 22.000 yılda bir değişir; ve 100.000 yıllık bir süre boyunca değişen yörüngedeki (eksantriklik olarak bilinen) küçük değişiklikler. Milankovich, bu üç faktörün çakışması durumunda bir buzul çağına neden olduklarını öne sürdü. Sonraki yirmi yıl boyunca, Milankovich çizelgeler ve grafikler üretmeye devam etti ve klimatologlar derinden etkilendiler. Milankovich, yalnızca 10.000 yıl önce sona eren en son jeolojik dönem olan Pleistosen ile ilgileniyordu.

Milankovich teorisinin sorunu, dünyanın iklimindeki küçük dalgalanmaları açıklayabilmesine rağmen, geniş buz tabakalarının neden tropiklerin ötesine uzandığı sorusuna cevap verememesidir. Prekambriyen'in 300 milyon yıllık buzul çağı, aynı anda meydana gelen üçten fazla yörünge varyasyonunu gerektiriyor gibi görünüyor.

Bir başka ilginç teori de 1950'lerde meteorolog Sir George Simpson tarafından ortaya atılmıştı. Fikirleri kulağa tamamen paradoksal geliyor: buzul çağlarına güneşten gelen ısının artması neden oluyor. Simpson, güneşin denizden daha fazla suyu buharlaştıracağı için güneşin sıcaklığındaki bir artışın daha yoğun yağışlara neden olacağına işaret etti (tropik bölgelerde musonların olmasının nedeni budur). Kutup bölgelerinde yağış kar olarak düşer ve kışın yazın buharlaşabileceğinden daha fazla kar yağarsa, buzullar daha da büyüyecek ve sonuç bir buzul çağı olacaktır. Ancak artan güneş radyasyonu buzul çağlarına neden olduysa, denizleri de ısıtmalıydı.

buzsuz okyanus, Akdeniz kadar sıcaktı. Chicago Üniversitesi'nden Cesare Emiliani tarafından deniz tabanındaki kabuk birikintileri üzerine yapılan bir araştırma, sıcaklıkta böyle bir artış göstermediğinden, Simpson'ın teorisinin de terk edilmesi gerekiyor.

Bir olasılık daha var: Buzul çağlarına dünya atmosferindeki volkanik toz neden oluyor. Yirminci yüzyılın ilk bölümünde, volkanik aktivitede bir azalma oldu ve bunun sonucunda 1950'den önce doğanlar tarafından hatırlanacak uzun, sıcak yazlar yaşandı. Volkanik patlamalardaki artış, havadaki değişkenliği artırdı - yağışlı yazlar , ılık kışlar. Volkanik aktivitedeki bu artışa ne sebep olur? Bir teori, dünyanın büyük meteorlar veya küçük asteroitler tarafından çarpılmış olabileceğini öne sürüyor, ancak 1908'de yüzlerce kilometrekarelik Sibiry ormanını harap eden büyük Tunguska patlamasından bu yana böyle büyük bir grev olmadı.

Buzul çağlarının nedenleri hakkında hala kesin bir fikrimiz yok, ancak Hapgood daha da şaşırtıcı bir soru sormaya devam etti: neden buzul çağları kayıtları, bulunmasını beklediğiniz yerlere, yani buz yayılımını gösteren yerlere dağılmıyor? kutuplardan ve ekvatora doğru çalışmak? Sibiry ve Alaska'yı dokunulmadan bırakan, ancak Avrupa'yı neredeyse Londra ve Berlin kadar güneyde donduran son buzul çağlarını nasıl açıklayabiliriz? Peki ya Hindistan'ı kaplayan ve hareket eden buz tabakası? *kuzeye doğru* Karbonifer Döneminde? Bir açıklama, yaklaşık 300 milyon yıl önce Hindistan'ın bu bölümünün bugüne göre çok daha yüksek - ve dolayısıyla daha soğuk - olduğu olabilir, ancak aynı zamanda büyük buz tabakaları da vardı. *Deniz seviyesi* Asya, Afrika ve Avustralya'da ve Afrika ve Madagaskar'da buz tabakaları da ekvator'dan 'yanlış yoldan' yayılıyor.

Ayrıca bir buzul çağının kuzey ve güney yarım küreleri aynı anda etkilemesini bekleyebilirsiniz. Öyle değil; güney yarımkürede buz tabakaları olduğunu gösteren kanıtlar var, ancak kuzeyde aynı anda değil ve bunun tersi de geçerli.

Yerkabuğunun hareket edemediğini varsayarsanız,

şu anda Kuzey ve Güney Kutuplarında olan topraklar hep aynı yerlere yerleşmiştir, bu gerçekler desteklenemez. Bunun yerine, yer kabuğunun hareket edebildiğini ve her şeyin açıklandığını varsayın: Sibiryada donmamışken neredeyse Londra enlemine ulaşan buz, Hindistan üzerindeki buz tabakası ve diğer düzensizlikler.

Hapgood, şu anda 'anomaliler' olarak adlandırılan, yani garip ve açıklanamayan fenomenlerle ilgilenen zoolog Ivan Sanderson'da bir arkadaşı olduğu için şanslıydı. Rus bilim adamı Immanuel Velikovsky'nin 1901'de Sibiryada donmuş halde, ağzında düğünçiçekleri ile yarı ayakta duran Beresovka mamutuyla ilgili araştırmalarına dikkat çeken Sanderson oldu. Açıkçası, böyle bir floranın büyümesi için iklim çok aniden değişmişti, ama bir yer kabuğunun kayması bile sıcaklığın bu kadar hızlı düşmesine nasıl neden olabilir? Hapgood bir Hint yazında Kanada'daydı; bir gölde yıkanması ve ardından güneşte kuruması için yeterince sıcaktı, ta ki aniden rüzgar kuzeybatıya dönene ve sıcaklık düştü, böylece göl saatler içinde dondu. Beresovka mamutunun, saatte 150 millik bir rüzgarla bir fırtına patlak verdiğinde ılık bir çayırda düğünçiçeklerini çiğnediğini hayal etti. (Havadaki volkanik tozun sonuçlarından biri, kutuplar ve ekvator arasındaki sıcaklık farkının artması ve daha güçlü rüzgarlardır.)

Ama neden diğer mamutlar etkilenmedi? Cevap, binlerce olduklarıydı. On dokuzuncu yüzyılın son on yıllarında Sibiryadan yirmi bin mamut dişi ihraç edildi ve binlercesi daha gömülü kalmış olmalı. Fildişi, yeni öldürülmüş hayvanlardan gelmedikçe veya çok çabuk dondurulmadıkça kullanılamaz. Donmuş mamutların çoğu mükemmel bir şekilde yenilebilirdi, bu da sıfırın çok altındaki sıcaklıklarda donduklarını ve binlerce yıldır bu şekilde tutulduklarını gösteriyordu. Et sadece donma noktasında veya civarında tutulursa, buz kristalleri oluşur ve etleri "bozur".

hücreleri bozar. Açıkça, büyük bir felaket Sibiry'a'yı sıcak bir günden 15.000 yıl süren sıfırın altındaki sıcaklıklara sürükledi.

Hapgood daha sonra 1880 civarında New York Eyaletinde bulunan ve o zamanlar mastodonların Buz Devri'nden sağ çıktığını kanıtladığı varsayılan mastodon kemiklerini tartıştı. Daha sonraki jeolojik araştırmalar, Sibiry'a mamutları gibi, ani bir sıcaklık düşüşüne, ardından daha sonra oluşan buz tabakasına yakalandıklarını kanıtladı, böylece Kuzey Amerika mastodonlarının yanı sıra ayılar, atlar, dev kunduzlar, geyikler, ren geyiği, geyik ve bizon - aynı zamanda felaket tarafından ele geçirildi. Temel fark, Sibiry'a'nın dondurucu soğuğa dönüşmesiydi. Neden? Niye? Çünkü kuzeye taşınmıştı.

Einstein, Hapgood'un materyalini okudu ve beş gün içinde yanıtladı: "Argümanlarınızı çok etkileyici buluyorum ve hipotezinizin doğru olduğu izlenimini edindim. Yerkabuğunda önemli değişikliklerin tekrar tekrar ve kısa bir süre içinde gerçekleştiğinden şüphe edilemez."¹⁴ Onun teşviki Hapgood'un ona daha fazla daktilo yazısı göndermesine yol açtı. 1954 baharında Einstein, Hapgood'un, Einstein'ın merkezinin bulunduğu Princeton'daki İleri Araştırmalar Enstitüsü'nde bir hibe veya araştırma randevusu başvurusunu destekledi.¹⁵ Ne yazık ki, komitenin etkili bir üyesi olan 'atom bombasının babası' Robert Oppenheimer Hapgood'a karşı çıktı ve talep geri çevrildi. 18 Mayıs 1954'te Einstein, sempatisini ifade etmek için yazdı ve belki de bir teselli ödülü olarak Hapgood'a kısa bir tanıtım yazısı gönderdi. *Dünyanın Değişen Kabuğu*, muhtemelen uzun vadede bunun bir hibeden daha değerli olacağını kabul ederek.

Yine, Kasım 1954'te Einstein, Hapgood'un Guggenheim Vakfı'ndan araştırma hibesi talebini destekledi. Bir kez daha reddedildi. Takip eden Ocak ayında Hapgood ve Campbell, Princeton'da Einstein'ı aradılar ve Hapgood'un daha sonra Einstein'a göndereceği bir hesaba yazdığı uzun bir tartışma yaptılar.

Bu doğruydu, ancak sözleri hazırlıksız olarak yapıldığından alıntı yapılmamasını istemesine rağmen. Hapgood daha sonra notları yeniden bastı. *Dünyanın Değişen Kabuğunu*. Campbell, Antarktika buzulunun yer kabuğunun kırılmasına nasıl neden olabileceğinin matematiğini çözmeye çalışıyordu. Einstein, Hapgood'un jeolojik kanıtlarına, yer kabuğunun *abilir* kırılma ve kayma; Şüphelendiğı şey, kutuplardaki buzulun bununla bir ilgisi olup olmadığıydı, Hapgood'un ikinci baskıyı çıkardığı sırada paylaşmaya başladığı bir görüştü. *Kutup Yolu*, Antarktika gibi düzensiz bir şekle sahip olsa bile, buz kütlelerinin kabuğun kaymasına neden olup olmayacağından şüphe duyuyordu.

16 Nisan'da yetmiş altı yaşında Einstein hastanede öldü. Hapgood en etkili şampiyonunu kaybetmişti ama sonunda *Dünyanın Değişen Kabuğunu* artık neredeyse tamamlanmıştı. Bir zamanlar çılgın bir teori gibi görünen şey, sürekli olarak diğer kaynaklardan destek topluyordu. Profesör George W. Bain, toprağın kimyasal bileşiminin güneş ışığı tarafından değiştirildiğini fark etti ve örneğın tropik toprağın serin bir bölgedeki topraktan oldukça farklı olduğunu keşfetti. Çok erken jeolojik dönemler üzerine yaptığı çalışmalar, Karbonifer Dönemi'nde ekvatorun Yeni Sibirya Adaları'ndan geçtiğı veya başka bir deyişle Sibirya'nın ekvatora daha yakın olduğu sonucuna varmasına yol açtı.

Bain, sonuçlarını 1953'te yayınladı. Bundan yirmi yıl önce, Fukien Üniversitesi'nden Çinli profesör Ting Ying H. Ma,¹⁶ mercanlar üzerinde çalışıyorlardı ve benzer sonuçlara varmışlardı: eski mercan denizleri şimdiki konumda değillerdi, aslında konumlarını çağdan çağa değiştirmişlerdi. İlk başta Ma bunu Wegener'in sürüklenen kıtalar teorisiyle açıklamaya çalıştı, ancak 1949'da Hapgood sorun üzerinde çalışmaya başladığında, değişim modellerini yalnızca yer kabuğundaki kaymaların açıklayabileceğı sonucuna vardı. Ma, hareketin kabuktan daha derine, kabuğun altındaki katman olan mantoya gittiğinden şüpheleniyordu.

Hapgood için beş yıllık çalışma sona ermek üzereydi; tüm

geriye kalan tek şey bir yayıncı bulmaktı. Ve bu noktada, kucağına başka bir büyüleyici araştırma düştü.

26 Ağustos 1956'da, Washington DC'deki Georgetown Üniversitesi'nden bir radyo yayını,¹⁷Baş konuşmacının bir Viking haritaları uzmanı olan Kaptan Arlington H. Mallery'nin olduğu bir panel tartışması yer aldı. Panel, bir Türk denizci ve bir zamanlar korsan olan Piri Reis ('*piri*' amiral anlamına gelir); Reis, görünüşe göre 1554'te bir düşmanın entrikaları ile kafası kesildi. Haritası Güney Amerika'yı, Batı Afrika'nın bir bölümünü ve en altta Antarktika kıyılarının bir parçası gibi görünen yerleri gösteriyordu. O yılın başlarında Mallery, gazetede bir makale okuyordu. *Coğrafya Dergisi* Antarktika'da 1949'daki uluslararası bir keşif sırasında yapılan keşifler hakkında, sahili çevreleyen buzun altındaki sonar sondajları da dahil.¹⁸O sırada arkadaşı MI Walters, bir Türk subayı tarafından yakın zamanda Kongre Kütüphanesi'ne sunulan Piri Reis haritasının bir kopyasını masasına bıraktı. Mallery'ye tek bir bakış, Piri Reis haritasında gösterilen koylar ile sonarın yakın zamanda ortaya çıkardığı koylar arasında inanılmaz bir yazışma olduğunu gösterdi. Piri Reis, kullandığı yirmi haritadan bazılarının 356'da doğan Büyük İskender dönemine ait olduğunu belirtmişti.M.Ö. Antarktika şüphesiz o zamana kadar - çoğu 2 mil derinliğinde - bir buz tabakasıyla kaplı olduğundan, bu orijinal haritalar İskender'den çok önce yapılmış olmalı - muhafazakar bir tahminle, yaklaşık 4.000.M.Ö.

Ancak üzerinde bir şey yazılı olmayan bir haritanın bir anlamı yoktur ve Sümerler onu 3.500 civarında vergi talepleri için kullanmaya başlayana kadar yazının geliştirilmemesi gerekiyordu.M.Ö. Piri Reis haritası, yazının 4.000'den çok önce kullanıldığını kanıtlamış gibiydi.M.Ö. Ayrıca, Antarktika'nın kendisi 1818'e kadar resmi olarak keşfedilmemişti. Piri Reis haritası, gelişmiş bir denizciliğin varlığını öne sürüyordu.

Tarihçilere göre, medeniyetin Ortadoğu'da daha yeni gelişmekte olduğu bir zamanda medeniyet.

Anlaşılabacağı gibi, Antarktika'ya olan ilgisi göz önüne alındığında, Hapgood yeni keşiften çok heyecanlandı. Son büyük kabuk kaymasından önce, Küçük Antarktika'nın - bölünmüş kıtanın daha küçük yarısı, doğrudan Patagonya'nın güneyinde - Antarktika Çemberi'nin dışında yer aldığı ve daha sonra içine taşındığı sonucuna varmıştı, bu yüzden büyük olasılıkla 9600'de buzsuzdu. ÖPlaton'a göre Atlantis'in ortadan kaybolduğu zaman. Hapgood'un bu konuda kimseye bir şey söylemeye niyeti olmamasına rağmen (deliliğin bir üyesi olarak görevden alınmak istemiyordu), Piri Reis haritası, Platon'un eski bir uygarlık hakkında haklı olduğu şüphesini doğrulamış gibi görünüyordu. önceden bilinen tarihi kayıtlar.

Hapgood o zamana kadar New Hampshire Üniversitesi'nin bir parçası olan Keene State College'da yardımcı doçentti. Son girişiminde yine öğrencilerinin yardımına başvurdu. Onların işi sadece Piri Reis haritasını önyargısız olarak incelemek ve onu diğer eski haritalarla karşılaştırmaktı. Keşfettikleri ilk şeylerden biri, dönemin kara haritalarının son derece kaba olduğuydu; biri İtalya'nın İspanya'ya katıldığını, diğeri İngiltere'nin çaydanlık şeklinde olduğunu gösterdi. Yine de denizciler tarafından kullanılan haritalar - 'limandan limana' anlamına gelen 'portolans' olarak bilinirler - genellikle inanılmaz derecede doğrudu. Piri Reis'e göre, haritası kısmen Columbus'un sahip olduğu bir haritaya dayanıyordu, ancak hiç kimse bunu bulmayı başaramadı. Ama belki de eski İskenderiye kütüphanesinden haritalar kullanmıştı;

1889 gibi uzun bir süre önce, erken dönem haritalar konusunda önde gelen bir diğer uzman olan Adolf Erik Nordenskiöld (1832-1901), portolanların İsa'dan yüzyıllar öncesine ait haritalara dayandığına da ikna olmuştu. On Arktik keşif gezisinden sonra, Nordenskiöld

kutup haritacılığının içler acısı durumunun farkına vardı. Tüm antik haritaların sistematik bir yeniden değerlendirmesini üstlendi ve sonunda *Faks-Atlas* (Stockholm, 1889), genellikle modern haritacılık çalışması için bir itici güç olarak kabul edilir. 150 civarında İskenderiye'de kütüphaneci olan büyük coğrafyacı ve astronom Ptolemy M.Ö, emrinde dünyanın en büyük kütüphanesine sahip olmasına rağmen, ortaçağ portolanlarından daha az doğru olan haritalar yapmıştı. Onlara rehberlik edecek başka haritaları olmadığı sürece, sıradan denizcilerin Ptolemaios'un çalışmalarını geride bırakmaları mümkün müydü?

Aslında, Piri Reis haritaları bir takım hatalar içeriyordu - örneğin, eskiden kullandığı yirmi haritanın üst üste binmesine izin vermiş, böylece Amazon Nehri'ni iki kez göstermiş, ancak 900 millik bir kıyı şeridini de dışarıda bırakmıştı. . Bir hata, yaklaşık 275 yılında dünyaya gelen Yunan astronom Eratosthenes'e bağlanabilir. M.Ö. Yukarı Mısır'da (şimdiki Asvan'a yakın olan) Syene'de güneşin 21 Haziran gündönümünde belirli bir derin kuyuya yansıdığını biliyordu, bu yüzden oradaki kuleler o sırada gölge yapmıyordu. Ama İskenderiye'de, 500 mil kuzeyde, yaptılar. 21 Haziran günü öğle saatlerinde İskenderiye'de bir kulenin gölgesinin uzunluğunu ölçtü ve bunu güneş ışınlarının açısını hesaplamak için kullandı. Bu, 360 derecenin yaklaşık ellide biri olan yaklaşık 7 dereceydi. Syene'ye olan uzaklığı bildiğinden, bu, 500 milin dünyanın kutup çevresinin 7 derecesini temsil ettiği anlamına geliyordu, bu nedenle 360 derecenin temsil edileceğini hesaplamak kolaydı. 25.000 mil kadar. Kutupların etrafındaki gerçek çevre 24.821 mil, yani bu 240 için inanılmaz derecede doğru bir hesaplamaydı. M.Ö. çoğu insan dünyanın yuvarlak olduğunun farkında bile değilken.

Eratosthenes küçük bir hatayla dünyanın çapını 4,5 derece artırmıştı. Hapgood 4.5 derecelik bir hataya izin verdiyse, Piri Reis haritası daha da doğru hale geldi ve bunun eski Yunan (ve Mısır) kaynak haritalarına dayandığını düşündürdü.

Piri Reis haritasını yaptığında, ünlü haritacı Gerardus Mercator sadece bir yaşındaydı, bu yüzden çalışmaları eskiye dayanıyordu.

Mercator'un dünyayı düz bir yüzeye 'yansıtma' ve onu enlem ve boylamla işaretleme yöntemi. Haritacılar daha basit bir yöntem kullandılar, bir kasabayı merkez olarak seçtiler ve sonra onun etrafına bir daire çizerek pasta gibi on altı dilime böldüler. Sonra dairenin içine kareler çizdiler ve bunları dışa doğru genişletmeye devam ettiler, bir tür kaba enlem ve boylam yarattılar - karmaşık ama yeterince işe yarayan bir yöntem. Hapgood'un öğrencileri Piri Reis haritasını incelediklerinde, orijinal 'merkezinin' haritanın dışında, doğuda bir yerde olduğunu fark ettiler. Çoğu, İskenderiye olacağını tahmin etti, ancak dikkatli bir hesaplama, asıl merkezin, Yukarı Mısır'ın kutsal merkezi olan Syene gibi görüldüğünü ortaya çıkardı ve bu, eski bir haritayla uğraşan olabileceklerini daha da destekliyordu.

İskenderiye haritacıları kendi haritalarını yaptıklarında, Güney Amerika ve Antarktika'ya bakmak için yola çıkmadıklarını, onları diğer eski haritalara dayandırdıklarını varsayabiliriz. Ama kaç yaşındaydılar?

İlginç bir kanıt parçası bize bir ipucu sunuyor. 2. yüzyılın sonlarına doğrum.ÖMısır'ın Batlamyus krallarından birinin hocası olan Yunan gramerci Knidoslu Agatharchides'e, eski geleneğe göre, Büyük Piramidin tabanının bir tarafının, tam olarak bir dakikanın sekizde biri olduğu söylendi. dünyanın kutup çevresi¹⁹(dakika bir derecenin altmışta biridir). Büyük Piramidin tabanının her iki tarafı 756 fit veya 230 metrenin biraz üzerindedir ve bu 8 ile, sonra 60 ile, sonra 360 ile çarpılırsa, sonuç 40.000 kilometrenin biraz altında veya 25.000 milin biraz altında (aslında, 24.933 mil) – yine, dünyanın kutup çevresinin şaşırtıcı derecede doğru bir değerlendirmesi. Aslında Büyük Piramidin tabanına ek olarak yüksekliği de dünyanın büyüklüğüyle tam orantılıdır - yani zirvesi Kuzey Kutbu'nun olması gereken yerdir.

Büyük Piramit, firavun Cheops (Khufu) tarafından 2500 civarında inşa edilmiştir.M.Ö, öyleyse eski Mısırlılar dünyanın büyüklüğünü nasıl bilebilirler? Bunun bir küre olduğunu anlamış olmaları mümkündür, örneğin,

tutulmalar sırasında dünyanın ay üzerindeki gölgesinin kavisli olduğuna dikkat ederek veya bir geminin uzaklaştıkça ufkun altında yavaş yavaş kaybolduğunu gözlemleyerek.

Hapgood'u bu kadar etkileyen şey, 4,5 derecelik hataya izin verildiğinde Piri Reis haritasının şaşırtıcı doğruluğuydu. 1541'de Mexico City'deki bilgilerin, biri Mexico City'de ve diğeri İspanya'da Toledo'da olmak üzere iki ay tutulmasını zamanlayarak tam boylamına karar vermek için yola çıktıklarını kaydetti. Hesapları kilometrelerce ötelendi. Öte yandan antik haritalar, çoğu zaman yarım derecelik bir boylamla doğruydu - Avrupalıların, John Harrison'ın on sekizinci yüzyılda deniz kronometresini icat etmesine kadar başaramadığı bir şey.

Hapgood ayrıca Güney Amerika kıyılarında gösterilen büyük bir adanın da ilgisini çekmişti. Orta Atlantik Sırtı üzerinde 5 derece kuzeyde yer alan, yaklaşık 300 mil çapında görünüyor, ancak bugün kesinlikle orada değil. Ayrıca ada, Fransız haritacı Philip Buache'nin 1510 tarihli Reinel Haritasında ve 1737 tarihli bir haritasında da gösteriliyor.

Hapgood doğal olarak diğer portolanlarla ilgilendi ve 1959'da Kongre Kütüphanesi'ne daha fazla olup olmadıklarını sormak için yazdı. Gelip kendisi görmeye davet edildi - Şükran Günü'ne vardığında, teftiş için yüzlerce kişiyi bulduğu için biraz utandı. Haritalara bakarak birkaç gün geçirdi ve sonra, kendi tarif ettiği gibi, 'Bir sayfa çevirdim ve donup kaldım.' Baktığı şey, 1531'de Oronteus Finnaeus tarafından yapılmış ve Antarktika'yı modern bir haritada olduğu gibi gösteren bir haritaydı. Ama buzsuz koyları, denize akan nehirleri ve hatta şimdi buzun altına gömülmüş dağları bile tasvir ediyordu. Oronteus haritası, kuzeybatı Antarktika ile Patagonya kıyıları arasında uzanan Palmer Yarımadası'nı gösteremese de, gerçekte böyle bir yarımada yoktur - eğer buz erirse, sadece bir ada olurdu. Kısacası, orijinal haritayı bilen biri tarafından yapılmıştı. *tüm*Antarktika - iç kesimlerde ve kıyılarda. O

Antarktika'nın orijinal olarak haritasını iç kesimlerde keşfeden ve haritasını çıkaran denizciler ya da kıtanın orijinal sakinlerinin kendileri için haritasını çıkardıkları anlamına gelebilir. Durum ne olursa olsun, Antarktika'nın 6.000 yıldan daha uzun bir süre önce haritalandığını öne sürdü.

Diğer portolanlar eşit derecede önemliydi. 1339 tarihli Dulcert Portolano, Galway'den Rusya'daki Don Havzası'na kadar olan bir bölgenin kesin bilgisini gösterir. 1559 tarihli bir Türk Hacı Ahmed haritası, dünyayı sanki Kuzey Kutbu'nun üzerinde geziniyormuş gibi kuzey projeksiyonundan gösteriyor ve aynı zamanda Sibiry ve Alaska'yı birleşik olarak gösteriyor gibi görünüyor. Bu, bir gamzesinde Sibiry ve diğerinde Alaska bulunan kalp şeklinde bir harita olduğu için, bu, haritacının Bering Boğazı'nın ikisi arasında uzanan denizini dahil edecek alana sahip olmadığı gerçeğini yansıtıyor olabilir. Ancak Bering Boğazı yoksa, orijinal harita 12.000 yıldan daha uzun bir süre önce, Sibiry ve Alaska'nın bu konumda bir kara köprüsüyle birleştirildiği zaman yapılmış olmalıdır. 12.000 yıllık bir harita olası görünmüyor, ancak Hapgood'un ortaya çıkardığı her şey aynı derecede saçma görünüyordu.

Philip Buache tarafından 1737'de yayınlanan Antarktika haritası, Antarktika kıtasının iki adaya bölünmüş olduğunu gösteriyordu - şimdi bildiğimiz gibi, buzun altında. Buache bunu nereden biliyordu? Oronteus Finnaeus ve iç denizi donmuş olarak gösteren eski haritaları kullanan Dulcert Portolano'nun yaratıcısı tarafından kullanılanlardan bile daha eski haritalar kullanıyor olmalıydı.

Hapgood'un Joseph Needham'ın evinde bulduğu harita *Çin'de Bilim ve Medeniyet*,²⁰¹¹ 137 tarihli, taşa oyulmuştur; karelerden oluşan bir ızgara üzerine çizilmişti. Hapgood, Piri Reis haritası ve İskenderiye'deki kütüphane zamanına kadar izlenebilecek diğer çeşitli haritalar hakkında ilginç bir keşifte bulunmuştu. Enlem dereceleri onlardan daha kısıydı.

boylam derecesi, çünkü orijinal haritacı dikdörtgen bir ızgara kullanmıştı; daha sonraki bir harita yapımcısı bunu yanlışlıkla kare bir ızgaraya dönüştürerek bir 'boylam hatasına' neden oldu. Aynı boylam hatası Çin haritasında da mevcut olduğundan, orijinali de çok uzun zaman öncesine ait gibi görünüyordu. Hapgood şu sonuca varmıştır: 'Belki burada, beş ya da on bin yıl önceki kayıp uygarlığımızın harita yapımını Amerika ve Antarktika'ya kadar genişlettiğine dair kanıtlarımız var.'

Yine Hapgood, Piri Reis'in resmettiği Batı Afrika'nın bol su kaynağına sahip gibi göründüğünü - örneğin, şu anda var olmayan göllerin tasvir edildiğini - ve Hapgood tarafından belirtilen diğer antik haritaların Sahra'daki gölleri gösterdiğini belirtti. 10.000 ila 6.000 yıl önce, mistral - kuzey rüzgarı - çok ıslaktı ve Buz Devri'nin eriyen buzullarından nem taşıyordu, böylece Sahra yeşil ve verimliydi. Piri Reis haritası Batı Afrika'yı göllerle gösterdiğinden, Piri Reis'in kullandığı orijinal haritanın o yağışlı döneme ait olduğu anlaşılıyor.

İçinde *Antik Deniz Krallarının Haritaları* Hapgood davasını dayanılmaz hale gelene kadar geliştirdi. Kitabı hayali bir spekülasyon eseri olarak reddetmek mümkün değil, çünkü her sayfası geniş ve sabırlı bir bilimin izlerini taşıyor. Yine de, son bölümü olan 'Kaybolan Bir Medeniyet'in sonuçları, onu ciddiye alan herhangi bir akademisyeni şoke etmeye mahkumdur, çünkü kulağa H. Rider Haggard veya Jules Verne'in bir romanının hammaddesi gibi geliyor:

Antik haritalar tarafından sunulan kanıtlar, bilinen herhangi bir kültürün, gerçek bir uygarlığın, ileri bir türden, ya tek bir bölgede yerleşmiş, ancak dünya çapında ticarete sahip olan ya da başka bir yerde olan ileri bir tür ortaya çıkmadan önce, uzak zamanlarda varlığını gösteriyor gibi görünmektedir. gerçek anlamda, bir *Dünya çapında* kültür. Bu kültür, en azından bazı açılardan, Yunanistan ve Roma uygarlıklarından daha ileriydi. Jeodezi, deniz bilimi ve harita yapımında, 18. yüzyıldan önce bilinen herhangi bir kültürden daha gelişmişti.

Hristiyanlık dönemine ait. Boylam bulmanın pratik bir yolunu ilk kez 18. yüzyılda geliştirdik. Dünyanın çevresini ilk kez doğru bir şekilde ölçtüğümüz 18. yüzyılda idi. 19. yüzyıla kadar Kuzey Kutbu veya Antarktika Denizlerine keşif için gemiler göndermeye başlamadık ve ancak o zaman Atlantik'in dibini keşfetmeye başladık. Bu haritalar, bazı eski insanların tüm bunları yaptığını gösteriyor.

21

Büyük bir uygarlığın nasıl iz bırakmadan ortadan kaybolabileceğini soran Hapgood, temel bir keşif ilkesini dile getirdi: *aradığımız şeyi bulduğumuz anlamına gelir*. Portolanlar yüzyıllardır biliniyordu. 1929'da İstanbul'da Topkapı Sarayı'nda bulunan Piri Reis haritası, 1930'larda Kongre Kütüphanesi'nde tartışılmıştı, 1956'da ilgi birdenbire canlanmaya başlamıştı. , Hapgood'un sorduğu soruları gündeme getirecek kadar cesurdu.

O zaman neden yayın *Antik Deniz Krallarının Haritaları* 1966'da büyük bir akademik tartışmaya neden olmaz mı? Cevap, kısmen, akademinin Hapgood'dan biraz şüphe duyması olmalı. 1958 yılında *Dünyanın Değişen Kabuğunu* sonunda basılı olarak çıktı, Amerika'nın en popüler haftalık gazetelerinden biri tarafından kısaltılmak üzere kabul edildi, *Cumartesi Akşamı Postası*, bu tek başına akademisyenlerin sinirini -ve kıskançlığını- uyandırmak için yeterliydi. Sonraki baskıya yazdığı önsözde, *Kutup Yolu*, 1970 yılında jeolog FN Earll, bu kısaltmayı okuduktan sonra teknik ve akademik dergilerde incelemeler aradığını ancak hiçbirini bulamadığını anlatıyor. Tepki nihayet geldiğinde, diyor Earll, 'akılcı olarak pek tanımlanamaz - histerik daha iyi bir tanım olurdu'. Bir akademisyen öfkeyle Hapgood'un jeolog olmadığını ilan ederken, bir diğeri Hapgood'un alıntılacağı yetkililerle aynı fikirde olmayan bir otoriteyi alıntıladi ve bunu tüm kitabı mahkum etmek için bir temel olarak kullandı. Kısacası, Hapgood

jeoloji hakkında yazmaya cesaret ettiği için öfke ve hor görüldü.

Sonuç olarak, bu profesörlerin hiçbiri, tarihte bilinen herhangi bir şeyden önce gelen bir uygarlığın kanıtlarını keşfettiğini iddia eden bir kitabın tartışmasına girmeyecekti. Hapgood'u görmezden gelmek daha kolaydı.

Kimsenin Hapgood'u ciddiye almaya hazır olmamasının başka bir nedeni daha vardı. 1960 yılında bir kitap *Le Matin des Magiciens*, Louis Pauwels ve Jacques Bergier tarafından Fransa'da en çok satanlar rekorlarını kırdı ve düzinelerce dile çevrildi. Pauwels bir gazeteciydi, Bergier ise simya ile ilgilenen bir fizikçiydi. Kitapları, Lovecraft, Büyük Piramit, Gurdjieff ve Nazi okültizmi üzerine bölümleri olan simya, arkeoloji, sihir, hermetizm ve edebi spekülasyonlardan oluşan gösterişli ve göz kamaştırıcı bir hotchpotch idi. Başlıca sergilerinden biri, diğer portolanların yanı sıra Piri Reis haritasıydı. Yazarlar, 'uçan bir makinede veya bir tür uzay gemisinde yapılan gözlemlerden mi izlendiler? Beyond'dan gelen ziyaretçiler tarafından alınan notlar?' Olarak *Büyücülerin Sabahı* Piri Reis haritası, tüm dünyada muzafer bir ilerleme kaydettikten sonra, 'antik astronomlar' için kanıtlarla daha geniş bir şekilde ilişkilendirildi.²² Üzerinde on yıl çalışmış olan Hapgood, *Antik Deniz Krallarının Haritaları*, daha kötü şansa sahip olamazdı.

1966 yılında, seyahat tutkusu ağırlıklı olarak kitap dünyasında tatmin olan İsviçreli Erich von Däniken adlı bir otel müdürü, gecelerini, dünyamızın uzak geçmişte uzaylılar tarafından ziyaret edildiğini savunan bir eser yazmaya adadı. Bu fikir, dört yıl önce Joseph Shklovskii adlı bir Rus astronom tarafından başlıklı bir kitapta öne sürülmüştü. *Evren, Hayat, Akıl*, adı altında astronom Carl Sagan tarafından ek materyalle birlikte 1966 yılında Amerika'da yayınlandı. *Evrende Akıllı Yaşam*.²³ Däniken'in kitabı esas olarak piramitler, Paskalya Adası heykelleri ve Meksika'daki Maya tapınakları gibi anıtların eski astronomlar tarafından veya onların yardımıyla inşa edildiğine dair iddialardan oluşuyordu.

İsviçre'de başlığı altında yayınlanmıştır. *Erinnerungen bir die Zukunft* (Geleceğin Anıları) Mart 1968'de, İngiliz ve Amerikan baskılarında olduğu gibi hızla en çok satan oldu. *Tanrıların Arabaları?*

Bilim adamları, kitabın saçmalık ve yanlışlıklarla dolu olduğuna dikkat çekti. Däniken, Büyük Piramidin ağırlığını beş ile çarpmayı başarmıştı ve Mısırlıların halatlara veya makaralar için tahtaya sahip olmadığı iddiası, mezar ve piramit duvarlarındaki resimlerle kolayca çelişiyordu. Paskalya Adası'ndaki heykellerin taş aletlerle 'çelik-sert volkanik kayalardan' oyulamayacağı iddiası da tartışıldı – Thor Heyerdahl bunu 1950'lerde adanın birkaç yerlisi ile, adada bulunan taş aletleri kullanarak yaptı. taş ocakları. Däniken, Paskalya Adası'nda da, tüm kereste kullanılmadan önce ağaçların bir zamanlar orada büyüdüğünden habersiz olduğu için, silindirler için odun bulunmadığını iddia etti. Däniken, Peru'daki Nazca hatlarının uzay gemileri için pist olarak tasarlandığını iddia etti. sadece yüzeyin gevşek kayalarına çizildikleri gerçeğini göz ardı ederek. Bütün kitaplar - ve televizyon belgeselleri - Däniken'in "kanıtlarına" yönelik saldırılara ayrılmış ve bunların çoğunun Mısır, Paskalya Adası, Peru ve diğer topraklarda yaşayanların gerçekte neler başarabileceklerine dair cehalete dayandığını gösteriyor.

Kitabın başlarında, Däniken (Pauwels ve Bergier gibi) Piri Reis haritasını tanıttı: 'Profesör Charles H. Hapgood'un son çalışmaları. . . bize biraz daha sarsıcı bilgi verin. Dünyamızın uydulardan çekilmiş modern fotoğrafları ile yapılan karşılaştırmalar, Piri Reis'in haritalarının orijinallerinin çok yüksekten çekilmiş hava fotoğrafları olması gerektiğini gösterdi. Bu nasıl açıklanabilir?'

Hapgood, elbette, böyle bir şey söylememişti. Piri Reis'in 900 millik Güney Amerika kıyı şeridini görüntüleyememesi ve başka bir şeridi tekrar etmesi, haritanın havadan çekilmiş bir fotoğraftan alınmadığını gösteriyor. Bununla birlikte, milyonlarca insan izlenimi bıraktı

Hapgood'un von Däniken'in bir destekçisi olduğunu ve haritaların "antik astronotlar" tarafından çizildiğine inandığını söyledi.

Hapgood, olabileceğinden daha az endişeliydi - aklını meşgul edecek daha önemli şeyleri vardı. Birkaç yıl boyunca, Atlantis'in gerçek yerini bulduğuna ve bunun, bir kaşifin daha aktif yaşamı için akademik dünyayı terk etmesine bile yol açabileceğine ikna olmuştu. 5 Aralık 1958'de arkadaşı Ivan Sanderson'a 'zamanımızın en sansasyonel keşfi' dediği şeyi duyurmak için bir mektup yazmıştı.

Hapgood, Piri Reis haritasını incelerken, gördüğümüz gibi, Venezüella kıyılarında ve Orinoco Nehri'nin ağzında yaklaşık 1000 mil açıkta gizemli bir adaya dikkat çekmişti. Hapgood ayrıca adayı gösteren iki eski harita daha bulmuştu.²⁴ve varlığına tanıklık ediyor. Şimdi böyle bir kara kütle yok, sadece St Peter ve St Paul Kayaları olarak bilinen çok küçük iki ada var. Her biri yaklaşık çeyrek mil uzunluğunda, Orta Atlantik Sırtı'nın üzerinde bulunurlar ve şu anda sular altında kalan dağların uçlarıdır. Hapgood, Platon'un Atlantis'inin yüzeyinin üzerinde kalan tek şeyin bu olduğuna ikna olmuştu - tam da Platon'un ima ettiği yerde, Atlantik'in ortasında. Bu gizemli adanın boyutu - yaklaşık 350 x 250 mil - kulağa doğru geliyordu. Plato ayrıca Atlantis'in büyük bir merkezi dağa, kutsal bir dağa sahip olduğunu ve Hapgood'un artık Aziz Petrus ve Aziz Paul Kayaları olduğuna ikna olduğunu iddia etti.

Sanderson, Hapgood'a kitaplarında 'Atlantis' kelimesinden bahsetmemesini tavsiye etmişti.*Antik Deniz Krallarının Haritaları*Sapık olarak etiketlenme ihtimaline karşı, ancak uyarıya pek gerek yoktu - Hapgood, eleştirmenlerinin düşmanlığının fazlasıyla farkındaydı ve kafasını kesme tahtasına koyamayacaktı. Ayrıca, kanıtlar yakında herkesin görebileceği şekilde hazır olmalıdır. Hapgood, Sanderson'a şu anda ihtiyaç duyulan tek şeyin, onlara bir yat ödünç verecek ve Plato'ya göre yaklaşık 500 milyon dolar değerinde altın olması gereken dağın yamaçlarını inceleyen sualtı kameraları için ödeme yapacak zengin bir hayırsever olduğuna dair güvence verdi.

İçinde *Atlantis: Sekizinci Kıta* (1984),²⁵ Charles Berlitz, 1963'te Hapgood'un Beyaz Saray'a yaklaştığını ve Başkan Kennedy'yi St Peter ve St Paul Kayaları'nın altındaki deniz yatağını araştırması için kendisine bir uçak gemisi ödünç vermeye ikna edebileceğini umduğunu söyledi. Hapgood'un yayımlanmamış anılarından alıntılar yapıyor: "İkinci Dünya Savaşı sırasında Başkan Roosevelt için bazı işler yaparken Beyaz Saray ile daha önce temas kurmuş olmam büyük şanstı. . . Başkanla benim için bir görüşme ayarlayabilecek Massachusetts'teki Kennedy'lere yakın birini bulmak sorun değildi. . . Boston'daki Demokrat Parti'de ortak arkadaşlarımız vardı." Hapgood, uçakların St Peter ve St Paul Kayaları üzerinde giderek daha geniş daireler çizerek uçacakları bir plan yaptı; denizin dibinde bir şey görülürse su altı kameralarıyla incelenirdi. Tehlikeyi fark etti: gazeteler hikayeyi ele geçirirse, birinci sayfa haberi olur ve kendi itibarı sarsılır; bu nedenle aramanın 'sadece başka bir oşinografik keşif' olarak gizlenmesi gerektiğini önerdi.

Ekim 1963'e kadar Kennedy ile görüşme ayarlandı - sadece Kennedy'nin Kasım ayında öldürülmesiyle hüsrana uğramak için. Yılmayan Hapgood, Sanderson'ın bir arkadaşı olan Nelson Rockefeller'ın ilgilenebileceğini önermeye devam etti. Sanderson bir keresinde Walt Disney ile bir partide tanıştığı için, yaklaşmaya değer olabilir; Atlantis arayışı harika bir canlı aksiyon filmi yapabilirdi.

Ama yine, Hapgood hayal kırıklığına uğrayacak. On yıl boyunca yazmaya ve öğretmeye konsantre olmaya devam etti. Arkadaşı Sanderson 1973'te öldü ve o yıl Hapgood Henriette Mertz adındaki bir muhabire Atlantis'in bulunduğu yerin 'Aziz Peter ve St Paul Kayaları'nın etrafında olduğunu' bilmesine rağmen, görevi terk ettiğini ve sadece umut edebileceğini söyledi. diğerleri onun zahmetle çizdiği izi takip edecekti.

Ekim 1982'de Hapgood, Rand Flem-Ath adında genç bir muhabire şunları yazdı:²⁶ onun için harika bir postscript ekleyerek

hayatın eski uygarlıklar üzerindeki çalışması. Ona şimdi üçüncü baskısını hazırladığını söyledikten sonra *Dünyanın Değişen Kabuğu*, 1983'te yayınlanması için son keşiflerinden bahsetmeye devam etti: 'Ayrıca, kabuğun son yer değiştirmesinin her iki Amerika kıtasını da yaklaşık 30 derece güneye kaydırduğuna ve iklim değişikliği sırasında yaşamı ve uygarlığı kesinlikle harap ettiğine dair kanıtlar var. Eski Dünya'da çok daha az şiddetliydi ve daha fazla kaçış yolu vardı.'

30 derecelik bir kayma yaklaşık 2.000 mil, yani çok büyük bir mesafeyi temsil ediyordu. Eğer yaşamı ve uygarlığı harap eden büyük bir felaket olsaydı, o zaman Hapgood'un daha önce varsaydığı 5.000 yıldan daha hızlı bir şekilde olmuş olmalı mı?

Mektubun bir sonraki paragrafı daha da büyük bir vahiy sunuyordu: 'Ayrıca, son zamanlardaki heyecan verici keşiflerde Amerika'da ve Amerika'da bütün bir uygarlık döngüsüne dair ikna edici kanıtlara sahip olduğumu düşünüyorum. *Antarktika*, 100.000 yıl geriye gidebilecek ileri düzey bilimler öneriyor. . . '

Yüz bin yıl mı? 10.000 yıldır bu bir hata olabilir mi? Hayır – uzun mektubun geri kalanı, küçük bir hata bile olmadan kusursuz bir şekilde yazılmıştı. Hapgood, zarfa koymadan önce dikkatlice okudu. Ancak o zamanlar modern insanın atası olan Cro-Magnon insanının yaklaşık 40.000 yıl öncesine kadar (tarih o zamandan beri 200.000 yıldan daha geriye itilmiş olmasına rağmen) yeryüzünde ortaya çıktığına inanılmıyordu. Ayrıca Hapgood sopalı mağara adamlarından değil, 'ileri düzey bilim' içeren bir 'bütün bir medeniyet döngüsünden' bahsediyordu.

Ve bir sonraki cümlede Rand'a şunları söyledi: 'Bu konuda sahip olduğum kanıtların büyük bir kısmı ESC'nin yeni baskısında yer alacak [*Dünyanın Değişen Kabuğunu*].' Hapgood, kuşkusuz, başına buyruk biriydi, ama bir saçmalık teorisiyle tüm itibarını tehlikeye atmazdı. Belli ki kanıt bulduğunu hissetti. *Bilim* 100.000 yıl öncesine dayanan bir

1982 paleontolojisine* göre dünyadaki en gelişmiş insanın Neandertal insanı olduğu zaman.

Rand Flem-Ath hemen yanıtladı ve Hapgood'un bu şaşırtıcı iddiasının nedenlerine dair bir ipucu istedi. Haftalarca cevap gelmedi, sonra mektubu iade edildi, 'Merhum' damgalı.

Hapgood'un son mektubu, Rand'ı, bu kitabın hikayesini anlattığı bilim ve uygarlığın kökeni için kendi arayışına götürdü.

---

* 1982'de anatomik olarak modern insanların şundan daha yaşlı olmadığı düşünülüyordu. 65.000 yıl. Bugün birçok paleontolog, modern insanın 200.000 yıl önce ortaya çıkmış olabileceğine inanıyor.

ToBlue baskı

ben
Nisan 1976'da Rand Flem-Ath adında yirmi yedi yaşında bir Kanadalı (Rose De'ath ile evlendiğinde Fleming'den adını değiştirmişti ve isimlerini birleştirdiler) Victoria'daki Greater Victoria halk kütüphanesine bir iş görüşmesi için gitti. , British Columbia'daki Vancouver Adası'nın güney ucunda. Bir sonraki pazartesiye kadar sonucu duyamayacaktı, bu yüzden hafta sonunu beklemekten aklını kaçırmak için bir senaryo çizmeye karar verdi. Yeryüzünde mahsur kalan ve kış uykusuna yatmaya karar veren bir grup uzaylı hakkındaydı. Uygun bir yer düşünürken radyoda Donovan'ın 'Hail Atlantis' adlı bir şarkısını duydu. Aklına bir fikir geldi ve yazı defterine şunları yazdı: Atlantis = Antarktika'. Atlantis hakkında hiçbir şey bilmediği için,

İşi aldığını duyduğunda, araştırmasından o kadar etkilenmişti ki, bundan vazgeçmesi söz konusu değildi. Ve bir sebep, garip bir şekilde, onun adıydı. Okuldayken, sınıfa yazma ödevi verilmişti.

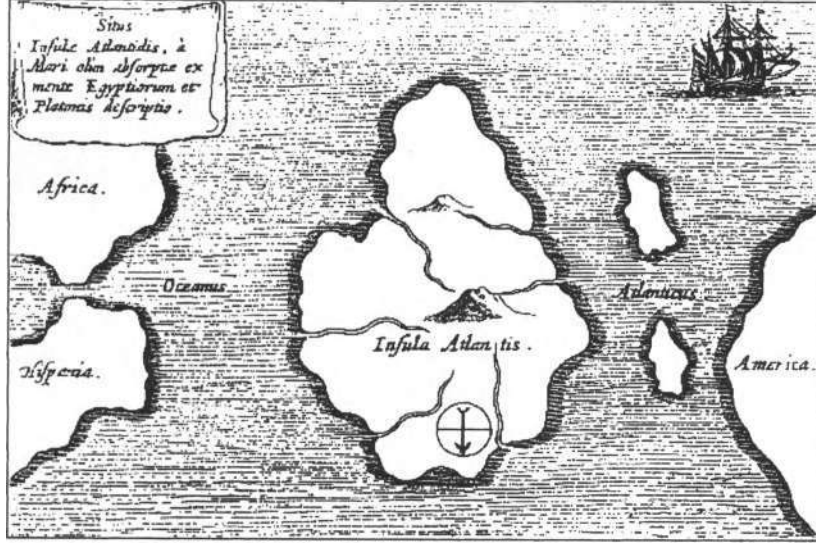
isimlerini paylaşan ünlü bir kişi hakkında bir deneme. Tıp alanında Nobel Ödülü'ne layık görülen ünlü adaşı Sir Alexander Fleming üzerinde araştırma yaparak, 1924 yılında Fleming'in bir süre aradan sonra laboratuvarına nasıl döndüğünü öğrendi. Lavaboda yıkanmamış bir kültür kabının etrafındaki alanda bakterileri öldüren bir küf ürettiğini buldu. Küf test etti ve çoğu bakteriyi yok edeceğini keşfetti - penisiline rastlamıştı. Rand Fleming, adaşının buluşunu okurken orada karar verdi ve sonra bir tesadüfün asla araştırılmadan kalmasına izin vermeyeceğine karar verdi - bu, keşfe açılan kapı olabilir.

Rand, Greater Victoria halk kütüphanesindeki işine başladıktan kısa bir süre sonra kendi tesadüfüne rastladı. Atlantis hakkında kitap üstüne kitap, aynı haritaya rastladı. Bu, kendi zamanında Albert Einstein kadar ünlü olan bir bilge olan on yedinci yüzyıl Cizvit rahibi Athanasius Kircher tarafından çizilmiştir. onun *Mundus Yeraltı* (*yeraltı dünyası* 1665 tarihli Kircher, Atlantis'i gösterdiğini ve Romalı işgalciler tarafından eski Mısır'dan çalınan ve Vatikan'ın mahzenlerinde bulunan bir haritaya dayandığını belirtti. Garip bir nedenle, Kircher kuzeyi en alta koydu.

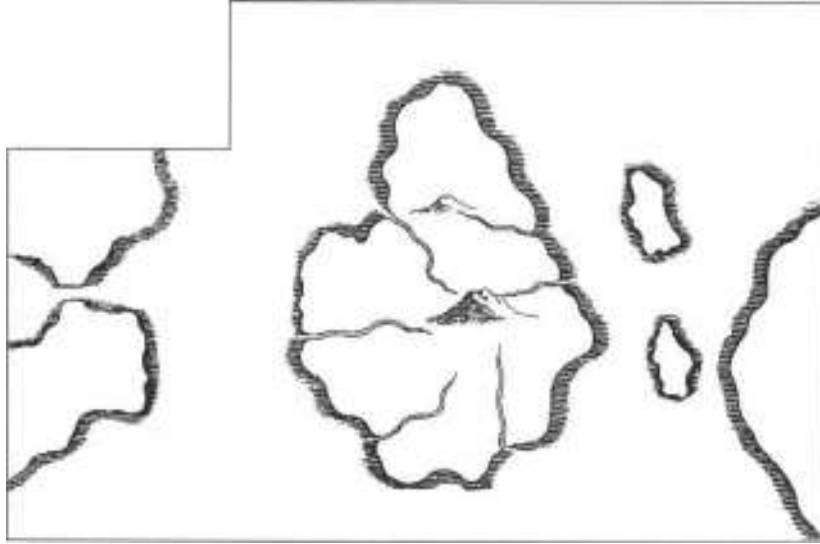
Rand, yedi yaşından beri, hava kuvvetlerinde görev yapan babası onu Disneyland'i görmek için Nova Scotia'dan Arizona'ya ve ardından Los Angeles'a götürdüğünden beri hevesli bir harita okuyucusuydu. Rand'a yol haritalarını okuma görevi verildi; bu işten o kadar zevk alıyordu ki, o andan itibaren araba yolculuklarında hep navigasyonu üstlendi.

Athanasius Kircher haritası onu antik haritaları incelemeye yönlendirdi ve kısa süre sonra Hapgood'un haritasını buldu. *Antik Deniz Krallarının Haritaları*, onun alt başlığı ile *Buz Devri'nde Gelişmiş Uygarlığın Kanıtları*, kütüphanesinin kataloğunda. Hapgood'un kitabı nefesini kesti. İşte mevcut takıntılarının, eski haritaların ve buzun bir kombinasyonuydu.

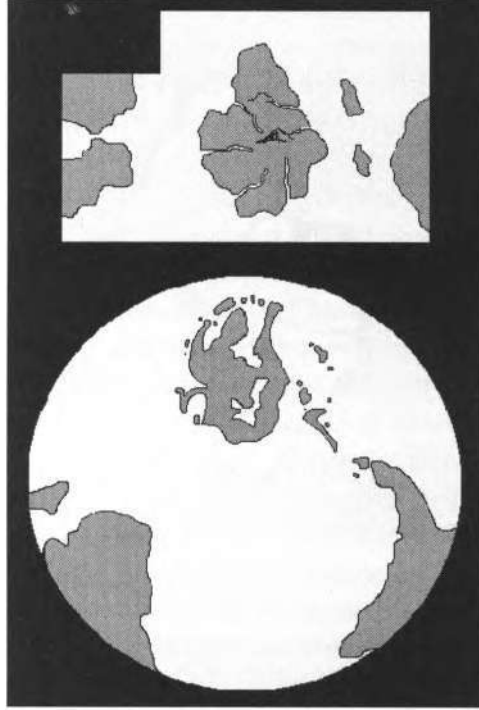
Sayfaları karıştırırken aniden başka bir önemli tesadüfe rastladı. Buzsuz bir Antarktika haritasına bakıyordu ve son derece benzer görünüyordu.

1665'te Athanasius Kircher, Mısır'dan geldiğini iddia ettiği bir Atlantis haritası yayınladı. Latince parşömen şöyle diyor: 'Mısırlılara ve Mısırlılara göre Atlantis'in yeri şimdi denizin altında.
Platon'un tanımı.

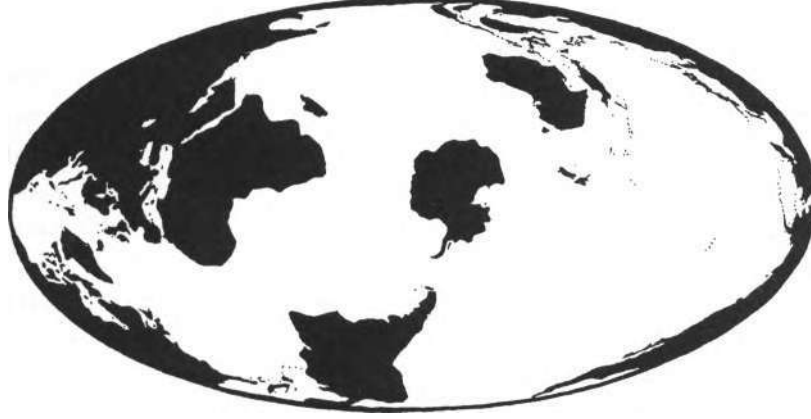
Kircher'in etiketleri kaldırılmış haritası.

Kircher'in Mısır haritası Atlantis'e karşı
buzsuz Antarktika'nın modern haritası.

Kircher'in Atlantis haritası. Kütüphanenin küresini ters çevirdi ve gördüklerini Kircher'ın haritasıyla karşılaştırdı. Kesinlikle yakın bir benzerlik vardı. adlı bir broşürde *Antarktika'ya Giriş*,¹Antarktika'daki Deniz Destek Gücü tarafından yayınlanan bir dünya haritasına şu şekilde geldi:*görülen*Antarktika'dan. Yine, bir ifşa oldu. Antarktika'yı deyim yerindeyse dünyanın göbeği olarak gösterdi. Birden Platon'un 'bütün karşı kıta' sözleri yeni bir anlam kazandı. Antarktika merkezdeydi ve kıtalar tek bir kara kütlesi gibi görünüyordu.

Batı'da doğal olarak dünya haritasını kendi bakış açımızdan düşünürüz, ortada Atlantik Okyanusu, tıpkı okul günlerimizin haritalarında olduğu gibi, diğerinden ayrılmış olarak.

Oşinograflar, dünyanın sadece bir okyanusu olduğuna inanırlar. Birlik Merkezde Antarktika olan bu ABD deniz projeksiyonunda 'Dünya Okyanusu'nun görüntüsü görülebilir. Platon'un Atlantis'le ilgili anlatımı bir kayıptan bahseder. 'gerçek okyanus'taki ada kıtası.

Büyük okyanus, Pasifik, Amerika kıtasının yanında. Antarktika'dan bakıldığında dünyanın tek bir büyük okyanusu vardır, Platon'un dediği gibi 'gerçek okyanus'.

Rand, keşfiyle o kadar heyecanlandı ki, bu konuda Atlantis of the True Ocean' başlıklı bir makale yazdı ve notere tasdik ettirdi. Açılış paragrafı şu yorumu içeriyordu: 'Uydu perspektifinden bakıldığında, Dünya'nın tek bir gerçek okyanusu vardır ve Antarktika merkezindedir. . . Rahip Atlantis'in yerini tarif etti*Atlantis'ten*.'

Rand, Atlantis'e takıntılı hale geldi; şimdi Rose'un ona nasıl tahammül edebildiğini merak ediyor. Şöyle diyor: 'Winston Churchill'in fikrini değiştiremeyen ve konuyu değiştirmeyecek biri olarak tanımladığı gibi bir fanatiktim.'

Atlantis'i Antarktika ile özdeşleştirmesinin önünde hâlâ büyük bir engel vardı. Danıştığı her ansiklopedi, Antarktika'nın milyonlarca yıldır buzun altında olduğunu söylüyordu. Kendisinden önceki Hapgood gibi, Rand da dikkatini ne tür bir felaketin bir gün ve bir gecede bütün bir kıtayı yok edebileceği sorununa çevirdi.

İçinde *kanunlar*,²Platon, dünya tarımının, tüm ova alanlarını harap eden bir felaket selinden sonra yayla bölgelerinde başladığını belirtmişti. Rand, Sovyet botanikçi Nikolai İvanoviç Vavilov'un (1887-1943), dünyadaki yabani bitkilerin sekiz orijin merkezi olduğu sonucuna vardığını kaydetti.³hepsi And Dağları'ndaki Titicaca Gölü de dahil olmak üzere sıradağlarda. Başka bir yer Tayland'da, dünyanın diğer tarafında Titicaca Gölü'nün tam karşısında.

Rand, birçok Kızılderili kabilesinin - Ute, Kutenai, Okanagan, A'a'tam, Cahto ve Cherokee'nin yanı sıra Peru Araucanlılarının felaket mitlerini incelemeye devam etti. Hepsinin şiddetli depremler ve ardından sel efsaneleri var. Pek çoğu, güneşin yüzündeki bir değişikliğin, onu parçalıyormuş gibi gösterdiğini söylüyor; düzinelerce sel efsanesi de vardı. Rand'a, sayıları 'gökyüzü düştüğünde', ilkel bir felaketi işaret ediyormuş gibi bakmaya başladı.

Nisan 1977'de Rose, Rand'a *Kanada Ulusal Atlası* yirmi sekizinci doğum günü için. Burada bir ipucu veriyormuş gibi görünen başka bir anormallikle karşılaştı. Buz Devri Kuzey Amerika haritası, Rand'ın babasının Rand on iki yaşındayken konuşturıldığı uzak kuzeydeki birçok adanın Buz Devri sırasında buzsuz olduğunu gösterdi. Bu nasıl olabildi?

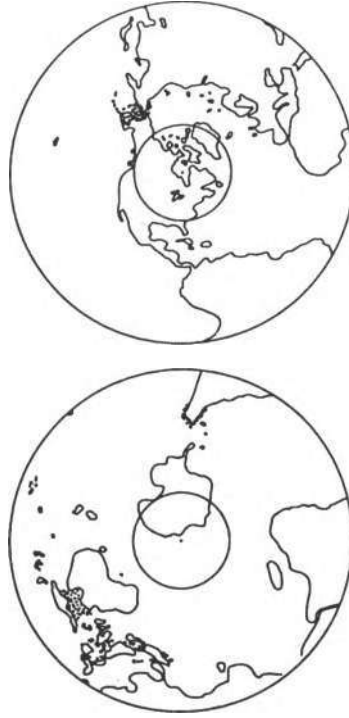
Rand, Hapgood'un bir kopyasının izini sürdü. *Dünyanın Değişen Kabuğunu* Victoria Üniversitesi'nde, aslında ikinci baskı, *Kutup Yolu*. Ve Rand onu açtığında, kendini 'Kuzey Kutbunun Yolu' etiketli ve son 80.000 yıl içinde kutbun en az üç farklı konumunu gösteren bir haritanın bulunduğu son kağıda bakarken buldu – Yukon, Grönland Denizi ve Hudson Bay, ikincisi 9.600'e kadar işgal ettiği pozisyonu. M.Ö. Hapgood'un geniş jeolojik ve jeomanyetik kanıt birikimi, görüşlerini destekledi.

Coğrafi veya gerçek Kuzey ve Güney Kutupları olarak bilinenler, dünyanın eksenini ile ölçülür. Bununla birlikte, manyetik Kuzey ve Güney Kutupları, dünyanın manyetik alanının en yüksek yoğunluğunun bulunduğu konumla ölçülür. Bu

genellikle gerçek kutbun yakınlığı içinde. Hapgood, bu yakınlık gerçeğini kullanarak, geçmişte soğuyan lav ve kayalara yazılan manyetik işaretlerini inceleyerek eski kutupların konumunu hesaplayabilmişti. İç dünyadan akarken, lav ve içindeki metaller (özellikle demir), doğrudan manyetik kutbu işaret eden bir konuma sertleşti. Bu, Hapgood'a önceki kutupların yerini belirlemek için ihtiyaç duyduğu verileri sağladı.

Ana veri parçası çok basitti. Jeologlar, buzulların oyduğu vadiler gibi geride bıraktığı izlerle önceki buz tabakasının kapsamını takip edebilirler. Kuzey Kutup Dairesi'ni dairesel bir yapışkan sıva parçası olarak hayal edebiliriz.

9.600'den öncem.Ö, Kuzey Kutup Dairesi Hudson Körfezi'nde (60K 83B) ve Antarktika Çemberi Güney Hint Okyanusu'nda (60S 97D) merkezlendi.

Merkezi olarak Kuzey Kutbu. 10.000'den öncem.Ö, bu siva görünüşte daha aşağılara uzanıyordu, öyle ki merkezi Hudson Körfezi'ndeydi ve en güney ucu Ohio kadar güneydeydi. Rand'ın fark ettiği gibi, sıvanın batı kenarı Kanada'nın batı kıyısına kadar uzanmıyordu. Hapgood şu sonuca varmıştır: 'Böylece, Kanada'nın Arktik Takımadaları'nın sıcak koşullarının, 40.000 yıl öncesinden modern koşulların oluşumuna kadar, Wisconsin buzullaşmasının tüm süresi boyunca sürdüğünü söyleyebiliriz.'

Hapgood, aynı şekilde, Kuzey Kutbu'nun yaklaşık 80.000 yıl önce Yukon bölgesinden Grönland Denizi'ne, ardından yaklaşık 50.000 yıl önce Grönland Denizi'nden Hudson Körfezi'ne ve Hudson Körfezi'nden şimdiki konumuna geçtiğini gösteren kanıtlar sundu. yaklaşık 17.000 ila 12.000 yıl önce. Başka bir deyişle, en son kabuk hareketi yaklaşık 15.000M.Ö, ve yaklaşık 10.000 sona erdim.Ö.

Kutup'un bu hareketleri yumuşak ve istikrarlı değildi ve insanlar söz konusu olduğunda, Hudson Körfezi'nden şimdiki konumuna bu geçiş, muhtemelen, Kaliforniya'nın La Brea bölgesindeki kabuk hareketi gibi bazıları felaket olan birçok şoku içeriyordu. 11.000 civarındam.Öyirmi beş yıl içinde bir düzine türü öldüren.

Önümüzdeki dört ay boyunca Rand okudu ve tekrar okudu.*Kutup Yolu*,Antarktika'nın Atlantis olabileceğine dair kanıtların zenginliği karşısında heyecanlandı. Daha sonra, Rose ile birlikte, keşifleri hakkında şunları belirttikleri bir makale yazdı:

Platon'da verilen hesabın *Timaia*sasında 12.000 yıl önce ortaya çıktığı şekliyle dünyanın doğru bir güney yarımküre 'küresel' görünümüdür.

Ayrıca, önceki Ilıman Antarktika Bölgesi'nin, yer kabuğunun yer değiştirmesinden önce insan yerleşimlerini destekleyebildiğine inanıyoruz.

Atlantis'in kayıp kıtasının, genellikle göz ardı edilen Antarktika'nın kayıp ada kıtamız olduğuna inanıyoruz.

Ek olarak, Atlantis'in ileri düzeyde olduğuna inanıyoruz.

toplam gezegenin doğru ve gelişmiş bir coğrafi görünümüne sahip olan uygarlık (muhtemelen bir Dünya Kültürü).⁴

Temmuz 1977'de bu makaleyi Hapgood'a gönderdiler. Aldıkları yanıt coşkuluydu: 'Bugün buraya gelen yazınız beni şaşırttı ve sevindirdi. İster inanın ister inanmayın, bu *ilk* şimdiye kadar yapılmış çalışmalarımın gerçekten bilimsel keşfi. Benim bulamadığım yer kabuğu yer değiştirmesine dair kanıtlar buldunuz.'⁵

Sadece Hapgood'un tipik sıcaklığı ve cömertliği ile değil, aynı zamanda önemli işler yaptıklarını kabul etmesiyle de heyecanlandılar. Rand'ın yeni kanıtı, Antarktika'da, kar buza dönüştüğü için, bu çok saçma görünen, kar yağışının en az olduğu yerde buzun en kalın olduğu gerçeğiyle ilgiliydi. Kar yağışının en yoğun olduğu bölgelerde buzun en ince olması da aynı derecede tuhaftı. En bariz açıklama, en kalın buza sahip bölgelerin, en ince buza sahip bölgelerden binlerce yıl daha uzun Antarktika Çemberi içinde olduğuydu. Başka bir deyişle, Antarktika alçalmıştı ve bir zamanlar Antarktika Çemberi'nin dışında olan bir kısım şimdi onun içindeydi.

Rand, bir zamanlar Antarktika'dan güney Hint Okyanusu'na kadar uzanan devasa bir yüzen buz tabakasının kanıtlarını ortaya çıkarmıştı. Böyle bir buz tabakası aniden daha sıcak bir bölgeye girdiği için hızla erirse, taban ciddi şekilde bozulur; aslında bilimsel literatürde bunun tam olarak olduğuna dair kanıtlar vardı. Bir zamanlar buzdan arınmış olan Antarktika kıtası, Antarktika Çemberi'ne girdiğinde, şimdi Kuzey Kutbu'nu kaplayan türden dev bir buz tabakasını dünyanın diğer tarafındaki Hindistan'a doğru itti. Rand, bu buz tabakasına ilişkin referansları, dergide saklanan iki belirsiz kağıtta buldu. *Bilim*,⁶Hapgood'dan bu yana yayınlanan *Kutup Yolu*.

Rand, Hapgood'un gözünden kaçan bir başka önemli keşif daha yapmıştı: Boston Üniversitesi'nin kurucusu William Fairfield Warren adlı unutulmuş bir yazarın eseri,

İlk olarak, dünya çapındaki düşen bir gökyüzü ve kayıp bir cennet mitlerinin, bu orijinal cennetin Kuzey Kutbu'nda olduğunu öne sürmesine rağmen, büyük bir jeolojik kargaşanın anıları olduğunu varsaymıştı. *Cennet Bulundu: Kuzey Kutbundaki İnsan Irkının Beşiği*(1885)⁷Donnelly'nin çalışmalarından esinlendiği açık bir şekilde son derece bilgili bir çalışmadır. *atlantis*, Japon ve Çin edebiyatından ve çok çeşitli antik kültürlerden gelen kanıtlara atıfta bulunur: Pers, Mısır, Akad, Asur, Babil ve Yunan.

Rand ayrıca, Hindistan'ın en eski kutsal metinleri olan Vedalar üzerine incelemeler yayınlayan başka bir unutulmuş bilgin olan Hintli Bal Gangadhar Tilak'ın çalışmalarını da keşfetti. Warren'dan ilham alan Tilak, şunları yazdı: *Vedalar'daki Arktik Ev*(1903).⁸ Warren'ın arktik cennetine dair kanıtlar, eski Hindistan'ın kutsal metinlerinde olduğu kadar Farsça metinlerde de bulmuştu. *Zendavesta*, özellikle de eski kutsal metinlerin kutup koşullarının bilgisine dair kanıtlar içermesi, buna kutupların gündüz ve gecelerinin uzunluğu da dahil olması. Vedik ilahilerin bilinmeyen yazarları, kutup bölgelerinin coğrafyasına aşina görünüyordular.

Rand, Tilak'ın, Warren'ın kuzeyi dünyanın merkezine yerleştiren Vedik literatür yorumundan bu kadar etkilenmemiş olsaydı, Antarktika'nın cennet adası için çok daha muhtemel bir ev olduğunu göreceğine dikkat çekti. Hapgood, her halükarda, Kuzey Kutbu buz tabakasının en az 50.000 yıl öncesine ait olduğuna dikkat çekmişti; bu, ada cenneti için pek olası olmayan bir zamandı, oysa Antarktika buz tabakası sadece 10.000 veya 15.000 yıl öncesine dayanıyor. (Hapgood, Warren ve Tilak hakkındaki argümanlarını kitabın ikinci baskısında kullandığında Rand biraz sinirlendi. *Antik Deniz Krallarının Haritaları*1979'da onaylanmadan.)⁹

Hapgood'un sıcak cesaretlendirmesinden memnun oldukları kadar, Flem-Ath'ler, Hapgood'un Atlantis'in *oldu* Antarktika. Biri Antarktika'nın içini haritalama zahmetine girdiğinde

iki adaya bölündüğünde, sorumlu olması en muhtemel insanlar, şüphesiz, sakinleri miydi? Rand, Yale'deki Hapgood arşivlerini araştırırken, 1995 yılına kadar, Hapgood'un Atlantis'i çok daha kuzeyde, St Peter ve St Paul Kayaları'nda keşfettiğini düşündüğünü fark etti. Rand'ın kendi görüşü ise Hapgood'un yanıldığı yönündeydi. Piri Reis haritasındaki gizemli adanın 250'ye 350 mil gibi görüldüğü ve Platon'a göre Atlantis şehrinin arkasındaki ovanın 229'a 343 mil olduğu doğrudu, ancak Platon ayrıca Atlantis kıtasının şu şekilde olduğunu da açıkladı. Libya ve Asya'nın (yaklaşık olarak Kuzey Afrika ve Orta Doğu) toplamı kadar büyük, Atlantis'in dağlık kısmı ovanın çok daha büyük. Atlantik'in altındaki kadar büyük bir kıtaya dair hiçbir iz yok.

Hapgood'un Einstein tarafından teşvik edildiği gibi, Hapgood tarafından cesaretlendirilen Rand ve Rose, *Sonunda Atlantis!*, araştırmasının sonuçlarını özetledi. 1980'de bitti. Bir yayıncı aramaya başladılar ve Rand 'gökyüzü düştüğünde' hakkında kendi teorilerini geliştirmeye devam etti.

1981'de Rand ve Rose (İngiltere'de doğmuşlardı) Londra'ya taşındılar ve burada Rand, Atlantis üzerine araştırmalarına devam etmek için British Museum Okuma Odası'nın olanaklarını kullanabildi. Rose, geçimini sağlamak için geçici olarak iş bulurken, Conoco petrol şirketinde iş buldu.

Rand'a uygun iş; Jeologlar ve jeofizikçilerle günlük temas halindeydi, çünkü Kuzey Denizi petrol aramasıyla ilgili bir hükümet duyurusuna hazırlık olarak onlara Kuzey Denizi yatağının haritalarını ve mevcut jeolojik kanıtları sağlamak onun sorumluluğuydu. Rand'ın topladığı bilgiler, şirketin hangi alanlar için teklif vereceğine karar vermesini sağlayacaktı. Beş kişilik bir ekibi yönetti ve harita okuma becerileri ona iyi hizmet etti. Ayrıca Hapgood'un değişen kabuk teorisini profesyonel jeologlarla tartışmaktan da keyif aldı.

---

* Platon'un verdiği rakamlar 3.000'e 2.000 stadia (veya stade) ve bir stadia (veya stade) kabaca bir İngiliz furlonguna, yaklaşık bir milin sekizde biri kadardır.

ve pek çok kişinin bu konuda açık fikirli olduğunu görmekten memnun oldu. Bütün boş zamanlarını British Museum'da geçirdi. için bir yayıncı buldular. *Sonunda Atlantis!*, ama ne yazık ki yayınlanmadan önce kapandı. Bununla birlikte, Rand'ın Okuma Odası'ndaki günleri o kadar büyüleyici bilgi sağlıyordu ki, yayımlanması kuşkusuz zamansız olurdu ve bir doyumsuzluk hissine yol açardı. Yeni keşifler Hapgood'un yerkürenin değişen kabuğu teorisinin sağlam olduğu konusundaki kesinliğini güçlendirdikçe, artan bir heyecanla üzerinde çalıştı.

Onu şaşırtmaya devam eden şey, Hapgood'un 'kutup yolu' konusundaki argümanları bu kadar çok sayıda bilimsel kanıtla desteklenmesine ve levha tetoniği teorisinin bilimsel kabulünün kabuğunu oluşturmaya rağmen, yer bilimciler tarafından neden görmezden gelinmeye devam ettiğiydi. yer değiştirme teorisi çok daha az tartışmalı. Hapgood'un tarımın kökenleri hakkındaki bazı açıklamalarını takip ederken, adlı bir kitapta olası bir açıklamaya rastladı. *Bilimsel Devrimlerin Yapısı* Thomas S. Kuhn tarafından. Onun argümanları Kuhn'u 1962'de ortaya çıktığında bilim camiasında ünlü ya da kötü bir üne kavuşturmuştu. Belli bir teoriyle rahat bir şekilde yerleştiklerinde -Kuhn 'paradigma' kelimesini kullanmayı tercih etti- bu teoriye bebekli bir anne gibi duygusal bir bağlılık geliştirirler ve eğer birisi ona meydan okursa savunmacı hale gelirler, tamamen ikna olmuş halde kalırlar. sinirlilik, makul bir adamın zaman kaybına neden olan saçmalıklar karşısında duyduğu sıkıntıdır. Kopernik, Newton, Einstein ve kuantum teorisinin büyük bilimsel devrimlerinin böylesine şiddetli bir direnişle karşılaşmasının nedeni budur. 1960'larda bile, ünlü İngiliz jeofizikçi Sir Harold Jeffreys, levha tektoniğinin kanıtlarına rağmen yer kabuğunun hareketsiz olduğunu savundu. Kuhn, bu tür yerleşik fikirlerin yerinden oynatılması için gereken kanıtın çok büyük olduğuna dikkat çekti - aynı teoriye bir ömür boyu inanmak karşısında gerçeklerin hiçbir şansı yok.

Şu anda şirket yöneticileri için araştırma sağlama konusunda uzmanlaşmış bir danışmanlık firması olan Business International adlı bir grup için çalışan Rand, bunun öğretici ve eğlenceli bir örneğiyle karşılaştı. Kuhn'un yüksek lisans öğrencilerinden birinin arkadaşı oldu ve birçok durumda ikisi Hapgood'un değişen kabuk teorisini tartıştı ve Rand, bunun tarımın, yok oluşların ve buzullaşma modellerinin kökenlerini nasıl açıklayabileceğini açıkladı. Birkaç ay sonra, Kuhn'un öğrencisi, Hapgood'un kabuk yer değiştirmesinin, Kuhn'un "paradigma kaymalarına" ve karşılaştıkları düşmanlık türüne iyi bir örnek olduğu konusunda tamamen hemfikir, ta ki bir gün Rand, konuya olan ilgisinin Platon tarafından tetiklendiğini kabul edene kadar. Atlantis'in hesabı. Birden Kuhn'un öğrencisi artık yer kabuğunun yer değiştirmesini tartışmayı reddetti.

Kariyerlerine olan bağlılıklarının artmasının, enerjilerini Atlantis hakkındaki fikirlerini geliştirmeye ayırmalarını engelleyebileceğinden endişelenen Rand ve Rose, kitap üzerinde çalışmak için Victoria'ya dönmeye karar verdiler. Londra'daki dört yıl, Rand'ın teorisinin gelişimi için çok büyük bir öneme sahipti. Hapgood'un 1982'deki ölümünden sonra - ki bu Rand'ı kötü bir şekilde sarstı - Rand, Hapgood'un çözümsüz bıraktığı sorunları miras aldığını hissetti.

Ana olan, elbette, kabuğun kaymasına neden olan şeydi. İçinde *Kutup Yolu* Hapgood, cevabın şu olduğu konusunda Einstein ile hemfikir olmuştu. *olumsuzluk* 'çamaşır makinesi' etkisi, yani kutuplardaki düzensiz bir buzul, dünyanın 'titremesine' neden oldu, ancak kabuğun değiştiğine dair çok sayıda başka kanıt biriktirmişti. Rand, Milankovich'in buzul çağları hakkındaki hipotezinin doğru olduğuna inanmaya meyilliydi ve üç faktörün - eğim, günberi ve eksantriklik - çakıştığında meydana geldiği konusunda hemfikir. Ana faktörün dünyanın 41.000 yıllık eğim döngüsü olduğu sonucuna vardı.¹¹

Rand ve Rose yazdı *Gökyüzü Düştüğünde*, ve yayıncılara göndermeye başladı. Belki eski unvanını korusa daha iyi olabilirdi. *Sonunda Atlantis!*. Rand önermiş olsaydı

eski haritaların dünyanın başka bir galaksiden dünya dışı varlıklar tarafından ziyaret edildiğini kanıtladığını kanıtlasaydı, kitap muhtemelen onu okuyan ilk yayıncı tarafından kabul edilmiş olurdu, ancak tarımın kökenleri üzerine bir ek ile yer kabuğunun yer değiştirmesi üzerine ayık bir çalışma, Atlantis'in Antarktika'da olduğunu iddia etse bile en çok satan potansiyelinden yoksun görünüyordu. Hapgood unutuldu ve eserlerinin baskısı tükendi; neden onları canlandırmak için uğraşıyorsun? Bir yayıncı onu 'büyüleyici ama fazla akademik', bir diğeri 'ilgi çekici ama fazla akademik' bulurken, üçüncü bir yayıncı onu nefes nefese bıraktığını, ancak hangi izleyici kitlesini düşündüklerini anlayamadığını söyledi. Sonunda, Flem-Ath'ler kitabın asla yayınlanmayacağını kabul ettiler.

Rand ve Rose'un Vancouver Adası'na taşındığı on yıl geçti. Atlantis kitabı için bir yayıncı bulunamadı, ancak Rand arkeoloji, memelilerin neslinin tükenmesi ve Atlantis arayışıyla ilgili diğer her şey hakkındaki bilimsel literatürü okumaya devam etti. O farkında olmasa da, iklim giderek kitabı için daha elverişli hale geliyordu. Atılım, John Anthony West'in taslağı okuyup bir sonsöz yazmayı kabul etmesiyle geldi.

West bir Mısırbilimciydi, ancak arkeolojik kuruluş tarafından kesinlikle böyle tanınmayacaktı. İlk olarak, Mısır bilim çevrelerinde adı duyulmamış bir adamın, Rene Schwaller de Lubicz'in çalışmalarından büyülenmişti. Schwaller ("de Lubicz" daha sonra tanıdığı bir Litvanyalı prens tarafından verilmişti) hali vakti yerinde bir Alsaslı eczacının oğluydu; yirmili yaşlarında Matisse'in yanında resim okumak için Paris'e gitti, ancak kısa süre sonra teozofi ve simya çalışmalarına başladı. İsviçre'de St Moritz yakınlarında Suhalia adında bir 'ezoterik okul' kurdu; 1929'da dağıldıktan sonra, o ve karısı Isha, Fransa'nın güneyindeki Grasse'de büyük bir malikaneye, ardından 1937'de Mısır'a taşındı ve burada Luksor tapınağına hayran kaldı.

Schwaller, Mısırlıların modern dünyanın kavramaktan neredeyse aciz olduğu bir düşünce tarzına sahip olduklarına inanmaya başladı. İskenderiye'de IX. Ramses'in mezarını ziyaret etti,

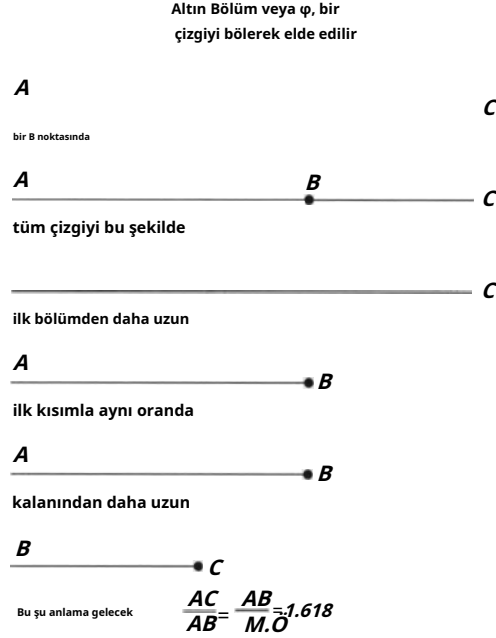

Burada, hipotenüsün firavunun vücudu tarafından oluşturulduğu dik açılı bir üçgeni gösteren bir tablodan büyülendi. Üçgenin kenarları 3:4:5 oranını oluşturdu, başka bir deyişle, her okul çocuğuna Pisagor'un hipotenüs üzerindeki karenin diğer iki kenarın karelerinin toplamına eşit olduğu teoreminin öğretildiği üçgen. Ramses IX 1.100 civarında hüküm sürdüğü için Schwaller'ın ilgisini çekmişti.M.Ö, Pisagor'dan 500 yıldan fazla bir süre önce. Schwaller, Orta Çağ katedrallerinin mimarisini incelemek için uzun yıllar harcadığından, ortaçağ duvar ustalarının bilgisinin eski Mısır'dan geldiği hikayesine aşinaydı. Mısır tapınakları ve özellikle Luksor hakkında sistematik bir çalışmaya başladı.

Elindeki Luksor haritasına bakan turistin aklına ilk gelen şey tapınağın, girişin içindeki avlunun dev bir tokmakla hafifçe yana devrilmiş gibi "eğik" olmasıdır. Mısırlılar, blokları aralarına jilet sokulamayacak kadar hassas bir şekilde bir araya getirebilen usta inşaatçılar olduklarından, bu anormalliğin açık bir nedeni vardır.

Schwaller bilmeceyi çözmek için yola çıktı. Sonuç onun şaheseriydi, *İnsan Tapınağı* (1957),¹² Luksor tapınağının muazzam geometrik karmaşıklığa sahip olduğunu ve bir adamın sembolik bir temsili olduğunu - bir tür devasa hiyeroglif olduğunu gösteriyor. Adam, güneydoğu köşesindeki II. Ramses'in devasa devasa heykeli gibi ileri doğru adım attığı için, bacağın alt kısmını temsil eden avlu, yana doğru yontulmuş kare şeklindedir.

Schwaller'ın temel kavrayışlarından biri, tapınağın ayrıca 'Altın Bölüm' olarak bilinen (ve Yunanca phi harfiyle adlandırılan) geometrik oranın birçok örneğini içermesiydi. Bir geometri kitabından anlaşılmaz bir tanım gibi geliyor, ancak çok önemli bir kavram ve aynı zamanda kutsal yerlerin kesin konumlarında merkezi bir rol oynuyor.

Doğa Altın Bölüm'ü her zaman kullanır. Vücudunuz bir örnektir, göbeğiniz iki parça arasındaki ayrım görevi görür. Yaprak düzenlemelerinin sarmallarında, bir çiçeğin kenarındaki taçyapraklarda, bir gövdenin etrafındaki yapraklarda, çam kozalakları, ayçiçeği başındaki tohumlar, deniz kabuklarında - hatta sarmal bulutsuların kollarında bile bulunabilir. Doğa neden ona bu kadar düşkün? Çünkü bu, boşa harcanan alanı en aza indirmenin en iyi yolu. Sanatçılar da bunu oldukça erken bir aşamada keşfettiler, çünkü bir resmi bölmenin bu yolu, tıpkı müzikal armonilerin kulağa hoş gelmesi gibi, tuhaf bir şekilde göze hoş geliyor.

Açıkçası, bu basit görünen sayı hakkında çok önemli bir şey var. Aslında, 0.618034 . . . , sonsuza gidiyor, bazı ondalık sayıların yaptığı gibi yinelenmeyen.

Başka bir phi formu 1.618'dir. Bir çizgiyi bir phi mesafesi kadar uzatmak istiyorsanız, onu 1,618 ile çarpmanız yeterlidir.

Başka bir matematik parçası önemlidir: matematikçi Fibonacci tarafından keşfedilen bir sayı dizisi.

her sayı kendinden önceki iki sayının toplamıdır. 0 ile başlarsanız ve sonraki sayı 1 ise, $0 + 1$ 1'e eşittir ve bu 1 artı önceki 1 eşittir 2 ve bu 2 artı önceki 1 eşittir 3 ve böyle devam eder: 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55 . . .

Herhangi iki Fibonacci sayısını alır ve her birini bir öncekine bölerseniz, cevap Altın Sayı 0.618034'e daha da yakınlaşır. . . ilgili sayılar ne kadar büyükse. Rakamlar ne kadar büyük olursa olsun – milyarlarca veya trilyonlarca bile olsa – sayı hiçbir zaman Altın Sayıya tam olarak ulaşmaz.

Bu Fibonacci sayıları çam kozalakları, nautilus kabukları ve sarmal bulutsularda bulunabilir.

Luksor tapınağında onu tespit ettiğinde Schwaller'ı bu kadar heyecanlandıran şey buydu. İsviçre'de yıllarını Chartres gibi katedrallerde özetlendiği gibi evrensel uyum yasalarını inceleyerek geçirmişti. Sonuçları 1925'te Fulcanelli adlı bir simyacı tarafından çalınmıştı.

Katedrallerin Gizemi,¹³

hangi hızla bir klasik haline geldi. Schwaller'in bu uyum yasasının, eski Mısır zamanında zaten iyi kurulmuş olan çok daha eski bir geleneğin parçası olduğundan hiç şüphesi yoktu. İlk sonuçları 1949'da yayınlandığında *İnsandaki Tapınak*, Fransızların çok hoşlandığı türden bir entelektüel öfke patlamasına neden oldular ve Schwaller kısaca Sartre ve Camus gibi çağdaşları kadar ünlü oldu. (Sürmedi - halk Mısır geometrisinden kısa sürede bıktı.)

Schwaller, bu geleneğin eski Mısır'dan önce geldiğine inanıyordu, çünkü Sfenks'i ilk ziyareti sırasında, rüzgarın savurduğu kumla değil, suyla aşındığından hiç şüphesi yoktu. Bu, 2.500'den çok önceye ait olduğunu düşündürdü. M.Ö, Giza piramitlerine atanan olağan tarih. Schwaller, Sfenks'in eski Mısırlılar tarafından değil, son felaketten bir süre önce kaçan Atlantis uygarlığından hayatta kalanlar tarafından inşa edildiğine dair okült bir geleneğe aşinaydı. Son kitabında, *kutsal Bilim*,¹⁴

Atlantisli bir ırktan bahsetti, 'antik izleri şimdi Batı Afrika'da belirlendi; Bu insanlardan oluşan bir dalga, Sahra Afrika'sını geçerek sonunda Nil vadisine yerleşti. Sfenks'in gerçek inşa tarihi 10.000 civarında bir zaman olmalıdır.M.Ö.

Schwaller, 1961'de yetmiş dört yaşında Grasse'de öldü. Kitaplarının baskısı kısa sürede tükense de, bir nüshası *Kutsal Bilim* John Anthony West adında bir Mısırbilim öğrencisinin eline geçti. Batı, eski Mısır'ın yaklaşık 3.100 yılında ortaya çıktığına inanmanın saçma olduğuna ikna olmuştu.M.Ö- çoğu Mısırbilimci tarafından kabul edilen tarih - ve sadece beş yüzyıl sonra zaten piramitleri inşa etmekteydi. Bu, Avrupalıların Chartres Katedrali'nden beş yüzyıl öncesine kadar hiçbir medeniyeti olmadığına inanmamızı istemek gibi bir şey olduğunu hissetti. Batı Mısır bilimi, tıbbı, matematiği ve astronomi hakkında ne kadar çok şey öğrenirse, Mısır uygarlığının Mısırbilimcilerin genellikle inandığından çok, çok daha eski olduğu ona o kadar açık göründü.

o okurken *Kutsal Bilim*, bunu kanıtlamanın basit bir yolu olabileceğini fark etti. Sfenks ve çevresi rüzgarla savrulan kumla değil de yağmurla aşınmış olsaydı, iyi bir jeolog bunu bir bakışta anlayabilirdi. Sorunu adı verilen garip bir kitapta tartıştı. *Gökyüzünde Yılan*5- garip çünkü zamanının çoğunu Schwaller de Lubicz, Mısır geometrisi ve Altın Bölüm tartışarak geçiriyor. Kitap, Temmuz 1979'da gözden geçirilmek üzere bana gönderildi ve doğal olarak en çok, Sfenks çevresini Kraliçe Hatshepsut tapınağının arkasındaki uçurum yüzü ile karşılaştıran fotoğraflarıyla, 'Mısır: Atlantis'in Varisi' adlı son bölümünden etkilendim. Jeologların su ayrışması olduğunu kabul ettikleri her iki yerde de erozyon. Bana göre kesinlikle son derece benzer görünüyorlardı.

West'in meslektaşlarının saygısını kazanabilecek açık fikirli bir jeolog bulması uzun yıllarını aldı. Sonunda, Boston Üniversitesi'nden jeolog Robert Schoch'un eşlik ettiği West, Kahire'ye gitti. Sfenks muhafazasının önünde dururlarken, anlaşılır bir şekilde gergindi, yarı beklenti içindeydi.

Schoch, bazı temel hatalar yaptığına ve erozyonun *oldu* kumdan kaynaklanır. Schoch bir bakış attı ve bunun su aşınması olduğu konusunda hemfikir di.

Farkı açıklamak kolaydır. Bir kaya yüzeyi rüzgarla savrulan kumla patlatıldığında, yumuşak katmanları aşınırken sert katmanları dışarı çıkmaya devam eder, bu nedenle kayanın profili bir pasta ya da kulüp sandviçi gibi görünür. Bir kaya yüzeyi yağışla aşındığında, yumuşak katmanlar yatay olarak hala aşınır, ancak yağmur aynı zamanda dikey kanalları da keser, bu nedenle kayanın profili biraz yuvarlak kıvrımlı bir dizi bebek dibi gibidir. Bu tür ayrışma, Sfenks ve Sfenks muhafazasında görülebilir.

Schoch'un görüşüne göre Sfenks, 7.000 civarında inşa edilmiş olabilir. M.öbu da onu 4.500 yerine 9.000 yaşında yapar. Bu sonucu, Ekim 1991'de Amerika Jeoloji Derneği'nin bir konferansında diğer jeologlara duyurduğunda, -garip bir şekilde- jeologların çoğu aynı fikirde olmasına rağmen, yoğun tartışmalara yol açtı. Schoch'un görüşlerini saf fantezi olarak kınayanlar, aralarındaki Mısırbilimcilerdi.

West ayrıca, New York Polis Departmanından kıdemli bir adli tıp sanatçısı olan Frank Domingo'yu Sfenks'in hırpalanmış yüzünü incelemeye ve bunun, büstü Vadi Tapınağı'nda gömülü bulunan firavun Chefren'e ait olup olmadığını değerlendirmeye ikna etti. Sfenks. Domingo Kahire'ye gitti ve bir cesedin hasarlı yüzünü bir fotoğraftan tespit etmeye çalışırken kullandığı yöntemlerin aynısını Sfenks'e uyguladı. Vardığı sonuç, Sfenks'in kesinlikle *olumsuzluk* Chefren - çene daha belirgindi, ağız farklı bir şekle sahipti ve yanaklar farklı bir açıda eğimliydi.

West, parlak bir dergide bulgular hakkında bir makale yayınladı ve bana bir kopyasını gönderdi. Öyle oldu ki, bir Hollywood yapımcısı için Atlantis hakkında bir film taslağı yazmam istendi ve West'in Sfenks'in Atlantis'ten sağ kalanlar tarafından inşa edildiği teorisini kullandım. New York'ta tanıştık

Eylül 1993 ve bana Sfenks hakkında yaptığı bir televizyon belgeselinin kaba kesimini gösterdi. Ona tüm Sfenks sorunu ve uygarlık çağı hakkında bir kitap yazmayı düşündüğümü söylediğimde, aynı çizgide çalışan iki yazarla daha iletişime geçmemi önerdi. Biri Graham Hancock adında bir ekonomi gazetecisiydi. *İşaret ve Mühür*,¹⁶ Ahit Sandığı hakkındaydı ve şimdi medeniyetin tarihçilerin inandığından binlerce yıl daha eski olabileceğini savunan bir kitap yazıyordu. Diğeri, Atlantis hakkında hâlâ daktiloyla yazılmış bir kitap yazan Rand Flem-Ath adında Kanadalı bir kütüphaneciydi. Her ikisinin de adresini not ettim.

John West, Rand'ı nasıl duymuştu ve *Gökyüzü Düştüğünde*? Başka bir tesadüfle. Mart 1993'te Rand, bir derginin nüshasını okudu. *Cumartesi gecesi*, Paul Roberts'ın Sfenks hakkında bir makalesini içeren,¹⁷ John West ve Robert Schoch'un hikayesini anlatan ve Batı'nın Sfenks'in Atlantis'ten kurtulanlar tarafından yapılmış olabileceğine dair şüphelerini anlatan Doğu felsefesi üzerine bir yazar. Rand, Paul Roberts'a şöyle bir mektup yazdı: *Gökyüzü Düştüğünde*. Roberts, birkaç gün sonra faksla yanıt vererek, kitabın tamamını okumaya istekli olduğunu dile getirdi. Paul Roberts, taslağı eski arkadaşı John West'e gönderdi ve ayrıca Kanadalı bir yayıncıyı önerdi.

Eylül 1993'ün sonlarında İngiltere'ye döndüğümde, Rand'a ve Graham Hancock'a yazmakta hiç vakit kaybetmedim. Bir haftadan biraz fazla bir süre içinde, daktilo metinlerini almıştım. *Gökyüzü Düştüğünde*, ve adlı bir kitaptan *Tanrıların parmak izleri*.¹⁸

Hancock'un daktilo metni çok genişti. O, Däniken gibi, uzay ziyaretçilerinin medeniyetten sorumlu olduğunu iddia etmiyordu, sadece And Dağları'nda ve Meksika ve Mısır piramitlerinde Tiahuanaco'yu inşa eden insan atalarımızın, şimdiye kadar kabul edilenden çok daha teknik olarak başarılı olduklarını öne sürüyordu. Bolivyalı bilgin Arthur Posnansky'nin astronomik kanıtlarından alıntı yaptı.

Tiahuanaco'nun harabelerini incelemek, 'tapınağın' (veya Kalasasiya'nın) yaklaşık 15.000 inşa edildiğinin.Örtadoğu'da uygarlığın başlangıcına ilişkin son tahminlerden yaklaşık 9,000 yıl önce.

Hancock ayrıca Belçikalı bir mühendis olan Robert Bauval'ın çalışmasından da yararlandı. *Orion Gizemi*,¹⁹ Bauval, Giza'daki üç piramidin havadan çekilmiş bir fotoğrafını görmüş ve oldukça tuhaf düzenlemeleri karşısında şaşırılmıştı. İlk iki piramit - Büyük Keops Piramidi (Khufu) ve oğlu Chefren'in piramidi - Büyük Piramidin sol üst köşesinden tam karşı köşeden bir köşegen çizilebilecek şekilde düzgün bir şekilde düzenlenmiştir. ve sonra Chefren piramidinin aynı iki köşesinden geçerek. Bu çizginin üç piramidin en küçüğü olan Menkaura'nın iki köşesinden devam etmesini beklersiniz. Peki neden üçüncü piramit tamamen uyumsuzdu? Ve diğer ikisine kıyasla neden bu kadar küçüktü? Menkaura, babası ve büyükbabası kadar güçlü bir firavundu.

Cevap Bauval'a bir gece çöldeyken geldi ve Orion'un Kemerinin üç yıldızını gördü - Orion noktadan noktaya yerleştirilmiş iki üçgen gibi görünüyor ve Kemer ortasından geçiyor. Üç yıldız tam olarak üç piramit gibi düzenlenmiştir. Üstelik, yanlarında gökyüzü boyunca uzanan Samanyolu, kuzeyde piramitlerin yanından geçen Nil'e çok benziyordu. Bauval, Mısırlıların topraklarını cennetin bir yansıması olarak gördüklerini biliyordu. Tam anlamıyla, tanrı Osiris'i temsil eden kutsal takımyıldızları Orion'un Kemerini yansıtacak şekilde piramitleri inşa etmekle bunu mu demek istediler?

Bununla birlikte, piramitler Orion'un Kuşağı'ndaki yıldızların bir temsili olarak düşünüldüyse, Bauval bunların tam olarak tam bir yansıma olmadığını fark etti. Ekinoksların presesyonu adı verilen bir fenomen nedeniyle, takımyıldız yaklaşık 26.000 yıllık bir süre boyunca gökyüzünde yukarı ve aşağı hareket eder. Bunu yaparken hafifçe bükülüyor - çift üçgenin olduğunu hayal edin.

bir saatin yelkovanının ucuna kazığa oturtulmuştur ve saat on ikiden on iki buçuka geçerken tamamen alt üst olacağını görebilirsiniz. Aslında, presesyon takımı yıldızın on ikiyi sadece on geçte hareket etmesine neden olur, ancak yine de açısını değiştirir. Bauval, Orion'un Giza piramitlerini uçsuz bucaksız bir aynadan yansıyormuş gibi "yansıttığı" son seferin yaklaşık 10.500 olduğunu hesapladı.M.Ö.

Bauval, bu tarihin eski Mısırlılar için derin bir anlamı olması gerektiğini hissetti - aslında, kutsal metnlerinin 'İlk Kez' olarak adlandırdığı şey buydu.*zep tepesi*, Mısır tarihinin başlangıcı. Sfenks, 10.500 civarında 'İlk Kez' anısına inşa edildi mi?M.Ö? Bauval haklıysa, Sfenks'in inşası Schoch'un 7.000 tahmininden daha eskiydi.M.Ö.

Bauval, piramitlerin de inşa edildiğini düşünmedi. 10.500M.Ö- Kraliçe Odasından çıkan 'hava shaftı' ile ilgili bazı astronomik kanıtların Büyük Piramidin aslında 2.500 civarında inşa edildiğini gösterdiğini düşünüyordu. M.Ö, tıpkı Mısırbilimcilerin inandığı gibi, ancak tüm Giza kompleksinin neredeyse kesinlikle 10.500'de planlandığını hissetti.M.Ö. İçinde *Tanrıların parmak izleri*,Graham Hancock, Chefren piramidinin belki de alt kısmının 10.500'de inşa edildiğini öne sürüyor.M.Ö, çünkü büyük blokları diğer iki piramidin çok daha küçük bloklarından oldukça farklıdır.

Graham Hancock, sonunda kitap olarak basılan kendi kitabıma başladığımda bana çok yardımcı oldu. *Atlantis'ten Sfenks'e*.²⁰Graham bana daktilo metninin iki tam versiyonunu gönderdi.*Tanrıların parmak izleri*,ve ertesi yıl, Robert Bauval ile birlikte çalıştığı devam filminin daktilo metni,*Genesis'in koruyucusu*,²¹İstedığım her şeyi kullanma davetiyle.

Rand'ın başarısında da kendisine düşen rolü oynamıştı. *Tanrıların parmak izleri*.Graham bitirirken nasıl olduğunu anlattı. *Tanrıların parmak izleri*,fiziksel ve zihinsel olarak kötü durumdaydı - fiziksel olarak aylarca seyahat ettiği için, zihinsel olarak kendi bulgularından şüphe etmeye başladığı için

Eski Mısır ve Sümer'den önce gelen kayıp bir uygarlık hakkında. Araştırmacısı istifa ederek sorunlarına ekledi ve dünyada böylesine kayıp bir medeniyetin kalıntılarının saklanabileceği hiçbir yer olmadığını açıkladı. Kesinlikle, batık bir kara kütlesine dair hiçbir kanıtın bulunmadığı Atlantik'in dibinde değildi.

O anda Graham, adresi Paul Roberts tarafından verilmiş olan Rand'dan bir mektup aldı. Ekteki anahat *Gökyüzü Düştüğünde* çalıştığı çeşitli haritalar -Piri Reis, Philip Buache, Oronteus Finnaeus'unkiler- şimdi bir yapbozun eksik parçaları gibi yerine oturdu. atlantis *vardı* Antarktika'da yer alacak. Bu tek tanıma ile Graham, yarım kalan tüm işlerini bağladı.

Ayrıca *Gökyüzü Düştüğünde* Rand, Titicaca Gölü çevresinde yaşayan Aymaraların dilinin, bilgisayarların anlayabileceği cebirsel bir kısaltmayla yazılabilecek kadar mantıklı bir yapıya sahip olduğunu öne sürdü; bu nedenle bilgisayarların diğer dilleri çevirmesini sağlamak için bir ara dil olarak kullanılabilir. Yapısı o kadar basittir ki, Bolivyalı bir matematikçi olan Rojas de Guzman, onun sadece evrimleşmediğini, sıfırdan inşa edildiğini öne sürer.²²

Bu, Erich von Däniken'in yıldızlardan gelen ziyaretçileri için başka bir argüman gibi görünüyor, ancak ne Flem-Ath'ler ne de Graham Hancock bunu böyle kullanmıyor. Sadece Orta ve Güney Amerika'nın her yerinde 'tanrılar' efsanelerinin var olduğuna ve tanrıların doğudan geldiğine dikkat çekiyorlar. Şeflerinin sakalı var (Amerikalıların sakalı yok) ve bir Avrupalıya benziyor; Güney Amerika'nın farklı yerlerinde birçok ismi vardı — Viracocha, Quetzalcoatl, Kon Tiki, Votan, Kukulcan – ve medeniyeti getiren ve katliamı yasaklayan ahlaki bir kanunu getiren 'tanrı' olarak bilinir. Sonunda uzaklaştığında, geri döneceğine söz verdi. Aslında, Meksika'nın Aztekleri, İspanyolların istilasını tanrıların geri dönüşü olarak zannetmişti, bu yüzden imparatorlukları bu kadar kolay fethedildi. Profesör Arthur

Posnansky, Aymara efsanelerinden şu sonuca varmıştır:²³ kendi dillerinin tanrıların dili olduğuna inanıyorlar. Ne Graham Hancock ne de Flem-Ath'ler, bu eski gizemlerin çoğunu açıklamak için uzaydan gelen ziyaretçilerin varlığını varsaymazlar - doğudan gelen beyaz tanrılar, Meksika ve Güney Amerika'ya geldiklerinde kendi parçalanan kıtalarından kaçıyor olabilirler.

1993'te, bir yayıncı bulmaya çalışırken yıllarca hayal kırıklığı yaşadktan sonra, *Gökyüzü Düştüğünde*, Flem-Ath'ler aniden işlerin düzeldiğini hissetmeye başladılar. Kitaba bir giriş yazmayı teklif ettim ve 1995'te, benimkinden bir yıl önce çıktı. *Atlantis'ten Sfenks'e*ve Bauval ve Hancock'un *Genesis'in koruyucusu*.

Genesis'in koruyucusu Antik Mısırlıların (ya da Atlantisliilerin) 10.500'de Giza piramitleri için planlar yapmış olmalarının nedenini açıklamayı amaçladı. M.Ö, onları inşa etmek için 8.000 yıl daha beklediler. Bauval ve Hancock'a göre neden törenseldi. 2.500'e kadarm.Ö, ekinoksların presesyonu sonunda Orion takımyıldızını (Osiris'i temsil eder) göklerde Giza platosunu - 'İlk Kez'in yerini - yansıtan bir noktaya getirmişti. Mısırlılar Büyük Piramidi inşa ettiler ve Osiris'in piramitteki evine geldiği ve ardından gökyüzündeki evine gittiği ayrıntılı bir tören düzenlediler. İsa'nın çarmıha gerilmesinde hazır bulunan havarilerin daha sonra Vatikan'ı inşa etmeyi planladıklarını önermek gibi, belirli bir şüphecilik uyandıracak bir tezdır. reklam8,000, dirilişi simgeleyen bir töreni gerçekleştirmek için, ancak kesinlikle muazzam astronomik bilgi temelinde tartışılıyor.

Gökyüzü Düştüğünde dokuz dile çevrildi. Rand kısa süre sonra kendisini önceki çalışmasıyla bağlantılı yeni bir projeye girişirken buldu.

Kasım 1993'te, kısa bir süre önce *Gökyüzü Düştüğünde* John West, Rand'a Robert Bauval'ın makalesinde ortaya çıkacak argümanları özetleyen bir makale gönderdi. *Orion Gizemi*ve *Genesis'in koruyucusu*. Bauval vardı

Giza piramitlerinin en son 10.500'de Orion Kuşağı'ndaki yıldızları tam olarak yansıttığı görüşünü açıkladı.M.Ö, mevcut 'presesyon döngüsünün' başlangıcında ve Sfenks'in o tarihte inşa edildiğini savundu. Rand, son büyük kabuk kaymasını 9.600'de yapmıştı.M.Ö. John West, Rand'ın 900 yıllık bu tutarsızlığı nasıl açıklayabileceğini bilmek istedi?

Rand, tüm arkeolojik ve jeolojik kanıtların 9.600'ü gösterdiğini söyledi.M.Ödoğru tarih olarak Ancak Bauval'in argümanı, Sfenks'in^{zorunda}10.500 yılında inşa edilmiştir.M.Ö, sadece o tarihin anısına. Plymouth'ta denizde yelken açan Hacı Babalar için bir anıt var.*mayıs çiçeği*,ancak 1620'de inşa edilmedi.

Yine de soru Rand'ı dırdır etmeye devam etti, tıpkı Atlantis sorununun yirmi yıl önce kafasına taktığı gibi, tesadüfi bir olay onu daha keskin bir odak noktasına getirene kadar. Rose sık sık Rand'ın ilgisini çekebileceğini düşündüğü kütüphane kitaplarını eve getirirdi; biri*Kolomb Öncesi Amerika'da Arkeoastronomi* (1975) Dr Anthony Aveni tarafından.²⁴Hayati bir ipucu sağladı.

Meksika'daki en önemli tarih öncesi anıt, şüphesiz Mexico City'nin 32 mil kuzey doğusundaki Teotihuacan'ın geniş dini kompleksidir. Refahının zirvesinde, etrafındareklam600, imparatorluk Roma'sından daha büyük bir şehir olan 12 mil kareye yayılmıştı. Sonra, etrafındareklam750'de ani ve tam bir çöküş yaşandı. Sebebi hala bilinmiyor, ancak kentin geniş alanlarının yandığı tespit edildiğinden bir deprem muhtemel görünüyor.

Ölülerin Yolu olarak bilinen 2 millik bir cadde, kuzeyden güneye Teotihuacan'dan geçer. Kuzey ucunda ay piramidi bulunurken, devasa güneş piramidi caddenin batısında yer alır.

Ancak, garip bir şekilde, Ölülerin Yolu tam olarak kuzey-güney yönünde ilerlemiyor - gerçek kuzeyden 15.5 derece uzaktaydı ve kuzey-doğuyu gösteriyordu. Kimse nedenini bilmiyor. Bir öneri, caddenin Mezo-Amerikan mitolojisinde önemli olan bir takımyıldız olan Pleiades'in (veya Yedi Kızkardeşin) ayarına uygun olmasıydı.

Rand, Meksika'da yine kuzeydoğuya doğru hizasız olan kırk dokuzdan daha az kutsal yer olmadığını öğrenmekten heyecan duydu. Ölülerin Yolu'nu incelerken, ilginç bir şüpheyile karşılaştı. Teotihuacan'ın kutsal yeri ilk kez düzenlendiğinde, bu mümkün müydü?*yaptı* gerçek kuzeyi göster –*Hudson Körfezi'ndeki eski Kuzey Kutbu'nda?*

İlk bakışta, bu pek olası görünmüyordu. Hudson Körfezi Kutbu 9.600'den önceye tarihleniyorm.öve hatta Teotihuacan için dış tahminler, yaklaşık 4.000'den daha erken kurulmadığını iddia ediyor.M.ö(arkeologlar arasında en yaygın olarak kabul edilen tahmin sadece 150M.ö).

Rand ayrıca, çoğu büyük dini mekanın, sanki zeminin kendisi kutsal kabul ediliyormuş gibi, daha eski dini mekanlar üzerine inşa edildiğinin de farkındaydı. Avustralya'dan Kuzey Avrupa'ya, Çin ve Japonya'dan Kanada'ya kadar kutsal bir yer binlerce yıldır kutsallığını koruyor. Birçok tapınak, eski tapınakların yerine inşa edilmiştir. yedinci yüzyılın başlarındareklam, Papa Büyük Gregory İngiltere'yi Hristiyanlaştıran Augustine'e pagan sitelerinde Hristiyan kiliseleri inşa etmesini söyledi. İslam'ın en kutsal yerlerinden biri olan Kudüs'teki Kubbet-üs-Sahra, Yahudilerin kutsal mekanı üzerine inşa edilmiştir. Arkeoloji, And Dağları'ndaki Tiahuanaco'da beş farklı şehrin kalıntılarını ortaya çıkardı. Medeniyet 10.000'den önce var olsaydım.öHem Hapgood hem de Flem-Ath'lerin inandığı gibi, o zaman Teotihuacan'ın 4.000'den önce binlerce yıl kutsal bir yer olması muhtemeldi.M.ö.

Hapgood, Hudson Körfezi'ndeki eski Kuzey Kutbu'nun boylamının şu anki Greenwich meridyenimizin yaklaşık 83 derece batısında olduğunu belirtmişti (enlemi 60 derece kuzeydi). Teotihuacan 98 derece, 53 dakika batıda. Amerika haritasında, Ölülerin Yolu doğrudan Hudson Körfezi Kutbu'nu gösteriyormuş gibi görünüyordu, ancak bir harita kürenin düz bir yüzey üzerindeki bir izdüşümü olduğundan, bu nedenle yanlış bir izlenim verebilir. Her halükarda, *obakt*Sanki Ölülerin Yolu eski Kuzey Kutbu'nda hizalanmış gibi ve bu hayati bir ilk adımdı.

Peki ya diğer kırk dokuz 'yanlış hizalanmış' Meksika sitesi?

Rand dördünü – Tula, Tenayucan, Xochicalco ve Copan – inceledi ve sonuçlar her zaman aynıydı. Tüm sitelerin düzeni, sanki eski Kuzey Kutbu'nu işaret levhaları gibi işaret ediyormuş gibi, eski Kuzey Kutbu'nun bir derecesini gösteriyor gibiydi.

Aveni son derece ilginç bir yorum yaptı: 'Birçoğu, gerçekten baktığımız şeyin, yok olmuş bir Atlantis uygarlığı tarafından üstlenilen bir mega-kara araştırmasının kalıntıları olduğuna inanmakta ısrar ediyor.' Belli ki aklında Peter Tompkins (bir kitabın yazarı) gibi yazarlar vardı. *Büyük Piramidin Sırları*²⁵ ve *Meksika Piramitlerinin Gizemleri*²⁶ ve İngiliz yazar John Michell,²⁷ 1970'lerde 'ley çizgileri' - dünya kuvveti çizgileri - kavramını popülerleştiren, ancak bu fikirden yalnızca onu reddetmek için bahsetmişti. Tüm akademisyenler gibi Aveni de Atlantis'i tamamen efsanevi, çılgınlar için mutlu bir avlanma yeri olarak görürdü. Hem Hapgood hem de Rand, Atlantis'in – ya da onun gibi bir uygarlığın – gerçekten var olduğundan oldukça emin olduklarından, Aveni'nin yorumu kesinlikle düşündürücüydü.

Tartışma uğruna, 10.000'den önce Teotihuacan'da bir tür kutsal tapınak olduğunu varsayalım. M.öve eski Kuzey Kutbu'nda hizalanmış olduğunu. Ayrıca Meksika'daki diğer kırk dokuz 'yanlış hizalanmış' sitenin de Hudson Körfezi Kutbu'nda hizalandığını varsayalım. Hapgood haklıysa, Antarktika bugün olduğundan belki 2.000 mil daha kuzeyde olurdu ve hoş, ılıman bir iklime sahip olurdu.

İncelenen farklı yerler, oldukça geniş bir alana yayılmış bir uygarlığı akla getiriyor. Profesör Posnansky, And Dağları'ndaki Tiahuanaco'nun 10.000 civarında gelişen bir şehir olduğunu düşünüyordu. M.öve 15.000'den beri böyleydi. M.ö. Ayrıca Hapgood'un dünya çapında bir denizcilik uygarlığı kavramına benzer bir şeye bakıyor gibiyiz (buna M.ö, ama aynı zamanda Atlantis'in 9.600 yılında yok edildiğine inandığını da biliyoruz. M.ö). Eğer böyle bir uygarlık varsa, o zaman bir "mega-kara araştırması" fikri saçma görünmeye son verir. Hapgood'un 'eski deniz krallarının haritaları' ima etti

15 derece daha güneydeydi (doğal olarak, çünkü direğin kendisi daha güneydeydi). Rand şimdi Büyük Piramit'ten eski Kuzey Kutbu'na ve Büyük Piramit'ten şimdiki direğe bir çizgi çizmeyi hayal etti. İki çizgi arasındaki açının 28 derece olduğunu keşfetti – 28 sayısı Giza bölgesinde temel bir rol oynuyor gibi görünüyor: Büyük Galeri'de Kral Odasına giden 28 basamak var ve Sfenks Tapınağı'nın 28 sütunu vardı. . Ayrıca, içinde *Genesis'in koruyucusu*, Bauval ve Hancock, Giza'dan görüldüğü gibi gündönümü noktalarının (yılın en uzun günü ve yılın en kısa günü boyunca güneşin ufukta doğduğu konumlar) 56 derece olduğunu belirtmişlerdi - yani, Her gündönümü* ile ekinoks noktası arasında 28 derece.

Rand'ın en heyecan verici keşfi, Sfenks Tapınağı'nın Büyük Piramidin morg tapınağından 28 derecelik bir açıya sahip olmasıydı. *ve eğer bu yön uzatılırsa, kelimenin tam anlamıyla Hudson Körfezi Kutbu'nu gösteren bir tabela gibi.*

Her ikisi de Sfenks'in önünde (ve iki yanında) bulunan Sfenks Tapınağı ve Vadi Tapınağı'nın devasa bloklardan 'megalitik' bir tarzda inşa edildiğini ve West, Hancock ve Bauval'in hepsinin tartıştığını belirtmekte fayda var. daha uzak bir erken döneme aittirler. Aynıısı Büyük Piramidin morg tapınağı için de geçerlidir, bu yüzden Rand bir bağlantı aradı.

Rand, yaklaşımının yöntemlerini doğrulamak ve sonuçlarının yalnızca şans hesaplarının sonucu olmadığından emin olmak için, Atlantik'in uzak ucundaki Orta Doğu'daki konumlara odaklanarak diğer bölgelere dikkatlice baktı. Burada kanıtları uygun şekilde özetleyecek bir Profesör Aveni'si yoktu, bu yüzden kanıtları siteden siteye bir araya getirmek zorundaydı. Yavaş bir işti, ancak buna değdiğini kanıtladı. Sadece

---

* Gündönümleri, güneşin her gün kuzeye veya güneye doğru yükselmeyi bıraktığı ve rotasını izlemek için geri döndüğü (Yengeç veya Oğlak Dönencesi'nde) tarihlerde (22 Aralık ve 21 Haziran) meydana gelir.

Meksika bölgeleri mevcut Kuzey Kutbu'nun doğusunda (yani eski Hudson Körfezi Kutbu'na doğru) yanlış hizalandığından, Orta Doğu bölgeleri bunun batısına, yine Hudson Körfezi Kutbu'na doğru yönlendirildi. Bunlar dahil:

- (1) Keldanilerin Ur. Ünlü zigguratı ve ay tanrıçası Nanna'nın tapınağı kuzeyin batısındadır.
- (2) Nippur, Bağdat'ın güneyinde, tabletlerin bulunduğu *Gılgamış*ada cenneti Dilmun'un büyük bir selde nasıl yok edildiğini anlatan bulundu.
- (3) Sümer şehri Uruk'un zigguratı ve 'Beyaz Tapınağı'.
- (4) Hirodes'in Kudüs'teki tapınağının, doğrudan eski Kuzey Kutbu'nu işaret eden Ağlama Duvarı.

Giza örneğinde olduğu gibi, Rand da kutsal yerlerin enlemlerini aramaya başladı. Kısa süre sonra 'kutsal enlemler' dediği şeyin tekrar tekrar meydana geldiğini fark etti: 360 dereceye düzgün bir şekilde bölünen herhangi bir enlem – örneğin Giza'nın 30 derecesi gibi. İnka İmparatorluğu'nun kuzey başkenti Quito ve Fenike şehri Kartaca, Hudson Körfezi Kutbu sırasında 30 derece kuzeydeydi. Paskalya Adası, Mohenjo-Daro ve Tibet kutsal şehri Lhasa gibi diğerleri ekvatorunda bulunuyordu.

Rand, "kutsal enlemler"de kırk yer belirlediğinde, bunun sadece sayılarla oynanan bir oyun olmadığından oldukça emindi.

Kutup Hudson Körfezi'ndeyken (60K/83B) kutsal enlemler. Bu sitelerin tümü, kutsal bir enlemin yarım derece (30 deniz mili) içindedir. Güney Pasifik'teki Raiatea ve Tahiti, kutsal enlemine en yakın topraklardır.

50° Rosslyn/Loanhead/Kilwinning, Tara/
Newgrange/Knowth, Dunecht, Uxmal,
Chichen Itza

- 45° Copan/Quirigua, Canterbury
- 30° Kartaca, Quito
- 25° Truva, Konstantinopolis
- 15° Giza Piramitleri, Eriha/Kudüs, Ashur, Nazca, Gilgal, Heliopolis
- 12° Babil, Pyongyang
- 10° Ur/Uruk/Eridu, Thebes/Luxor, Susa, Ise, Nara, Kyoto Heian, Kumasi, Naqada, Lagash Byblos, Xi'an,
- 5° Lalibala, Elephantine, Raiatea, Tahiti
- 0° Lhasa, Aguni, Mohenjo-Daro, Paskalya Adası

Not: '°' ile bağlanan siteler birbirine o kadar yakındır ki aynı sonuçları verirler.

Gökyüzü Düştüğünde Ocak 1995'te Kanada'da yayınlandı ve kısa süre sonra birçok dile çevrildi. Graham Hancock'un *Tanrıların parmak izleri* Nisan 1995'te çıktı ve muazzam başarısı, eski uygarlıklar hakkında ciddi şekilde araştırılmış kitaplar için dünya çapında bir okuyucu kitlesi olduğunu açıkça ortaya koydu. benimki *Atlantis'ten Sfenks'e* John West, Graham Hancock ve Robert Bauval'a ithafen, Mayıs 1996'da çıktı ve ilk izlenimi yayınlandığı gün tükendi. *Genesis'in koruyucusu*, Robert Bauval ve Graham Hancock tarafından 1996'da yayınlandı ve kısa sürede en çok satanlar listesinin başında yer aldı. *Hiram Anahtar* Christopher Knight ve Robert Lomas tarafından eşit derecede başarılıydı.

Zamanı gelince, Rand ile yaptığım televizyon programı Discovery Channel'da gösterildi - adı *Tufan*. 1998'in başlarında izlerken Rand ve Rose'un görüp görmediğini merak ettim. Cevabın hayır olduğu ortaya çıktı - iletilildiğini bile bilmiyorlardı - bu yüzden onlara bir kopya yaptım ve onu Vancouver Adası'na hava yoluyla gönderdim.

Gelişi yine tesadüf oldu. Rand, kutsal hizalama teorisi hakkında bir dergide yayınlanan bir makale yazmıştı. *Atlantis Yükseliyor*. Şu sonuca varmıştır:

On sekiz yıllık Atlantis arayışımı karşılaştırılacak başka bir macera bulmayı hiç düşünmedim. Ancak dünyanın en kutsal yerlerinin benzersiz yerleşimi, beni bu yolculukla aynı tür bir büyüye zorlayan bir gizem olarak ortaya çıktı. Bu arayışı yeni bir kitabın sayfalarında paylaşmak dileğiyle, *Geleceği Bulmak: Atlantis'ten Planlar*, Atlantis'ten gizli zaman kapsülleri - mesajlar, kayıtlar ve hatta planlar - ortaya çıkarmak için bu antik yerlerden perdeyi kaldıracak.²⁹

Ama bir sorunu vardı. Rose ikinci romanı üzerinde çalışmakla meşguldü ve tam zamanlı bir kütüphaneci olarak Rand'ın daha da az boş zamanı vardı. onlar kaseti izlerken *se*, Rand, "Colin ilgilenir mi acaba?" dedi. Üzerinde çalıştığımı bildikleri için ikisi de bunun olası olmadığını düşündüler. *uzaylı Şafak*,³⁰ ama Rand yine de bana fakslamaya karar verdi ve kendisi için yazdığı makaleyi de gönderdi. *Atlantis Yükseliyor*.

Okurken kafa derimin karıncalandığını hissettim. Kutsal hizalanma teorisi doğruysa, o zaman Atlantis öncesi bir uygarlığın şimdiye kadarki en güçlü kanıtını tökezlemişti. Kabul belgemi fakslamakta hiç vakit kaybetmedim. Ondan sonra yazışmalarımızı e-postaya aktardık, çünkü topladığı büyük miktardaki bilginin bir seferde bir düzine kadar sayfalık dosyalarda gönderilmesi gerektiği çok geçmeden anlaşıldı. İki aydan kısa bir süre içinde 200'den fazla sayfam oldu.

Bu malzemenin çoğu kutsal hizalamalar hakkındaydı. Bununla birlikte, başka bir araştırma dizisi, Hapgood'un bilinen en eski uygarlıklardan çok önce 'ileri bilim seviyeleri' hakkında şaşırtıcı ve neredeyse inanılmaz kanıtlar üretti.

ToGben zaPbeni ara Meridi bir

ben Ötörün 1884, İskoçya Kraliyet Astronomu Profesör Charles Piazzi Smyth, çok sevdiği bir konuda bir tartışmaya karıştı: dünyanın yirmi beş ülkesinden bir uzmanlar komitesini kuzey-güney hattını geçmeye ikna etmek. Büyük Piramit dünyanın ana meridyeni, 0 derece boylam.

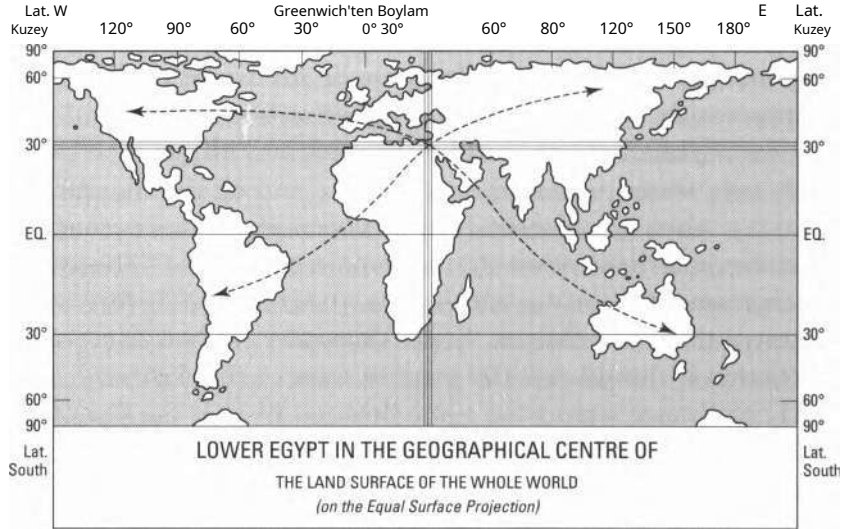
Ondokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru, büyük buharlı gemilerin on yıllardır okyanuslarda dolaştığı bir dönemde, böyle bir sorunun kararsız kalması garip gelebilir. Çok sayıda başlangıç meridyeni vardı - neredeyse denizi kullanan her ülke için bir tane. Papa Alexander VI, 1493'te Azor Adaları'nın 100 fersah batısında koşması gerektiğine karar vermişti. Fransa Kralı XIII. Louis, Kanarya Adaları'nda Fero üzerinden bir hattı destekledi. Bu, İngiltere Kralı II. Charles'ın Greenwich'i ana meridyen olarak belirleme niyetiyle Greenwich Gözlemevi'ni kurmaya karar vermesi için yeterliydi. Fransızlar aynı fikirde değildi ve ardından Paris'ten geçmesi gerektiğini söyledi. Diğer ülkeler gözlemevleri inşa ederken, çoğu kendi sermayelerini başlangıç meridyeninin yeri olarak ilan etti, bu yüzden

Ekim 1884, yirmi beş Avrupa ülkesi nihai bir karar vermek üzere Washington DC'de toplandı.

Greenwich adaylar listesinde üst sıralardaydı çünkü pek çok gemi Londra limanını kullanıyordu ama Smyth buna şiddetle karşı çıktı. İçinde *Standart Zaman ve Başlangıç Meridyeni Komitesi Raporu*, 1 Haziran 1884'te Ohio, Cleveland'da yayınlanan makalesinde, Piramidin ideal seçim olduğunu çünkü böyle bir meridyenin diğerlerinden daha fazla arazi üzerinden geçeceğini savundu.

Büyük Piramidin, şimdiye kadar dikilmiş en büyük anıt olarak kabul edildiğini belirtti. Başka bir argüman olarak, Kudüs'e yakınlığına dikkat çekti, Mesih'in İkinci Gelişini hatırlattı ve her iyi Hristiyan'ın bir Giza meridyeninin ideal olacağı konusunda hemfikir olup olmayacağını sordu.

Cevap hayırdı. Delegeler konferansta Hristiyan olarak değil, bilim adamı olarak yer aldılar. Yirmi beş adaydan yirmi ikisi Greenwich'e oy verdi - Fransızlar,

Gökbilimci Charles Piazz Smyth, Büyük Piramidin dünyanın kara kütlelerinin merkezinde yer aldığını fark etti.

elbette, çekimser kalmak. Ve böylece tamamen mantıklı ve mantıklı bir öneri reddedildi.

1997'de, bir havayolu pilotu olan John West'in bir arkadaşı Rand'a yaklaştı ve Giza'nın ana meridyen olduğunu önerecek herhangi bir bilgisi olup olmadığını öğrenmek istedi - pilot Giza'da bir Millennium rock konseri düzenlemek istedi. yeni yüzyıla Londra'dan iki saat önce girmiş olmak. Rand ona Smyth'e atıfta bulunduğunda, pek çok kutsal yerin enlem ve boylamına sahip olduğu için Giza'nın boylamını (31 derece, 8 dakika doğu) eklemek veya çıkarmak basit bir mesele olacağını düşündü. Giza olursa oluru/duGreenwich yerine başlangıç meridyeni. Birdenbire düzinelerce kutsal mekan, geniş bir küresel kalıba sığmaya başladı.

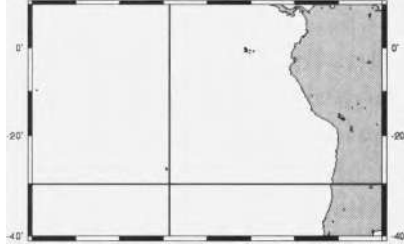
Oldukça basit bir şekilde, enlem ve boylamı 'çok karmaşık' göründükleri için (çok fazla ondalık basamakla) ümit vaat etmeyen siteler artık basit yuvarlak rakamlara düşmeye başladı.

Örneğin boylamı Greenwich'in 69 derece batısında olan Tiahuanaco da Büyük Piramidin 100 derece batısındadır. Quito'daki eski İnka başkenti Giza'nın 110 derece batısındadır ve Teotihuacan ve Paskalya Adası da dahil olmak üzere diğer çok önemli yerler Büyük Piramidin 120, 130 ve 140 derece batısında bulunur. Bu desen aynı zamanda doğuya doğru uzanır. Keldaniler'in Ur'u, Giza'nın tam olarak 15 derece doğusundadır ve Tibet'in başkenti Lhasa, Büyük Piramidin 60 derece doğusundadır.

Daha da önemli olan, bu yuvarlak rakamların çoğunun phi sayıları olmasıydı. Örneğin Tiahuanaco, 10 phi idi; Antik Polinezya ruhani merkezi Raiatea da öyleydi (bu da Giza meridyeninden 180 derece enlemedir). Çoğunu tarif ettiğim için *Kutsal Siteler Atlası*,²Bana atılımını anlattığında Rand kadar şaşırdım ve heyecanlandım.

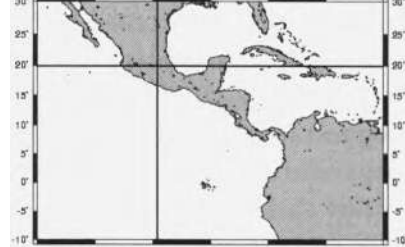
Rand'ın en şaşırtıcı keşiflerinden biri kısa bir süre sonra geldi. Hudson Körfezi Kutbu sırasında 10 phi kuzey enleminde en az sekiz kutsal yer olduğunu keşfetmişti.

140 Büyük Piramidin Batısı

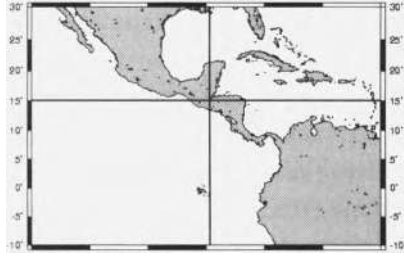
27S'de Paskalya Adası

130 Büyük Piramidin Batısı

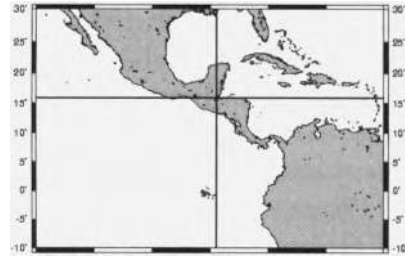
20 N = Teotihuacan ve Tula

120 Büyük Piramidin Batısı

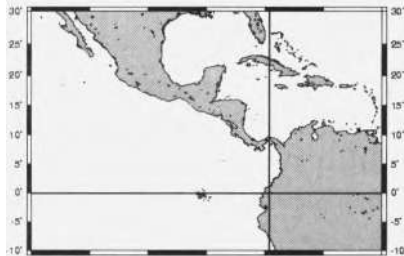
15N = Copan ve Quirigua

120 Büyük Piramidin Batısı

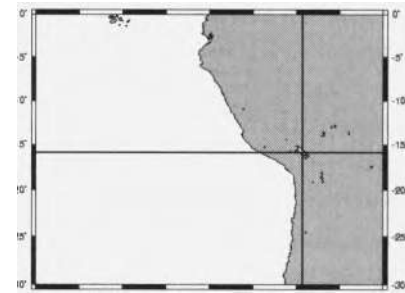
10 Phi N = Lubaantum

110 Büyük Piramidin Batısı

Ekvator = Quito

100 W Büyük Piramit

10 Phi S = Tiahuanaco

Amerika ve Paskalya Adası'ndaki piramitler ve megalitler
Giza başlangıç meridyeni ile bağlantılıdır.

Hudson Körfezi Kutbu sırasında 10 phi bölgesi. 10 phi, Kutuptan 4429.2 deniz milidir, bu da 16:11N'ye eşittir.

<i>Kutsal alan</i>	<i>koordinatlar</i>	<i>HBP'ye uzaklık (deniz mil)</i>	<i>Önceki enlem</i>
Baalbek	34:00N/36:12D	4.431	16:09N
parakalar	13:50S/76:11W	4.431	16:09N
Cuzco	13:32S/71:57W	4.433	16:07N
Sayda	33:32K/35:22D	4.437	16.03N
maçu piku	13:08S/72:30W	4.407	16:33K
ehdin	34:19N/35:57D	4.408	16:32K
Ollantaytambo	13:14S/72:17W	4.414	16:26K
Ninova	36:24N/43:08E	4.451	15:49N

Rand, Tiahuanaco'nun 10 phi güneyine denk gelecek şekilde kuzeyde 10 phi'de mevcut bir kutsal yer olması gerektiğini ve bunun da Büyük Piramit ile bağlantılı olması gerektiğini düşündü. Atlasında çok özel bir nokta aramıştı: ekvatorun 10 phi kuzeyinde ve 120 derece batısında. Belirgin bir şey yoktu - sadece üç küçük kırmızı nokta ve o kadar küçük bir isim ki okumak için gözlüklerini çıkarmak zorunda kaldı. Bunu hiç duymamıştı: Labaantum, Orta Amerika'da Belize'de. İnternet aracılığıyla 'Lubaantum'un (Düşmüş Taşların Yeri)' eski bir Maya tören merkezi olduğunu, üç piramit ve işlenmiş taş bloklardan yapılmış terasları olduğunu öğrenmişti.

Görünüşe göre Rand'a Lubaantum'dan hemen bahsedebilirdim, çünkü bu konuda bir makale yazmıştım. *Geçmişten Günümüze Çözülmemiş Gizemler?* Lubaantum her zaman daha çok Kıyamet Kafatası olarak bilinen ünlü Kristal Kafatası ile ilişkilendirilecektir. reklam700'de keşfedildi ve 1927'de on yedinci doğum gününde kaşif FA 'Mike' Mitchell-Hedges'in evlatlık kızı Anna Mitchell-Hedges tarafından bir Maya tapınağında keşfedildi.

Anna'ya göre, bir sunağın altında parlayan bir şey gördükten sonra babasını aramıştı. Yerlilerin (Maya'nın torunları) yardımıyla taşları hareket ettirdiler ve gördüler.

parlayan nesnenin bir kafatasının üst kısmı olduğunu. Güzelce oyulmuş bir ölüm kafası olduğunu kanıtladı. Üç ay sonra Anna, kayıp alt çeneyi moloz içinde buldu. Yerel Maya Mitchell-Hedges'e kafatasının bir tapınma nesnesi olduğunu ve şifa vermek ve düşmanlara ölüm dağıtmak için kullanıldığını söyledi. Mitchell-Hedges onu yerlilere geri verdi, ancak yağmur mevsiminin sonunda nihayet ayrıldığında, bir takdir işareti olarak ona geri verdiler.

Var olan iki kaya kristali kafatası daha var, ancak 'Kıyamet Kafatası' açık ara en güzel ve mükemmel olanı. 1960'larda New Age düşüncesinin yükselişi ile bir efsane haline geldi ve birçok kitap ona ayrıldı.

Garip bir şekilde, Mitchell-Hedges otobiyografisinde kafatası hakkında merakla suskundu. *Tehlike Müttetikim*.⁴ Mitchell-Hedges, en az 3.600 yaşında olduğunu ve cilalanmasının yaklaşık 150 yıl sürdüğünü iddia ettikten sonra şöyle devam etti: 'Nasıl benim elime geçtiğini açıklamamak için bir nedenim var.'

Ne yazık ki, nedeni neredeyse kesinlikle Kafatasının aslında Lubaantum'dan gelmemesiydi. 1980'lerde Joe Nickell adlı Amerikalı bir araştırmacı, bir dergide kristal kafatasları hakkında bir makale ortaya çıkardı. *Erkek adam*, 1936 tarihli bu, Skull of Doom'a çok benzeyen, hareketli çeneli bir kafatası tanımı da dahil. Ancak bu kafatasının, 1943'te Sotheby's'de açık artırmaya çıkararak Sidney Burney adında bir sanat tüccarına ait olduğunu, ancak teklifler sadece 340 £ 'a ulaştığında geri çekildiğini belirtti. British Museum'un kayıtları, kafatasının 1944'te 400 sterline Mitchell-Hedges'e satıldığını belirtiyor. 1959'da yetmiş bir yaşında ölen Mitchell-Hedges, bir kaşıftan çok bir maceracıydı ve kitapları - gibi başlıklarla *harikalar diyarına Dev Balıklar Savaşları*-bazı açılardan aşırı büyümüş bir okul çocuğu olan bir adamın karakterini yansıtıyor. Karakteri kınanacak cinsten değildi - 1928'de *Günlük ekspres*, bu onu tanıtım uğruna sahte bir soygun düzenlemekle suçlamıştı - bu yüzden Kristal Kafatası büyük olasılıkla Lubaantum'da bulunamadı.

Yirminci yüzyılda ortaya çıktığı olayları çevreleyen belirsizliğe rağmen, kafatası şüphesiz gerçektir. Oyulduğu kaya kristali muhtemelen Kaliforniya'daki Calaveras İlçesinden geldi. Kafatasını altı yıl boyunca incelemesine izin verilen Frank Dorland adlı Kaliforniyalı bir sanat konservatörü, kafatasının 12.000 yıldan daha eski olabileceği sonucuna vardı. Nickell, dişlerin mekanik olarak gıcırdatılmasının daha yeni olduğunu kanıtlamasına itiraz etmişti, ancak British Museum'daki çok daha az mükemmel bir kristal kafatası, aynı zamanda orijinal, dişlerin mekanik gıcırdamasını da sergiliyor. Kristal osilatörler üreten Hewlett-Packard Company'nin laboratuvarı, kafatasını lazer ışını testlerine tabi tuttu ve kafatasının tek bir büyük kristalden üretildiği ve yaklaşık 300 yıldan fazla bir süredir parlatıldığı sonucuna vardı. Mitchell-Hedges'in tahminini ikiye katlıyor. Sanki içine mercekler yerleştirilmiş gibi tuhaf optik niteliklere sahipti, ancak bu açıkça imkansızdı. Dorland, parayı bankaya iade etmek yerine gece boyunca evinde tuttuğunda poltergeist rahatsızlıklar olduğunu iddia etti.

kafatası olsaydı *olumsuzluk* Lubaantum'da bulundu, tüm bunlar neden alakalı olsun? Çünkü Frank Dorland, kafatasının Meksika'dan geldiğine karar verdi ve oradaki yerli halkların bir yaya gerilmiş bir iple çalıştırılan bir taşlama çarkı kullandıklarına dikkat çekti.

Güney Amerika keşiflerinde tamamen daha güvenilir bir figür, ortadan kayboluşu 1920'lerin en çok kamuoyuna duyurulan gizemlerinden biri olan Yarbey Percy Harrison Fawcett'ti.

Hayatının son on yılında Fawcett, Brezilya ormanlarında kayıp bir şehir arıyordu. Bu gizemli şehrin gerçekten var olduğuna dair güçlü kanıtlar var. Rio de Janeiro'daki Ulusal Kütüphane'de bulunan Elyazması No. 512, 1753'te bir grup Portekizli hazine avcısının, neredeyse Avrupa büyüklüğünde bir bölge olan Brezilya'nın uçsuz bucaksız iç kesimlerinde on yıl dolaşarak nasıl geçirdiklerini anlatır.⁵Gelen

Devasa taş bloklardan inşa edilmiş terk edilmiş bir şehirde, takviye için medeniyete dönmeye karar verdiler ve yerli koşucu tarafından Bahia'daki Viceroy'a şehrin bir hesabını gönderdiler. O zaman onlara ne olduğu bilinmiyor ve el yazması neredeyse seksen yıldır arşivlerde unutulmuş durumda.

Bu hikaye aslında 1516'ya, Kolomb'un Amerika'yı keşfetmesinden yirmi dört yıl sonra, Diego Alvarez adlı Portekizli bir denizcinin Bahia'nın şu an bulunduğu yere yakın bir gemi enkazından kurtulan tek kişi olduğu zamana kadar gider. Bir yamyam kabilesi olan Tupinambas tarafından esir alındı, ancak bir nedenden dolayı hayatını bağışladılar ve aralarında yaşamasına izin verdiler. Bunun nedeni, karısı olan Paraguassu adlı yerel bir kızın etkisi olabilir (Fawcett, onu 'Güney Amerika'nın Pocahontas'ı olarak adlandırır). Daha fazla Portekizli geldi ve Alvarez'in iyi niyetleri aracılığıyla bir koloni kurdular. Paraguassu'nun kız kardeşi de bir Portekizli ile evlendi ve yerel halk tarafından Muribeca olarak tanınan çocuğu Melchior Dias Moreyra'ydı. Gümüş madenlerini keşfetti ve zengin bir adam oldu, ancak iç kısımdaki yerlerini bir sır olarak sakladı.

Ne yazık ki, zenginlik içinde doğan oğlu Roberio Dias, aristokrasinin bir üyesi olma hırsını besledi. Yaklaşık 1610'da, Roberio Portekiz Kralı II. Dom Pedro'ya yaklaştı ve ona Muribeca madenlerini bir soyluluk unvanı - Madenlerin Markisi karşılığında satmayı teklif etti.⁶ Kral kabul etti, ancak önce ellerini gümüş madenlerine koymak istedi.

Bahia'ya dönüş yolunda Dias, Kral'ın pazarlığın yarısını tutmaya niyeti olmadığını keşfetti. Asaletin mühürlü patentini görmesine izin vermesi için bir subayı ikna ettiğinde, belgenin sadece orduda yüzbaşı rütbesini vereceğini öğrenince çileden çıktı. Dias onun tehlikeli bir konumda olduğunu biliyordu. Gümüş madenlerini teslim etmeyi reddederse, orada olmayı sevmeyen kibirli bir aristokrat olan vali Dom Francisco de Souza tarafından hapse atılacaktı.

hüsrana uğramış. Böylece Dias zamana karşı oynadı ve valinin seferini bir yaban kazısı kovalamacasına yönlendirdi. Sonunda aklını yitirdiğini anlayan vali, Dias'ı hapse attı ve özgürlüğünü satın almayı başarana kadar iki yıl orada kaldı. Kısa bir süre sonra öldü ve Muribeca madenlerinin yeri bir sır olarak kaldı.

Birçok maceracı, kayıp gümüş madenlerini aramak için vahşi doğaya doğru yola çıktı ve hükümet ayrıca, üyeleri bandeirista olarak bilinen bandeiras veya 'bayraklar' adı verilen seferlere sponsor oldu. 1753'te, Roberio Dias'ın ölümünden bir asırdan fazla bir süre sonra, altı Portekizli bandeiristten oluşan bir grup, siyah köleler, yerli rehberler ve yük hayvanları ile iyi donanımlı bir keşif gezisine çıktı. İç kısımlara, Minas Geraes eyaletine gittiler, sonra Merkez Platosu'na gittiler. Orada yıllarca ortadan kayboldular, ancak 512 Nolu Elyazması, maceralarını biraz ayrıntılı olarak anlatıyor. Tam bir çeviri bulunabilir *Antik Güney Amerika'nın Gizemleri* (1956) Harold Wilkins tarafından.⁷

Yıllarca dolaştıktan sonra, parti sonunda kristalleri güneşte parıldayan bir mineralden oluşan bir cordillera (dağ zinciri) ile karşılaştı. Yakından bakıldığında, dağların çıplak kayalardan oluştuğu ve yükseklerden beyaz nehirlerin döküldüğü görüldü. Kölelerden biri bir yarığa kaçan beyaz bir geyik görene kadar neredeyse aşılmaz görünüyorlardı. Onu takip ederken, insan yapımı gibi görünen bir yola rastladı. Diğerlerini getirdi ve çok geçmeden hepsi tepelerindeki dağların kristalimsi ihtişamıyla gözleri kamaşarak yukarı çıkmaya başladılar.

Geçidin zirvesinde, aşağıdan, açık bir ovaya bakabildiler ve orada, yaklaşık 3 mil ötede, büyük bir şehir gördüler, o kadar etkileyiciydi ki, onun Brezilya sarayıyla bağlantılı olması gerektiğini düşündüler. Gökyüzüne karşı göründüklerinden ve sakinlerin düşman olabileceğinden korktular, mümkün olduğu kadar çabuk vadiye indiler ve ne olacağını görmek için beklemeye karar verdiler. İki günlük sessizlikten sonra yerlilerden birini keşif gezisine gönderdiler. O döndü

kimseyi görmediğini, ayak izini bile görmediğini söyledi. Gözcülerin geri kalanı daha sonra araştırmaya devam etti ve aynı hikayeyle geri döndü. Şehir ıssız gibiydi.

Ertesi gün gün ağarırken, tüm grup ihtiyatla ilerledi ve pusuya hazırlandı. Yol onları üç büyük kemere götürdü; ortadaki, en uzun olanın üzerine kafalarının çok üzerinde bilinmeyen harfler kazınmıştı. Kemerlerin ötesinde, cepheleri "yaştan kararmış" büyük evlerin olduğu geniş bir yol vardı. Her şey sessiz ve ıssızdı. Kırık sütunlar vardı, çatlaklardan parazit bitki örtüsü büyüyordu ve binaların çatıları taş levhalarla kaplıydı. Bandeiristalar odaların içine girdiğinde, zeminlerin enkaz ve yarasa pislikleri ile kaplı olduğunu ve bu binaların yüzyıllar önce terk edildiğini düşündüren derinlikte olduğunu gördüler.

Şehrin ortasında, ortasında kuzeyi işaret eden bir adam heykeli bulunan siyah taş bir sütunun bulunduğu geniş bir meydana geldiler. Meydanın her köşesinde siyah taştan oyulmuş dikilitaşlar duruyordu. Meydanın bir tarafında çatısı kısmen çökmüş muhteşem bir bina vardı. Yıkık basamaklar geniş bir salona çıkıyordu ve duvarlarda renkli fresklerin izleri görülüyordu. Burası da yarasalarla doluydu ve dışkılarının kokusu onları öksürüyordu.

Ana meydanın ötesinde, şehir bir harabeydi, toprak yığınları ve yerde uçurumlar vardı. Buranın bir depremle harap olduğu açıktı. Şehir derin ve geniş bir nehirle çevriliydi, uzak tarafında birçok çiçekli yeşil tarlalar vardı. Ayrıca kaz sürülerinin olduğu gölleri de görebilirler.

Nehrin aşağısını takip etmeye karar verdiler ve üç gün sonra nehrin o kadar geniş yayıldığı ve 'büyük bir okyanus gibi görüldüğü' büyük bir şelaleye geldiler. Ağaçlarla kaplı birkaç ada ve bir sürü av hayvanı vardı. Ayrıca büyük anakondalar ve zehirli yılanlar gördüler.

Nehrin doğusunda, maden kuyuları olabilecek büyük delikler buldular ve biri büyük bir çukurla kaplıydı.

üzerine belirli sembollerin oyulduğu kaldırım taşı. 'Madenlerin' yakınında bazı terk edilmiş gümüş çubuklar buldular.

Ayrıca revakının üzerinde daha fazla tuhaf harflerle harap olmuş bir tapınak ve bir 'kır evi' kalıntıları vardı. İçeriye baktıklarında, geniş bir salona giden renkli taştan yapılmış bir merdiven buldular ve oradan odalar açılıyordu. Bu odaların her biri bir çeşmenin kalıntılarını içeriyordu.

Nehrin aşağısına doğru devam ettiler ve anlatıcı zengin madenlerin, belki de Muribeca'nın efsanevi madenlerinin yakınında olduklarına ikna oldu. Bir keşif ekibi dokuz gün boyunca yola çıktı ve nehrin 'büyük bir koy' gibi genişlediği bir yerde, Avrupalılar gibi giyinmiş, uzun, dalgalı siyah saçlı iki beyaz kişinin yönettiği bir kano gördüler. . . ' Dikkat çekmek için el ateş ettiklerinde kanolar ters yöne doğru kürek çektiler.

Anlatıcı, şirketlerinden birinin, Joao Antonio adında bir adamın, bir tarafında diz çökmüş bir genç görüntüsü olan büyük bir altın sikke bulduğundan bahsetti. Hiç şüphesiz, dedi, ölü şehrin molozlarının altında bu türden başka sikkeler de bulundu.

Parti, medeniyete geri dönmelerinin daha iyi olacağına karar verdi. Paraguassu Nehri'nde, anlatıcı hikayelerini yazdı ve muhtemelen onunla birlikte bir Hintli haberci gönderdi. Valiye, içindekileri gizli tutması için yalvararak bitirdi, yoksa başka biri onlar yapmadan önce bir keşif gezisine çıkmasın.

Portekizli gruba, kölelerine ve rehberlerine ne olduğu bilinmiyor; Tek bildiğimiz, el yazmasının arşivlerde kaybolduğu, kısmen böcekler tarafından yenildiği ve sonunda 1841'de, yazıldıktan neredeyse bir asır sonra Brezilyalı bir arşivci tarafından bulunduğuydu.⁸

Hoş eski moda bir tarzda yazan, ancak kitapları mükemmel bir şekilde araştırılmış bir İngiliz yazar olan Harold Wilkins, 1939'da Rio de'deki Amerikan başkonsolosunun yardımıyla belgenin transkriptini aldı.

Janeiro, WG Burdett. Albay Fawcett bunu en az yirmi yıl önce görmüş ve bunun doğru ve doğru bir hesap olduğu sonucuna varmıştı.

Bir okuyucunun kayıp bir şehre yolculuk hikayesine ilk tepkisi, muhtemelen kurgu olduğudur, ancak hem Fawcett hem de Wilkins el yazmasını gördü ve Fawcett'in ayak izlerini takip etmeye çalışan seyahat yazarı Peter Fleming *Brezilya Macerası*,1933),⁹512 numaralı arşiv referansını aktardı.

1867'de Devon'da doğan Percy Harrison Fawcett, Kraliyet Topçusu'na katıldı ve yirmili yaşlarında Seylan'daki Trincomallee'de görev yaptı ve Budizm ile ilgilenmeye başladı ve yapraklarını Kandyan krallarının kayıp hazinesini aramak için harcadı. Genel olarak Fawcett ordudan hoşlanmazdı, bu yüzden 1906'da Kraliyet Coğrafya Derneği Başkanı ona kuzeydoğu sınırını haritalamak için Bolivya'ya gitme fikri hakkında ne düşündüğünü sorduğunda, Fawcett ordunun kabul etmesi şartıyla hevesle kabul etti. Onu Bolivya hükümetine ödünç vermeyi kabul etti. Bu maceralı yıllarının hikayesi, ölümünden sonra yazdığı kitabında anlatıldı.*sefer Fawcett*,oğlu Brian tarafından düzenlendi.¹⁰Öldürmek zorunda kaldıkları zehirli örümcekler, yılanlar, vampir yarasalar ve hatta vahşi boğalarla karşılaşmalarını anlattı. Verde Nehri'nin kaynağını arayan tüm grubun yiyeceği tükendi ve yirmi üç gün boyunca aç kaldı. Aniden bir geyik ortaya çıktığında hepsi ölüme yakındı. Fawcett o kadar zayıftı ki tüfeğini güçlkle kaldıracı, ama bir mucize olarak gördüğü bir şekilde onu öldürdü. Kürk ve deri dahil tüm geyiği yediler.

Fawcett, bu sefer sırasında ormanlarla kaplı düz tepeli tepeleri kısa yoldan geçmeye çalıştı, ancak sonunda vadiye geri dönmek zorunda kaldı. Sir Arthur Conan Doyle'a yazmaya ilham veren, bu ormanla kaplı platonun hikayesiydi.*Kayıp dünya*.¹¹

Fawcett, Birinci Dünya Savaşı sırasında İstihbaratta hizmet etmek üzere İngiltere'ye döndü ve Üstün Hizmet Nişanı ile ortaya çıktı; sonra Güney Amerika'ya geri döndü, sıcak bir şekilde

bandeiristaların kayıp şehri. 1920'de sel felaketi onun Brezilya'daki Matto Grosso'ya (Büyük Orman) yaptığı bir keşif gezisinden geri dönmesine neden oldu.

Fawcett, Atlantis'in varlığından şüphe duymuyordu. Platon'un tanımladığı gibi kıtanın dalgaların altında kaldığını kabul etmesine rağmen, sakinlerinin çoğunun Güney Amerika'ya kaçtığına ikna olmuştu. o yazdı *Keşif Fawcett*.

Masalları ne kadar çok romantizm renklendirmiş olsa da, eski bir halkın son derece uygar bir kalıntısının efsanevi varlığının kıtanın yerlileri arasında devam ettiği gerçeği değişmeden kalır. . . Anlatımlarda dikkate değer bir benzerlik vardır, bu da onlarda bir doğruluk temeli olduğu sonucuna varmayı mantıklı kılar.¹²

Fawcett, o dönem için dikkate değer olan, 'büyük bir felaketin laneti' olduğuna olan inancını belirtti.¹³ Güney Amerika'ya düştü ve Platon'un Atlantis'ini yok eden felaketin bu olduğunu kabul ediyor gibiydi. 'Böyle boyutlardaki bir felaketin dünya çapında gelgit dalgaları ve küçük felaketler ürettiğine dair çok az şüphe olabilir.' 'And Dağları'nın yükselişine' neden oldu ve Güney Amerika'ya 'uygarlık sanatlarında uzman' bir halk getirdi. Fawcett'in vardığı sonuçlar bu kitapta ulaştığımız sonuçlara oldukça benziyordu.

Hayatta kalanlar ayrıca 1743 seferinin keşfettiği gibi şehirler inşa ettiler. Fawcett, "Eski şehirlerin varlığından bir an bile şüphe duymuyorum" diyor. 'Nasıl yapabilirdim? Ben de bunlardan birinin bir kısmını gördüm - ve bu yüzden tekrar gitmem gerektiğini gözlemledim. Kalıntılar, en büyük şehirlerden birinin ileri karakoluna ait gibi görünüyordu. . .'¹⁴

Bu ilginç bir soruyu gündeme getiriyor. Neden emin görünmüyor? Stephens ve Catherwood tarafından 1830'larda keşfedilen kayıp Maya şehirleri gibi, şehrin geri kalanının tamamen ormanlarla kaplı olması muhtemel görünüyor. Bu, Fawcett'in kayıp bir şehri nerede arayacağını bildiği anlamına gelir.

Bunların birçoğunun olduğunu düşündüğü kitabından ortaya çıkıyor.

Gidip en az birini bulmaya karar verdi, ancak bu son keşif gezisindeki amacı, görünüşe göre, bandeiristalar tarafından keşfedilen terk edilmiş 1753 şehri değildi. Dış dünyayla her türlü temastan kaçınan 'Avrupalı görünümlü giyimli yerliler' hakkında bir şeyler duymuştu. 'Bir sonraki keşif gezimizde hedefimiz – kolaylık olması açısından ona “Z” diyorum – muhtemelen bu çekingen insanlardan bazılarının yaşadığı bilinen bir şehir. . .' Bu, üç farklı şehri ima eder: 1753'ün terk edilmiş şehri, eteklerini gözlemlediği şehir ve 'Z'. Fawcett'in Brezilya'ya dönmeye kararlı olmasına şaşmamalı.

1921'den 1924'e kadar olan yılları keşif gezisi için para toplamak için harcayarak bir kez daha Güney Amerika'ya gitti. Amerikalı bir "para toplayıcı", bunların çoğunu altı haftalık bir sarhoşluk aleminde çarçur edince, Fawcett yeniden çalışmaya başladı ve sonunda devam etmek için yeterli paraya sahip oldu.

Ayrıntılı bir keşif gezisi olmayacaktı; sadece Fawcett, yirmi bir yaşındaki oğlu Jack ve Jack'in Devon adındaki genç bir arkadaşı Raleigh Rimell vardı. Ekipmanlarını sırtlarında taşımaya hazır olmaları gerekiyordu.

En büyük tehlike, Matto Grosso'nun başkenti Cuyaba'ya (şimdiki adıyla Cuiaba) tekneyle ulaştıktan sonra, Xingu ve Araguaya nehirleri arasındaki bilinmeyen bölgeye kuzeye doğru yol aldıktan sonra olacaktı. Fawcett, 'Z'nin bunun doğusunda olduğuna inanıyordu. Daha sonra oğlu tarafından yayınlanan el yazmasında, Fawcett oldukça kesin talimatlar bıraktı: her şeyden önce, antik bir taş kuleyi ziyaret etmek, geceleri kapılarının ve pencerelerinin neden aydınlatıldığının ve yerel halkı korkuttuğunun gizemini çözmek istediğini açıkladı. Hintliler.

Xingu'nun ötesinde, o nehir ile Araguaya arasındaki bir noktada ormana gideceğiz ve oradan mevcut bir patikadan Porto Nacional'daki Rio Tocantins'e veya 'Pedro Alfonso'ya geçeceğiz. Yolumuz 10 derece 30 dakika ve 11 derece enlemleri arasında uzanacak.

Goyaz ve Bahia eyaletleri arasındaki yüksek arazi, pek bilinmeyen ve vahşiler tarafından istila edildiği söylenen bir bölge, burada ıssız şehirlerin izlerini görmeyi umuyorum. Oradaki dağlar oldukça yüksek. Daha sonra Bahia ve Piauhı arasındaki dağları takip ederek Sao Francisco Nehri'ne kadar Chique-Chique yakınlarında bir yere çarparak izleyeceğiz ve eğer buna uygun durumdaysak, yaklaşık 11 derece olan eski terk edilmiş şehir [1753'teki] ziyaret edeceğiz. 30 dakika güney ve 42 derece 30 dakika batı, böylece araştırmaları tamamlayıp demiryolunun bizi Bahia Şehrine götüreceği bir noktada iniyoruz.¹⁵

Fawcett bandeiristlerin 'ıssız şehir'inin kesin enlem ve boylamını vermiş olsa da, oğlu Brian bir dipnotta şunları eklemiştir: orada.¹⁶ Her ne sebeple olursa olsun, Fawcett yanlış koordinatlar vermiş gibi görünüyor - bu kadar titiz bir adam için garip bir hata.

20 Mayıs 1925'te Cuiabo'nun kuzeyindeki Bacairy köyüne ulaşmışlardı.¹⁷ Hala tehlikeden çok rahatsızlık yaşıyorlardı - onlara katır satan adam onları aldatmıştı ve Jack'in bacağı bir kene ısırığı ile şişmişti, bu yüzden iyileşmek için bir arkadaşlarının çiftliğinde kalmak zorunda kaldılar. Bacairy'nin şefi onlara her zaman 'büyük şelale'ye yolculuk yapmayı umduğunu söyledi.

Daha sonra, Fawcett'in 1920'de şefe tek tip bir dava sunduğu Nafqua'nın bir köyünde kaldıktan sonra¹⁸ - Kuluene Nehri üzerindeki Kalapalo köyüne nehir yoluyla gittiler. Ve orada, 29 Mayıs 1925'te izleri sona erer. Kalapalo daha sonra Fawcett'in partisinin ülkeyi doğuya doğru vurduğunu ve kamp ateşlerinin dumanının beş gün boyunca görülebildiğini iddia etti, ancak 1951'de Kalapalo şefi Izarari, Fawcett'i öldürdüğünü ölüm döşeginde itiraf etti ve onun arkadaşları. Fawcett'in taşıyıcıları reddettiğinde yüzünü tokatladığını iddia etti.

ve onu ölümüne sopayla dövdüğünü; diğer ikisinin Fawcett'i savunurken öldürüldüğünü söyledi.

Bu hikaye şüphe uyandırıyor: Fawcett'in öz kontrolüne sahip bir adamın bir kabile şefine saldırması pek olası değildir. Izarari, Jack Fawcett'in eşlerinden birini baştan çıkardığını da iddia etti ki bu daha olası görünüyor. Daha sonraki yıllarda, birçok gezgin Fawcett'in ölümüyle ilgili gerçeği öğrendiğini iddia etti ve daha makul hikayelerden biri Jack Fawcett'in bazı kabile tabularını ihlal ettiği ve suçunun ölümle cezalandırılması gerektiği, aksi takdirde Izarari'nin halkının kendilerinin dışlanacaklarıydı. ve diğer kabileler tarafından öldürüldü.

Her ne olduysa, Fawcett'in 'Z' dediği şehre ya da 512 Nolu Elyazması'nın terk edilmiş şehrine asla ulaşmadığı açık görünüyor.

Bitirdim *Keşif Fawcett* garip bir hüsrana içinde. Okuyan hiç kimse Fawcett'in tam olarak nereye gittiğini ve ne aradığını bildiğinden şüphe edemez. Avrupalılar ve Kızılderililer gibi birçok insanla kayıp şehirler hakkında konuşmuştu ve onların var olduğundan ve nerede olduklarını kabaca bildiğinden oldukça emindi.¹⁹ Danışmam gereken kişi, Fawcett ve Brezilya'ya olan hayranlığı, 1995 yılında Yale'deki Hapgood arşivinde kendisinden referanslar bulması ile başlayan Rand'dı. *oldu* Antarktika, o zaman sakinlerinin çoğunun Güney Amerika'ya kaçtığı neredeyse kesindi.

Rand, terk edilmiş şehrin yeri olarak aklında bir yer vardı. Giza, Atlantis sonrası başlangıç meridyeni olarak kullanılıyorsa, bir dizi sitenin 10 derecenin katlarına düştüğünü zaten belirlemişti: Tiahuanaco, Büyük Piramidin 100 derece batısında, Quito 110 derecede, vb. Rand'a oradaymış gibi geldi. *gereki* sadece on katı olduğu için değil, aynı zamanda dünya etrafındaki mesafenin dörtte biri olduğu için Giza'dan 90 derecede büyük bir kutsal alan olmak.

Tiahuanaco'nun enlemi (16 derece, 38 dakika) ilk başta hayal kırıklığı yaratmıştı, ta ki Rand bunun 10 phi olduğunu anlayana kadar

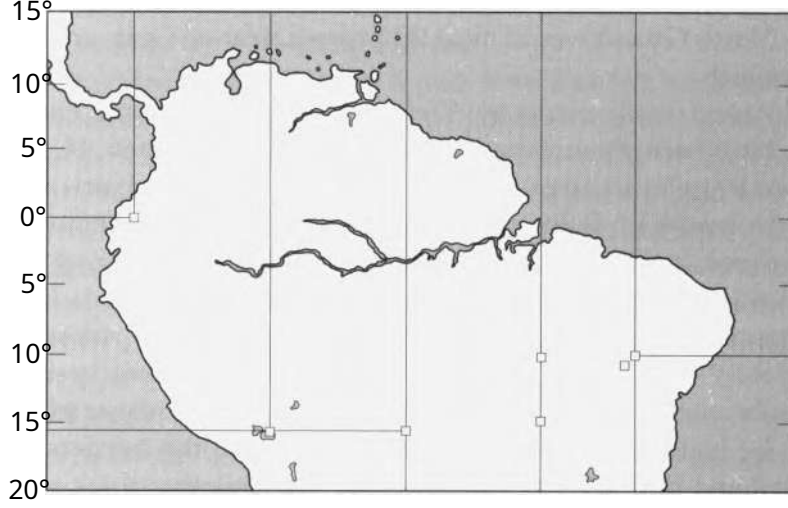
kutuptan. Matto Grosso'daki büyük bir dini alan için mükemmel yer, Giza'nın 90 derece batısında ve 10 phi güneyinde olacaktır.

bu siteye baktım *zaman Atlası*, ama Fawcett'in bu son yolculuğundaki amacının bu olamayacağını gördü. Fawcett'in son büyük durağı olan Cuiaba'nın yaklaşık 50 mil güneyinde ve Bolivya ile Brezilya sınırındaydı. Ancak Rand'ın bana işaret ettiği gibi, orası Fawcett'in araştırma günlerinde keşfettiği bir bölgeydi (o ve arkadaşlarının neredeyse açlıktan ölmek üzere olduğu bölge). İçinde *Antik Güney Amerika'nın Gizemleri*, Harold Wilkins şöyle diyor: 'Fawcett'in arkadaşları, Matto Grosso'da ve Brezilya ve Bolivya sınırlarında kabile hukuku eğitimi aldığı gezgin Kızılderililer tarafından Albay'a getirilen başka tuhaf hikayelerden bahsediyorlar.'²⁰ Bu sitenin, yarı ormanla kaplı şehrin konumu olması en azından muhtemel görünüyor, ancak bu son yolculuk sırasında Fawcett'in rotasında değildi.

Bu arada, Rand Fawcett'in kendi rotasını gösteren kendi haritasını faksılamıştım. *Keşif Fawcett*, '1753 şehri' için koordinatlarıyla birlikte. Elbette Fawcett'in koordinatlarının (11 derece, 30 dakika güney, 42 derece, 30 dakika batı) Rand'ın kutsal alanlarından birine denk geleceğini umuyordum, ama öyle olmadı. Giza'nın 38 dakika batısında 73 derece olduğu ortaya çıktı ve 'plan' açısından bu hiçbir şey ifade etmiyor.

Ancak Rand, hayal kırıklığına uğramak şöyle dursun, bunun önemli bir ipucu sağladığını fark etti. Giza'nın 72 derece batısında, dünya çapındaki uzaklığın beşte biri ve yine 10 derece güneyde olan '1753 şehrinin' 100 mil yakınında başka bir olası kutsal alan kaydetti. Bana yazdı:

Fawcett, '1753 şehri' için 11 derece 30 dakika güney ve 42 derece 30 dakika batı verdi, oysa 'plan' konumu 10 derece güney ve 40 derece 52 dakika batı. Plan boylamını en yakın yarım dereceye yuvarladığınızda (ki bu Fawcett'in uygulaması gibi görünüyor), 41 derece batı olur. Lütfen aşağıdakilere dikkat edin:

Giza Prime Meridian, kutsal yerleri Paskalya Adası'ndan (Büyük Piramidin 140 Batısı) Tiahuanaco'ya (100WGP) bağlar. Bu desen diğer kutsal yerlerin keşfedilmeyi beklediği Amazon'a kadar genişletilebilir. Her kutu kutsal bir yeri veya potansiyel bir kutsal yeri temsil eder.

Soldan sağa bunlar: Quito (Equator 110WGP); Tiahuanaco (10Phi S 100WGP); Kayıp Atlantis Şehri (10Phi S 90WGP); Fawcett burada kayboldu; Potansiyel kutsal siteler (10S 80WGP ve 15S 80WGP); Fawcett'in Z konumu; Potansiyel kutsal site (10S 72WGP)

11 derece 30 dakika güney, 42 derece 30 dakika batı – Fawcett'in 1753 şehrinin konumu
 eks/10 derece güney, 41 derece batı – En yakın Greenwich boylamına göre Atlantis plan konumu eşittir
 1 derece 30 dakika, 1 derece 30 dakika.

İkisi de bir buçuk derece kapalı.

Kısacası Rand, Fawcett'in konumu bir buçuk derece doğuya ve güneye gizlediğinden şüpheleniyordu.

Rand ilginç bir noktaya daha değindi. Eğer Fawcett, 'İssız şehrin' yerini 1 derece 30 ekleyerek gizliyordu.

her iki koordinatına da birkaç dakika uzaklıktaydı, sonra Giza meridyeninden dünyanın çevresini beşte biri olan bir noktayı tespit ediyordu. Fawcett'in de bu Giza meridyeni fikrine tökezlemiş olması mümkün mü? Fawcett on yedi yaşında bir gençti ve Smyth, eskilerin muhtemelen Giza'yı merkez meridyenleri olarak kullandıklarını öne sürerek, başlangıç meridyeninin Giza'dan geçmesi için kışkırtıyordu. Fawcett, savaş sırasında Kahire'de İngiliz İstihbaratı için çalıştığı için Mısır'ı iyi tanıyordu ve aynı zamanda bir bilirkişiydi. Güney Amerika'daki antik şehirler için olası yerleri bulmak için Giza meridyenini kullanıyor olabilir mi?

Brezilya haritasına göz gezdirirken başka bir konu ile karşılaştım. Fawcett çok garip bir yol seçmiş görünüyor. Cuiaba, hedef aldığı alanın (ıssız şehir) yaklaşık 1000 mil batısında ve 700 mil güneyinde. Bahia'nın kendisi – nihai hedefi – 'ıssız şehrin' sadece yaklaşık 250 mil doğusundadır (ki bu mantıklıdır; Muribeca'nın kayıp madenleri muhtemelen kıyıda çok uzakta olamaz, yoksa gümüşü şehre nakletmek çok uzun sürerdi). Bahia). Görünüşe göre - GK Chesterton'ın bir şiirinde belirttiği gibi - Fawcett, Brighton İskeleyi yoluyla Bannockburn'a gitmeye karar vermiş gibi görünüyor. Fawcett neden ıssız şehrin 1000 mil doğusundaki Cuiaba'dan yola çıktı? Neden Bahia'dan batıya, terk edilmiş şehre gitmiyorsunuz?

Aklıma olası bir açıklama geldi ve Rand'ın bir sonraki e-postasının gösterdiği gibi, aynı anda onun da aklına gelmişti. Kutsal boylamlar onluklar halinde koşarsa, Fawcett batıya giderken bir başka boylamdan daha geçiyor olurdu - Giza'nın batısındaki 80 derecelik boylam (Greenwich'in yaklaşık 49 derece batısında). Başka bir kutsal enlem olan 10. paralel boyunca seyahat edeceğinden, 'Z' dediği şehir için en olası yer 80. ve 10. kesişme noktasıdır.

Giza'nın 80 derece batısında ve 10 derece güneyinde olan iki meridyenin bu kesişme noktası, Fawcett'in kaybolduğu yerin sadece 200 mil kuzeydoğusundadır. Eğer 'Z' *olduk* kutsal bir yer, öyleyse plana göre burası en muhtemel yeri. Fawcett, 'Z'den ıssız 1753 şehrine ulaşmak için yaklaşık 500 mil doğuya seyahat etmek zorunda kalacaktı.

Bu da bizi Şu soruya geri getiriyor: Fawcett neden yerini gizlemek istesin ki?

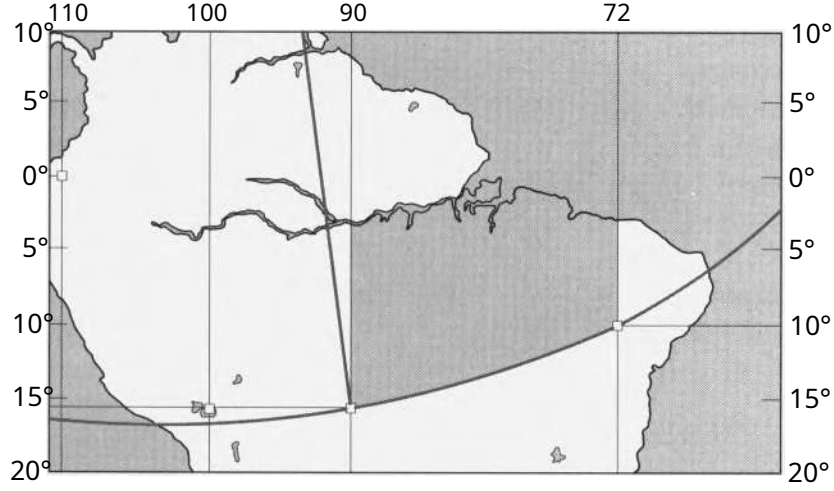
Belki de Fawcett, üç 'kayıp Şehir' keşfettiğini duyurmak için İngiltere'ye dönmeyi umuyordu. Zaten bildiği bir tanesi - ormanla kaplı Şehir. Eğer 'Z'yi ve ıssız 1753 Şehrini de saptayabilseydi, zaferi tamamlanmış olacaktı. Tüm zamanların en büyük kaŐiflerinden biri olarak selamlanacaktı.*keşif Fawcett*, Devon'daki evine döndüğünde kesinlikle en çok satanlar listesine girecek ve başka bir keşif gezisi için bol bol parası olacaktı. Başarısız olsa bile, kesinlikle Brezilya'ya dönmek isteyecektir ve bu arada el yazmasını gören biri varsa, o zaman bir rakip tarafından hedefine dövülebilirdi. O orada olana kadar terkedilmıŐ Şehrin yerini gizlemek basit ve açık bir önlem olurdu.

Rand'ın üç kayıp Şehrin yerleri konusunda doğru olup olmadığını saptamak sanıldığı kadar zor olmayabilir. Günümüzde bir kaşifin bir keşif gezisi yapması ve Brezilya ormanlarına dalması gereksiz. Venüs'ün bulutlarını delmek için kullanılan türde bir radarı kullanan bir uzay uydusu, bitki örtüsünün altında gömölü kalıntıları bulmak için sadece alanın üzerinden uçup Őeritler halinde takip etmek zorunda kalacaktı.²¹ Arkeologlar, zemine nüfuz edebilen ve kumun altına gömölü kalıntıları bulabilen bir radar bile geliştirdiler.

Henüz geliŐtirmedikleri Şey, nereye bakılacağına karar vermek için bir yöntem ve Rand'ın Atlantis planıyla sağladığı Şey de bu.

Rand, Büyük Piramit'ten Kuzey Kutbu'na bir çizgi çizerseniz ve Büyük Piramit'ten Kuzey Kutbu'na başka bir çizgi çekerseniz, bunu zaten keşfetmişti.*eskimiŐ*Kuzey Kutbu, Hudson Körfezi'nde, ikisi arasındaki açı 28 derecedir ve bu 28, Giza bölgesinde önemli bir rol oynar (bkz. Bölüm 4).

Bu keşiften etkilenen Rand, iki kutup arasındaki ilişkinin başka örneklerini aramaya başladı. İskoçya'daki Templar kilisesinin bulunduğu yer olan Rosslyn'den, açı

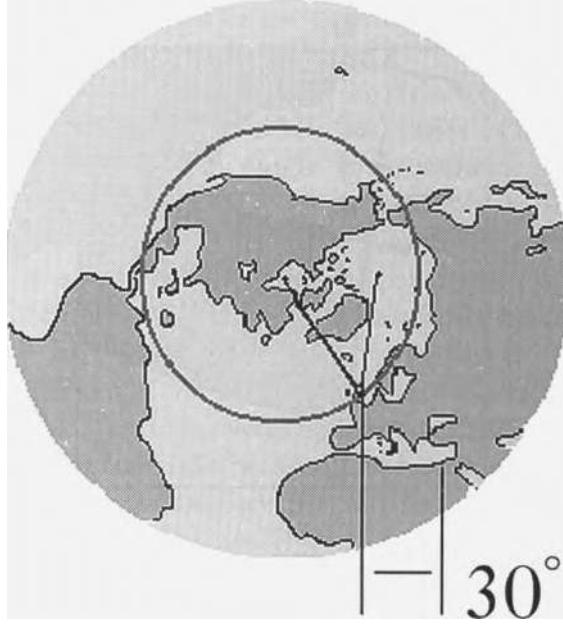

Fawcett'in ilgilendiği yerlerden ikisi, Hudson Körfezi Kutbu sırasında 12N'de bulunuyordu. Kayıp Atlantis Şehrinden Hudson Körfezi Kutbu kuzeyin 12 derece batısındadır. Bu bir 12/12 sitesidir.

Hudson Körfezi Kutbu sırasında 12K enlem; 12°
(90'ın solundaki çizgi)

iki kutup arası 50 derecedir. Ancak enlemi de 50 derece kuzeydir. Rand buna 50/50 site adını verdi. Yine, Stonehenge 46 derecelik bir enlemdeydi ve Stonehenge'den gelen iki kutup arasındaki açı da 46 dereceydi – başka bir 'çift' yer, 46/46. Ve bu "çifte" yerlerden daha fazlasını keşfettiğinde, bunun, eskilerin belirli bir yeri kutsal saymasına yol açan temel faktörlerden biri olduğuna ikna oldu. Bu nedenle, Fawcett'in kayıp şehirlerinden birinin (bitki örtüsüyle kaplı olan) konumuyla ilgili önerisi, kutuplar arasındaki açının 12 derece olduğu ve enlemin de 12 derece güney olduğu bir noktadaydı – bir 12/12 bölgesi.

Rand daha sonra karanlıkta ilginç bir adım attı. Giza meridyeninden, İngiltere'den geçen tek önemli boylam çizgisi (yani, on'un katı) 30'dur. Plan teorisi doğruysa, oradagerekirönemli bir kutsal site olmak

Canterbury Katedrali, çok daha eski bir sitenin üzerine inşa edilmiş olabilir. Hudson Körfezi Kutbu sırasında, 45K enleminde kutup ile ekvatorun ortasındaydı. Canterbury arasındaki açı, mevcut kutup ve eski Hudson Körfezi Kutbu 45 derecedir. Canterbury 45/45 bir sitedir. Aynı zamanda Büyük Piramidin 30 derece batısında ve Hudson Körfezi Kutbu sırasında, Giza 15K'dayken, Canterbury, 45N'de 30 derece daha kuzeydeydi.

bu hat. Rand parmağını bir İngiltere haritasında gezdirdi ve hattın İngiltere'nin en kutsal yeri olan Canterbury'den geçtiğini gördü.

Kuzey Kutbu'na ve Hudson Körfezi'ndeki eski Kuzey Kutbu'na hayali bir çizgi çizdi. Hudson Körfezi Kutbu sırasında aralarındaki açı 45 dereceydi ve Canterbury 45 derece kuzeydeydi. Yani Canterbury 45/45'lik bir bölge ve Giza'nın 30 derece kuzeyinde olduğundan, *ve ayrıca* 30 derece boylamda, Giza'ya göre 30/30'luk bir yer.

Canterbury nispeten modern bir site olarak kabul edilebilir. Onun

Augustine'nin İngiltere'ye gelişinden kısa bir süre sonra ilk katedral inşa edildi. ^{reklam597}. Ancak Augustine'in gelişinden önce, Hristiyan olan Sakson kralı Ethelbert'in başkentiydi. Ve Dean Stanley'ninkiyle ilgili küçük bir araştırma *Canterbury Anıtları* Ethelbert'in bir pagan tapınağının yerini, Büyük Gregory'nin pagan bölgelerine inşa etme emrini takiben, orada bir manastır inşa eden ve daha sonra yakındaki katedrali inşa etmeye başlayan Augustine'e verdiğini ortaya koymaktadır.

Pagan tapınağı 45/45'lik bir alana, yani Hudson Körfezi Kutbu hakkında bilgisi olan biri tarafından inşa edilmişti. İngiltere'nin en önemli dini sitesi Canterbury de Rand'ın Atlantis planına mükemmel bir şekilde uyuyor.

Lubaantum'un açtığı soruşturma hattıyla ilgili en önemli şey, Rand'ın onu, kutsal bir yer olduğu teorisini uygulayarak bulmuş olmasıdır. *gerekir* 10 phi kuzey boylamında, o konumda bulunacak. Teorisi sağlam değilse, o sitede herhangi bir şeyin bulunma olasılığı milyonda bir olurdu. Lubaantum'u 10 phi kuzey boylamında ve 120 derece batı enleminde bulduğunda, Smyth'in eski Mısırlılar tarafından kullanılan meridyenin Büyük Piramit boyunca kuzey ve güney boyunca uzanan boylam çizgisi olduğuna dair inancını neredeyse doğrulamıştı.

Tsıcak'sHol Chamb er

A göreHerodot, çağdaş Mısırlılar Büyük Piramidin amacının kabaca basitleştirilmiş bir açıklamasına karar vermişlerdi; temelde firavun Cheops'un (Khufu) kibir anıtı olduğunu söylediler. Cheops'un kötülüğü emsalsizdi - elli altı yıllık saltanatı boyunca tüm tapınakları kapattı ve Büyük Piramidi inşa etmek için parası bittiğinde kızını fahişe olarak çalışmaya gönderdi. Sadece inşasını tamamlamak için değil, aynı zamanda kendi piramidini inşa etmek için de yeterince şey yaptı. Herodot'a ayrıca Büyük Piramidin altında 'Firavun'un kendi kullanımı için' bir dizi tonoz olduğu, böylece lüks bir daire olarak da hizmet ettiği söylendi. Nil suyu, ortasında Cheops'un dinlenmeye bırakıldığı bir adanın bulunduğu bir yeraltı gölü oluşturan bir tünel vasıtasıyla getirildi. Büyük piramit, canavarca egoizmin bir anıtı olmanın yanı sıra, o zamanlar da bir mezardı. Mısır piramitleri üzerine yaptığı standart çalışmasında, Profesör Ion Edwards, piramitlerin mezar olarak tasarlandığını ve başka bir şey olmadığını söylüyor.

Bu varsayım sorgulanmıştır. İçinde *Piramitlerin Bilmecesi*,¹ Max Planck altında çalışan bir fizikçi olan Kurt Mendelssohn, dikkatini piramitlerin neden inşa edildiği sorununa çevirdi, bunların mezar olduklarına dair çok az kanıt olduğu sonucuna vardı. On büyük piramitten sadece biri, Kral Zoser'in (veya Djoser'in) Saqqara'daki Basamak Piramidi, bir mezar olduğuna dair açık işaretler gösterdi, ancak granit kasasında bulunan mumya parçalarının - radyokarbon tarihlemesine tabi tutulduğunda - tarihlendirildiği kanıtlandı. Zoser'in saltanatından birkaç yüzyıl sonra. Diğer dokuz piramitten sadece üçünde lahitler vardı (ki bunlar boştu) - hırsızların neden diğer altısını çalma zahmetine girdiğini anlamak zor.

Mendelssohn'un biraz olası olmayan teorisi, piramitlerin sadece Mısır'ın kabilelerini bir ulus devlette birleştirmek için tasarlanmış bir 'çalışma projesi' olduğudur, ancak firavunların neden limanlar veya barajlar inşa etmek gibi daha pratik bir görev seçmedikleri sorulabilir. Yine de Mendelssohn'un mezar teorisine itirazları kesinlikle ikna edicidir, özellikle de Büyük Piramidin kendisi söz konusu olduğunda. Herodot oraya gittiğinde, pırıl pırıl kireçtaşıyla kaplıydı ve zaten 2000 yaşındaydı.

İçindereklam820'de, Haroun Al-Raschid'in oğlu Halife Al-Mamun, efsaneye göre, muhteşem hazinelerle dolu olup olmadığını görmek için içeri girmeye karar verdi, ancak içeri girmenin bir yolu yok gibiydi. Gizli bir kapının konumu , kuzey tarafında yüksek, çoktan unutulmuştu.

Keskiler kireçtaşını ezmeyi başaramadı, bu yüzden Al-Mamun onu kırmak için ateş yakılmasını emretti, sonra koçbaşılarda saldırdı. Aylarca süren yorucu çabalardan sonra, adamları sadece yüz fit kadar tünel açabilmişti. Tam vazgeçmek üzereyken, işçilerden biri yakınlarda boşuk bir gümbürtü duydu. Sonunda dar bir tünele girdiler ve tavanından büyük bir taşın düştüğünü gördüler.

Tamamen şans eseri, orijinal girişin altında birkaç parkur girmişlerdi, aksi takdirde tüneli sonuna kadar açabilirlerdi.

diğer taraftan çıktılar. Eğimli tüneli tırmanırken, menteşeli bir taşla kaplı girişi buldular. Diğer taraftan aşağı doğru sürünerek sonunda kendilerini haşarat dolu bir çukuru ve diğer taraftan kısa bir tüneli geçene kadar kısa bir tüneli olan küçük bir yeraltı odasında buldular. Bu, Herodot'un gölü, adası ve lüks dairesinin hayal kırıklığı yaratan gerçeği gibi görünüyordu.

Ancak taşın tavandan düştüğü noktada piramidin kalbine doğru yükselen bir geçit buldular. Bunun büyük bir granit tıkaç tarafından engellendiği kanıtlandı. Çevresindeki kireç taşı kesmek için keskilerini kullandılar, ancak başka bir tıkaç ve sonra bir tane daha bulmak için. Sonunda dik durabildiler ve yatay olarak uzanan başka bir alçak koridorla karşı karşıya kaldılar. Üçgen çatılı ve tuzla kaplı duvarları olan ahır benzeri bir odaya çıkıyordu - ama boştu. Arap kadın mezarlarının sivri çatıları olduğu için burayı Kraliçe Odası olarak adlandırdılar. Duvarın bir kısmını hacklediler ama hazine bulamadılar.

Ayaklarını dik durabilecekleri yere geri dönerek, yükselen geçidin yukarı doğru devam ettiğini, ancak geçidin bağlantı kısmının muhtemelen daha fazla araştırmayı caydırmak için kaldırıldığını keşfettiler. Koridor birdenbire eğimli duvarları başlarının çok üstüne kadar uzanan müthiş bir galeriye dönüştü. Bu düz yamacın tepesinde, yollarını 3 metrelik bir taş tarafından kapatılmış buldular. Bunun üzerine tırmandıktan sonra, kendilerini Giriş Odası olarak adlandırılan yerde buldular, granitten yapılmış bir tür dev portcullis ile karşı karşıya kaldılar; bu, davetsiz misafirlerin ilerlemesini engellemek için alçaltılmak üzere tasarlanmış gibi görünüyordu - yanlardaki oyukların sona ermesi dışında. Yerden 4 fit yukarıda, bu yüzden asla indirilemez. Bunun ötesinde, duvarlarda bu sefer zemine kadar uzanan üç 'portcullis' oluğu daha vardı.

Başka bir alçak geçitten devam ettiler ve sonunda Kral Odası olarak bilinen daha büyük ve dikdörtgen bir odaya ulaştılar. Bu da boştu, bunun dışında

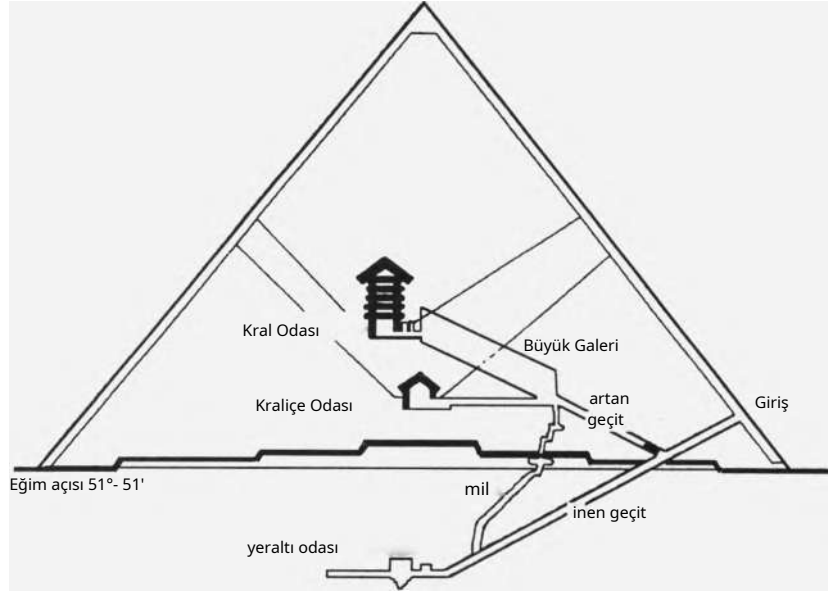
kapağı olmayan devasa bir granit lahit. O kadar büyüktü ki, Kral Odası inşa edilirken tanıtılmış olmalı, çünkü yükselen geçidin yukarısına çıkamayacak kadar büyüktü.

Öyle görünüyordu ki, Büyük Piramit bir mezar değildi, çünkü lahitin içinde bir tabut olması imkansızdı - mezar soyguncularının onu dışarı çıkarmalarının hiçbir yolu yoktu.

Genel olarak granit tapaların yukarıdan kaydırılarak yerlerine kaydırıldığı ve 'Büyük Galeride' saklandığı varsayılmıştır, ancak işçiler yerlerine kaymalarına izin verdikten sonra nasıl kurtulmuşlardı? Canlı gömüldüklerini gösteren hiçbir iskelet yoktu. Sorun, 1638'de John Greaves adlı bir İngiliz astronom, Büyük Galerinin batı tarafındaki rampadan daha dar geçide yeniden katılmadan hemen önce bir taş eksik fark edene kadar 800 yıl boyunca çözülmeden kaldı. Bir tür kuyuya benziyordu, ancak Greaves kendini aşağı indirmeye çalıştığında, kum ve molozla kapatıldığını gördü ve pes etti. İki yüzyıl sonra, 1814'te Giovanni Caviglia adında bir İtalyan daha kararlı bir girişimde bulundu,

O zaman bu yol, granit tapaları yerlerine kaydırıktan sonra işçilerin kaçmasına izin vermiş olmalı - tabii Piramidin tepesi o sırada hala açık değilse (bu sonuncusu bariz bir olasılıktı, çünkü birileri yolu kapatmış olmalı). kuyu, muhtemelen yukarıdan kum ve moloz ile).

Böylece Büyük Piramit, birçok küçük gizemden oluşan bir gizem olarak kaldı. Örneğin, zemininin kaba durumunun önerdiği gibi, Kraliçe'nin Odası neden bitmemiş kaldı? Ve neden duvarları kristalize tuzla kaplıydı? Ve eğer firavun fikrini değiştirmiş ve daha yüksek bir seviyede inşa edilmiş daha büyük bir odayı tercih etmeye karar vermişse, neden Kral Odası'nı doğrudan Kraliçe Odasının üzerine yerleştirmede? İkincisi simetrik olarak ortasına yerleştirilir.

Büyük Giza Piramidi'nin kesiti

bir mezar odası olmasını bekleyebileceğiniz Piramit; Kral Odası bu meridyenin biraz ötesinde yer alır.

Bu gerçeklere uyan bir teori, British Museum'un piramitler konusunda önde gelen otoritelerinden biri olan Profesör IES Edwards'ın spekülasyonlarına dayanıyor. 2.500 civarında M.Ö Firavun Cheops (Khufu), hırsızlara karşı zaptedilemez olması gereken bir mezar inşa etmeye karar verdi. İşçilerinin kayadan kestikleri yeraltı odasını inceledikten sonra, çok havasız ve iç karartıcı olduğunu hissetti ve babası ve büyükbabası gibi kendisine bir piramit inşa etmeye karar verdi. Kraliçe'nin Odası, o kadar içeri giren soyguncuları, çalacak hiçbir şey olmadığına ikna etmek için kasıtlı bir kırmızı ringa balığıydı. Bu tür soyguncular yalnızca meşale veya mum taşırlar ve muhtemelen başlarının üzerinde başka bir geçidin geçtiğini fark etmezler.

Bu noktada, mezar soyguncularıyla ilgili takıntısı paranoyaya dönüştü ve yükselen pasaja karar verdi.

hiçbir hırsızın o kadar ileri gidememesini sağlamak için granit tapalarla bloke edildi. Ancak fişlerin yerine kaydırılması gerekiyordu. Bu nedenle, Büyük Galeri'nin zemini pürüzsüz hale getirildi, böylece orada saklanabilir ve aşağı kaydırılabilirdi. Büyük Galeri'nin tepesine uzun bir taş şeklinde başka bir engel yerleştirdi ve diğer tarafında mezarı için seçtiği antre ve Kral Odası vardı. Lahitini hazırlattı, ancak bu noktada tabutu odaya taşımanın neredeyse imkansız olacağını fark etti - granit tıkaçlar ve uzun taş yolu kapattı.

Tek çözüm, granit tapaları oraya ve sonra yerlerine kaydırmak ve Büyük Piramit'i, tabutunun yukarıdan Kral Odası'na getirilebileceği ölümden sonrasına kadar yarım bırakmaktı. Ancak bu, Büyük Piramidin ölene kadar açık bırakılmasını gerektirecekti. Bu arada, herhangi bir sayıda hırsız gece gizlice içeri girip sırlarını keşfedebilir.

Bu noktada, öneriyorum, Cheops tiksinti içinde vazgeçti. Büyük Piramidin kendisinin, mezar hırsızlarını gerçek istirahat yerinden uzaklaştırmak için devasa bir kırmızı ringa balığı haline gelmesi gerektiğine karar verdi. Ve bugüne kadar cesedinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. . .

Neden 'kuyu'nun kazılmasını ve ardından molozla kapatılmasını emretti? Belki de Büyük Piramit tamamlanmadan hemen önce, muhteşem eserine bir daha asla bakmayacağı düşüncesiyle ani bir pişmanlık acısı çekmiş ve bu gizli girişten ayrılmıştı. . .

Bu teoriye bir itiraz, neden bu kadar çok şaşırtıcı anormallik inşa etmelerini işçilerine emrettiği meselesidir. Bu tür taşlar bulunmayacakken, neden üç büyük 'portcullis' taşını tutacakmış gibi antrenin duvarlarına yarıklar açılmıştır? Kraliçe'nin Odasının duvarında neden merkezden biraz uzakta olan bir niş var? Kraliçe'nin Odasına geçişte neden 2 metrelik bir adım aniden beliriyor? Kraliçe'nin Odasının dışındaki "havalandırma delikleri" neden dışarıya ulaşamıyor ve hatta kapıdan dahi geçmiyor?

Oda duvarları? Elbette, Kral Odası'nın dışında 'havalandırma delikleri' vardır - ancak bir mezardaki havalandırma deliklerinin amacı nedir? Ve inşaatçılar neden diğer sıralardan çok daha büyük bloklardan oluşan otuz altıncı sırayı inşa etmeye karar verdiler - en büyüğünü en alta yerleştirmek kesinlikle mantıklı olurdu?

Her şeyden önce Büyük Galerî'nin gizemi var. Büyük Piramit'teki geçitlerin çoğu eğilmek (hatta emeklemek) gerektirecek kadar alçakken, firavun neden işçilerine 7 fit genişliğinde, 28 fit yüksekliğinde ve 157 fit uzunluğunda bir geçit inşa etmelerini emretti? Tavana ulaştığında neden genişliğinin yarısına kadar daralır? Ve tavan neden Büyük Piramit'teki çoğu tavan gibi düz değil de, sanki baş aşağı yürüyebilen bir adam için basamaklar olarak tasarlanmış gibi, üst üste binen bloklardan yapılmış? Ve neden yukarı eğimin her iki tarafında yükseltilmiş bir rampa var, bu da onu batık bir kanal haline getiriyor? Ve neden rampanın duvar tarafında kare şeklinde delikler açılarak, yukarıdan bakıldığında bir sinema filmi gibi görünüyor?

Cevap, açıkça, sadece Tanrı bilir. Sağduyu, cevaplar için hiçbir ipucu vermiyor gibi görünüyor. Ve burada J Charles Piazzi Smyth'in değeri yatıyor. En azından dünyayı Büyük Piramidin dev bir muamma olduğunun farkına varmasını sağladı.

Ne yazık ki, çabaları bazı açılardan çok başarılıydı. Robert Menzies adında bir İskoç, teorilerini mantıklı bir uç noktaya taşıdı. Tanrı, İncil'in yanı sıra Büyük Piramidin de yazarıysa, o zaman açıkça taştan bir kitap olarak kabul edilmelidir; geriye kalan tek şey, mesajını deşifre etmektir ki bu, *ölçümler*. Girişten üç odaya giden yol, zaman içinde sembolik bir yolculuk olmalı, muhtemelen aralarında sel, Çıkış, Çarmıha Gerilme ve İkinci Geliş gibi dünya tarihinin tüm büyük olaylarını içeren yılları temsil eden piramit inçlerle. Büyük Galerî'nin başlangıcı, İsa'nın doğumunu işaret ediyordu ve oradan geriye doğru sayarsak, dünyanın 4.004'te yaratıldığı kolayca doğrulanabilirdi. M.ö , tıpkı Başpiskopos Ussher'in 1650'de ilan ettiği gibi.

Smyth, o zamanlar Alpha Draconis olan Kutup Yıldızı'nın, 2.100 yılında Büyük Piramit inşa edildiğinde girişten ve inen geçitten dümdüz parladığını öğrenmişti. M.Ö(gerçek tarihi yaklaşık dört yüzyıldır eksik). Menzies, İnen Geçit'in duvarlarında yılı işaretleyen bazı işaretler olması gerektiğini açıkladı ve Smyth ona geçidin her iki tarafında 2100'ü işaretleyen noktada iki puanlı çizgiden bahsettiğinde çok sevindi.M.Ö- ve bu, onun tuhaf deliliği biçiminde doğrulandı.

Yaklaşık on yıl içinde Büyük Piramit, dünyanın her yerindeki din adamlarının mutlu avlanma yeri haline geldi. Boston'da, modern ölçüm birimlerini Piramidin inşaatçıları tarafından kullanılanlarla değiştirmek için bir topluluk kuruldu ve Başkan Garfield tarafından desteklendi. İngiltere'de adı geçen bir kitap *Taşdaki Mucize*(1877)²Joseph Seiss tarafından bestseller oldu. Charles Taze Russell adında bir vaiz bir mühtedi oldu ve 1891'de Armagedon Savaşı'nın 1914'te olacağını ve bundan sonra tüm Yehova'nın Şahitlerinin bir 'cennet yeryüzünde' sonsuza dek yaşayacaklarını ilan ederek Piramit kehanetlerine dayanarak Yehova'nın Şahitlerini kurdu. 1914 dünyanın sonunu getirmeyi başaramayınca, binlerce Yehova'nın Şahidi hayal kırıklığı içinde hareketten ayrıldı ve Russell, geride kalanları Mesih'in varlığına ikna etmekte güçlük çekti.*vardı*geri döndü, ama görünmez bir şekilde. Russell 1916'da öldüğünde, halefi 'Yargıç' Rutherford piramidolojiyi bırakmaya karar verdi; Russell'in, kendi seçimi olan 1925 olaysız geçtiğinde dünyanın sonu için kesin bir tarih belirleme tehlikesinin farkına vararak Şeytan tarafından aldatıldığını açıkladı.

Erken bir piramitolog olan John Taylor'ın, İngilizlerin İsrail'in on kayıp kabilesi olduğuna dair inançları, son derece başarılı başka bir harekete, İncil'i David Davidson'un muazzam bir eseri olan İngiliz İsraililere yol açtı.*Büyük Piramit: İlahi Mesaj*(1924),³Anglo-Sakson ırkının 'nihai sıkıntısının' 1928'den 1936'ya kadar süreceğini ve Armagedon'un 1953'te gerçekleşeceğini ilan etti.

İngiliz İsraililere göre, dünya için büyük önem taşıyan bir başka tarih 16 Eylül 1936 idi. O gün haber değeri taşıyan tek konu, Windsor Dükü'nün başbakanına Bayan Simpson ile evlenmek istediğini söylemesiydi. dünyayı sarsan olay.

Birkaç "piramit" (modern bir yazarın dediği gibi) belki de Taylor ve Smyth tarafından piramitlerin incelenmesine verilen muazzam ivme için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi. Çok ciddi bir noktaya değinmişlerdi: Büyük Piramidin ortaya koyduğu matematiksel ve teknolojik bilgi, tarlalarını sivri uçlu çubuklarla süren "ilkeller" için fazlasıyla karmaşık görünüyor. Taylor ve Smyth bir yüzyıl sonra yaşasaydı, Büyük Piramidi inşa edenlerin doğrudan Tanrı'nın rehberliği altında çalıştığı fikrine alternatif olarak "antik astronot"u tercih edebilirlerdi. Her iki görüşü de kabul edilemez bulan biri, diğer tek sonuca götürülmelidir: Mısırlıların tarihçilerin sandığından çok daha fazlasını bildiği.

John West sorunu şu sözlerle dile getirdi: *Gökyüzünde Yılan*, Schwaller de Lubicz'in görüşlerini özetleyen:

Mısır bilimi, tıbbı, matematiği ve astronomisi, modern bilim adamlarının kabul edeceğinden katlanarak daha yüksek bir incelik ve gelişmişlik düzeyine sahipti. Mısır uygarlığının tamamı, evrensel yasaların eksiksiz ve kesin bir anlayışına dayanıyordu. . . Dahası, Mısır bilgisinin her yönü en başta tamamlanmış gibi görünüyor. Bilimler, sanatsal ve mimari teknikler ve hiyeroglif sistemi, bir 'gelişme' dönemine dair neredeyse hiçbir işaret göstermiyor; gerçekten de, daha önceki hanedanların başarılarının çoğu, daha sonra asla geçilmedi ve hatta eşitlenmedi.⁴

West, Mısır'ın sadece 500 yıl içinde bu kadar gelişmiş bir düzeye ulaşmasının neredeyse imkansız olduğunu savunuyor.

kurulmuştur. West, daha ziyade, ilk motorlu arabanın modern bir Rolls-Royce olduğunu söylüyor.

Antik dünyadaki bilginler, Büyük Piramidi inşa edenlerin 'ilkellerin' bilmesi gerekenden çok daha fazlasını bildiğini anlamalıydı - en azından, Knidoslu Agatharchides Büyük Piramidin tabanının dünyanın çevresinin bilinen bir yüzdesi olduğunu ortaya çıkardıktan sonra. . Ama o zaman kimse bu hesaplamanın doğru olup olmadığını bilmiyordu; Aslında kimse ilgilenmedi, çünkü çoğu insan dünyanın düz olduğunu düşünüyordu. Charles Piazzi Smyth zamanında, herkes dünyanın yuvarlak olduğunu biliyordu, bu yüzden Mısırlıların pi'nin değerini bildiğini ortaya koyması, Victoria bilim adamlarını Mısırlıların sofistike bir matematik düzeyine eriştiği konusunda çok az şüphe bıraktı.

Büyük Piramit çözülmemiş gizemler sunmaya devam ediyor. Modern bir öğrenci olan Christopher P. Dunn, Indiana Kireçtaşı Enstitüsü'nün bir yöneticisine, otuz üç taş ocağının her birinin ağırlığı 6 ila 30 ton arasında olan yaklaşık 2,5 milyon bloğu kesip teslim etmesinin ne kadar süreceğini sordu ve kendisine, modern kaya kesme makinelerini kullanarak yirmi yedi yıl alacaktı. Ancak inşaatçıların bu blokları 52 derecelik bir eğime nasıl taşıdıklarını kimse çözemedi. Herodot, blokları kaldırmak için kısa tahta kalaslardan yapılmış bir makineleri olduğunu söylüyor, ancak 'basamak'ın düz tepesi genellikle 6 inç genişliğinde olduğu için bu uygulanabilir değil. Daha iyi bir öneri, hafif eğimli bir rampa inşa etmeleri ve blokları halatlarla yukarı kaldırmaları, bu da daha düşük kurslar için iyi olurdu. ancak Büyük Piramit yükseldikçe rampanın daha uzun ve dik olması ve kendi ağırlığı altında çökmemesi için yeterince sağlam bir yapıya sahip olması gerekecekti. Yaklaşık bir mil uzunluğunda olması gerekecekti ve yapının kendisi kadar taş gerektirecekti. Modern bir inşaatçı, 400 fitlik bir bom ile 500 fitten daha yüksek bir vince ihtiyaç duyacaktır - bugün dünyada bu büyüklükte bir vinç yoktur ve kesinlikle eski Mısır'da da yoktu.

Diğer bir problem ise zaman faktörüdür. Herodot'a Büyük Piramidin inşasının yirmi yıl sürdüğü söylendi.

Her gün yaklaşık 340 bloğu yerine yerleştirmeyi içeriyordu, ağır kaldırma makineleri olmadan imkansız bir görev. Daha makul bir tahmin, günde otuz dört blok olabilir, ancak bu, inşa edilmesinin 200 yıl sürdüğü anlamına gelir.

Daha önce bahsettiğimiz İngiliz alet yapımcısı ve mühendis Christopher P. Dunn, Büyük Piramidi mühendislik bakış açısıyla inceledi. Çalışması, onu - Eski Mısır'da Gelişmiş İşleme adlı bir makalede - Mısır piramitleri ve tapınaklarının "teknik olarak genel olarak inanıldığından daha gelişmiş bir uygarlığın ipuçlarını ortaya koyduğu" sonucuna varmasına yol açtı. Sfenks'in önündeki Vadi Tapınağı'nda bir tür matkapla oyulmuş blokları inceleyerek, delikte bırakılan izlerin kayayı onda biri oranında kestiğini gösterdiğini fark etti. matkabın her devri için ve bunun elle elde edilemeyeceği sonucuna varıyor. Kuvars ve feldspattan yapılmış bir kayaya açılan bir delik, başka bir garip gözlem sağladı. Matkap kuvarsı feldspattan daha hızlı kesmişti. kuvars feldspattan daha sert olmasına rağmen. Dunn, modern ultrasonik işlemenin, yukarı ve aşağı titreşen pnömatik bir matkabın keski gibi titreşime bağlı olduğuna dikkat çekiyor. Ultrasonik bir matkap, on binlerce kat daha hızlı titreşir. Ultrasonik ses üretmek için kullanılabilen kuvars kristalleri, ultrasonik titreşimlere de yanıt verir ve bu da ultrasonik bir matkabın bunları daha hızlı kesmesini sağlar. Bu, eski Mısır'da ultrasonik matkapların olduğunu mu gösteriyor? bu da ultrasonik bir matkabın onları daha hızlı kesmesini sağlar. Bu, eski Mısır'da ultrasonik matkapların olduğunu mu gösteriyor? bu da ultrasonik bir matkabın onları daha hızlı kesmesini sağlar. Bu, eski Mısır'da ultrasonik matkapların olduğunu mu gösteriyor?

Bu fikir gülünç geliyor, ancak Büyük Piramidin gizemi, Mısır biliminin büyük yaşlı adamı Sir Flinders Petrie'yi neredeyse aynı derecede garip bir fikir önermeye yöneltti. Onun standart çalışmasında *Gize Piramitleri ve Tapınakları* (1883),⁵ Dış hacmi, iç hacminin tam olarak iki katı olan lahdin, kesme kenarı elmaslı, bronzdan yapılmış 8 fitlik bir testereyle kesildiği fikrini gelişigüzel bir şekilde attı. Elbette böyle bir testere bulunmadı; Petrie'nin sandukası oymak için kullanıldığını düşündüğü matkaplar da yok.

Christopher Dunn'ın Piramidi yakından incelemesi, onun kesinliğinin neredeyse insanüstü görüldüğünü fark etmesini sağladı. Indiana'daki taş ocaklarında taş kesmede çalışan bir mühendise hangi toleranslarda çalıştıklarını (yani kendilerine ne kadar yanlışlık izin verdiklerini) sordu. 'Çeyrek inç' olarak tanımlanan 'oldukça yakın' söylendi. Büyük Piramidin bloklarının 0,01 toleransla kesildiği söylendiğinde, taşçı inanmamıştı.⁶

Bir TV programında Dunn, mühendisler tarafından metal bir yüzeyin bir inçin binde biri kadar işlendiğini test etmek için kullanılan bir cihaz üretti ve bunu Kahire Müzesi'ndeki Benben adlı kutsal taşta uyguladı. Metalin bir tarafına güçlü bir meşale tutuşturdu ve içinden herhangi bir ışık parıltısı gelip gelmediğini görmek için diğer tarafına baktı. Ne olursa olsun hiçbir şey yoktu.

Petrie'nin Büyük Piramidin kaplama taşlarını incelemesi, bunların son derece hassas mühendislik toleranslarına göre kesildiğini gösterdi. Ama neden Piramidin inşaatçıları, beklediğiniz gibi, bir inşaat sahasının toleransları yerine makine atölyesi toleransları için çalışsınlar? Ve daha da şaşırtıcı: *nasıl?* Granit veya kireç taşı bu kadar hassas bir şekilde kesmek için hangi aletler kullanıldı? Bu, bir gözlükçüden bekleyeceğimiz türden bir hassasiyettir, ancak bir inşaatçıdan değil.

Dunn, Büyük Piramidin amacını açıklayabilecek bir teori oluşturmaya çalışırken, Kral Odası'nın üzerindeki beş 'rahatlama odasından' dördünü keşfeden ilk kaşiflerden biri olan Albay Howard-Vyse'nin yaptığı bir yorumla şaşırdı. Howard-Vyse, Kral Odasında durduğunda, yeraltı odasında konuşan insanları duyabildiğini, Büyük Piramidin akustiğinin bir konser salonununki kadar mükemmel olduğunu gösterdiğini belirtmişti.

Belgeseli John West ile birlikte yapan TV yapımcısı Boris Said *Sfenks'in Gizemi*-başka bir belgeselin tanıtım materyalinde şöyle demişti:

Tom Danley tarafından Kral'ın Büyük Piramidin Odasında ve odalarda gerçekleştirilen sonraki deneyler

Kral Odası'nın üstündeki piramidin sonik bir amaçla inşa edildiğini düşündürmektedir. Danley, piramidin yapısı ve yapımında kullanılan malzemeler tarafından geliştirilmiş dört yerleşik frekansı veya notu tanımlar. F keskin bir akordan notlar. . . eski Mısır metinlerine göre gezegenimizin armonikleriydi. Ayrıca, Danley'in testleri, bu frekansların Kral Odasında hiçbir ses üretilmediğinde bile mevcut olduğunu göstermektedir. 16 Hertz'den ½ Hertz'e kadar değişen frekanslarda bulunurlar, bu da insan işitme aralığının çok altındadır. Danley'e göre, bu titreşimlere, bir şişenin boynuna üflendiğinde seslerin oluşması gibi, sözde şaftların uçlarından esen rüzgar neden olur.⁷

Toprak Ana'ya 'serenat yapmak' için yaratılmış bir Kızılderili kutsal flüt üreticisinin onları F keskin anahtarına akort ettiğini söylemeye devam etti.

Mısır piramitlerinin ve tapınaklarının sese göre ayarlandığı fikri giderek yaygınlaştı. Kasım 1998'de Robert Bauval tarafından düzenlenen ve John West'in tur rehberi olarak görev yaptığı bir Mısır gezisine katıldım. Aralarında Robert Temple, Michael Baigent, Yuri Stoyanov ve Ralph Ellis'in de bulunduğu bir dizi başka yazarla birlikte, Karnak ve Luksor, Dendera, Edfu ve Abydos'taki Oseirion dahil olmak üzere birçok Mısır tapınağına baktık. Grubun üyeleri kapalı odalarda ve hatta kapı aralıklarında notaları tonlarken akustik özelliklerini tekrar tekrar kaydettik. Taş dev bir akort çatalı gibiydi.

1998'de Southampton Üniversitesi'ndeki bilim adamları, Stonehenge taşlarının akustik özelliklere de sahip olduğunu ve festivaller sırasında davullar için devasa amplifikatörler olarak işlev görebileceklerini, düz yüzeylerinin birikip geniş bir alanda sesi saptırdığını keşfettiler.

Luksor ile Aswan arasında, Edfu'da bulunan devasa Horus Tapınağı'nda dikkatimi çeken şey,

sesin önemi. Emil Shaker adlı Mısırlı bir tarihçi, tapınağın yakınındaki duvarda tapınak ritüelinin kaç kez gerçekleştirilmesi gerektiğini belirttiklerini gösteren bazı hiyeroglifleri gösterdi. Bu durumda üç oldu. Şöyle açıkladı: 'Ayini iki ya da dört kez yapmanın faydası yok. Çalışmayacak. Üç kere diyorsa üç kere demektir.' Bu ritüel, tüm dini ritüeller gibi, güneşe ilahi söylemeyi ve tanrıya teklifler sunmayı içerir.

'Ama ritüel aslında ne yapıyor?' diye sordum. 'BT aktive edertapınak.'

"Işığı açmak gibi mi demek istiyorsun?" Dedim aklıma gelen ilk görüntüyü seslendirerek.

Emil, "Aynen ışığı yakmak gibi," dedi.

Bu kavramı büyüleyici buldum - ilahiyi içeren bir ritüel bir tapınağı 'etkinleştirebilir'. Emil bunu sanki bir ışığı yakmak ya da bir e-posta göndermek için belirli bir dizi eylemden geçmek kadar otomatikmiş gibi yaptı.

Rehber kitabıma göre, John West'in *Gezginlerin Eski Mısır'ın Anahtarı*,⁸ Edfu tapınağı, 257 ve 57 yılları arasında 200 yıllık bir süre içinde inşa edilmiştir. M.Ö, ancak bir kısmı piramit çağına kadar uzanıyordu. Tabii ki, 'kutsal zemin' üzerine inşa edilmiştir.

Kutsal alan daha çok yan dönmüş devasa bir taş kutuya benziyordu. Etrafından dolaşmaya karar verdim ama arkadaki dar geçidi alnı ve avuçları taş dayamış meditasyon yaptığı belli olan biri tarafından kapatılmış buldum. Onun (Henry Lincoln ve Richard Leigh ile birlikte) ortak yazarı Michael Baigent olduğunu anladım. *Kutsal Kan ve Kutsal Kase*.⁹ Onu rahatsız etmemek için geri çekildim ve onun yerine duvarlarda yazılı ünlü 'İnşa Metinleri'ne bakmak için John West'i takip ettim - yedi bilgenin tapınakları tasarladığı 'İlk Kez' olarak adlandırılan uzak çağa atıfta bulunan metinler. ve piramitler.

Bir saat sonra tekrar tekne, Robert Bauval bana Michael Baigent'in bizlerle birlikte otobüste dönmediğini söyledi ve o öğleden sonra onun yerinde bir konferans verip veremeyeceğimi sordu. Herkes endişeliydi, çünkü Baigent sadece

bir taksiye binerek Nil'in aşağısında bize tekrar katılın ve 'haydutlar ülkesinde' olduk - kısa bir süre önce, Hatshepsut Tapınağı'nda turistler makineli tüfekle öldürülmüştü. Ben dersini verdikten sonra Michael sağ salim döndüğünde ona ne olduğunu sordum.

'Bilmiyorum. Birkaç dakika meditasyon yapıyordum, sonra hepinizin gitmiş olduğunu gördüm.'

Onu kutsal alanın arkasında gördüğümü söyledim. 'Biz ayrılmadan birkaç dakika önce değildi - en az yirmi dakikaydı.'

İnanılmazdı. "Sadece birkaç dakika gibi geldi."

O sadece zamanın izini kaybetmiş olabilir, ama ben onun o kutsal yerin titreşimlerine, 2000 yıldan sonra hâlâ güçlü olan titreşimlere "ayarlanmış" olduğuna inanmaya meyilliyim.

Bauval ve Hancock'da *Genesis'in koruyucusu* Bilgin EAE Raymond'dan 'kurucu, inşa ve hayata geçirmek[italiklerim] Edfu'nun tarihi tapınağının. Bu 'canlandırma', bu aktivasyon, ses içeren bir ritüel tarafından gerçekleştirilir.

Dünyanın ayrıca, dünya ile üst atmosfer arasındaki elektromanyetik aktiviteden kaynaklanan Schumann Rezonansı olarak bilinen kendi frekansı vardır. Frekansı duyulamayacak kadar düşük ama Christopher Dunn kendini Büyük Piramit'in Tom Danley'nin şüphelendiği gibi "ses" bir amaçla mı inşa edildiğini ve kasten piramidin boyutuna uygun olarak mı inşa edildiğini düşünürken buldu. Dünya, amacı dünyanın titreşimleriyle bağlantılı olabilir.

Dunn, kendi deneylerinden bazılarını zaten yapmıştı. Şubat 1995'te Bauval ve Hancock ile Mısır'ı ziyaret ederken, bir müfettişten, onu ziyarete kapatıldıktan sonra Kral Odası'nda yarım saat yalnız bırakması için bir müfettişe rüşvet verdi. Müfettiş meditasyon yapmak istediğini varsaydı ve ışıkları kapatmayı kabul etti. Aslında, Dunn ışıkların kapatılmasını istedi, böylece arka plandaki hiçbir uğultu kaset kaydını bozmaz. Ayrıca ölçmek için bir dijital frekans sayacı taşıyordu.

Kral'ın Odası tarafından üretilebileceğini düşündüğü radyo frekansları.

Turistlerin sesi uzaklaşınca, lahdin kenarına yumruğunu vurdu ve çıkardığı uğultuyu dinledi. Rezonansı test etmek için bu notayı mırıldandı, ardından nota bir oktav daha yükseğe ulaştığında rezonansın daha da güçlü hale geldiğini fark edene kadar ölçeği yukarı doğru mırıldandı.

Zamanının azaldığından endişelenerek, uğultuları kaydını bozan nöbetçiye ışıkları kapatması için bağırarak için Giriş Odasına gitti. Ardından, lahdin notasını mırıldanmaya devam ederek Kral Odasına geri döndü ve burada 'hava boşluklarındaki' fanların uğultusunun hala kaydını bozduğunu fark etti. Birkaç kayıttan sonra Büyük Piramit'ten ayrıldı ve otele geri döndü.

Odasına döndüğünde kaydını tekrar dinledi ve zamanının boşa gitmediğini fark etti. Mırıldandığı nota Odada tınılara – sempatik titreşimlere – neden olmuştu. Işıkların kapatılmasını isteyen kendi sesini duyduğunda, duvarların ve yapıların granitten ve duvarların ve kireçtaşı kendisiyle kayıt cihazı arasında duruyordu. Onun uğultu da açıkça kaydedildi. Ayrıca, Büyük Galeri'den geri dönerken ayak seslerinin, Oda'nın doğal rezonansında - lahit notasında - açıkça yankılandığını kaydetti.

Dunn iki şeyi kanıtlamıştı: Howard-Vyse'nin dediği gibi, Büyük Piramidin mükemmel bir akustiği varmış gibi görünüyordu ve Kral Odası, lahitle aynı notayı veren bir tür sondaj kutusuydu. Aslında, mükemmel bir akustik meselesinden daha fazlasıydı. Büyük Piramit, Londra'daki St Paul Katedrali'ndeki Fısıltı Galerisi gibi tasarlandı, burada galerinin bir yanında bir fısıltı duvarlardan yansıyor.

Dunn'ın kendi gözlemleri, Kral Odası'nda da kayıtlar yapmış olan bilim adamı Stephen Mehler tarafından doğrulandı. Bunlar, Kral Odasının bir rezonans odası olarak tasarlandığını kabul eden Robert Vawter adlı bir ses mühendisi tarafından analiz edilmişti.

Piramidin bir sondaj kutusu olarak tasarlandığını kabul etsek bile, bu hala neden sorusunu bırakıyor. Christopher Dunn'ın kendi inancı, önemli ipucunun Büyük Piramidin oranlarının dünyanınkiyle aynı olduğu gerçeğiydi, bu da 'sondaj kutusunun' dünyaya titreşmek için tasarlandığını gösteriyordu. Ya da kitabında yazdığı gibi *Giza Elektrik Santrali*,¹⁰ *'piramit, dünyanın kendi içinden bir enerji alıcısı olarak hareket eder'*.

Kaçınılmaz olarak, çoğu okuyucu, Büyük Piramit'in dev bir rezonatör olduğu fikrinin çok uzak olduğunu hissedecek, ancak şüpheciler, Dunn'ın anormallikleri ve bariz saçmalıklarını anlamlandırmayı başardığını ve her türlü özellik için makul açıklamalar ürettiğini kabul etmek zorunda kalacaklar. yeraltı galerisinden güney hava bacasının tepesinde altın izleri bulunan demir plakaya kadar. Dunn'ın çizimlerinden biri Charles Piazzi Smyth'in çizimlerine dayanmaktadır (bkz. sayfa 64).

Büyük Piramit, yalnızca diğerlerinden daha fazla alanı kaplayan meridyen üzerinde yer almaz; aynı zamanda dünyanın kara kütlelerinin merkezindedir. Buna ek olarak, Nil Deltası'nın merkezine o kadar hassas bir şekilde yerleştirilmiştir ki, Büyük Piramidin üzerine yerleştirilmiş bir pusula noktası, tüm Delta'yı bir yay şeklinde düzgün bir şekilde çevreleyebilir. Bu nedenle Piazzi Smyth, Giza meridyeninin modern başlangıç meridyenimiz olması gerektiğini düşündü. Ayrıca, eski Mısırlılar için muhtemelen *oldu* onların ana meridyeni.

İçinde *Giza Elektrik Santrali*, Christopher Dunn, Büyük Piramidin olası teknolojik amacı hakkında büyüleyici bir kitap üretti. Rand'ın "Thoth'un Kutsal Odası" olarak bilinen yerin konumuyla ilgili aynı derecede ilginç başka bir teorisi var.

Rand'ın Giza bölgesinin gizli geometrisini anlamaya çalışırken başlıca amaçlarından biri bu 'gizli odayı' bulmaya çalışmaktı. Fikir, Westcar Papirüsü adlı bir belgeden kaynaklanmış gibi görünüyor.¹¹şimdi, Beşinci Hanedanlık orijinalinin (Cheops veya Khufu zamanından hemen sonra) Yeni Krallık kopyası gibi görünen Berlin Müzesi'nde. Cheops'un Djedi adındaki bir sihirbaza Thoth'un gizli odasının numarasını (veya tam yerini) nasıl sorduğunu ve bunun Envanter adlı bir binada çakmaktaşı bir sandıkta bulunabileceğinin söylendiğini anlatıyor. Ancak Djedi, henüz doğmamış üç kralın gelişine kadar hiç kimsenin bu sayıyı elde edemeyeceğini ekledi. . . Papirüs bu noktada kopar.

onların kitabında *Genesis'in koruyucusu*, Robert Bauval ve Graham Hancock ilginç bir öneride bulunuyorlar. Bauval, Giza piramitlerini Orion'un Kuşağı'ndaki üç yıldızın zeminindeki bir "yansıma" olarak görür ve o ve Hancock, gizli odanın, "vernal nokta"nın - incideki yerin - yere yansıyarak bulunabileceğine dair inançlarını açıklar. bahar ekinoksunun gökleri - 10.500'de bulunuyordum.Ö. Bu, Aslan takımyıldızının arka pençelerinin altındaydı ve Bauval ve Hancock, odanın bu nedenle Sfenks'in arka pençelerinin altında bulunduğunu öne sürmeye devam ediyor.

Daha yakın zamanlarda, Nigel Appleby¹²Gizli odanın, tanrıça İsis'i bünyesinde barındıran Sirius yıldızının 'yansıması' olan, yerdeki bir noktada bulunacağını öne sürdü. Bu konumun, Kahire'nin eteklerinde birinin tahsisi üzerinde olduğu kanıtlandı ve teorinin yazıldığı sırada henüz test edilmedi.

Rand, doğal olarak, Thoth'un kutsal odasıyla ilgili bu soruna kendi Atlantis planının açısından yaklaşma eğilimindeydi. Tüm araştırmalarımız, eski Mısır'ın daha önceki bir uygarlığın, belki de birden fazla uygarlığın mirasını koruduğuna ve çağdaş bilimin uzak geçmişin insanların zekasını büyük ölçüde küçümsemeye meyilli olduğuna inanmamıza neden oldu. En azından Büyük Piramidin içinde veya çevresinde gizli bir bilgi hazinesi olduğu makuldü. bu

Bizans tarihçisi George Syncellus dokuzuncu yüzyıldareklam adlı kayıp bir Mısır metnine atıfta bulunan bir yorum yazdı.*Sothis'in Kitabı*,¹³üçüncü yüzyılda dolaşanM.Ö. Syncellus'a göre bu kayıp kitap, 'selden hemen sonra' Mısır'a getirilen önemli 'kayıtları' içeriyordu.

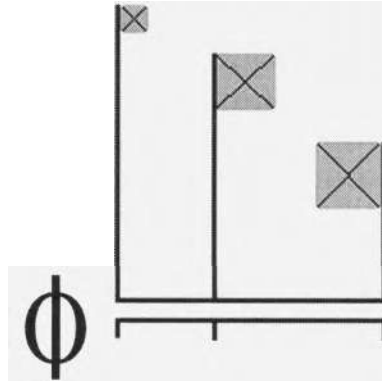
Robert Bauval,*gizli oda*,¹⁴adı verilen bir broşürde başka bir ipucu ortaya çıkarır.*Kore Kosmou*,Hermes Trismegistos'a (veya Thoth'a) atfedilen ünlü 'Hermetik Yazılar'dan, en ünlü cümlesi: 'Yukarıda nasılsa, aşağıda da öyledir. Bilim adamları, bu yazıları üçüncü yüzyılda Yunanlılar tarafından yazılan Neoplatonist metinler olarak reddetme eğilimindeydiler.reklam, ancak daha yakın zamanlarda, bunların Mısır'daki erken Ptolemaios zamanlarına (yani, 323'ten) dayandıkları yaygın olarak kabul edildi.M.Ö itibaren). İçinde*Kore Kosmou*,¹⁵İsis, oğlu Horus'a Hermes'in gizli bilgisinin taşta kazındığını ve 'Osiris'in sırlarının yakınında' saklandığını söyler. Ayrıca, bu kitaplara görünmemeleri için bir büyü yapıldığını da beyan eder. Dördüncü yüzyılda yaşamış Romalı tarihçi Ammianus Marcellinus ayrıca, "tüm kutsal törenlerinin hatırası kaybolmasın diye", tufandan önce insanlar tarafından belgelere ev sahipliği yapan "yeraltı geçitleri ve dolambaçlı inziva yerleri"nden söz eder.¹⁶

Rand, sihir üzerine bir çocuk kitabı okumuştı. *Alkazar'ın Sırları*,ve hevesli genç sihirbazlara tavsiyesini asla unutmamıştı: Yanlış yönlendirme tekniklerine dikkat edin. 'İzleyici her zaman sihirbazın baktığı yere bakar. Sihirbaz, gizlemek istediği şeye asla bakmamalıdır. Seyirci, sihirbazın önemli gördüğü şeyi önemli ve sihirbazın önemsiz olarak gördüğü şeyi önemsiz olarak değerlendirecektir.'¹⁷Rand, Alkazar'ın yöntemlerine göre gizli bir odanın gizlenebileceğini düşündü.

Giza'daki en belirgin şeyler piramitler ve Sfenks'tir, bu yüzden bir şeyi gizlemek isteyen biri, gelecek nesillerin dikkatlerini bunlara vermesini beklerdi. Ama bunun sadece 'yanlış yönlendirme' olduğunu varsayarsak?

Rand ayrıca Sfenks'in kutsal isimlerinden birinin *neb*, bu da 'evrenin sarmal gücü' anlamına gelir.¹⁸ Spiral neden Sfenks ile ilişkilendirilmeli? Spiralin bir Fibonacci spirali olması mümkün mü?

İçinde *Tapınağın Anahtarları*, David Furlong¹⁹ ayrıca üç Giza piramidinin düzeninde altın bölümün kullanıldığını dikkat çekmişti:

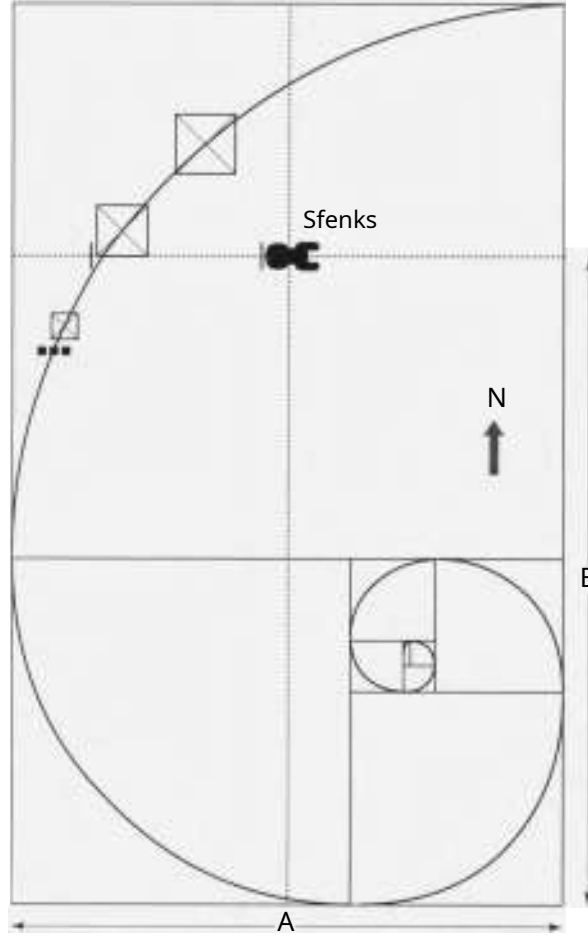

İçinde *Tapınağın Anahtarları*, David Furlong bir phi olduğunu keşfetti Giza'daki piramitler arasındaki ilişki.

Rand bunu hatırladı, adlı bir kitapta *Giza Nekropolü Çözüldü*, (1975),²⁰ Rocky McCollum, üç Giza piramidinin tepesine dokunacak bir Fibonacci spirali çizebileceğini not etmişti. Görüldüğü gibi, piramitlerin güneydoğusunda, Sfenks ile Nil arasında bir noktada kendi üzerine katlanır. Rand, Thoth'un Kutsal Odasının bu sarmalın merkezinde yer aldığına inanıyor.*

Eylül 1980'de Mısır Sulama Bakanlığı'ndan mühendisler, Sfenks'in altındaki su tablasının derinliğini ölçüyorlardı ve sondaj ekipmanlarını Sfenks'in doğusuna yarım futbol sahası kurdular. Yaklaşık 20 fitlik bir alana girmeleri gerektiğini düşündüler ve matkapları 50 fitten daha yüksekte sağlam bir şeye çarpana kadar kumda ilerlediğinde şaşırdılar.

Aynı türden kırmızı granit olduğu kanıtlandı.

İçinde *Giza Nekropolü Çözüldü*, Rocky McCollum bir phi oluşturdu
Giza'daki piramitlerin uçlarından geçen spiral.

Büyük Piramidin Kral Odasının giriş odasında bulundu.
Bu tür granit Giza bölgesinde bulunmaz; Kral Odası'nı
çevreleyen siyah granit gibi, bunun da 500 mil güneydeki
Aswan'dan getirilmesi gerekiyor. Bunun anlamı, bir tür
yeraltı odası olduğu gibi görünüyor. Sulama
mühendisleri de düşündü

kırmızı granit düzeninin eski bir limanı akla getirdiğini.

1990'da, John Anthony West ve Robert Schoch'a Sfenksin suyla aşınmış olabileceği fikrini kontrol etmek için Giza'ya eşlik eden jeolog Thomas Dobecki, Sfenks'in ön patilerinin altındaki kayaya titreşimler gönderdi ve dikdörtgen bir yeraltının kanıtını buldu. bölme. Ekim 1992'de Jean Kerisel adlı bir Fransız mühendis, yere nüfuz eden radar kullanarak Büyük Piramidin yeraltı odasına inen 'inen geçit'teydi. Kerisel'in ekipmanları, inen geçidin ucunu yeraltı odasına bağlayan yatay geçidin altında, yatay geçidi yaklaşık 45 derecelik bir açıyla geçen bir koridor olabilecek bir 'yapı' tespit etti. Doğrudan Sfenks'e gidiyor gibiydi.

Gördüğümüz gibi tarihçi Herodot'a Keops'un mezarı olması amaçlanan yeraltı odalarından söz edilmişti, ancak bu genellikle yanlış bilgi olarak kabul edilmedi. Öyle olabilir. *Neyapmak*Giza platosunun yeraltı tünelleriyle petekli olduğu kesin gibi görünüyor.

Bu, 1977'de Stanford Araştırma Enstitüsü'nden bir ekibin²²Sfenks'i araştırmak için 'direnc' adı verilen (bir elektrik akımının kayaya sürülen çubuklardan geçirilmesini içeren) yeni bir teknik kullandı ve kuzeybatı arka pençelerinin arkasında tünele benzeyen bir 'anomali' olduğu sonucuna vardı. kuzey-batı (Büyük Piramidin yönü) güney-doğu yönünde ilerliyor.

---

* Rand, Büyük Piramidin güneydoğu köşesinin Robert Temple'in *Kristal Güneş*.Yılda bir kez, gün batımında, kış gündönümü sırasında Orta Piramidin, Büyük Piramidin güneydoğu köşesine bir Altın Üçgen gölgesi düşürdüğünü keşfetti. Bir kez daha, güneydoğunun coğrafi yönüne bağlı olarak Altın Kesit'in geometrik görünümünü buluyoruz. Gölge, Thoth'un Kutsal Odasına işaret etmenin başka bir yolu mu?²¹

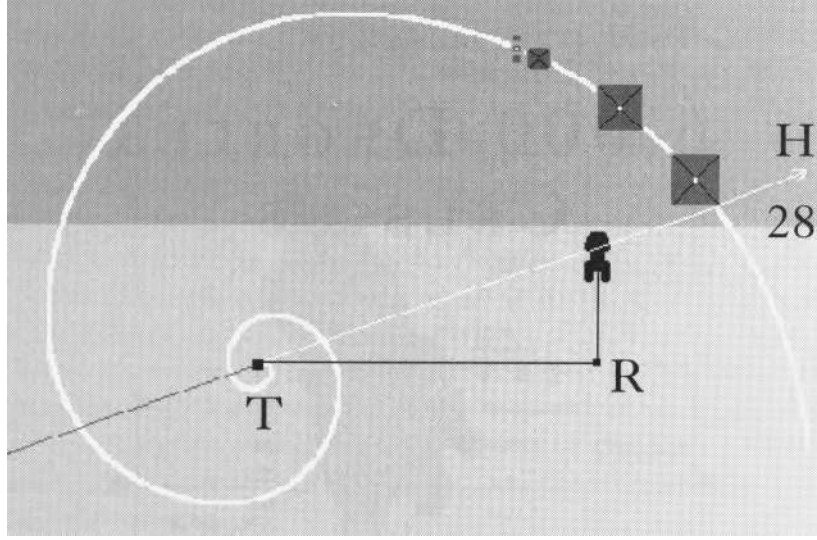
Rocky McCollum'un Fibonacci sarmalının merkezi aslında Thoth'un Kutsal Odası ise, o zaman muhtemelen Büyük Piramit ile bir bağlantı vardır. Rand, bu merkez noktadan Büyük Piramidin temel taşına bir çizgi çizdi ve Sfenksin arka pençelerinden, Stanford araştırmacılarının varsayımsal 'tünel' ile aynı yönde geçtiğini kaydetti.

Bu noktada, ilgisini çeken bir şey keşfetti. Piramidin kuzeydoğu köşesindeki temel taşı boyunca düz bir yönde devam eden bu çizgi, doğrudan Hudson Körfezi Kutbu'nu işaret ediyordu. Ayrıca, temel taşından Kuzey Kutbu'na ve Sfenks'ten temel taşına bir çizgi çizilirse, 28 derecelik bir açı oluştururlar. Giza platosunda bu açının önemine daha önceki bölümlerde değinmiştik. Rand'ın yorumları:

Kutsal Oda'nın konumuna yönelik bu çözüm, piramitler ve Sfenks'in şimdiye kadar tasarlanmış en şaşırtıcı yanlış yönlendirme vakası olduğunu ortaya çıkararak Thoth'un büyüsunü bozar. Giza'da ortaya çıkan güneydoğu-kuzeybatı yönlerinin gizemini çözüyor. Bu yön, Hudson Körfezi'ndeyken Kuzey Kutbu'nun eski konumunu gösterir. Sfenks'in önündeki kırmızı granit, kayıp bir dünyadan hazineleri barındırmak için tasarlanmış gizli bir yeraltı yapısını örten bir çatının parçası olabilir. Yalnızca astronomi, geometri, jeodezik aletlerle donatılmış ve yerkabuğunun eski konumunu bilen bir uygarlık, "çöl kumları"nda bu kadar dikkatle gizlenmiş hazineyi bulabilirdi. Thoth hazinesini iyi sakladı.

Bu mesajın bir kısmının, dünyamıza neler olabileceğine dair bir uyarı olarak tasarlanan Hudson Körfezi Kutbu'nun yönünün kasıtlı bir göstergesi olduğunu düşünüyor. Biz yenilmez değiliz. Rand, Hapgood'u tekrarlayarak şöyle yazıyor: "İlerleme anlayışımız,

T = Thoth'un Kutsal Odası

R = Sfenks'in önündeki kırmızı granit H =

Hudson Körfezi Kutbu @ 28 derece NW

Giza piramitlerinin uçlarından geçen phi kontrollü bir spiral,
çölün bir noktasında kendi üzerine katlanır. den uzanan bir çizgi
Büyük Piramidin temel taş noktalarına spiralin merkezi
doğrudan Hudson Körfezi Kutbu'na doğru.

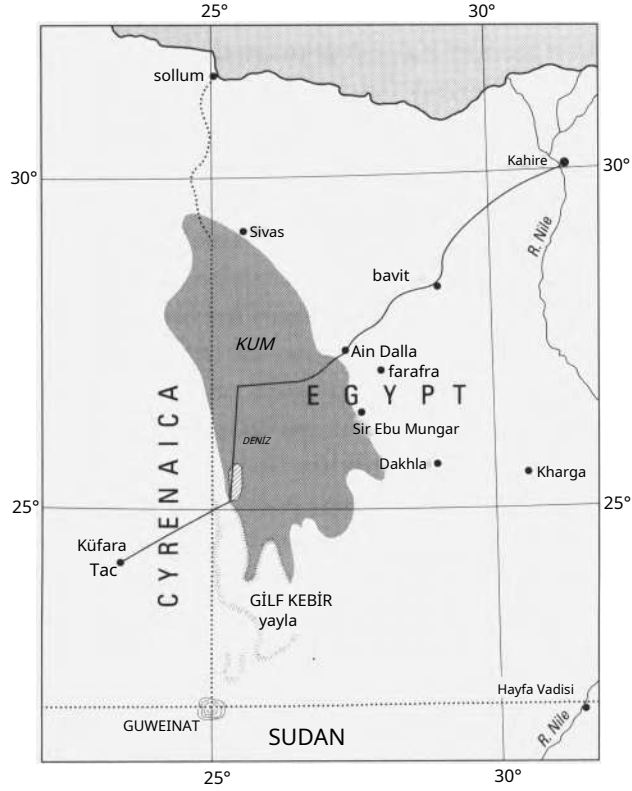
yanılsama. Doğanın güçlerine karşı bağışık olduğumuzu
düşünürsek kendimizi aldatırız. Medeniyet, eskilerin bize
defalarca söylediği gibi, döngüler halinde gelişir.'

6, 000 güneğr ee Celsius

ToLibyanDeseryeryüzündeki en tanrının unuttuğu vahşi doğalardan biridir. Beyaz kum tepeleri, genellikle 600 fit yüksekliğindeki uçurumlar gibi yükseliyor ve yaşayan bir şeye dair hiçbir iz yok. 3 Haziran 1971'de, üç bilim adamının Gilf Kebir Platosu yakınlarındaki çölde bir Mısır uçağı keşfettiği zaman, ıssız doğasının altı çizildi. Uçak üç yıl önce ortadan kaybolmuştu ve hava aramaları onu bulamamıştı. Bilinmeyen bir nedenle acil iniş yapmıştı ve içinde kalan tek şey mürettebatın dokuz iskeletiydi. Havacılar belli ki susuzluktan ölmüştü.¹

Bulundukları alan, dev kum tepeleri arasında geniş, kumsuz, sert bir kaya koridoruydu. Üç kaşif, Virgil E. Barnes, James Underwood ve Ali Sbeta, neredeyse kırk yıldır bilim adamlarının ilgisini çeken bir gizemi araştırıyorlardı: Libya Çölü 'camının' muamması.

Adına rağmen Mısır'da, Kahire'nin 500 mil güneybatısında bulunan Libya Çölü'nün yüzeyinde bulunan bu 'camın' parçalarının başlangıçta 'tektit' olduğu tespit edildi. Genellikle çok güzel, renkleri soluk sarıdan

Libya Çölü cam yatakları, çölde 25 derece kuzey enlemine ve Mısır ile Libya arasındaki sınıra yakın bir yerde bulunuyor.

koyu sarı ve sarı-yeşil ve bir kuyumcu tarafından yarı değerli taşlara dönüştürülebilir. Kimse nereden geldiklerini gerçekten bilmiyor. Çoğu bilim adamı, uzayda ortaya çıktıklarına ve atmosfere hızla inerken eridiklerine inanmaya meyillidir.

Barnes ve arkadaşları için, düşen uçağın bulunması bir şans eseri idi, çünkü yüz yada kadar bir mesafe içinde kumtaşı üzerinde yatan iki düzineden fazla tektit de buldular. Land Rover'larına geri dönmek ve medeniyete doğru uzun bir yolculuğa çıkmak için hiç zaman kaybetmediler.

Ulusal Bilim Vakfı tarafından finanse edilen keşif gezisinde Barnes, 1930'larda Mısır öl Araştırması için alışan İngiliz albay Patrick Andrew Clayton tarafından çizilen haritaları kullanıyordu. (Zamanla, aynı haritalar, İkinci Dünya Savaşı'nda General Rommel'in yenilmesinde önemli bir rol oynayacaktı.) Barnes, Clayton ve arkadaşı Profesör Leonard Spencer tarafından yapılan bir keşfi takip etmek için Libya ölü'ndeydi. kırk yıldır British Museum'da Minerallerin Bekçisi.

Aralık 1932'de kumsuz koridorda ilerlerken, Clayton ve Spencer yüzeyde uzanan parıldayan nesnelerin parıltısını fark ettiler. Durdular ve bezelye boyutundan yumurta boyutuna kadar değişen güzel cam parçalarına baktıklarını keşfettiler. Birçok tektit görmüş olan Spencer, onları açıklayacak bir göktaşı çarpma krateri aramaya başladı, ancak yakınlarda bir tane yok gibi görünüyordu. Başka bir bilmece de tektitlerin yüzeyde bulunmasıydı; tektitlerin yere mermi hızıyla çarptığı için toprağa gömülmeleri beklenebilir.

İki bilim adamı, arabayı yaklaşık yüz kiloluk parlak sarı parçalarla doldurdular - yer olsa bu miktarın kat kat fazlasını toplayabilirlerdi - ve Kahire'ye döndüler. Sonraki birkaç gün boyunca, bulgularını incelerken Clayton ve Spencer bunun ne kadar garip olduğunu fark etmeye başladılar. Başlangıç olarak, bazı parçalarda kasıtlı darbelerle oluşturulmuş gibi görünen kırıklar vardı; aslında tarih öncesi el baltalarının yanında bulunan çakmaktaşı parçalarına benziyorlardı. Ama eğer bunlar pul ise, tek bir tektit Taş Devri aletine benzemiyordu. Bir başka tuhaflık da onların okluğuydu. Tektitler oldukça nadirdir; yüzağırlık tarafından bulunmazlar.

Kimyasal analiz, konuya beklenmedik bir ışık tuttu, ancak yalnızca başka bir gizem bırakmak için. Görünüşe göre bunlar tektit değil - çöl kumuyla aynı silikondan yapılmışlardı. Tek bariz çözüm, onların

beyaz-sıcak bir göktaşının çarpmasıyla anında birleşen ve şarapnel gibi havaya fırlatılan parçalar.

Sonraki yıllarda sitenin daha sonraki incelemelerinde herhangi bir krater bulunamadı. Ayrıca, belirli bir kanıt, camın bir meteor çarpmasıyla oluşturulmadığını ileri sürdü. Bir limon büyüklüğündeki parçanın içinden düzgün bir delik geçiyordu - sanki biri onu erimiş haldeyken metal bir çubukla dürtmüş gibi görünüyordu. Diğer iki "delik" camı sadece kısa bir mesafe için deldi. Kanıtlar, bu camın insanlar tarafından üretildiğini gösteriyordu. Diğer işaretler, camın insan eliyle tutulduğunu gösteriyordu: örneğin, içindeki birkaç kabarcık, sanki cam hala erimişken döndürülmüş veya kaldırılmış gibi uzamıştı.

1933'te Clayton ve Spencer²kanıtlarını Kraliyet Coğrafya Derneği'ne bir bildiride sundular. Dinleyiciler arasında, Birinci Dünya Savaşı sırasında Mısır'da kurmay subay olan ve daha sonra Sahra'daki keşiflere katılan, daha sonra Rodd'lu Lord Rennell olan Francis James Rennell adında seçkin bir üye vardı. 1945'te Kraliyet Coğrafya Derneği'nin başkanı olacak olan Rennell, Libya Çölü camının gizemi karşısında büyüldü.

Arkeologlar bölgedeki kaya oymalarını yaklaşık olarak 5.500M.ö. Genellikle okuma yazma bilmeyen göçebeler tarafından oyuldukları varsayıldı, ancak cam üreticileri tarafından yapılmışlarsa, altıncı binyıla kadar bölgede oldukça karmaşık bir uygarlık düzeyine ulaşıldığını ileri sürüyordu.M.ö.

Arkeologlar ne zaman bu tür anormalliklerle karşılaşsalar, meslektaşlarının onları fazla hayal gücüyle suçlaması ihtimaline karşı sessiz kalmaya meyillidirler. Örneğin, 1890'larda, büyük Flinders Petrie, Nil kıyısındaki Naqada adlı bir köyü kazdığında ve o kadar sofistike çanak çömlek ve vazolar bulduğunda, öyleydi ki,

Onbirinci Hanedanlık dönemine ait olmalıdır, yaklaşık 2.000M.ö; Hatta eserleri Mısırlılarınkilerden tuhaf bir şekilde farklı görünen bu bilinmeyen insanları tanımlamak için 'Yeni Irk' terimini kullandı. Ancak 1000 yıl öncesine ait mezarlarda tipik çanak çömleklerden daha fazlasını bulduğunda, daha önceki bir uygarlığın "ilkellerinin" nasıl bu kadar mükemmel eserler üretebileceğini açıklamanın utancıyla yüzleşmek yerine Naqada'yı kronolojisinden çıkarmaya karar verdi.

Sakkara'daki Basamak Piramidinde bulunan uzun boyunlu vazolar da aynı derecede sorunluydu.32.650'den kalmam.ö. Kilden kaplar herhangi bir şekilde yapılabilir, çünkü çömlekçi eliyle içini şekillendirebilir, ancak bazalt, kuvars veya diyorit gibi sert malzemelerden oyulmuş bir kap nasıl açıklanabilir? Boynu en küçük eli bile alamayacak kadar darken çömlekçi kabın içini nasıl oyuyor? Zanaatkarların sert kayayı cam gibi üflemeden önce dünyanın iç kısmındaki fırında eritildiği gibi eritmek için bir yöntemle sahip olduklarına dair olası olmayan hipoteze geri dönmek zorunda kalıyoruz.

Mısır'da uzun yıllar geçirmiş olan Lord Rennell, bu tür gizemlerin ilgisini çekmişti. Ellilerin sonlarında İngiliz Atom Enerjisi Kurumu'nun baş mühendisi Dr John RV Dolphin ile tanıştığında hâlâ Libya Çölü camında kara kara düşünüyordu. Rennell, Dolphin'e camdan bahsettiğinde, Dolphin, Avustralya çölünde de benzer bir şey gördüğünü ve bunun bir atom bombasının patlamasıyla nasıl yaratıldığını bildiğini söyledi.⁴

Dolphin, Rennell'e test alanından kendi bardağının bir örneğini verdi ve Rennell de Dolphin'e Libya Çölü camının bir kısmını gösterdi. İnanılmaz derecede benziyorlardı. Libya Çölü camı gibi, Dolphin'in Avustralya örnekleri, oluştukları son derece yüksek sıcaklıktan dolayı neredeyse hiç su içermiyordu. Dolphin'in tahmini, bunların yaklaşık 6.000 santigrat derecede üretildikleri yönündeydi.

Birinci sınıf bir gizem yaratımına sahipti. Sherlock Holmes şu şekilde akıl yürütmüş olabilir: Cam parçaları bulundu

doğu ve batı yönünde paralel koridorlara kadar oldukça geniş bir alana yayılmıştır. Silisyum içeriği çöl kumununkiyle aynı olduğu için tektit olmadıklarını biliyoruz. Bir göktaşı çarpması kavramıyla karşı karşıyayız - yine de krater yok. Renkli cam yapmak simyacıların uğraşlarından biriydi ve simyanın eski Hindistan ve Çin'in yanı sıra Greko-Romen Mısır'da da çalışıldığını biliyoruz. Bu simya camı olabilir mi? Cam, insanlar tarafından kullanıldığına dair işaretler gösterdiğinden, bunun tek olası açıklaması, bazı endüstriyel işlemlerin artık veya yan ürünü olduğudur. Ancak Dolphin, camın yapıldığı sıcaklık konusunda haklıysa, o zaman eski Mısırlıların - ya da bölgedeki diğer insanların - atom gücüne benzer bir şeye sahip olduğunu varsayıyor gibiyiz.

Bu noktada Watson, Holmes'a ateşi olup olmadığını soracaktı, ancak bu görünüşte akıl almaz sonuç yine de Dolphin tarafından önerildi ve Lord Rennell tarafından ciddiye alındı. Dolphin, Libya Çölü camını inceledikten sonra, eski Fenikelilerin 6.000 santigrat dereceye eşdeğer sıcaklıklarda çalıştıklarına göre atom gücünün sırrını biliyor olabileceklerini öne sürdü. Atom gücü kontrolden çıkıp bir patlamaya neden olduğunda çöl camının oluşmuş olabileceğini öne sürmeye devam etti.

Lord Rennell'in bu gizemi ciddiye almasının bir başka nedeni de, kendisinin eski Mısır'dan, neredeyse saf altından yapılmış bir kolyeye sahip olmasıydı. Cevherde bulunan çeşitli safsızlıkların giderilmesi sorunları nedeniyle herhangi bir normal metalurjik işlemle saf altın elde etmek imkansızdır. Günümüzde, antik dünyada bilinmeyen kimyasal bir işlemle yapılabilir, ancak başka bir yöntem, altının bir likör gibi buharlaşana kadar ısıtılmasını, ardından soğumasını ve safsızlıkların geride bırakılmasını içerir. Bu da yine son derece yüksek bir sıcaklık gerektirir.

Gerçekten de eskiler bir tür atom enerjisiyle çalışıyor olsaydı, gerekli sıcaklığı üretebilirlerdi, ancak çok fazla suya ihtiyaçları olurdu.

Aynı şey, Libya ölü camı sadece bazı endüstriyel süreçlerin yan ürünü olsaydı da geçerli olabilirdi.

Libya ölü her zaman susuz muydu? Bu soruyu yanıtlamak için Dolphin, antik dünyanın coğrafyası konusunda uzman olan Kraliyet Coğrafya Derneği'nin başka bir üyesiyle temasa geçti. Adı Charles Hapgood'du.

Dolphin 1957'nin başlarında Hapgood'a Libya ölü camını ve onun bir tür atomik fisyon tarafından üretilmiş olması gerektiği teorisini anlatan bir mektup yazdı; Libya ölü'nde hiç su olup olmadığını sordu. Yanıt olarak Hapgood, 6.000'de bol miktarda su olduğu konusunda ona güvence verdi.M.öşimdi Sahra ölü olan yerde. Kutupların yer değiştirmesinden birkaç bin yıl sonra Sahra yeşildi ve Libya ölü camının bulunduğu bölgede birçok göl vardı. Bazı Sahra kaya oymaları ve resimleri sığırları ve çobanları tasvir ediyor.

Yakında Hapgood da Lord Rennell ile yazıştı, ancak Dolphin'in atom gücü kavramı hakkındaki şüphelerini dile getirdi. Hapgood 1 Ocak 1959'da American Geographical Society'nin bir üyesi olan Charles B. Hitchcock'a şunları yazmıştı: "Bu ikisi [Rennell ve Dolphin] bana çok eski bir ırkın (6.000'den önce) olduğu konusunda neredeyse tartışılmaz kanıtlar sağladı.M.öbelki) metallerin ve silikatların rafine edilmesinde sıcaklığı 6.000 derece C'de kontrol edebilir. Bu ifade bile sıradan bir arkeoloğun kafasını uçurmak için yeterli, ancak bana gönderdikleri kanıtları açıklamanın bir yolunu göremiyorum.'⁶

Rennell ve Dolphin'in gözlemleri, Hapgood'un "eski deniz krallarının haritalarını" inceleyerek ulaştığı sonuçlara çok rahat uyuyordu: Medeniyet tarihçilerin varsaydığından binlerce yıl daha eskiydi. Genel olarak kabul edilen görüş, en son metalurji makalesinde ifade edilmiştir.*Ansiklopedi Britannica*-adam 4.000 civarında metal elde etmek için cevheri eritmeye başladım.ö. Hapgood'un inandığı gibi, insan bundan en az 3.000 yıl önce okyanus ötesi gemiler inşa ediyorsa, o zaman

kesinlikle teknik olarak metallerin nasıl kullanılacağını öğrenecek kadar başarılı.

Öyle oldu ki Hapgood'un kendisi saf altından yapılmış bir kolye görmüştü, ama bu Mısır'dan çok Meksika'dan gelmişti. Ayrıca, Piri Reis haritasını ilk inceleyen Yüzbaşı Arlington Mallery de, Hapgood'u antik haritaların incelenmesiyle tanıştıran Ağustos 1956 tarihli yayında metal teknolojisi hakkında bazı olağanüstü iddialarda bulunmuştu.

Mallery, Ohio ve Virginia'da bir dizi fırın kazmıştı ve demir eritme tekniklerinin 4.000'den çok önce kullanımda olduğuna ikna olmuştu.M.Ö. Georgetown yayını sırasında Mallery, British Museum'un Mısır'dan bir metalürji uzmanına bazı demir aletler gönderdiğini ve "eski Mısırlıların toz metalürjisi kullandıklarını öğrenince hayretler içinde kaldığını", yani metalin ısıtılmasını içeren bir süreç olduğunu daha da şaşırtıcı bir iddiada bulundu. buharlaştığı bir sıcaklığa, ardından toz halinde yoğunlaşır. Mallery, Mısırlıların bu sıcaklıkları 'atom bombamızı mümkün kılan aynı süreçlerle' - atom fisyonuyla - elde ettiklerini iddia etti, 'bu yüzden 5000 yıl önce Mısırlılar, atom bombasını yapmak için bugün keşfettiğimizi düşündüğümüz aynı süreçleri kullanıyorlardı' . Mallery, 'sürecin zamanlamasının antik haritaların zamanlaması ile aynı fikirde olduğunu' ekledi - başka bir deyişle, belki 6.000-7.000M.Ö. Mallery ayrıca yüzde 100 saf altın bulduğuna da ikna olmuştu.

Yani Hapgood, şimdi Dolphin tarafından ortaya atılan, 'Fenikeliler' olarak tanımladığı tarih öncesi insanların 6.000 santigrat derece (güneşin yüzeyinden sadece 2.000 derece daha soğuk) sıcaklıklar yaratmayı ve sürdürmeyi öğrendiği iddiasına zaten aşınaydı. Yine de cevabın atom gücünde yattığını kabul etmeye hazır değildi. Hapgood adlı bir kitapta bulunduğu bir yorumdan gelen kendi teorisine sahipti. *Antik Güney Amerika'nın Gizemleri*(1956) yazan Harold Wilkins tarafından:

Yine aynı Ekvador ülkesinde, deniz kıyısında, Esmeraldas denilen bir yere yakın, sadece İnka öncesi değil, hatta eski Avrupa taş devrinden önce gelmiş gibi görünen tuhaf kalıntılar bulundu. . . Ekvador kıyılarında denizin altında bir şehri olan bu meçhul milletin eserleri tekildir. Irkın optik bilgisine sahip olduğunu gösterecek şekilde mercek gibi oyulmuş ince obsidiyen aynaların yanında, yüzlerinde hayvanlar, hiyeroglifler veya semboller oyulmuş tuhaf, dikdörtgen biçimli prizmalar vardır. . .8

İçbükey aynalar elbette güneş ışınlarını yoğunlaştırmak için kullanılabilir – Arşimet 211'de Syracuse'u kuşatan Romalıları uzak tutmak için devasa metal aynalar tasarladı.M.Ö, gemilerini ateşe vererek. Hapgood, muhabiri Charles Hitchcock'a şunları söyledi: "Öte yandan, Lord Rennell'in kendisini ittiği açıklamayı kabul etmekten nefret ediyorum: bu eski insanların (tanımlanamayan) atom gücüne sahip olduğu. Başka bir olası açıklama görüyorum: Ekvador kıyılarında bulunanlara benzer bir mercek sistemi aracılığıyla güneş enerjisi kullandıkları.9

Rennell'in kendisi atom gücü hipotezini kabul etme konusunda isteksizdi, ancak o ve Dolphin'in Libya Çölü camının en az 6.000'de yüksek sıcaklıklar yaratma teknolojisine sahip bir uygarlığın varlığını gösterdiğinden şüpheleri yoktu.M.Ö.

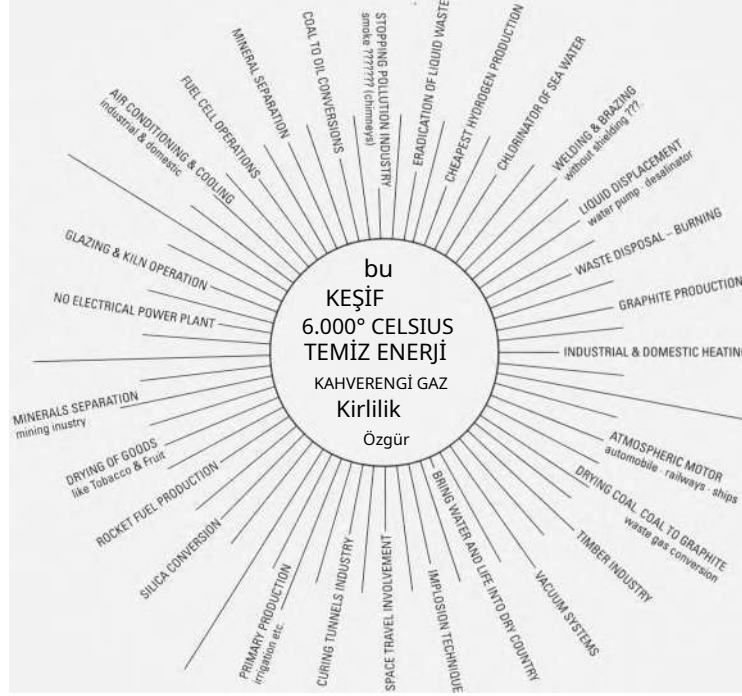
Kasım 1958'de Hapgood, British Museum'da Mısırbilim Profesörü olan Ion Edwards'a, Mallery'nin eski Mısırlıların toz metalürjisine sahip olduklarına dair iddiasını doğrulamak için bir mektup yazdı; Edwards, Mısırlıların metalurjinin en basit biçimlerinden başka bir şeye sahip olduklarına dair hiçbir kanıt bulunmadığını söyledi. Hapgood, isteksizce, eski teknoloji için kanıt bulduğuna dair umudunu bırakmak zorunda kaldı, ancak Rennell ve Dolphin gibi, onun var olduğuna tamamen ikna oldu. Bir yıldan kısa bir süre sonra, Kongre Kütüphanesi'ndeki portolanları keşfetmesi, varlığının varlığından hiç şüphe duymamasına neden oldu.

Dolphin ve Rennell'in 'Fenikeliler'inden bile önce gelen bir uygarlığın.

1995 yazında Rand, Yale Üniversitesi'ndeki Hapgood Arşivlerini ziyaret etti. O ve Paul Roberts'ın Sfenks hakkındaki makalesine Rand'ın dikkatini çeken arkadaşı Martin Schnell, terk edilmiş kampüse geldiler ve boş bir yurttan odalara girdiler. Üç hafta boyunca kahvaltıda hemen sonra Beinecke Nadir Kitaplar ve El Yazmaları Koleksiyonu'nun yolunu tuttular, ancak kapandığında ayrıldılar. Orada, Lord Rennell ve Libya Çölü camıyla ilgili dosyanın yanı sıra Hapgood'un 'Atlantis'e yönelik gizli arayışını' ortaya çıkaran yazışmaları buldular ve bunlar üzerine kapsamlı notlar aldılar.

Ertesi yaz, yapbozun bir başka parçası yerine oturdu. Rand ve Rose, lansmana gittikleri yılın başlarında tanıştıkları Shawn Montgomery adlı bir arkadaşları tarafından ziyaret edildi. *Gökyüzü Düştüğünde* Toronto'da. Montgomery, Kanada ve Amerika'da bir araştırma gezisi yapıyor ve 'bilimsel anormallikler'e olan ilgisini paylaşan insanlarla konuşuyordu.¹⁰ Ayrılmak üzere olduğu gün üçü kahvaltıda otururken, onlara kesinlikle anormal olarak nitelendirilen yeni bir teknoloji üzerinde çalışan Yull Brown adlı bir bilim insanına yaptığı ziyareti anlatmaya başladı. Brown, özellikleri onu inceleyen tüm bilim adamlarını şaşırtan bir hidrojen ve oksijen karışımı yapmayı öğrenmişti. Ona Brown Gazı adını verdi. O konuşurken, Montgomery Brown'ın broşürlerinden birini çıkardı ve masanın üzerine koydu ve arkadaşı konuşmaya devam ederken Rand boş boş baktı. Birden durdu ve baktı. Güneş yayan ışınların resmini içeren bir sayfaya bakıyordu ve güneşin merkezinde '6,000 santigrat derece' ifadesi vardı.¹¹ Rand, Libya Çölü camının gizemini çözme yolunda büyük bir adım attığına inanıyordu.

Montgomery, Toronto Üniversitesi'nde Marshall McLuhan Araştırma Programına katılan Graham Smith ile birlikte çalışıyordu ve ikisi bir dizi

Bir Eylül 1979 Sidney, Avustralya, Brown's Gas hakkında basın açıklaması
6.000 santigrat derece rakamını sayfanın ortasına koyar.

unutulmuş - ya da bastırılmış - bilgi hakkında televizyon programları. Brown's Gas araştırmak istedikleri şeylerin başında geldi, bu yüzden Montgomery California'da Brown'ı aradı. Bulgar ve Avustralyalıların tuhaf bir karışımı olan aksanını anlamakta son derece zorlandı ama sonunda bu konuda uzmanlaştı. Öğrendiği şey kulağa o kadar inanılmaz geliyordu ki Brown ona Ottawa'da bir Brown's Gaz jeneratörü olduğunu söylediğinde, o ve Smith, Gezegen Temiz Enerji Derneği'nden (PACE) Profesör Andrew Michrowski'yi aramakta vakit kaybetmedi.

Profesör Michrowski, onları jeneratörün bir masanın üzerinde durduğu çatıya çıkardı. Jeneratör metalleri gazlara süblimleştirebildiğinden ve koku kapalı ortamda oyalanma eğiliminde olduğundan

ortamlarda, açık hava gerekliydi. Michrowski, kaynak meşalesi gibi küçük bir memeden gelen alevi yakmak için bir kıvılcım kullandı ve gösteri başladı.

Brown, Montgomery'ye alevin anında ahşap veya metalde bir delik açabileceğini söylemişti. Montgomery büyük bir tahta kaşık uzattı. Sarı bir alev fışkırdı ve yarım inçlik ahşabın içinden küçük, temiz bir delik belirdi.

Böyle bir gösteriyi gören çoğu insan alevin bir oksiasetilen brülörü kadar sıcak olduğunu varsayacaktı, bu yüzden Profesör Michrowski ona meşaleyi uzattığında ve nozülün sıcaklığını, nozülün sıcaklığını bir inçten biraz daha uzakta hissetmesini söylediğinde Montgomery irkildi. alevler çıkıyordu. İçgüdüleri ona riske atmamasını söylüyordu ama aldı. Meme sadece sıcaktı.

Montgomery kaynakçı tungsteninden bir çubuk aldı ve alevi ona verdi. Bir parça magnezyum kurdele yakmış gibi görünüyordu. Kör edici beyaz bir alev vardı ve çubuk gözden kaybolmaya başladı. Tutmak için çok sıcak olmalıydı; bunun yerine aynı sıcaklıkta kaldı. Beyaz alev parmaklarının bir buçuk santim yakınındayken bile ısı yoktu. Alevi kolunun üzerinde oynatarak ileri geri hareket ettirmeye çalıştı. Hava sıcaktı ve sabit tutsaydı onu yakacaktı; olduğu gibi, sadece tekrar sıcak hissetti. Bir gaz sobasının alevi dokuyu yakabilirdi. Brown's Gas, tungsteni 6.000 santigrat derece civarında bir yerde yakabilirdi, ancak ete çok az zarar verdi.

Sonraki bir saat boyunca, Michrowski jeneratörü adım adım çalıştırdı. Alevi bir tuğla parçasına oynattı ve tuğla önce sırandı, sonra erimeye başladı. Bir parça camı bir tuğla parçasına, ardından bir parça bakırı tuğlaya, sonra bir parça camı bakıra kaynakladılar, daha sonra yüksek sıcaklıklara dayanacak şekilde tasarlanmış bir ateş tuğlasında delikler açılar ve ayrıca bakırı da ona kaynakladılar. . Bir avuç kumu cam bir top haline getirdiler, sonra bakır ve bronz ve nikel ve demir gibi farklı metal örneklerini birbirine kaynakladılar. Sonunda çeşitli metalleri erimiş havuzlara dönüştürdüler.

Alev, eti yakmak için yeterli ısı olmadan bunu nasıl yapabilir? Michowski'nin hiçbir fikri yoktu. Başkası da yapmadı. İşte bu yüzden bilim, Brown's Gas'ı kararlı bir şekilde görmezden geldi.

Toronto'ya döndüğümüzde, Montgomery ve Smith, kendilerini üreten tek ülke olan Çin'den kendilerine küçük bir Brown's Gaz jeneratörü satın aldılar. Üç beden vardı ve sadece en küçüğünü karşılayabiliyorlardı - Dr Michrowski'de gördükleri gibi. Bu sinir bozucuydu, çünkü alevi yalnızca bir kalemin ucu büyüklüğündeydi ve yapacağı işlemler ister istemez daha küçük ölçekte gerçekleşiyordu. Ama işe yaradığı açıktı - doğa yasalarıyla çelişiyor gibi görünse bile.

Bu olağanüstü makineyi yaratan Bulgar sihirbaz kimdi? Yull Brown'un gerçek adı Ilya Velbov'du ve 1922'de Paskalya arifesinde gece yarısında doğdu. Mizacı dindardı ve rahipliğe yönelik bir ilahiyat okulunda öğrenci oldu. Brown's Gas'ın yaratılmasına yol açacak soru, on yedi yaşında İncil'i okurken aklına geldi. Aziz Petrus'un İkinci Mektubu, bir gün dünyanın ateş tarafından yakılacağını ilan eder. Genç Velbov, yüzeyi karadan çok daha fazla deniz olan bir gezegenin ateş tarafından nasıl tüketilebileceğini merak ederken buldu kendini? Belki su bir şekilde aleve dönüşebilirdi?

Öğrenci Jules Verne'in eserlerine de düşkündü. Birkaç hafta sonra en iyi eserlerinden birini okuyordu. *Esrarengiz ada*, 1874'te yazılmıştır. Ve burada Velbov, suyun yakıt olarak kullanılabileceğine dair ilginç bir öneriyle yeniden karşılaştı. modern bir versiyonudur *Robinson Crusoe*, beş ana karaktere sahip olması dışında (Kaptan Nemo'yu sayarsanız altı *Denizler Altında Yirmi Bin Fersah*, sonunda görünen ve ölümü üçüncü cildi dramatik bir gelişmeyle tamamlayan). Balonları denize düştüğünde uzak bir adada mahvolurlar. Verne'in amacı, böyle bir grubun sadece nasıl hayatta kalabileceğini değil, aynı zamanda 19.

Kendilerine medeniyetin küçük ama rahat bir versiyonunu yaratırlar.

İkinci cildin yarısında, kazazedeler bir kış akşamı ateşin etrafında oturur, mürverden yapılan kahveyi yudumlar ve dünyanın kömürü bittiğinde ne olacağı sorununu tartışır. 'Kömür yerine ne yakacaklar?' karakterlerden birine sorar. Cyrus Harding – romanın bilimsel dehası – 'Su' yanıtını veriyor. Açıklamaya devam ediyor:

Su, ilkel öğelerine ayrıştı. . . daha sonra güçlü ve yönetilebilir bir güç haline gelecek olan elektrikle. . . Evet dostlarım, inanıyorum ki, suyun bir gün yakıt olarak kullanılacağına, onu oluşturan hidrojen ve oksijenin tek başına veya birlikte kullanılması, tükenmez bir ısı ve ışık kaynağı oluşturacağına inanıyorum. . . Bir gün buharlı gemilerin makine daireleri ve lokomotiflerin vagonları, muazzam kalorifik güçle yanacak olan bu iki yoğunlaştırılmış gazla depolanacak. . . Su geleceğin kömürü olacak.¹²

Elektrikle ilgili sözler bile şaşırtıcı bir kehanet beklentisiydi. Verne'in romanını gaz ışığında yazdığını hatırlamalıyız. Edison, elektrik ampulünü beş yıl sonra 1879'a kadar icat etmedi ve Nicola Tesla'nın alternatif akımı icat etmesi ve elektrik akımını uzun mesafelerde iletmeyi pratik hale getirmesi 1883'e kadar değildi.

Verne'in romanını okuyan herhangi bir bilim adamı, onun kehanetini saçmalık olarak değerlendirirdi. Enerjinin korunumu yasası, bir makineden ancak koyduğunuz kadar enerji alabileceğinizi bildirir. Suyu elektroliz yoluyla - içinden bir elektrik akımı geçirerek - ayırırırsanız ve daha sonra hidrojen ve oksijeni bir suya bırakarak yeniden birleştirirseniz. eşleşme, ortaya çıkan patlama sadece elektroliz yoluyla verdiğiniz kadar enerji üretir. Belki de ilahiyat öğrencisi bunun farkında değildi. Ne olursa olsun, bir gün Cyrus Harding'in rüyasını gerçeğe dönüştürmenin hayalini kurmaya devam etti.

Ancak 1941 baharında Bulgaristan Mihver Devletlerine katıldı ve İngiltere ve ABD'ye savaş ilan etti. Ilya Velbov, Ege'de küçük bir Yunan adasında kendisini işgalci bir deniz kuvvetlerine komuta ederken buldu. Naziler yenildikten ve Ruslar Bulgaristan'ı işgal ettikten sonra Brown, elektrik mühendisliği diploması aldı ve bir süre Moskova'da çalıştı. Ancak komünist toplumdaki nefret etti ve sonunda dindar bir komünist olan karısı tarafından gizli polise ihbar edildi. Sonraki altı yılı, sağlığını bozan ve neredeyse onu öldüren 'sert rejim' toplama kampında geçirdi.

Ama ölmedi. Belki de nefretten besleniyordu. Her halükarda komünistlerden kaçmaya karar verdi. Bunu Bulgaristan ile Türkiye'yi ayıran nehri yüzerek yaptı. Sınırın diğer tarafında kıyafetleriyle titreyerek dururken Türk sınır muhafızları tarafından tutuklandı ve casus olarak hapse atıldı. Sonraki beş yılını orada geçirdi.

Sonunda, ABD istihbarat servisinin ve özellikle Brown adında bir binbaşının yardımıyla 1958'de serbest bırakıldı ve kendi seçtiği bir ülkeye, yani Avustralya'ya göç etmesine izin verildi. İngilizce bir isim almak iyi bir fikir olduğu için, Amerikan binbaşı onuruna Brown'ı seçti ve Yull'u, Yul Brynner'a (adını yanlış yazdığı) hayran olduğu için seçti. Elektrik mühendisi olarak kalifiye oldu ve Sidney'de, test aletleri tasarlayıp inşa ettiği ve enstrüman şefi olmak için yükseldiği Australian Consolidated Industries'de bir iş bulmayı başardı. Ancak bir patron için çalışmayı tatmin edici bulmadı ve bu işi heyecan verici bulmadı; on yıl sonra istifa etti ve kendi işini kurdu.

Uçak kaçırma olaylarının her gün haberlerde yer aldığı, dünyanın her yerindeki havalimanlarının güvenlik sistemlerini devreye sokmak zorunda kaldığı bir dönemdi. Yöntem, elbette, basit bir metal dedektörüydü ve dezavantajı, madeni paralara veya kemer tokalarına ve ayrıca gizli silahlara tepki vermesi, güvenlik görevlilerini cepleri incelemeye ve metal sallamaya zorlamasıydı.

yolcuların kolları ve bacakları üzerinde dedektörler. Brown, haklı olarak, bunun bir para israfı olduğunu anladı. Silahları veya bombaları tanıyan ve diğer her şeyi görmezden gelen bir sisteme ne dersiniz? Üç algılama sistemine sahip bir döner kapı tasarladı: biri 14 onstan daha ağır nesneler için, biri silah boyutundaki nesneler için ve diğeri tabancalarda kullanılan yüksek karbonlu çelik için. Kurulumu yaklaşık 4.000 Avustralya dolarına mal oldu, ancak ne bankalar ne de havayolları ilgilenmedi ve eski emek yoğun yöntemi tercih etti. Yani Brown'ın ilk icadı alıcı bulamadı.

Brown, dikkatini yeniden seminerde Jules Verne'i okuduğu o akşamdan beri zihnini meşgul eden fikre çevirdi: suyu yakıtla dönüştürmek. Bir elektrik mühendisi olarak, tüm bilimsel itirazları anlamış olmalı, ancak bazı derin sezgileri onu ısrar etmeye itti. Kazara meydana gelen bir patlama laboratuvarını harap ettiğinde ve neredeyse hayatına mal olduğunda hidrojen ve oksijeni karıştırmamanın ne kadar tehlikeli olabileceğini öğrendi, ama yine de devam etti.

Temel problem oldukça basittir: Oksijen ve hidrojen birlikte karıştırıldığında, doğal eğilimleri birleşmedir. Bu nedenle, su elektrolize tabi tutulduğunda, oksijen ve hidrojen, tabiri caizse, ayrı kilitli odalara yerleştirilir - yani, gazları ayrı tutmak için aralarına bir ağ yerleştirilir. Bu, kaptaki direnci yükseltir ve suyun elektrolizine bağlı herhangi bir işlemin son derece pahalı olduğu anlamına gelir. Doğada bol miktarda bulunan hidrojenin neden yakıt olarak kullanılmadığını açıklıyor - hava gemisi üreticilerinin keşfettiği gibi çok tehlikeli. Hidrojen tek başına hafif bir patlamayla patlayacak veya hafif bir alevle yanacaktır; sadece oksijenle karıştırıldığında tehlikeli bir şekilde patlayıcı hale gelir. Aynı şey kömür gazı için de geçerlidir ve milyonlarca insanın gaz sobası vardır.

Üç yıllık deneyden sonra, Yull Brown sudaki hidrojeni kullanma hayalini gerçekleştirdi. Görünen o ki, ana görüşü şuydu: Hidrojen ve oksijen suda bulunanlarla aynı oranda karıştırılırsa,

deyim yerindeyse, yüksek bir patlama olmadan sessizce birleşmekten memnun olmalılar. Bu durum kanıtladı. İki gaz bir kıvılcımla yeniden birleştiğinde, sonuç bir patlama değil, bir iç patlamadır. Yani, çok daha küçük bir hacim kaplayan suyu yapmak için birleşirler ve reaksiyon kapalı bir kapta gerçekleşirse de bir vakum oluşturur. Brown bu gazları bir ağızlıktan geçirip purosunun dudaklarının arasında kalan ucuyla yaktığında, sonuç, kaynar sudan biraz daha sıcak, yaklaşık 130 santigrat derece sıcaklıkta yanan neredeyse renksiz bir alevdi. herhangi bir rahatsızlık duymadan birinin çıplak kolunda yukarı ve aşağı hareket ettirilebilir. Yine de 3.000 santigrat derecede eriyen tungstene uygulandığında, onu basitçe buharlaştırır.

Açıkçası, çok garip bir şey oluyor. Alev sadece malzemeyi ısıtmakla kalmaz; onunla tepki veriyor. Sadece 130 santigrat dereceye ısıtmak yerine, tungstenin sıcaklığı buharlaşana kadar yükseliyor. Reaksiyona tanık olan bilim adamları tarafından sunulan bir öneri, belki de Brown Gazının oksijen ve hidrojeni atom halinde, yani O molekülleri halinde birleşmelerine izin vermek yerine tek atomlar olarak tuttuğudur.2ve H₂. Bunun doğru olduğu kanıtlanırsa bile, moleküllerden ziyade atomlardan oluşan bir alevin, uygulandığı maddelerin neden bu kadar sorumsuz davranmasını sağladığını anlamak yine de zordur.

Shawn Montgomery'nin tepkisi, simyaya benzer bir şeye tanık olduğuydu.¹³130 santigrat derece civarında yanan bir alev bir ateş tuğlasında delikler açabiliyor ve tungsteni buharlaştırabiliyorsa, o zaman doğa yasaları en azından sandığımız kadar basit değildir. Görünüşe göre Brown'ın Gaz alevi bir şekilde ısıttığı maddeyi 'hesaplayabiliyor', ki bu bize okulda öğretilen kimyadan daha çok ortaçağ simyasına benziyor.

Aynı şey, Brown'ın defalarca gösterdiği, gazın nükleer atıkları detoksifiye etme yeteneği için de söylenebilir. Yazar Christopher Bird, Brown'ın bir parça radyoaktif Americanum 241'i nasıl erittiğini anlatıyor (bir izotopun bozunmasıyla yapılmış)

plütonyum) bir tuğla üzerinde küçük çelik ve alüminyum parçaları ile birlikte. 'Alev altında birkaç dakika sonra, erimiş metaller anında bir flaş gönderdi, Brown'ın dediği gibi radyoaktiviteyi yok eden reaksiyon.' Başlangıçta dakikada 16.000 küri radyasyon ölçen Americanum, şimdi dakikada sadece 100 küri gösterdi - arka plan radyasyonu ile yaklaşık aynı zararsız düşük seviye.

Brown'ın çalışmaları görmezden gelinmeye mahkum gibi görünmeye başladığı noktada, Çin Halk Cumhuriyeti'nden bir teklif aldı. Sonuç olarak, Çin denizaltıları devasa tatlı su tankları yerine Brown Gaz jeneratörleriyle denize açılmaya başladı ve Çinli bilim adamları nükleer atıklarını Brown Gazı ile ısıtarak atmaya başladılar.

Yull Brown'ın bir dolandırıcı olması imkansız. Çinliler gazının gerçekten işe yaradığını keşfettiler; Ona bir laboratuvar inşa eden büyük Amerikan şirketi ve Brown'ın Gaz jeneratörlerini satın alan Profesör Michrovski gibi birçok insan da öyle. Yıllar boyunca, yüzlerce insan Shawn Montgomery'nin tanık olduğu, ateş tuğlasında bir delik yakan gaz veya tungsten buharlaşması gibi gösterileri gördü.

Gizeme olası bir çözüm, Brown Gazı yandığında içeri doğru patlaması gerçeğinde yatabilir. Oksiasetilen alevi aslında kontrollü bir patlamadır. Aynısı, asetilen yerine hidrojen gazı kullanan kaynak torçları için de geçerlidir. Oksijen ve hidrojen, sudakiyle tam olarak aynı oranlarda birleştiğinde, hemen hemen hiç ısı oluşturmazlar ve tungsten gibi bir maddeye alev uygulandığında, oksijen ve hidrojen, tungsten ile kimyasal reaksiyona girmiş gibi görünür. alevin ısısı. Ayrıca, ileri sürüldüğü gibi, alevin moleküllerden ziyade oksijen ve hidrojen atomlarından oluşması ve dolayısıyla "kombinasyon kapasitelerinin" artması da mümkündür.

Sıradan bir alev, elementleri ayrışana kadar maddeyi ısıtarak yakar; bu, bir parça kağıda bir kibrit uyguladığınızda olan şeydir. Öte yandan, күкүрт karıştırırsanız

ve demir talaşları daha sonra metal bir tepsi içinde bir alev üzerinde ısıtılır, kükürt erir ve kahverengiye döner, sonra köpürmeye ve şiddetle köpürmeye başlar. Isıyı kaldırabilirsiniz ve reaksiyon, kükürt ve demir yerine katı bir demir sülfür yığını elde edene kadar devam edecektir. Yine, kükürt dioksit ve oksijen, ısıtılmış platinlenmiş asbestin üzerinden geçirilirse, suda çözüldüğünde sülfürik asit oluşturan kükürt trioksiti oluşturmak üzere birleşirler. Platinleştirilmiş asbest bir katalizördür, yani reaksiyon tarafından değiştirilmez. Bu kulağa 'simya' gibi geliyor - kesinlikle sadece 130 derecelik bir alevle ısıtıldığında tungsten buharlaştığında gerçekleşen türden bir simya.

Başka bir deyişle, Brown's Gas tungsten, ateş tuğlası, altın cevheri veya radyoaktif atığın kükürt ve demir talaşları gibi reaksiyona girmesine neden olabilir, esasen kimyasal bir reaksiyonda birleşerek, bir çinko parçasını hidroklorik aside düşürmek ve onun çözülmesini izlemek kadar basit bir şekilde birleşir. . Eğer öyleyse, Brown Gazının özü basitçe kimyasal reaksiyonlara neden olmasıdır. Bu aynı zamanda bir tungsten parçasının bir ucunu 'yanarken' tutmanın neden mümkün olduğunu da açıklar. Bu, Yull Brown'ın Brown Gazının 6.000 santigrat derecelik bir sıcaklık yaratabileceği açıklamasını yaptığına doğru olmadığını gösterir. Diversified Inspections adlı bir California şirketi, Brown's Gas tungsteni buharlaştırdığında ne olduğunu ölçtüğünde, optik ölçüm cihazını tutan müfettiş, 'o metalin kaynama noktasından çok daha düşük bir ölçüm' okuduğunda şaşırdı. Brown's Gas hakkındaki dört bölümlük makalesinde *Raum ve Zeit*, Christopher Bird bunun bir hata olduğunu varsayıyor gibi görünüyor. Yeni bir ölçüm cihazı kullanılarak daha fazla okuma yapıldığında, Çeşitlendirilmiş Denetimlerin bu yönde bir sertifika sunmayı reddetmesine rağmen 6.000 santigrat derece kaydedildiğini söylüyor. Bunun, ölçüm cihazının yaptığından kaynaklandığı düşünülebilir. *olumsuzluk* 6.000 santigrat derece kaydedin.

Bird, bir silindirin içindeki "patlamanın" sıcaklığı ölçüldüğünde, sadece 4,3 santigrat derece olduğunu kaydetmeye devam ediyor. Shawn Montgomery'nin devam edebileceği gerçeği

tungsten çubuğunu 'yanıyorken' tutun, Brown Gazı reaksiyonlarının yüksek sıcaklıklarda gerçekleşme olasılığını oldukça yüksek kılıyor gibi görünüyor.

Belki de eskiler Brown Gazı'nın sırrını biliyorlardı. Çeşitli ipuçları bu yöne işaret ediyor. Haziran 1936'da, Bağdat'taki Irak Müzesi'nden William König adlı bir Alman arkeolog, içinde asfalt ve erimiş kurşun tarafından yerinde tutulan bir demir çubuk olan bakır bir silindir içeren kil bir vazoya geldiğinde bir Part mezarını açarken . König'e ilkel bir pil gibi göründü; Diğer arkeologlar, mezar yaklaşık 250 yılına tarihlendiğinden buna itiraz ettiler.M.Ö. Ama Dr Arne Eggebrecht bir kopya yaptı ve içine meyve suyu döktü; Sonuç, on sekiz gün süren yarım voltluk bir akımdı ve bu akımla gümüş bir heykelciği yarım saatte altınla kaplayabildi. Altınla kaplı birçok Mısır heykelinde altının yapıştırılamayacak veya dövülemeyecek kadar ince görüldüğünü gözlemledikten sonra, eski Mısırlıların elektrokaplamanın sırrını bildiğine ikna olmuştu.

Albay Howard-Vyse, 1837'de Büyük Piramidi keşfederken, asistanlarından biri olan JR Hill'e, Kral Odası'ndan gelen güney 'hava şaftının' ucunu barutla açması talimatını verdi. Hill, piramidin duvarlarına gömülü 1 fit uzunluğunda, 4 inç genişliğinde ve sekizde bir inç kalınlığında bir demir plaka buldu. 1989'da Londra'daki Imperial College Mineral Kaynakları Departmanında yeniden incelendi, 1.000 santigrat derecenin üzerinde eritilmiş demir olduğu bulundu. Eski Mısırlıların demir eritme süreçlerini anlamamaları gerekiyordu - tüm demir cevherleri meteorların bıraktığı tortulardan geldi. Ancak plaka göktaşı demiri değildi - çok fazla nikel içeriyordu. Görünüşe göre Mısırlılar demir cevheri eritmeyi demir çağından iki bin yıl önce biliyorlardı. Garip bir şekilde, Demir plakanın bir tarafında altın kaplama olduğunu gösteren altın izleri bulundu. Elbette altın dövülmüş olabilir, ancak Eggebrecht heykelleri konusunda haklıysa, plaka elektrolizle kaplanmış olabilir.

Mısır mezarlarının duvarlarını süsleyenlerin çalışırken ışık kaynağı olarak ne kullandığını kimse tatmin edici bir şekilde açıklamamıştır. Tavanlarda abajur izi yok. Açıklama elbette basit olabilir: karbonu temizlemek için biraz zahmete girdiler. Öte yandan, Dendera'daki tapınağın duvarlarındaki gravürler, elektrik ışıklarını ve yalıtkanları tasvir ediyor gibi görünüyor. . .

Mısırlılar, Bağdat bataryası kadar ilkel bir teknolojiye sahip olsalardı, sudaki hidrojen ve oksijeni elektroliz yoluyla ayrıştırabilir ve Brown Gazı'nı yaratma bilgisine sahip olabilirlerdi.

Shawn Montgomery, Nisan 1996'da Yull Brown ile röportaj yaptığında, Brown ona Azteklerin Brown Gazı üretmek için bir aracı olduğunu söyledi. Islak odun ve kuru odunun belirli bir karışımını kullanarak, hapsedilen buharın ayrışmasına ve Brown Gazı haline gelmesine neden olan yüksek bir sıcaklık üretmek için ateşe verdiler. Tabii ki patlayacaktı, ancak bu patlama, muhtemelen yanan odunda sıkışıp kalan altın cevherinin normal ayırma işleminde olduğundan on kat daha fazla altın vermesine neden olabilir. Brown'a göre: 'Çok fazla altın üretiyorlardı. Bir sürü altın. Ama ürettikleri cevher miktarından bu kadar altın üretemezlerdi. Bu konuyla ilgili deneyler yapıyordum ve nedenini buldum. Şimdi Brown's Gas ile aynı miktarda cevherle on kat daha fazla altın üretebilirsiniz.'

Montgomery, Brown'ın bunu kendisinin yapıp yapmadığını sordu.¹⁵ Brown, 'Ah evet. Hatta bunu altın üretiminde kullanan Mayalar bile var. Onu incelediler ve laboratuvar çalışmasını yaptılar ve bunun işe yaradığı sonucuna vardılar. Sadece altın değil, platin, gümüş vb.' Lord Rennell'in saf altın kolyesini ve Hapgood'un gördüğü Meksika'dan gelen saf altın kolyeyi hatırladığımızda, bunların Brown's Gas kullanılarak üretilip üretilmediğini merak etmek doğaldır.

Montgomery ayrıca tektit yapmak için Brown Gazını kullanmanın bir yolu olup olmadığını sordu ve Brown yine

olumlu: 'Silisyum çipleri yapmak için silikayı saflaştırmak için Texas Instruments'a zaten iki Brown's Gas makinesi gönderdim. Silikayı eritmek için hidrokarbon ürünü olan herhangi bir gaz koyarsanız, karbon çipin saf kristal yapısını kirletir ve yok eder. . . Ancak Brown's Gas ile silikayı eritir ve sadece kristalleşmeye yakın su bırakır ve sadece ideal bir kristal oluşturur. Bu, üstün bir yüksek hızlı çip ve ayrıca iyi bir güneş pili sağlar.'

Montgomery kendini güneşli bir ortamda -belki de Libya Çölü'nde- büyük miktarda ucuz elektrik üreten büyük bir saf silikon tabakası fikri üzerinde spekülasyon yaparken buldu, ancak bu, sanki bir camdan yapılmış gibi görünen Libya Çölü camından farklıdır. atom patlaması

Başka ipuçları var. 1997 baharında, kitabımdan uyarlanan bir televizyon belgeseli çekmek için Meksika'daydım. *Atlantis'ten Sfenks'e*. Mexico City'nin 50 mil kuzeyindeki Tula'nın (bir zamanlar Tollan olarak anılırdı) antik kutsal bölgesinde bir gün geçirdik. Burası bir zamanlar imparatorlukları yaklaşık 14. yüzyıldan beri gelişen Azteklerin ataları olan Tolteklerin başkentiydi. reklam700 ila 900 (kökenleri Hristiyanlık öncesi döneme kadar izlenebilse de). Efsaneye göre, Tollan, genellikle iyi ve kötü güçler olarak tanımlanan iki tanrı, Quetzalcoatl ve Tezcatlipoca arasındaki son savaşın yeri olarak önemlidir (ancak Toltekler bunun aşırı basitleştirme olduğunu düşünürdü). Viracocha, Kon Tiki, Votan ve Orta ve Güney Amerika'nın diğer tanrılarıyla özdeşleştirilen Quetzalcoatl, uzak bir çağda doğudan gelen beyaz tanrıdır. İçinde *Atlantis'ten Sfenks'e*, Quetzalcoatl'ın, kendisiyle birlikte medeniyet sanatlarını getiren bir Atlantis kurtulan olduğuna inanan on dokuzuncu yüzyıl bilgini Brasseur de Bourbourg'ın görüşlerini aktardım. Efsane, sonunda 'Sigara İçen Aynanın Efendisi' Tezcatlipoca tarafından (sihirli bir kristal gibi, uzak yerlerin vizyonlarını veren) yenildiğini ve bir gün geri döneceğine dair söz vererek bir salla yelken açtığını kaydeder.

Ayrıca Graham Hancock'un kitabından bir pasaj da çok ilgimi çekmişti. *Tanrıların parmak izleri*, Tula'nın dört büyük heykelinin tuttuğu ilginç nesnelerden bahsediyor. 16 fit uzunluğundaki bu taş figürler, Sabah Yıldızı Tapınağı olan kesilmiş bir piramidin tepesindeki bir platform üzerinde durur ve bir zamanlar tapınağın ahşap çatısını desteklerdi. 1880'de kutsal alanın kaşifi Fransız kaşif Desire Charnay, Atlantisliler adını verdiği dev heykellerin ayakları olduğunu düşündüğü siyah bazalt blokları buldu. *atlantes*) Tula'nın dört büyük heykeli aslında altmış yıl sonra keşfedildi ve adı onlara geçti.

Bu heykellerle ilgili önemli olan, ellerinde yanlarına bastırılmış kimliği belirsiz nesneler tutmalarıdır. Sağ taraftaki nesne, ilk başta, Batılı bir silahşörün kılıfındaki altı atıcısına benziyor, ancak nesneyi iki parmakla tuttuğu tutamaç, daha çok bir elektrikli aletin sapına benziyor. Sol elde, bilginlerin bir demet ok ve bir tütsü torbası olarak tanımladıkları bir şey var, ancak paralel teller kavisli olduğu için ok olmaları pek olası görünmüyor. Graham Hancock, orijinal cihazların metalden yapıldığı hissine kapıldığını belirtiyor.

Eve döndüğümüzde, bu heykellerin çektiğimiz fotoğrafların daha fazla incelenmesi, bu nesnelerin amacına dair daha fazla ipucu vermedi. olarak nasıl kullanıldıklarını görmek kesinlikle imkansızdı. *atl-atl'ler*, ya da rehber kitapların çoğunun belirttiği gibi mızrak atanlar.

Shawn Montgomery daha sonra Zecharia Sitchin'in bir kitabında Tula ile ilgili bir pasaja dikkatimi çekti. *Kayıp Diyarlar* (1990),¹⁶ onun dördüncü cildi *Dünya Günlükleri* diziler. Saygın bilim adamları arasında, Sitchin'in adı akla gelebilecek bir isim değil, çünkü çoğu zaman dünyanın bir zamanlar uzaydan gelen ziyaretçiler tarafından kolonize edildiğine inanan biri olarak Erich von Däniken ile ilişkilendirilir. Ancak Sitchin, Däniken'den önemli bir noktada farklıdır: onun bursunun sağlamlığı. Teorilerini savunulabilir bulsak da bulmasak da, o sonsuz bir

bilgi madeni. Ve *Kayıp Diyarlar* Tollan'ın heykellerini tartışır ve pilastrlardan birinin, sırt çantasına benzeyen parçalı bir takım elbise giyen bir adama ait tuhaf bir oymaya sahip olduğuna dikkat çeker. Elinde aynı aleti tutuyor – kılıfında tabancaya benzeyen – ve onu önündeki kayaya doğrultuyor; 'tabanca'nın namlusundan yükselen bir alev çıkıyor. Sitchin, 'bir taşla şekil vermek için alev püskürtücü olarak kullandığını' söylüyor.

Sitchin'in teorilerini çok abartılı bularak reddetsek de etmesek de, Tollan'ın tanrıları tarafından tutulan garip nesnelerin, alevin kavisli dillerinin fışkırdığı araçlar olduğu ve Brown's Gas'ın bu amaç için kullanılmış olabileceği gerçeği değişmeden kalır. Görünüşe göre Toltekler ya bir teknolojiye sahip olmalı ya da en azından onu tanrılarına atfetmek için yeterince bilgi sahibi olmalılar. Dünya mitolojisindeki çoğu tanrı yıldırım fırlatabilir, ancak ellerinde bir tür alev püskürten kaynak meşalesi tutarken tasvir edilmemiştir.

Sitchin'in Tollan hakkında başka ilginç gözlemleri var. Piramit 1940'larda Teotihuacan'ı da kazmış olan arkeolog Jorge Acosta tarafından tekrar kazıldı. Piramidin içinde, dev 'ayakları' 1880'de Charnay tarafından bulunan 16 metrelik 'Atlantisliler'in bulunduğu derin bir hendek bulan kişi Acosta'ydı. Ayrıca bir zamanlar çatının köşelerinde duran dört sütun vardı.

Sabah Yıldızı Tapınağı'nın altında daha eski bir piramit yatıyordu. Alan, henüz keşfedilmemiş olan iç odaların ve geçitlerin kalıntılarını ve yaklaşık 18 inç çapında, birbirine geçen bölümlerden yapılmış oyulmuş bir taş boruyu içeriyordu. Piramidin duvarlarıyla aynı açıda yerleştirildi ve tüm yüksekliği boyunca uzanıyordu.

Acosta, bunun suyu boşaltmak için tasarlandığını varsaymıştı, ancak Sitchin'in sorduğu gibi, kil bir boru da aynı şekilde iş görürken neden ayrıntılı bir taş boru oydu? Taş boru açıkça piramidin yapısının bir parçasıydı ve belirli bir amacı vardı. Sitchin şöyle diyor: 'Bitkideki çok odalı ve çok katlı binaların kalıntıları, bazı

endüstriyel işleme ve ayrıca antik çağda Tula nehrinden gelen suyun bu binalar tarafından akması için kanalize edilmiş olması, Teotihuacan'da olduğu gibi bu bölgede de çok erken bir tarihte bir tür arıtma ve arıtma işleminin gerçekleşmiş olma olasılığını artırmaktadır. dönem.' Bu tür gözlemler, kaçınılmaz olarak, John Dolphin ve Lord Rennell'in Libya Çölü camının bazı endüstriyel süreçlerin bir yan ürünü olma olasılığı hakkındaki spekülasyonlarını hatırlatıyor. Sitchin daha da ileri gidiyor: 'Gizemli alet taşları oymak için değil, cevherleri için taşları kırmak için bir araç mıydı? Başka bir deyişle, sofistike bir madencilik aracı mıydı? Maden altın mı aranıyordu?'

Sitchin, uzay ziyaretçilerinin bilimsel amaçlar için ihtiyaç duydukları en önemli altın olan değerli mineraller için toprak çıkarmak istediğini savunuyor. Antik madenleri araştırmak için arkeologları görevlendiren Anglo-Amerikan Şirketi'nin, "madencilik teknolojisinin Güney Afrika'da kullanıldığına" dair raporlarını aktarıyor. *100.000'den sonraki dönemin büyük bölümündem.* Peru ve Meksika'da akarsularda gezinerek altın elde edilmesine rağmen, bu ülkelerin "bunun hiçbir şekilde muazzam hazinelerini açıklayamayacağını" belirtiyor. İspanyol bir tarihçiden, İspanyolların yalnızca İnkalardan yılda 6 milyon ons altın ve 20 milyon ons gümüş çıkardıklarını aktarıyor. Yull Brown gibi o da, cevherden değerli metalleri çıkarmak için çok daha etkili yöntemlere sahip olduklarına inanıyor.

Sabah Yıldızı Tapınağı'nın çatısını tutan dört 'Atlantisli'nin, Horus'un dört oğlunun gökyüzünü dört ana noktada tuttuğuna dair eski Mısır inancını akla getirdiğine dikkat çekerek devam etti. Aynı dört tanrı, hiyerogliflerde bir tür basamaklı piramit olarak tasvir edilen 'Cennete Giden Merdiven'de ölen firavuna eşlik ederdi. Tollan piramidinin etrafındaki duvarları süsleyen aynı basamaklı piramit sembolü, Tolteklerden sonra gelen Aztekler için de önemli bir sembol haline geldi. Sitchin ayrıca 'tüylü yılan', Quetzalcoatl ile ölünün taşınmasına yardımcı olan Mısır kanatlı yılanı arasında bir bağlantı olduğunu öne sürüyor.

Firavun cennete. Sitchin'in temel tezlerinden biri, eski Mısır tanrıları ile Meksika tanrıları arasında yakın bir bağlantı olduğudur.

Rand'ı kontrol ettiğimde, Tula'nın daha eski Teotihuacan bölgesiyle tam olarak aynı boylamda bulunduğunu öğrendim ve kutsal yerlerin rastgele seçilmediğini, dikkatlice seçildiğini bir kez daha vurguladım.

Aynı televizyon programını yaptığımız için Mısır ve Meksika arasında olası bir bağlantıya dair başka bir ipucu daha teklif edildi. Bolivya'daki La Paz'dan Altiplano denilen uçsuz bucaksız ovayı geçerek And Dağları'ndaki antik Tiahuanaco şehrine gittik. Tiahuanaco, bir zamanlar yakındaki Titicaca Gölü'nün bir limanı olmasına rağmen, bazı jeolojik karışıklıklar zemini eğip gölün bir düzine mil uzağa taşınmasına neden olmadan önce, kutsal kalıntılar deniz seviyesinden 2,5 mil yüksekte.

Dev blokların dokuz iğne gibi dağıldığı Puma Punku (Puma Kapısı) liman bölgesinin kalıntıları dışında, şimdi büyük limandan çok az kalıntı; birinde elmas uçlu bir testereyle yapılmış gibi görünen bir bıçakla kesilmiş uzun bir kesik var.

Birkaç yüz metre ötede Kalasasaya adı verilen büyük bir tapınak muhafazasının kalıntıları var. Kuzey-batı köşesinde, minyatür bir Zafer Takı gibi görünen Güneş Geçidi Tiahuanaco'nun en ünlü özelliği duruyor. Geçidin lentosu merkezinde 'kapıya' inen bir çatlak var, ancak yirminci yüzyıldan önce bu sadece bir çatlaktan daha fazlasıydı: Profesör Arthur Posnansky'nin klasik çalışmasındaki fotoğraflar *Tiahuanacu: Amerikan Adamının Beşiği* (1915), büyük olasılıkla dünyanın bir tür sarsılmasıyla kelimenin tam anlamıyla ikiye ayrıldığını gösteriyor.

Tiahuanaco'da dolaşırken, işçiliğin hassasiyeti beni çok etkiledi. Çoğunun ağırlığı 100 tondan fazla olan devasa taş bloklar, blokların arasına bir bıçak sokulamayacak kadar kesinlikte oyulmuştur. Puma Punku'da olduğu gibi blokların ayrıldığı yerlerde, genellikle metal kelepçelerle birleştirildikleri görülebilirdi.

Belli ki bir depremde dağılmalarını önlemek için. Aynı TV programında yer alan arkeo-astronom Profesör Neil Steede, kabaca 6 inç uzunluğundaki ve büyük harf I şeklinde olan bu kelepçelerden birini inceledi ve inşaatçıların bir tür taşınabilir demirhaneye - mikroskobik incelemeye sahip olmaları gerektiğini belirtti. metalin sıcakken yerine döküldüğünü göstermiştir. Böyle bir portatif demirhaneden hiçbir iz bulunamadı ve açık ateş, bu kelepçeler için metali eritecek kadar sıcak olmazdı. Ayrıca, Altiplano'da yakıt sağlamak için birkaç ağaç var.

Shawn Montgomery'nin Brown's Gas alevinin saniyeler içinde bir erimiş metal havuzu oluşturması bana Tiahuanaco'nun metal kelepçelerini hatırlattı. Rand ve Shawn, tartışmalarının başlarında, Steede'nin önerdiği gibi "taşınabilir bir demir ocağında" mı yoksa daha çok Tula'daki sütun üzerinde görülen "fön makinesine" benzer bir aygıtla mı eritildiklerini merak etmişlerdi.

Programın bir sonraki sekansı beni Mısır'a, Giza sahasına götürdü. Menkaura piramidinden elli metre uzakta, tam olarak oyulmuş bloklardan oluşan bir duvarı incelerken ve Mısır'da bu tür blokların metal kısaçlarla birleştiğine dikkat çekerken filme alındım. Graham Hancock'un belirttiği gibi, Kamboçya'da Angkor Wat'ta da bulunurlar.

Tiahuanaco'nun Tula ile aynı soruları gündeme getiren bir özelliği daha var: Akapana olarak bilinen bir piramit, bir zamanlar yedi teraslı ve düz bir tepesi olan geniş bir basamaklı piramitti ve daha çok bir endüstriyel komplekse veya belki de modernist bir binaya benziyordu. Bir zamanlar tapınak alanına hakimdi, ancak düz kaplama taşlarının yüzde 90'ı inşaatçılar tarafından yıllar içinde kaldırıldı, böylece geriye kalanlar ilk bakışta doğal bir tepe gibi görünüyor. Tepeye tırmanan biri, içinde bir tür göl olduğunu görür.

Ama bir tepe değildi. İçeride, Tollan piramidinde olduğu gibi, Bolivyalı bir arkeolog Oswaldo Rivera'nın 'Kral Odası' olarak tanımladığı tüneller ve amacı bilinmeyen bir oda var. Eklemler taşı kanallar su taşımış,

ve etrafı bir hendekle çevriliydi. Piramidin tepesine düşecek olan büyük miktardaki su, şimdi bir göle benzeyen merkezi avluya, ardından da muhtemelen ilk terasın dört bir yanından geçen bir drenaj sistemine akarak, dışarı çıkmasına izin verildi. açık, sonra tekrar içeriye, sonra dışarı, hendeğe kadar devam etti. Üst kısım, 'gölün' suyuna benzeyen yeşil çakıllarla kaplıydı. Bütün bina bir su anıtıydı. Sitchin'in Tula ve 'biraz endüstriyel işlemeyi öneren bitişik çok odalı ve çok katlı binaların kalıntıları' hakkındaki sözlerini hatırlatıyoruz. . . Teotihuacan'da olduğu gibi bu bölgede de çok erken bir dönemde bir tür arınma ve arıtma işleminin gerçekleşmiş olabileceği ihtimalini artırıyor.

Akapana piramidinin tepesinde durup güneye Quimsachata Dağları'na ve ardından etrafımı saran uçsuz bucaksız ovaya bakarken, kendimi Tiahuanaco'nun refahının zirvesindeyken buranın nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışırken buldum. Liman alanı ve bazıları yaklaşık 200 ton ağırlığında devasa bloklardan inşa edilmiş binaları olan büyük bir şehir hayal etmek zordu. Onları buraya nasıl getirdiler? Ve bu oldukça ıslak ovanın ortasında bir şehir ne yapıyordu? Sonra ne olmuştu? Görünüşe göre büyük bir felaket burayı bu çorak ovaya çevirmişti. Ve ne zaman olmuştu? Kalasasaya'nın karşısındaki müzeye ve Alan L. Kolata'nın kitabına göre *Tiwanaku*¹⁷(şehrin adının yazılışı değişir), Tiahuanaco güçlendireklam100, etrafında zirveye ulaştıireklam500, daha sonra yaklaşık olarak sabit düşüşe geçtireklam1000. Güneş Geçidi'ni ikiye bölen ve limanın devasa taşlarını her yere fırlatan muazzam afet neydi? Belli ki yerel bir depremten daha fazlasıydı, ancak 500 civarında böyle bir felaketin kaydı yok.reklam.

Yirminci yüzyılın başlarında, hayatını harabeleri incelemekle geçiren Profesör Arthur Posnansky, Tiahuanaco'nun yaklaşık 15.000 civarında kurulduğu sonucuna vardı.M.Ö. Onun muhakemesi

yaz ve kış gündönümlerini işaretleyen muhafazadaki iki gözlem noktasına dayanıyordu. Şu anda, iki tropik, ekvatorun her iki tarafında 23 derece, 30 dakika bulunur, ancak Kalasasaya inşa edildiğinde, tropikler ekvatora biraz daha yakındı - tam olarak, 23 derece, 8 dakika ve 48 saniyede . Tropiklerin genişliğindeki bu değişiklik, ekliptiğin eğikliği olarak bilinen dünyanın hafif yuvarlanma hareketinden kaynaklanır ve Posnansky'nin Kalasasaya'nın ne zaman inşa edildiğini hesaplamasını sağladı.

Posnansky'nin binlerce yıl çok erken olduğunu düşünen bilim adamları, 1927 ile 1930 arasında, Potsdam'dan Dr. Akademik öfke onları rakamlarını aşağı doğru revize etmeye yöneltti ve sonunda Tiahuanaco'nun 9.300'den kalma olabileceğini öne sürdüler.M.Ö, ancak bu bile arkeologları ve tarihçileri 9.000 yıl çok erken olarak etkiledi. Bu görüş, gördüğümüz gibi, bugün hakimdir.

Yine de tamamen değil. Tiahuanaco'yu uzun yıllar inceleyen arkeolog Profesör Neil Steede, kutsal şehrin yaklaşık 12.000 yıl önce inşa edildiği sonucuna vardı.* Ve daha da şaşırtıcı bir şekilde, Bolivya Ulusal Arkeoloji Enstitüsü'nün direktörü Dr. Tiahuanaco yirmi bir yıldır, adlı bir televizyon programında *İnsanın Gizemli Kökenleri*,

18

1996'da yapılan Rivera, Steede'nin tahminine katılmadığı için kayıtlara geçmişti. Kendi görüşü, Tiahuanaco'nun inşaatçılarının küçük bir hata yaptıklarıydı - sonuçta, sadece 21 saniyelik bir dereceden bahsediyoruz. Steede kesinlikle karşı çıktı; Tiahuanaco'nun kurucuları kadar titiz inşaatçıların böyle küçük bir hata bile yapmayacaklarını hissetti.

1996 yılının geri kalanında Rivera gözlem yapmaya devam etti.

---

* Posnansky'nin metodolojisini kullanan ancak daha iyi araçlarla donanmış olan Steede, daha güvenilir bir tarih belirledi.

Kalასasaya'nın diğєr ucundan ölçümlerin alınmasını içєren Tiahuanaco üzerinde gün batımları. Hesapları sonunda onu Steede'in haklı olduğuna ikna etti - 'küçük bir hata' yoktu. Gün batımlarının ölçümleri, gün doğumlarıyla tam olarak aynı okumayı verdi. Rivera, Kalასasaya'nın yaklaşık 12.000 yıl önce, Atlantis'in düştüğü zamana yakın bir yerde inşa edildiği konusunda hemfikir oldu.

Ancient Voyagers

ben

1930'larda United Fruit Company, Diquis Deltası olarak adlandırılan bölgede bir muz ekimi yapmak için Orta Amerika'daki Kosta Rika'nın güneybatısındaki ormanları temizlemeye başladı. Ormanda yollarını kesen ve yakan işçiler, topraktan çıkan devasa taş yarım küreler bulmaya başladılar ve bazı zorlu kazılar, granitten yapılmış olmaları dışında dev plaj topları gibi küreler olduklarını ortaya çıkardı. En büyüğü 9 feet çapındaydı, en küçüğü bir tenis topunun boyutundaydı. Görünüşe göre küreler bir zamanlar çeşitli dini yerlerin bir parçasını oluşturuyordu: höyüklerin üzerinde desteklenmişlerdi ve steller ve heykellerle çevriliydiler. Şaşırtıcı olan, kusursuz işçilikti; çoğu tam küreydi ve yüzeyleri kağıt kadar pürüzsüzdü.

Dev taş toplar kesinlikle bir tuhaflık olsa da, onlarla ilgili bir şey merakı çabucak tüketiyor. Kosta Rika'nın büyük şehirleri olan San Jose ve Limon'un daha zengin sakinlerinden bazıları onları ön bahçelerine taşıdı ve bu süreçte en büyüğünün 20 ton ağırlığında olduğunu öğrendi. Bir kaç

arkeologlar onlara baktılar, başlarını salladılar ve muhtemelen ya güneşi ya da ayı ya da belki her ikisini de temsil ettiklerini düşündüler ve dikkatlerini başka yere çevirdiler.

Yaklaşık on yıl sonra, Samuel K. Lothrop adlı Amerikalı bir arkeolog, karısıyla Diquis bölgesinde kısa bir tatil geçirirken Palmar Sur'da bir çimenlikte toplardan birini gördü; yüzlerce olduğu ve ne oldukları hakkında kimsenin bir fikri olmadığı söylendi. İşte çözmeye değer bir bulmacaydı. Lothrop'un boş zamanı olduğu için - haydutlar şu anki Cortega çanak çömleklerini kazmaya devam etmeyi zorlaştırıyordu - bu ilgi çekici soruna biraz zaman ayırmaya karar verdi.

Pürüzsüz bir taş topun ipuçlarından yoksun olduğu için çok az ilerleme kaydetti, ancak en azından topların bazılarının yerinde bırakıldığı yeri ziyaret etti ve genellikle bir üçgen şeklinde üçlüler halinde bulunduklarına dikkat çekti. . Diğerleri, kırk beş küreden oluşan düz çizgiler halinde meydana geldi. Ancak üçgenler garip bir şekilde düzensizdi ve genellikle farklı boyutlardaki toplardan yapılmıştı, bu da düzenlemelerinde özel bir amaç, anlaşılması imkansız kalan bazı gizli kodlar önerdi. Lothrop, Harvard'daki Peabody Enstitüsü'nün himayesinde yayınlanan taş topar üzerine bir makale yazdı ve daha az aşılmaz gizemlere geri döndü. Başka hiçbir arkeolog konuyu takip etmedi, çünkü Lothrop kısa makalesinde konuyu tüketmiş görünüyordu.

Otuz yıl geçti ve taş küreler unutulmuş gibiydi. Daha sonra, 1981'de, Kosta Rika Üniversitesi'nde genç bir Mimarlık Profesörü olan Ivar Zapp, gizeme yeni bir yaklaşım gördüğünü düşündü. İlhamı, adı 'ley çizgileri' ile ilişkilendirilen bir İngiliz bilim adamı olan John Michell'in çalışmasından geldi - İngiliz kırsalında kanallar gibi akan uzun, düz yollar. Zapp, Diquis Deltası'ndaki uzun, düz taş küre çizgilerini hatırladı ve spekülasyon yapmaya başladı. . .1

Ley çizgileri 1921'de atına binen Alfred Watkins adlı bir İngiliz işadamı tarafından 'keşfedildi'.

Herefordshire'daki Bredwardine yakınlarındaki tepelerde, antik patikaların kilometrelerce düz bir ok gibi, genellikle tepelere doğru koştuğunu fark ettiğinde. Birdenbire, İngiltere'nin bu "eski düz yollardan" yüzlercesiyle kesiştiği izlenimini verdi. Onlara 'ley' veya 'leas' adını verdi ve bunların Britanya'nın en eski sakinleri tarafından kullanılan eski ticaret yolları olduğu sonucuna vardı.²

John Michell 1960'ların ortalarında soruna yaklaştığında, bunun nedeni büyük ölçüde, Kenneth Arnold adlı bir işadınının Mount yakınlarında muazzam bir hızla uçan bir oluşumu gördüğünden beri heyecan yaratan uçan dairelerin gizeminden etkilenmiş olmasıydı. 1947'de Washington Eyaletinde Rainier. Daha sonra binlerce kişi görüldü.

Michell, pek çok uçan dairenin, havadan açıkça yerden daha kolay görülen ley hatlarına yakın ve özellikle birkaç ley'nin kesişme noktalarında görüldüğüne dikkat çekti. Çinlilerin benzer hatlara sahip olduğunu öğrenmek *akciğer mei*, veya 'gök ve yerin sihirli enerjilerini' kanalize etmek için tasarlanmış ejderha yolları, Michell ley çizgilerinin bir miktar 'dünya kuvveti' akımını işaretleyebileceğini düşündü. Örneğin, radyestezistlerin ley hatlarının radyestezi çubuklarının veya sarkaçlarının tepkisiyle tespit edebildiğini öğrendi ve ley hatlarının genellikle mezar höyükleri, eski kiliseler ve Stonehenge gibi eski anıtlar gibi 'kutsal' yerlerden geçtiğini kaydetti.

Ivar Zapp, Diquis Deltası'ndaki taş topların, Stonehenge'deki megalitlerle - ya da daha doğrusu Büyük Piramidin devasa taşlarıyla - aynı sorulardan bazılarını ortaya çıkardığını görebiliyordu. Nasıl bu kadar mükemmel oyulmuşlardı? Nasıl taşındılar? Bazıları Kosta Rika sahili boyunca yüksek dağlarda bile bulundu ve büyük bir adam ekibinin onları yokuş yukarı yuvarladığını hayal etmek bile imkansızdı - çok zor ve tehlikeli olurdu.

Zapp, kürelerin gizemini anlamaya çalışmak için bir grup öğrenciyi Diquis Deltası'na götürdü. Şaşırdılar ama

bir ışık parıltısı görmeye başladı. Lothrop, orijinal taşların birçoğunun müzelere ve ön bahçelere taşınmadan önce neye benzediğine dair diyagramlar bırakmıştı ve Zapp, iki grubun doğrudan manyetik Kuzey Kutbu'nu işaret eden düz bir çizginin her iki tarafında da düzenlenmiş gibi göründüğünü kaydetti. Bu durumda, üçgenlerin diğer kenarlarının dünyadaki noktalara yönlendirilmiş olması mümkün mü diye merak etti.

Bu teoriyi bir harita üzerinde, çizgileri bir cetvelle genişleterek denediğinde, sonuç hayal kırıklığı oldu. Çizgiler özellikle hiçbir şeyi göstermiyor gibiydi, ancak bu, bir haritanın dünyanın kavisli yüzeyinin düz bir izdüşümü olduğu gerçeğiyle açıklanabilirdi. Zapp, bu sefer bir mezura ve bir küre ile tekrar denedi. Kürelerin bulunduğu Palmar Sur'dan yansıtılan bir hat, doğruca Cocos Adası'ndan, ardından Galapagos Adaları'ndan ve ardından Paskalya Adası'na gitti. Kosta Rika'nın dev topraklarından daha küçük olmalarına rağmen benzer kürelerin Paskalya Adası'nda keşfedildiğini hatırladı.

Palmar Sur'dan Paskalya Adası'na uzanan bu 'görüş hattına' daha yakından baktığında, hattın aslında Paskalya Adası'nı 42 mil ıskaladığını gördü. Sonra Polinezyalı denizcilerin dalgaları ve bulutları inceleyerek 70 mil ötedeki bir adanın varlığını tespit edebildiklerini, çünkü her ikisinin de karadan rahatsız olduğunu hatırladı; denizciler ayrıca sumru ve baş salyangozu gibi karada yaşayan kuşların varlığına da dikkat çekerler. Paskalya Adası'nı sadece 42 mil ıskalayan diğer iki adadan geçen 7.000 mil uzunluğundaki bir görüş hattı isabet olarak kabul edilecektir.

Diğer görüş hatlarını incelerken gözlemleri onaylandı. Aynı üçgenin diğer tarafı Atlantik boyunca uzanıyor ve Cebelitarık Boğazı'na çıkıyordu. Başka bir grup taşta, hat Büyük Piramit'e çıkıyordu. Ve bir diğerinde, sadece güney İngiltere'yi işaret etmekle kalmadı, aynı zamanda Stonehenge'den geçti. Bu pek şans sayılmaz.

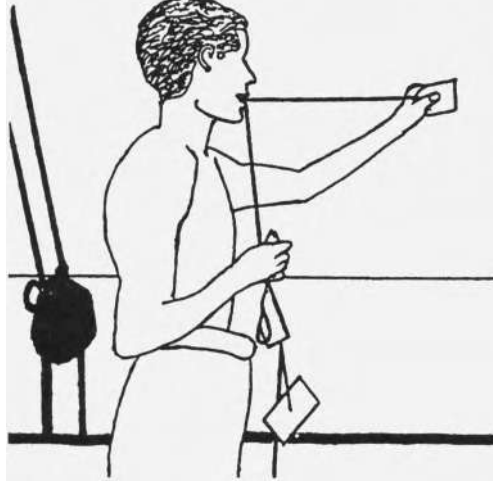
Görünüşe göre Ivar Zapp, Kosta Rika'nın taş topraklarının amacını keşfetmişti: onlar seyir yardımcılarıydı. O

neden bazılarının düz bir çizgide olduğunu ve bazılarının denize bakan dağlarda olduğunu ve ayrıca neden daha fazla taş topun Pasifik'e bakan Kosta Rika'nın güney kıyısındaki Cano adasında bulunduğunu açıkladı.

Lothrop ayrıca topların genellikle yerel mezarlıklarla bağlantılı olarak bulunduğunu ve bunun ölümlere bir tür saygı olabileceği yönündeki spekülasyonlara yol açtığını, ancak bu tür yerlerde yön işaretlerinin bulunmasının mantıklı olduğunu belirtti. ölü denizcilerin ruhlarından rehberlik umardı.

Kürelerin ne zaman oyulduğu sorusu tartışma konusu olmaya devam ediyor. Diquis Deltası'ndaki arkeolojik buluntular 12.000'den kalma M.Ö.lere tarihlenmektedir. Bazı arkeologlar taş topları birkaç yüzyıl arasındaki en yakın döneme tarihlendirir. M.Ö. 500. Arkeologlar muhafazakar olma eğilimindedir ve yeni bir bulguyla çıkarken aşırı dikkatli olmak, akademik camianın ayık ve saygın bir üyesi olduğunuzu göstermenin bir yoludur ve çılgın sonuçlara sıçrama olasılığı yoktur. Bu bir hata olabilir. 1920'lerde, Mezo-Amerikalı arkeolog Matthew W. Stirling, Meksika'daki Tres Zapotes'te devasa bir zenci kafası bulunduğunda, onu oymuş olan Olmec kültürünün 600 kadar erken tarihlenebileceğini öne sürdü. M.Ö. ve akademik meslektaşlarından alay yuhalamaları ile karşılandı. Stirling, aslında, fazla muhafazakar ve Zapotec kültürünün artık 1.200'den kalma olduğu biliniyor. M.Ö. SöDev taş topların Hapgood'un 7.000 denizcilik medeniyetinin bir başka kanıtı olması da mümkündür. M.Ö.

Zapp Hapgood's'u biliyordu *Antik Deniz Krallarının Haritaları*, ve hipotezinin tamamen farkındaydı. Humberto Carro adlı bir öğrenci, Denizci Sinbad'ın hikayesinin *Arap Geceleri* Her iki ucunda tahta kareler bulunan, düğümler çeşitli limanların enlemlerini temsil eden uzun, düğümlü bir kordon olan kamal adı verilen bir direksiyon cihazının tarifine sahipti. Arap denizci dışlarının arasında belli bir düğümü tutar ve geminin konumunu belirlemek için ipi Kutup Yıldızına doğrulturdu.

Kamal, uzun, düğümlü bir ipten oluşan bir direksiyon cihazı her iki ucunda ahşap kareler ile.

Zapp bu düğümlü ipi daha önce Lothrop'un bir grup taş topun yanında bulduğu küçük bir figürde görmüştü. Her iki elinde de ipin uçlarını tutuyordu ve merkezi ağzındaydı ve bir V şekli oluşturuyordu. Zapp, Peru'daki İnka öncesi mezar alanlarındaki çanak çömlek tasarımlarından Hindistan'daki İndus Vadisi'ndeki tasvirlerle kadar dünyanın her yerinden benzer figürler görmüştü.

Kosta Rika, her iki tarafında iki geniş okyanus bulunan Orta Amerika'nın en dar bölgelerinden birinde yer aldığından, elbette bir denizci kültürüdür. Humberto Carro, Thor Heyerdahl'ın balsa sallarını rüzgara ve akıntıya karşı yelken açma tekniklerini açıklayan bir makalesi olan başka bir ilginç kanıt buldu. Omurga icat edilmeden binlerce yıl önce, Perulular salma görevi gören ve salmalarını sağlayan çıkarılabilir orta tahtalar kullandılar. On altıncı yüzyılda Francisco Pizarro, Peru kıyılarında bu tür sallardan oluşan bir filoyla karşılaşmıştı. Muazzam büyüklükteydiler ve rüzgara ve akıntıya karşı onlara doğru ilerliyorlardı. Pizarro, bu salları üzerinde Güney Amerika'nın tüm kıyılarında yolculuk yaptıklarını öğrendi. Heyerdahl, hatırlıyoruz, benzer bir

sal denilen *Kon-Tiki* eski denizcilerin Pasifik'i geçmiş olabileceklerini kanıtlamak; daha sonra Mısır'dan Amerika'ya Atlantik'i geçerek bu noktayı pekiştirdi.

Kristof Kolomb 1502'de Atlantik'teki dördüncü yolculuğunda Kosta Rika'ya indiğinde, kaşifler yerliler tarafından büyük saygıyla karşılandı ve iki saatlik bir yürüyüşle önemli bir kişinin mezarına götürüldü. Bir gemi. Görünüşe göre Kosta Rika'nın yerlileri, İspanya'dan gelen bu büyük denizcileri kendi ünlü denizcilerinden biriyle tanıstırıyor gibiydi. Ölü adamın üzerine serildiği taş lapidalar ya da cenaze levhaları, Peru balsa sallarının orta panolarına benziyordu ve rahipler ve krallar gibi görünen diğer figürler aynı orta panolara, taşlara yerleştirilmişti. hayatlarında bu kadar önemli bir rol oynayan panoların kopyaları.

İlkel denizciler bu kadar büyük mesafeler kat etmiş olabilir mi? Heyerdahl bunu kanıtlamış görünüyordu ama yola çıktığında Paskalya Adası'nın orada olduğunu biliyordu. Orta Amerikalı denizciler – diyelim ki – 5.000M.övarlığından bile haberdar mıydınız? Yapsalar bile, uçsuz bucaksız ve boş Pasifik Okyanusu'na bir balsa salı göndermeye cesaret edebilirler miydi?

Zapp, sorusunu yanıtlayan bir kitap buldu: *Biz, Navigatörler* 1972'de yayınlanan David Lewis tarafından,⁴Lewis'in, Pasifik'in her yerinde, 13.000 deniz milinin üzerinde yerli teknelerde yerli adalılarla yelken açmayı tanımladığı yer. Adalılar, atalarından öğrendikleri okyanus bilgisini kullandılar. Lewis ayrıca Pasifik boyunca 'gözetleme taşları' tanımladı - Tonga ve Gilbert Adaları'ndaki nişan taşlarını şahsen gördü. Kosta Rika'nın taş toptarından farklı olarak, bunlar yassı mercan levhalarıydı (bol mercanlı adalardan bekleyebileceğiniz gibi) ve Lewis'in 'adaların yataklarını gösterme' amaçlı olduğunu söylediği üçlü gruplar halinde de yerleştirildiler. . Taşların başka bir kullanımı daha vardı. Her ailenin en büyük çocuğuna yıldız kalıplarını öğrenmek için onları kullanmaları öğretildi. Yılın çeşitli zamanlarında 'taşlar' ile hizalanan çeşitli yıldızları ezbere öğrendiler ve yapmaya devam ettiler.

Bunu bir ömür boyu, bilgiyi kendi çocuklarına aktararak. Navigasyon, bu denizci halklara yol atlası okumanın modern bir sürücüye yaptığı kadar doğal geldi.

Zapp, Mezo-Amerikan, Polinezya ve Yunan astronomisi arasındaki benzerliklere dikkat çekti. Zapp, 'atl'nin Yunanca bir hece olmadığını, Orta Amerika'nın Maya ve Nahuatl dillerinden geldiğini ve 'su' anlamına geldiğini biliyordu. Atlahuac, Azteklerin bir göl üzerine inşa ettiği ve şimdi Mexico City olarak adlandırılan şehir olan Tenochtitlan'ın koruyucu tanrısıydı. Platon'un batık uygarlığına Atlantis adı verildi ve ana şehri, Orta Amerika'nın bazı antik kentleri gibi dairesel ve kanallarla çevriliydi. Atlantis'in aslında Amerika olması mümkün müydü? Bu, Ivar Zapp ve ortak yazarı George Erikson'ın kitaplarında sundukları şaşırtıcı argümandır. *Amerika'da Atlantis* (1998).⁵

Atlantis'in konumu hakkında birçok teori olduğuna dikkat çekiyorlar: Akdeniz'de, Kuzey Denizi'nde, Atlantik'te Kanarya Adaları yakınında ve Antarktika'da. İkincisinin, bu adaylar arasında en muhtemel olanı olduğunu, çünkü diğerlerinin Platon'un tanımına sığmayacak kadar küçük olduğunu öne sürüyorlar. Ama burası Antarktika olamaz, diye ısrar ediyorlar, çünkü Platon Atlantis'i "güneşin gözdesi" - yarı tropikal - olarak tanımladı ve bu Antarktika'ya pek uymuyor. (Hapgood'un Antarktika'nın bir zamanlar çok daha kuzeyde olduğu hipotezini hesaba katmamışlardı.)

Zapp ve Erikson ayrıca Atlantis felaketine, 10.513'te Karayipler'e inen yaklaşık 5 mil çapında bir kuyruklu yıldız veya asteroidin neden olduğuna inanıyor. M.öve "Atlantis'lerinin" kalbi olan Orta Amerika'yı okyanustan okyanusa gürleyen büyük bir gelgit dalgası gönderdi ve ardında halkların felaket anılarını bıraktı. (İçinde *Uriel'in Makinesi*, Robert Lomas ve Christopher Knight, Utah'ın uçsuz bucaksız tuz ovalarının ve Salt Lake City'nin adını aldığı gölün deniz tuzundan oluştuğuna dikkat çekiyorlar ve bu da muhtemelen 3 mil yüksekliğindeki Pasifik'ten gelen muazzam bir gelgit dalgasının sorumlu olduğunu gösteriyor. .)⁶

Yirminci yüzyılın başında, Amerikalı arkeologlar, Amerika'da o zamanlar hiç insan olmadığı gerekçesiyle halk anıları fikrini reddederlerdi.

o zaman. Ulusal Müze'den en etkili antropolog Ales Hrdlicka, insanın Amerika'ya yaklaşık 3.000 civarında geldiğine tamamen ikna olmuştu.M.Ö. Avcıların bir zamanlar Rusya ile Alaska arasında bulunan ve Bering Boğazı'nı geçen kara köprüsünden geçtikleri genel fikri, hala modern antropolojinin ana teorisidir, ancak Zapp'a göre modern jeolojik araştırmalar, 'Beringia'nın bir çöl olduğunu ortaya çıkarmıştır. bitki örtüsü. Aynı zamanda 600 mil genişliğinde olduğundan, Asyalı avcılarının eşit derecede çorak bir Alaska'ya ulaşmak için onu geçmeye karar verdiğini varsaymak için olası bir neden yoktur.

1927'de New Mexico'da, kaburgalarının arasına bir mızrak ucu yerleştirilmiş uzun saçlı bir bizonun iskeleti bulundu. 10.000 yıldan daha uzun bir süre önce bu bizonların soyu tükendiği için, Hrdlicka'nın teorisi sorgulandı. 1932'de arkeologlar, New Mexico'daki Clovis yakınlarındaki mamut kemiklerine yerleştirilmiş daha fazla mızrak ucu buldular, bundan sonra 'Clovis adamı' Amerika'daki ilk insan olarak kabul edildi ve yaklaşık 10.000 yıl öncesine tarihlendi.M.Ö.7

Amerika ve Uzak Doğu uygarlıkları arasındaki temasa dair muazzam miktarda kanıt var. Anıtsal eserin yazarı Joseph Needham *Çin'de Bilim ve Medeniyet*,⁸ 1947'de Mexico City'ye yaptığı bir ziyareti anlatırken, 'yüksek Orta Amerika uygarlıklarının birçok özelliği ile Doğu ve Güneydoğu Asya'nıninkiler arasındaki bariz benzerliklere' dikkat çekti. Daha sonra piramitler, çift başlı yılanlar, tüylerden yapılmış elbiseler ve ölülerin ağızına yerleştirilen yeşim boncuklar dahil olmak üzere iki düzine kadar belirli benzerlik noktası sundu. Needham, Asyalıların yedinci yüzyıldan itibaren Amerika'ya yaptıkları ziyaretlerle ilgili dağ kadar kanıtı biriktirdiğini iddia ediyor.M.Ö.Kanada'daki Royal British Columbia Müzesi'nin küratörü Grant Keddie, Asyalıların 5000 yıl önce Kuzey Pasifik çevresinde ticaret merkezleri kurduklarına inanıyor.⁹

1960'ların başında, amatör bir arkeolog olan Ekvadorlu bir işadamı olan Emilio Estrada, Japon arkeolojisi üzerine bir kitap okudu ve benzerliklerden etkilendi.

Jomon dönemine ait Japon çanak çömlekleri arasında (yaklaşık 3.000 M.Ö) ve Ekvador kıyısında Valdivia yakınlarında çıkardığı antik çanak çömlek parçaları. Gözlemini Smithsonian Enstitüsü'nden Betty Meggars'a aktardı, ancak o etkilenmedi - ta ki 1963'te Japonya'ya gidip Kyushu adasında bulunan 5.000 yıllık Japon çanak çömleklerini görene kadar. Tasarım benzerliklerinin tesadüf olamayacağına ikna oldu.

Kendi açıklaması, Kyushu'dan bir balıkçı teknesinin bir tayfun tarafından Ekvador'a uçtuğu ve Japonların yerli Kızılderililere seramik yapmayı öğrettiği idi. Çoğu arkeolog, balıkçıların 8.000 milden daha uzun bir yolculukta açıktan öleceği gerekçesiyle teorisini reddettiği için üzgündü. Arkeologlar elbette haklıydılar - seyyahların gemide, muhtemelen Kolomb'un Atlantik'i geçmek için ihtiyaç duyduğundan daha fazla malzemeye ihtiyacı olacaktı. Böyle bir yolculuğun tesadüfen yapılmış olması olası değildir. Yine de Ivar Zapp'ın Kosta Rikalı denizcileri bunu başarabilirdi.

Asya kültürünün Amerika'ya yayılmasının en dikkat çekici savunucularından biri, emekli olmadan önce Calgary Üniversitesi'nde öğretim üyesi olan bir arkeolog olan David Kelley'dir. Kelley, -gördüğümüz gibi- takvimlerinin inanılmaz kesinliği nedeniyle hâlâ saygı gören bir Maya uzmanıdır.

Genel kullanımdaki ilk takvim ayın kendisiydi. 1962'de Peabody Müzesi'nden Alexander Marshack adlı bir bilgin, yaklaşık 35.000 yıllık bir kemiği büyüteç altında inceledi. Atalarımız tarafından yapılmış bir dizi tuhaf işaret vardı - kemiğe bir nokta ile oyulmuş küçük delikler. Deliklerin farklı zamanlarda açılmış olması dışında dekoratif bir desene benziyordu. Marshack bilinen en eski takvime baktığını ve ayın evrelerini gösterdiğini fark etti.¹⁰

Yunanlılar, takvimlerini, dünyanın etrafında dönmesi yaklaşık 29,5 gün süren Ay'a dayandırmışlardı.

Kısa süre sonra büyük bir sorunla karşılaştılar: 12 çarpı 19,5 sadece 354 güne eşittir, bu da yılın 11,25 günü eksiktir. Bu kadar hızlı çalışan bir takvimle, Yaz Ortası Günü'nün kışın ortasına gelmesi yalnızca on altı yıl sürdü. Ünlü tarafından ekimini düzenlemeye çalışan herhangi bir Yunan çiftçi *İşler ve Günler* 800 civarında yaşayan çiftçi-şair Hesiod'un M.Ö., yakında kendini umutsuzca kafası karışmış bulacaktı.

Sümerler bile sorunu çözememişlerdi. Günü 24 saate, saati 60 dakikaya bölmelerine rağmen yılı tam olarak tutturamadılar. Her kameri aya yarım gün ekleyerek onu 30 gün yaparak yılı 360 güne çıkardılar.

Küçük bir kasabada ya da köyde yaşayan ortalama bir insan için bir yıldaki gün sayısı gerçekten önemli değildi. Mevsimler, siz saysanız da saymasanız da gelip geçti, bu yüzden birkaç gün geçmiş bir takvim gerçek bir fark yaratmadı.

Osiris, Isis, Horus, Nephtys ve Set'in doğum günleri olduğu varsayılan beş günü ekleyerek yılın gerçek uzunluğunu ölçmeye nihayet yaklaşanlar eski Mısırlılar oldu. Bazı bilim adamları, Nil'in her yıl aynı zamanda taşan bir takvim görevi gördüğüne inanıyor, ancak Mısır - gördüğümüz gibi - birkaç bin yıl öncesine kadar yeşildi. Mısırbilimci Henry Lhote'a göre, Sahra bölgesi 7.000 ile 2.000 arasında yeşildi. M.Ö11- Büyük Piramit inşa edildiğinde, çevredeki manzara muhtemelen bir savandı. Neolitik Mısırlıların Nil'in taşmasına yakından dikkat etmeleri için hiçbir sebep yoktu. Şimdi olduğu gibi ona bağımlı değillerdi. Bu çiftçiler neden bu kadar doğru bir takvim istesinler ki? Schwaller de Lubicz bunun çok daha eski bir uygarlıktan, Atlantis'ten bir miras olduğunu söylerdi.

Jülyen takvimi 365.25 gün olan Romalılardan bile daha kesin bir takvim geliştiren insanlar, yılı 365.242 gün olan Mayalardı. Neden erken Maya - sözde

Gizemli bir şekilde onları terk etmeden önce ormanda şehirler inşa eden 'klasik Maya'reklam890 – bunun kadar doğru bir takvim ister misiniz? Sezyum saatini temel alan kendi modern ölçümümüz 365.2422'dir, yalnızca 0,0002 saniye daha uzundur.

Dahası, Mayalar, şimdi matematikte temel bir gereklilik olarak kabul edilen (ne Yunanlılarda ne de Romalılarda sıfıra sahip değildi) sıfır için bir sembol icat etmişti.

Maya astronomisi, karmaşıklığı ve kesinliği bakımından da hayranlık uyandırıcıdır. Yılı güneşe göre hesaplıyoruz; Mayalar da öyle, ama aynı zamanda Venüs gezegeni ve Jüpiter-Satürn döngüleri ile de hesapladılar. Dünya yılımızın uzunluğuna gelince, onlar Mısırlıların, Yunanlıların ve hatta Romalıların çözemedikleri sorunu, farklı yıllara dayalı en az üç farklı takvime sahip olarak çözdüler: 360 günlük bir güneş yılı, onlar için 5 fazladan gün ekledi (daha önce belirtildiği gibi, tam uzunluğunu biliyor olsalar da); 354 günlük bir ay yılı; ve büyü ve ritüel amaçlar için kullanılan, her biri 20 günlük 13 aya bölünmüş 260 günlük özel bir 'kutsal' takvim olan tzolkin.

Bu üç döngü aynı anda çalıştı. Olağan yılın henüz sona erdiği tzolkin ikinci yılına girdiğinden, onların 'yüzyılları', her 52 yılda bir olmak üzere, üç küçük devrenin nihayet birbirini yakaladığı toplam bir devreydi. 'Venüs yılı' (584 gün uzunluğunda) her iki Maya yüzyılında bir (104 yıl) diğer döngüyü yakalar.

Uzun zaman dilimlerini hesaplamak için Uzun Sayım adı verilen başka bir takvim kullanıldı. Birimi, belirttiğimiz gibi 20 gündü; 360 gün (veya 18 birim) 'tun', 20 tun 'katun', 20 katun 144.000 gün olan 'baktun' ve 13 baktun 'Büyük Döngü' veya 'dünya çağı'na eşittir. sonunda her şey yıkılacak ve yeniden başlayacaktı. Mevcut dünya döngüsünün sonu yılda gerçekleşecek reklam 2012.

Maya uzmanı David Kelley, Maya takvimiyle yakından ilgili olan Aztek takvimiyle ilgilendi.

takvim (Aztekler Maya'dan birkaç yüzyıl sonra hüküm sürdüler).¹² Aztek takviminin 20 günü ile gökyüzünü takımyıldızlara karşılık gelen 28 konağa bölen eski bir Hindu ay zodyakının kiler arasında benzerlikler kaydetti. Fırtına tanrısı Rudra'nın su tanrıçası Apah'tan döngünün tam ortasında bir ay konağına hükmettiğini fark etti; Aztek takvimi, su tanrıçasından döngünün yarısında yağmur gösterdi. Ve Kelley iki burcu yan yana koyduğunda, Aztek Ölümünün Hindu ölüm tanrısı Yama'nın karşısında görüldüğünü kaydetti. Bir sonraki Aztek günü, Geyik, Hindu geyik tanrısı Prajapati'ye karşılık geldi.

Döngünün ertesi günü, sarhoş edici bir içecek olan Hindu soma'nın yanında Aztek Tavşanı görüldüğünde ilk başta daha az benzer görünüyordu - Kelley, Aztek tavşan tanrıçasının sarhoşluğu temsil ettiğini hatırlayana kadar. Ayrıca, o aynı zamanda ay tanrıçasıdır. Soma ayrıca ayı yönetir - hem Aztek hem de Hindu mitolojisinde ayda insan yerine tavşan yaşar. Ve Meksika'da birinin 'kokarca kadar sarhoş' değil, '400 tavşan kadar sarhoş' olduğunu söylüyorlar.

Kelley'nin artık Aztek zodyakının ve Hindu zodyakının aynı kaynağa sahip olduğundan ve Pasifik ötesi temas olması gerektiğinden şüphesi yoktu. Ay zodyaklarının Ortadoğu ve Uzak Doğu'daki benzerliklerini de yorumluyor ve Hindu ve Aztek zodyakları arasındaki bu bağlantı Robert Graves'i akla getiriyor. *Beyaz Tanrıça*,¹³ ana argümanı, ay tanrıçasının dininin, sonunda onun yerini alan veya en azından bastıran güneş tanrısının dininden çok daha eski olduğudur.

Kelley'nin Pasifik ötesi yolcular için daha da kesin bir kanıtı var. Amerikalı sinolog Hugh Moran'ın İbrani ve Yunan alfabelerinin Çin ay burcundan türetildiğine dair bir spekülasyon ilgisini çekti. Bu sefer bağlantı Aztek takviminden ziyade Maya takvimiyle. Yine bariz yazışmalar var. Yunanca kappa ve İbranice kaph, k harfine karşılık gelir; 'kaf'

ayrıca elin avuç içi anlamına gelir ve Kelley Maya günü Manik'in bir el olarak temsil edildiğini ve muhtemelen 'keh' olarak telaffuz edildiğini not eder. Yunan alfabesindeki aşağıdaki harf, İbranice'de topal olan lambda'dır; Maya takviminde lamat'tır (başka bir Maya dili buna lambat der, hatta lambda'ya daha yakındır). Daha sonra İbranice'de mem ve Yunanca mu'da gelir, bu yalnızca İbranice'de değil, aynı zamanda Yunanlıların onu ödünç aldığı Sami dilinde de su anlamına gelir; Maya'da bir sonraki işaret, köpekbalığı tanrısı tarafından yönetilen ve aynı zamanda Aztek gündüz suyuna karşılık gelen mulu'dur. Kelley'e bu KLM dizisi tesadüf olamayacak kadar yakın görünüyor.

Kelley, Maya takviminin Çin'e giden İpek Yolu üzerinde büyük bir Hint ticaret merkezi olan ve şu anda Pakistan'da bulunan Taxila adlı bir Hindu şehirde ortaya çıktığına inanıyor. 323 yılında Büyük İskender tarafından fethinden sonram.ÖTaxila, Çin ve Mısır kadar uzaklardan gelen bilginlerle İskenderiye gibi bir ilim merkezi haline geldi. Kelley, bu insanların Meksika'ya uzun bir yolculuğa çıktığını düşünüyor.

Kelley, Doğulu yöneticilerin tutulmalarla derinden ilgilendiklerini çünkü onların 'okült' önemi olduğunu belirtiyor: 'Gelecekteki tutulmaların haritasını çıkarmak için, Taksici bilginleri dünyanın çevresini bilmek zorundaydılar. Kolomb'un zamanının Avrupalılarından bilimsel olarak çok daha gelişmiş olan Taksiler, dünyanın bir küre olduğunu zaten biliyorlardı.' Bu yüzden Taxila bilginleri 'daha iyi astroloji yapmak' için bir keşif gezisi düzenlemiş olabilir.

John Barber, Kelley'e ilkel insan tarafından ne tür gemilerin kullanılmış olabileceğini sorduğunda, bunun yanlış soru olduğunu düşündüğünü belirtti. 'Nakliye sorunu saman adamdır. İnsanlar bu yolculuğu son 40.000 yılda herhangi bir zamanda yapmış olabilirler. Bunu kasıtlı olarak yapmış olabilirler ve son 5.000 yıl içinde herhangi bir zamanda geri dönebilirlerdi.' Kısacası Kelley, insanın binlerce yıldır bir denizci olduğu konusunda Zapp ve Erikson ile hemfikirdir.

Aslında bu görüş yirmi yıldan fazla bir süre önce ifade edilmişti. *Tanrı-Krallar ve Titanlar*(1973)¹⁴James Bailey tarafından,

ve *Afet Tanrıları* (1976)¹⁵ Hugh Fox, her ikisi de Yunanlılar ve Romalılardan çok önce dünya çapında bir deniz medeniyeti olduğunu savundu. İçinde *Tanrı-Krallar ve Titanlar*, Bailey, Bronz Çağı uygarlıklarını denizlere sürükleyen ana gücün, alaşım bronzu insanoğlunun bildiği en sert metal olan bakır ve kalay arayışı olduğunu ileri sürer. Kitabın çoğu, Mezo-Amerika kültürünün ve Asya ve Avrupa kültürünün ayrıntılı karşılaştırmalarından oluşuyor ve bir harita, Atlantik ve Pasifik'in her yerinde okyanus akıntılarını ve ticaret rüzgarlarını izleyen Tunç Çağı ticaret yollarını gösteriyor. Bailey, Brezilya'nın Parahyba kentinde keşfedilen bir Fenike yazıtından bahseder ve Sidon'dan gelen bir geminin, bu uzak kıylara fırlatılmadan önce on gemilik bir filodan bir fırtına tarafından nasıl ayrıldığını anlatır. Rio'daki bir başka Fenike yazıtı, 3.000 fit yükseklikte, dikey bir uçurumun yüzeyinde şöyle yazıyor: 'Tyre, Phoenicia, Badezir, Jethbal'ın ilk oğlu.' Rio yazıtındaki Fenikelilerin mineral arayışında olup olmadığı, Bailey, Amerika kıtasının eski dünyanın ana kalay ve bakır kaynaklarından biri olduğundan şüphe duymuyor. devamında *Tanrı-Krallar ve Titanlar*, aranan *Cennete Yelken Açmak* (1994), teknoloji tarihçisi RJ Forbes'tan alıntı yapıyor: 'Eski tarihin çoğu, taş ocaklarının, maden yataklarının veya metal kaynaklarının egemenliği için bir mücadele olarak yeniden yazılabilir' ve ekliyor: 'Bu, bu konudaki argümanımızın merkezidir. kitap.'¹⁶

onun önsözünde *Tanrı-Krallar ve Titanlar*, Paleontolog Raymond Dart, bilim tarihçilerinin madenciliğin yaklaşık 4.000 civarında başladığını kabul ettiklerine dikkat çekiyor. M.Ö. 1960'lara kadar, Svaziland'daki Ngwenya demir madeninden karbon tarihlemesinin, kırmızı demir cevheri (hematit) madenciliğinin orada 7.690 kadar uzun bir süre önce yapıldığını gösterdiği zamana kadar. M.Ö. 1969 yılına gelindiğinde atalarımızın 41.250 yılında madencilik yaptığı tespit edilmişti. M.Ö. Dart, Thor Heyerdahl'ın *Kon-Tiki*' insanlığın denizcilik tecrübesinin görkemine tüm dünyanın gözünü açtığını' söyledi.

Afet Tanrıları(1976) Hugh Fox tarafından eşit derecede orijinal ve zorlayıcıydı. Fox'un karısı Peruluydu ve Fox uzun yıllarını Orta Amerika ve Güney Amerika'nın eski kültürlerini incelemekle geçirmişti. Bunlardan biri, 1919'da kalıntıları keşfedilen Peru kıyısındaki Chavin'deydi. Chavin'i kazıyan arkeolog, harabelerin, sanki kasaba dalgalarla dolup taşmış gibi, çok miktarda toprak ve kayalarla kaplı olduğunu belirtmişti. .

Fox adlı bir kitap okumuştum.*İncil Tufanı ve Buz Devri*(1966) Donald Patten tarafından,¹⁷tarihöncesini tarihten ayırarak 'Büyük Tufan'ın insanlık tarihinin en önemli noktası olduğunu' savunan. Patten, 'bir tür astral ziyaretçinin' 2800'de dünyanın yakınından geçtiğine inanıyordu.M.Ö, insanlığın çoğunu yok ediyor. Akdeniz bölgesinde 2.200 civarında bir sel için kayda değer kanıtlar var.M.Ö. İçinde *Uriel'in Makinesi*,Christopher Knight ve Robert Lomas, 3.200 tarihini tercih ettiler.M.Öbu sel için, ama bu kesinlikle Patten'in neredeyse insanlığı yok eden 'dünya seli' değildi. Ve büyük selin 'gökyüzü düştüğünde' tarihi yaklaşık 9,600 gibi görünüyor.M.Ö.

Fox, Patten'in medeniyetin büyük bir sel tarafından neredeyse yok edildiği fikrinin, Chavin'in silt kaplı harabelerinde doğrulanmış gibi göründüğüne dikkat çekiyor. Ayrıca, Chavin'den getirdiği, her milimetresi desenlerle kaplı taş bir kedinin, geç Shang hanedanlığından kalma bir Çin bronz filine çok benzediğini kaydetti (2.000). M.Ö) Washington'daki Freer Gallery'de görmüştü. Çin ve Peru arasında bir bağlantı olduğuna ikna oldu.

Chavin'de kazıcılar ayrıca düz burunlu, abartılı burun delikli ve çıkıntılı gözlü taş kafalar bulmuşlardı. Fox, Tayvan, Taipei'de tıpatıp aynı özelliklere sahip bir çömlek parçası görmüştü. İlk teorisi, Çinli balıkçıların Pasifik'i geçerek Peru'ya indikleri idi. Büyük sel tarafından sürüklenmiş olabilirler mi? Bunun pek olası olmadığına karar verdi. Çok daha muhtemel olan, Peru'ya tufandan önce gelmiş olmalarıydı. Sonra şüphe duymaya başladı:

Chavin kafaları yapmadı *bakmak* çok Çinli. Başlangıç olarak, gözler yanlış şekildeydi. Denizciler Çinli değil, Çin üzerinden başka yerlerden gelen ve aynı zamanda Taipei çanak çömleklerinde temsil edilen insanlar olabilir mi? Eski Hindistan ve Orta Amerika kültürleri arasındaki benzerlikleri, örneğin Hindistan'daki ve Meksika'daki Uxmal'daki fallik görüntüler arasındaki benzerlikleri fark etmeye başladı.

Ya bu eski gezginler Hindistan'ın asıl sakinleri olan Dravidyalıların mı? Bunlar, istilacı Aryanlar tarafından fethedilip güneye sürülen koyu tenli, fallusa tapan bir halktı. Dinleri anaerkil gibi görünüyor ve muhtemelen ay tanrıçasına tapıyorlardı.

Fox'un Amerika, Asya ve Avrupa'daki karşılaştırmalı sanat çalışması, tek bir dünya kültürünün var olduğu bir zamanın - Aşama 1 olarak adlandırdığı - olduğu sonucuna varmasına yol açtı. Sonra Büyük Afet geldi - dünyayı süpüren ve sele neden olan dev asteroit. Bundan sonra And Dağları yükselmeye devam etti ve yeşil Sahra çöle dönüşmeye başladı ve tarihin bu yeni döneminde, eski dünya kültürünün yerini Yunanlıların ve Fenikelilerin Akdeniz kültürü (2. Aşama) aldı. Anaerkil kültür ortadan kalktı ve yerini daha acımasız bir ataerkil kültür aldı. Fenikeliler (1. Aşama'da da aktif olan) Brezilya ve Meksika'ya döndüler, ancak bu sefer mineraller ve değerli taşlar aramak için.

Antik tarihin bir resmi olarak, *Afet Tanrıları* güçlü bir şekilde tartışılır ve Amerikan, Asya ve Akdeniz sanatının karşılaştırması inandırıcıdır. Bu bölümde daha önce yapılan iki gözlem, tezini destekliyor gibi görünüyor: Zapp'ın 'atl'nin (Atlantis'te olduğu gibi) Yunan değil Maya olduğu yorumu ve Kelley'nin Hindu ve Aztek takvimleri arasındaki benzerlik hakkındaki argümanları. Tarihin büyük selden önce ve sonra iki aşamaya ayrıldığına dair temel argümanı, Fox'un tufanı yaklaşık 7.000 yıl sonra, 2.800'de yerleştirmesi dışında, bu kitabınkiyle açıkça uyumludur. M.Ö.9.600 yerine M.Ö.

İlk bakışta Jim Bailey'nin argümanları daha az ikna edici görünüyor, çünkü esas olarak Mısır'da yaklaşık 2.500'de başlayan Tunç Çağı'na atıfta bulunuyor gibi görünüyorlar.M.Ö ve İngiltere'de yaklaşık 2.000M.öama aynı zamanda, Tunç Çağı'nın başlangıcından önce, bakırın "antik seyyahlar" tarafından da aynı şekilde arandığını ve Bakır Çağı'nın 7.000 gibi erken bir tarihte başladığını iddia ediyor.M.Ö. (Ayrıca Asurbanipal'in Nineveh'deki kütüphanesindeki binlerce kil tabletin yüzde 8'inden daha azının bakır gibi mineral listeleri olduğunu gözlemler.) Elbette, insanın 40.000 yıldan fazla bir süredir Güney Afrika'da madencilik yaptığı keşfi, Madencilik medeniyetin evriminde merkezi bir rol oynadığı tezi için güçlü bir destek.

Aslında, daha da dikkate değer bir keşiften söz edebilirdi: Afrika'daki bir demir madeninin 100.000 yıl öncesine ait olduğu. Bu, anatomik olarak modern insanların ortaya çıkışıyla doğrudan ilişkili olduğu için, tıpkı sizin ve benim gibi insanların 100.000 yıl önce Güney Afrika'da madencilik faaliyetleri yürüttüğü sonucuna varabiliriz. Ve doğrudan planla bağlantılı bir şey öneriyor: jeoloji biliminin genel olarak varsaydığımızdan çok daha eski olduğunu. Madencilik, sonuçta, jeoloji biliminin teknolojik uygulamasıdır. Rand, astronomi gibi jeolojinin de çok eski bir bilim olduğuna inanıyor.

Tüm bu farklı araştırma alanlarında ortaya çıkmaya başlayan şey, uygarlığın Sümer'de yaklaşık 4.000 civarında başladığına inanan bilim adamlarının temkinli görüşlerinden çok, Hapgood'un dünya çapındaki denizcilik uygarlığıyla daha çok ortak noktası olan bir tablodur.M.Ö. Bu 'Asyalı yayılmacı' görüş uzun zamandır güç topluyor. 1940'larda Gordon Eckholm, Asya ve Orta Amerika arasında uzun bir yazışma listesi hazırladı. Öğrencilerinden biri, Montreal Üniversitesi'nden Paul Tolstoy, eski profesörün tezini, ağaçların iç kabuklarından yapılan ve keçe ve benzeri ürünlere dönüştürülen bir kumaş olan ağaç kabuğu kumaşı üzerinde yaptığı bir çalışmayla neredeyse kanıtladı.

kağıt. Cortes ve İspanyol işgalcileri geldiğinde Meksikalılar bunu yapıyordu, ama Endonezya'daki Sulawesi yerlileri de öyleydi. Tolstoy otuz yılını dünyanın dört bir yanından kabuklu kumaş imalatını inceleyerek ve bunu yaparken kullanılan araçları inceleyerek geçirdi. Dünyanın dört bir yanındaki yüzlerce kabuklu kumaş örneği arasında Endonezya ve Orta Amerika'ninkiler arasındaki stil benzerlikleri, Tolstoy'un yakından ilişkili oldukları konusunda şüpheye yer bırakmadı. Vardığı sonuç, Endonezyalıların Pasifik'i Kolomb'dan 1000 yıl önce geçtiği idi. Hiçbir modern bilim adamı, kabuklu kumaşın üretiminin ve kullanımının ters yönde hareket ettiği fikrine itiraz etmez: Java ve Borneo'dan kıtaya yayıldığı Afrika'ya. Bu kabuklu kumaş, Sulawesi ve Meksika'ninkinden oldukça farklı bir teknikle yapılmıştır.

Maya kültürünün daha batıdan, okyanusun ötesinden geldiği iddiasının güçlü gerekçesi daha fazla destek görüyor.

Şimdi daha da şaşırtıcı olan başka bir nedeni düşünmeliyiz.

On dokuzuncu yüzyılın başlarında, İncil'deki "İki Nehir Ülkesi" olan Mezopotamya'ya seyahat edenler, onu bu kadar çıplak ve romantik bulmadıkları için hayal kırıklığına uğramış olmalı: piramitler, tapınaklar veya dikilitaşlar yok, sadece kurak bir çöl ve toz fırtınaları ülkesi, tuhaf- kahverengi ovoid minyatür volkanlar gibi yükselen görünümlü höyükler.

1840'ta Dicle'nin batı yakasındaki Musul'daki Fransız Konsolosu Paul Emile Botta adında bir doktordu. Bir dilbilimci ve bir bilim adamı olarak, o zamanlar olduğu gibi, o zaman da Fransız entelektüellerini savaştan kamplara bölen akademik ve felsefi tartışmalara canlı bir ilgi duydu. Napolyon, Mısır'daki piramitleri ve tapınakları incelemek için arkeologları yanında Mısır'a götürdüğünden beri, Fransızlar arkeolojiye ilgi göstermişlerdi, özellikle de Champollion adlı genç bir dahi Rosetta Taşı aracılığıyla Mısır hiyerogliflerini deşifre etmeyi başardığından beri.

Botta, Sanherib ve Asurbanipal'in komşularının yüreklerine korku saldığı Asurların başkenti Nineveh antik kentinin nerede olduğı konusunda çıkan bir tartışmayı takip ediyordu. İz bırakmadan antik çağda kaybolmuş gibiydi. Bir öneri, Musul bölgesinde yer aldığıydı.

Botta, konsolosluk görevlerini yetersiz, Musul'u toz ve gürültüyle dolu bulmuştur, bu nedenle akşamları ata binmeyi, nehir boyunca esen rüzgarın ve gizemli höyükleriyle çölün tadını çıkarmayı alışkanlık haline getirmeye başlamıştır. Ayrıca yerel Araplardan antik çanak çömlek parçaları ve yazılı kil tablet parçaları satın aldı. Umut verici görünen bir höyüğün bulunduğu Kuyunjik adlı bir köyde kazmaya başlamaya karar verdi. Aylar geçtikçe, kırık çanak çömlek ve kil tabletlerden daha önemli bir bulgu bulamayınca, Botta zamanını ve parasını boşa harcadığını hissetmeye başladı. Yerel Türk paşası -Mezopotamya o zamanlar Türkler tarafından yönetiliyordu- aynı zamanda kazıyı gözetleyerek ve işçileri korkutarak Fransız konsolosunun hazine aradığına ikna ederek hayatı zorlaştırdı. Botta, arkeolojiyi bırakmak üzereydi ki, ikna edici bir Arap ona köyünde çok sayıda antik tuğla ve çömlek bulabileceğini söyledi. Botta'nın, işçilerini 7 mil kuzeydeki Khorsabad adlı bir köye götürmek için çok az iknaya ihtiyacı vardı; burada adamlar bir kuyuya battı ve kısa süre sonra üzerinde hayvan resimleri olan taş levhalarla kaplı bir duvarla karşılaştı. Botta'nın Ninova'yı bulduğundan hiç şüphesi yoktu. Yanılmıştı - 700 civarında hüküm süren Sargon II adlı bir kralın sarayını keşfetmişti.M.Ö. Duvarlarında sakallı adamların, atlı savaşçıların ve kanatlı hayvanların frizlerinin sergilendiğı yaklaşık 200 oda ile muazzam olduğunu kanıtladı. Botta Nineveh'i keşfetmemiş olabilir ama antik Asur'u yeniden keşfetmişti.

Üç yüzyıl boyunca, 911'denM.Ö610'a kadarM.ÖAsurlular, iktidara giden yolu o kadar vahşice hacklemiş ve katletmişlerdi ki, düşmanları sonunda onlara saldırdı ve onları haşarat gibi öldürdü, şehirlerini kömürleşmiş molozlara çevirdi.

İki yüzyıl sonra, Kral Cyrus'un Yunan paralı askerleri, Nineveh ve Nimrud'un uçsuz bucaksız harabelerini geçtiler -hikaye tarihçi Ksenophon tarafından anlatılıyor- ve bu devasa boş harabelere hayret ettiler, ancak yerel halk onlara harap olmuş şehirler hakkında hiçbir şey söyleyemedi - hatta Asurluların hafızası yok edilmişti.

1842'de Botta, okuduğundan beri Ortadoğu'nun hayalini kuran Henry Layard adında genç bir İngilizle tanıştı. *Arap Gecele*ri bir çocuk olarak. İkisi birlikte sık sık - bazen afyon - bir pipo paylaşırlardı ve Botta ona Kuyunjik höyüğünü gösterdiğinde, Layard, kumarbazın uzun bahisleri destekleme sevgisiyle ortak bir yanı olan arkeolojik araştırma böcekleri tarafından ısırılmış gibi görünüyor.

Layard'ın parası yoktu, ama ikna edici bir dili vardı ve üç yıl sonra Konstantinopolis'teki İngiliz büyükelçisini kendisine 60 sterlin vermesi için ikna etmeyi başardı, o da bir başka gizemli höyük olan Nimrud'u (Calah) kazmaya başladı. Botta'nınkinden bile daha muhteşem buluntular ortaya çıkardı - kısa süre sonra British Museum'a geri dönecek olan devasa kanatlı aslanlar ve boğalar. Artık ünlü olan ve (cimri bir şekilde) İngiliz hazinesi tarafından finanse edilen Layard, dikkatini birkaç yıl önce Botta'yı yenen Kuyunjik'e çevirdi. Saatler içinde, Fransız'ın arkeolojideki en önemli buluntulardan birini yapmaya ne kadar yaklaştığını fark etti, çünkü gerçekten de bu. *oldu* Ninova, İncil'in büyük şehri. Layard kendini Asurbanipal'in (669-626) yanmış sarayını kazarken buldu.M.Ö), en güçlü ve en acımasız krallarından biri.

Fransızlar da yarışa geri döndü ve Kuyunjik höyüğü aralarında bölündü. 1852'de bir gün, Fransızlar yokken, Layard'ın yardımcısı Hürmüzd Rassam, küçük bir kaçak avcılık yapmaya karar verdi ve işçilerine, ayırım çizgisinin diğer tarafında Fransız topraklarına tünel açmalarını emretti. Arkeolojinin Tanrısı onunlaydı ve bir duvarı keserek kendini Kutsal Kitap kütüphanesinde buldu.

Asurbanipal, kama benzeri çivi yazısıyla yazılmış kil tabletlerle dolu.

Asurbanipal, tarihin en acımasız tiranlarından biri olmasına rağmen, yazılı kayıtların coşkulu bir koleksiyoncusuydu. Ne zaman bir şehri fethetse, kütüphanesini Nineveh'e naklettirdi ve bunun sonucunda çoğu büyü, şeytan çıkarma ve kehanet ile ilgili 30.000 kadar kil tablet topladı. İyileştikten sonra British Museum'a geri gönderildiler.

Henry Rawlinson adlı bir İngiliz subay, İran'da Behistun yakınlarındaki bir kayalıktaki bir yazıtı kopyalayarak önemli bir başlangıç yapmış olsa da, o sırada kimse çivi yazısını okuyamıyordu; orada Pers kralı Darius tarafından oyulmuştur ve Eski Pers, Elam ve Babil dilindeydi (aşağı yukarı bir Asur biçimiydi). 1857'de Rawlinson, Asur dilinden ilk çevirisini yayınladı. Bu sırada İngiltere'ye dönmüştü ve British Museum'da arkeolojiyle ilgilenen bir banknot oymacısı olan George Smith adlı genç bir adamla birlikte çalışıyordu.

Smith'in Ninova'dan getirdiği tabletler arasında, akıl almaz derecede büyük sayılar içeren bir tablet vardı. Hiçbir matematikçi olmayan Smith, ne anlama geldiklerini bulmaya çalışmadı, ancak sonunda Fransız bilim adamları onları ondalık sayılara çevirdi. Bir Babil numarası on beş basamak içeriyordu: 195.955.200.000.000. Maurice Chatelain adında bir Fransız iletişim bilimcisini büyüledi.¹⁸ 1950'lerde Fas'ın bağımsızlıktan sonra kaosa sürüklenmesinden sonra Kaliforniya'ya taşınan. Chatelain, Amerika Birleşik Devletleri hükümeti için bir havacılık mühendisi olarak çalıştı ve zamanı gelince aya ulaşma girişimi olan Apollo projesine alındı.

1963'te Chatelain, Avrupa takviminden çok daha doğru olan inanılmaz derecede karmaşık Maya takvimini öğrenmişti. Mayaların matematiksel yeteneklerinden etkilenen Chatelain, birdenbire

Ninova Asurluları ve Mayalar arasında herhangi bir bağlantı olabilirdi.

Çok geçmeden Ninova sayısının görüldüğü kadar keyfi olmadığını keşfetti; 70 ile 60 çarpı yedinin kuvvetiydi.

Böylesine eski bir uygarlık, bu kadar muazzam sayılarla ve bunların ima ettiği matematiksel karmaşıklıkla ne yapıyor olabilir? Bu ilk insanları matematikçilerden çok çiftçiler ve zanaatkarlar olarak düşünüyoruz. Chatelain anlaşılması güç bir bilgiyi hatırladı: Yazının mucitleri olan Sümerler, hesaplamalarını bizim yaptığımız gibi onlarca yerine altmışlı yıllarda yaptılar. Ve Babilliler kültürlerini toptan Sümerlerden aldılar. Asurlular da Babillileri fethetti.

Sümerler, sadece Venüs, Mars ve Jüpiter gibi yakın komşularımız değil, aynı zamanda Uranüs ve Neptün gibi gezegenlerin her birinin kendi yörüngesinde ne kadar sürede döndüğünü bilen büyük gökbilimcilerdi. Sümerler ayrıca günü, her dakikası 60 saniye olan, her biri 60 dakikalık 24 saate böldüler.

Chatelain bir anlık ilhamla Nineveh sayısının zamanı saniyelerle ifade edip edemeyeceğini merak etti. Bu varsayıma göre, 2,268 milyon güne ya da 6 milyon yıldan fazla bir süreye ulaştı.

Yorulmak bilmeyen mühendis şimdi, dünyanın ekseninde sallanan ve döngüsünü tamamlaması 26.000 yıldan biraz daha kısa süren ekinoksların (Büyük Yıl olarak da bilinir) devinimini hatırladı. Bunu Nineveh sabitine (kendi deyimiyle) bölmeye çalıştı ve doğru yolda olduğunu hemen anladı: bunun tam bir presesyon döngüsü olduğu ortaya çıktı: aslında tam olarak 240 Büyük Yıl.

Chatelain, Nineveh sabitinin, astrologların ve okültistlerin "güneş sisteminin büyük sabiti" dediği, aylar da dahil olmak üzere güneş sistemindeki tüm cisimlerin dönüşü için geçerli olan bir sayı olup olmadığını merak ederken buldu. Gezegenlerin döngülerini hesaplamaya başladı.

saniye (şüphesiz NASA bilgisayarını kullanarak) ve her birinin bir *tam kesir* Ninova sabiti.

Chatelain haklıysa, hayranlık uyandıran bir keşif yapmıştı. Bizim koruyucu modern görüşümüz, bu eski astronomların, yalnızca, modern gazete okuyucularının astrolojik tahminlerine yönelmelerini sağlayan inançla, yıldızlarda insan kaderinin yazıldığına dair bazı saçma batıl inançlar nedeniyle göklerle ilgilendikleridir. Aslında, 'Keldani' gökbilimciler, görünüşe göre güneş sistemimizi Isaac Newton kadar iyi anladılar ve kendi kavrayışlarının ötesinde hiçbir şey bulamayacaklardı. *Premsip*.

Bu önerme kanıtlanabilseydi, uygarlığın varsaydığımızdan binlerce yıl daha eski olduğu fikrine ezici bir destek sunacaktı. Sümerler, Ninova sabitini 5000 yıldan daha uzun bir süre önce biliyorlarsa, bilimsel bilgilerinin daha da eski kökenlere sahip olması gerekiyordu. Bu kadar yüksek bir entelektüel gelişmişlik düzeyi bir gecede elde edilemezdi.

Chatelain bir adım daha ileri gitti. Ninova sabitini güneş yıllarına böldüğünde, bunu sezyum saatine (bir saniyenin uzunluğunun en doğru tahminini veren) temel alan modern bir astronomik tabloyla karşılaştırdığında, altıncı ondalık basamakta hafif bir tutarsızlık buldu. Yılda günün yalnızca on iki milyonda biri kadardı ama bu onu şaşırtmıştı. Sonra çözümü gördü. Modern astronomik ölçümler bize dünyanın dönüşünün çok az yavaşladığını, dolayısıyla her yıl saniyenin on altı milyonda biri kadar kısaldığını söylüyor.

Ninova sabiti 64.800 yıl önce tamamen doğru olduğunu kanıtladı ve bu Chatelain'e ilk olarak 64.800 yıl önce hesaplandığını düşündürdü - antropologlara göre atamız Cro-Magnon insanının Avrupa'da henüz yeni ortaya çıktığı bir zamanda.

Chatelain bu kadar çirkin görünen bir fikri nasıl açıklıyor? Cevap kitabının başlığında bulunabilir. *Kozmik Atalarımız*(1987). Von Däniken gibi, o da inanıyor

dünyamız uzaydan gelen varlıklar tarafından ziyaret edilmiştir. Bir uzay bilimcisi olarak, "tüm Apollo ve Gemini uçuşlarının, hem uzaktan hem de bazen oldukça yakından, dünya dışı kökenli uzay araçları tarafından takip edildiğini" öğrendi. . . Her gerçekleştiğinde, astronotlar Görev Kontrol'e haber verdiler, o da daha sonra mutlak sessizlik emri verdi. 'Uçan daireler' ile ilgilenen herkes bu iddiayı daha önce defalarca duymuştur. Ancak bu sefer, ay roketlerinin iletişim sistemini tasarlayan bir adam tarafından yapılmıştır.

Açıklamalarına nasıl bakılırsa bakılsın, Ninova sabitinin ilk hesaplandığı tarihle ilgili çıkarımlarının mantığında hata yapmak zordur. Chatelain haklıysa, uzak atalarımızın geleneksel tarih terimleriyle açıklayabileceğimizden çok daha karmaşık bir bilgiye sahip oldukları anlaşıyor.

Chatelain başlangıçta muazzam Maya sayılarını duyduğunda, ilk başta onlara büyük bir önem atfetmedi. Yıllar sonra, aldığı notlara rastladı ve Maya kültürünün entelektüel merkezi olan Guatemala'daki Quiriga'daki stellerde bulunan iki büyük sayının ilgisini çekti. Her ikisi de (muhtemelen) Maya'nın kullandığı ölçü olan gün olarak verildi. Bunları yıllara çevirdi ve bir sayının 93 milyon yılın biraz altında, diğerinin ise 403 milyon yıl olduğunu buldu. Ninova sabiti ile çalışması onu meraklandırmıştı ve sayıları Ninova sabitine bölmeye çalıştı. 93 milyon yılın Nineveh sabitinden tam olarak 15 kat, 403 milyonun ise 65 kat daha büyük olduğunu anladığında şaşkına döndü.

Chatelain bu inanılmaz keşfi bir kitapta yayınladı. *Nos Ancêtres Venus du cosmos* (Venüslü Kozmik Atalarımız), 1975'te Paris'te yayınlandı. Tahmin edilebileceği gibi, Peter Tompkins tarafından en çok satan kitabında tartışıldığında bile herhangi bir etki yaratmadı. *Meksika Piramitlerinin Gizemleri* (1976). Kasım 1998'de çok daha sonraki bir versiyonu okudum, *Kozmik Atalarımız*, Arizona'da küçük bir basında on yıl önce yayınlandı. Nineveh sayısı ile ilgili bölüm hayati önem taşıyordu.

Rand Flem-Ath ile yazmak üzere olduğum kitap için bir bilgi parçası ve Chatelain'in Mayalar ile Sümerler arasındaki bağlantıyı göstermesi beni şaşırttı.

Etkilerini düşünün. Mayaların yaklaşık 1000'den kalma olduğuna inanıyoruz.M.ö. Yüzlerin Çinli olduğuna inanan yetkililer olmasına rağmen, ilk kez 1860'larda keşfedilen ve Afrikalı gibi görünen bu dev taş kafaların yaratıcıları olan Olmec'lerden bilgi aldıklarına dair genel bir fikir birliği var gibi görünüyor. Asya yayılımı teorisi ile.

Ancak Olmekler bile, 4.000 yılında Mezopotamya'da ortaya çıkmış olabilecek Sümerlerden binlerce yıl sonra geldiler.

M.öya da daha erken. Nasıl *Yapabilmek* aralarında herhangi bir temas oldu mu?

Sümerlerin nereden geldiğini bilmiyoruz. İçinde *Doğudaki Cennet* Stephen Oppenheimer, 6.000'lik büyük sel sırasında 'Sundaland'dan sürülmüş olabilecekleri teorisini ortaya koydu. M.öve kuzeye Mısır ve Sümer'e taşınmadan önce evlerini İndus Vadisi'nde yaptıklarını söylediler. İçinde *Atlantis'ten Sfenks'e* (1996) Dünyanın bilinen en eski kutsal metinleri olan Vedik ilahilerden birinin 6.000 tarihini gösterdiğine dair kanıtlar olduğuna dikkat çektim.M.ö:

1980'lerde bir Vedik bilgin olan David Frawley, Hz. *Rig-Veda* Aryanların Orta Avrupa'da bir yerden geldikleri varsayımıyla kesinlikle çelişen bir deniz kültüründen geldiklerini iddia eden okyanus sembolizmiyle doludur. Ayrıca 'ataların' denizin ötesinden geldiklerini, büyük bir selden kurtulduklarını söyleyen ilahilere de dikkat çekti.

Vedik ilahilerdeki astronomik referansları inceleyen Frawley, Başak'taki bir yaz gündönümüne yapılan bir referansın yaklaşık 4.000 tarihi gösterdiği sonucuna vardı. M.öTerazi'deki bir yaz gündönümüne yapılan bir referans yaklaşık 6.000'e işaret ederkenM.ö. Ayrıca şu sonuca varmıştır:

Vedaların yazarları ekinoksların presesyonuna aşınaydı. Bu devrimci fikirler adlı bir kitapta ortaya kondu. *Tanrılar, Bilgeler ve Krallar* (1991).¹⁹

Ayrıca Vedik ilahilerdeki son derece erken bir döneme atıfta bulunduklarına dair başka kanıtlardan da bahsettim ve şu sonuca vardım: 'Frawley, Hindu Varuna'nın, Mısır Osiris'inin ve Yunan Ouranos'un hepsinin Orion [takımyıldızı] tarafından sembolize edildiğine işaret ediyor ve mitlerinin Orion'daki ilkbahar ekinoksuna 6,000 civarında atıfta bulunduğu görülüyor. M.Ö.'²⁰

İçinde *Atlantis'ten Sfenks'e* hakkında da uzun uzun bahsetmiştim. *Hamlet'in Değirmeni* George Santillana ve Hertha von Dechend tarafından, tüm erken mitlerin ortak paydasının, büyük bir yıldız öğütme değirmeni fikri olduğunu göstermek için yola çıkan bir çalışma (bazen bir süt denizini çalkalamak, Samanyolu olarak tanımlanır).). Bu öğütme değirmeni, ekinoksların devinimini temsil eder - ki bu, gördüğümüz gibi, ilkbahar noktasının (bahar ekinoksunda güneşin doğduğu takımyıldız) takımyıldızlar boyunca görünen geriye doğru hareketidir. Şu anda güneş, bahar ekinoksunda Balık burcunda doğar, bu nedenle Balık Çağı'nda yaşıyoruz, ancak yaklaşık sekiz yüzyıl sonra Kova'da yükselecek ve bizim torunlarımız. reklam2.600 Kova Çağı'nda yaşayacak. Astrolojinin normal zodyakında Kova gelir *önceki* Balık Burcu. Bu nedenle ekinoksların "devinimi" - göklerde yavaş bir daire içinde geriye doğru hareket ederler. Bu, kendi başına, uygarlığın tarihçilerin ve arkeologların inandığından binlerce yıl daha yaşlı olabileceğinin kanıtıdır: ilkbahar noktasının bir takımyıldızdan diğerine geçmesi 2.160 yıl ve tüm devinimsel döngünün tekrar Dünya'ya gelmesi 25.920 yıl alır. başlangıç. Santillana ve von Dechend, Eskimolar, İzlandalılar, İskandinavlar, Yerli Amerikalılar, Finliler, Hawaililer, Japonlar, Çinliler, Persler, Romalılar, eski Yunanlılar, eski Hindular, eski Mısırlılar ve daha birçoklarının Hamlet'in tüm döngüsüne aşına olduklarını açıkça ortaya koyuyorlar. değirmen', presesyon

ekinokslar (kitap adını bize Hamlet olarak geçen İzlandalı bir kahraman olan Amlodhi'nin mısır öğütme değirmeninden alır). Bu eski halklar, devinimlerin eksen üzerindeki yalnızca bir yalpalamadan kaynaklandığının farkında değillerdi, ekinoksların devinimini muazzam dini öneme sahip görüyorlardı, çünkü büyük ölçüde her çağın sonunun çok büyük bir felaket getireceğine inanıyorlardı.

Presesyon hakkında başka bir kitap *Eski Mısır'da Tanrıların Ölümü*, Jane B. Saticılar tarafından.²¹ Bize düşüncelerinin bir özetini gönderme nezaketini gösterdi.²²

2100'de çapraz takvimlerin ilk kullanımı kadar erken bir tarihte olması mümkündür. M.öveya Seti 1'in (c. 1304) mezarlarındaki bariz 'kötüye kullanımı' M.ö ve Ramses IV (c. 1115) M.ö), Mısırlılar 'işaret yıldızlarının' orijinal tarihlerinde bir kez daha yükselmesi için gerekli yıl sayısını hesaplamışlardı. Bu elbette yıldız takvimlerini farklı bir şekilde okumayı içerir. . . ve onlara farklı bir amaç vermek. Bu 'Ebedi Dönüş', ölen kral için gecenin saatlerini veya bir yılın günlerini takip etmekten çok daha önemli olurdu. Mısırlı rahiplere danıştıktan sonra Osiris mitinin ilk eksiksiz anlatımını yazan Plutarkhos'un zamanında, gökyüzünün bu dönüşü için sayısal bir formülün tasarlandığı ortaya çıkacaktı. Tam bir presesyon döngüsünün zamanını duyurmak için gereken tüm sayıları Plutarch'ın Osiris hikayesinde buluyoruz.

Buna karşılık, John Lash, Dendera'daki Hathor tapınağının tavanına oyulmuş bir zodyakta devinim olduğuna dair çok eski kanıtlar bulunduğuna inanıyor. Bu zodyak,

yaklaşık 100'e kadar uzananM.Ö, beni her zaman büyülemişti - ilk kez adında bir kitapta yazdım.*yıldız arayanlar*²³1980-1'de, çünkü Schwaller de Lubicz,*Kutsal Bilim*²⁴Bu, eski Mısırlıların 6.000 yıldan daha uzun bir süre önce Boğa Çağında ekinoksların devinimini bildiklerini kanıtlıyor gibiydi.

John West bu özel argümana ikna olmamıştı. onun *Gökyüzünde Yılan*(1979), üst üste binen iki dairenin herhangi bir şeyi kanıtlamak için çok düzensiz olduğunu söylüyor. Dendera zodyakını incelerken, amacını görebiliyordum. Ancak Kasım 1999'da, Londra Üniversitesi'ndeki Andrew Collins'in Sorgulama Konferansı'nda konuşmacıyken, yazar John Lash'in devam eden çalışmaları hakkında konuştuğunu duydum,*Hafıza Gökləri*,Mısırlıların presesyonu gerçekten anladıklarına dair oldukça ikna edici bazı yeni kanıtlar sundu.

Bir zodyak, elbette, biri kuzeyden güneye, diğeri doğudan batıya uzanan iki eksene sahiptir, bu nedenle Schwaller'in üst üste binmiş iki zodyakının A, B, C ve D adını verdiği dört ekseni vardır. Memnuniyetle, John Lash, E adını verdiği ve kendi çağıımıza işaret eden beşinci bir eksen keşfetmişti.

Ondan bu kitap için sonuçlarını özetlemesini istedim ve bana şunları gönderdi:

Dendera zodyakının ana doğu-batı ekseni, 700 dolaylarında bir tarihe tekabül eden Koç takımyıldızının ortasından geçer.M.Öpresesyonel terimlerle.

Dendera, Augustus döneminde son kez restore edildi (30M.Ö-reklam14), gerekli çalışma muhtemelen birkaç yüzyıldır devam ediyor olsa da. Mevcut tapınak, çok daha eski bir yapının makyajıdır. Aslında Fransız arkeolog Auguste Mariette, Dendera'nın temellerinin normalden daha derin olduğunu biraz şaşırttı. Luksor, Karnac ve diğer Mısır tapınaklarının çoğu yerin tam üzerine kurulmuş gibi görünse de (Mariette'in belirttiği gibi), Dendera 20 fit battı

yeryüzüne! 700 tarihim.öFransız gökbilimci Jean-Baptiste Biot'un yetkisiyle Schwaller de Lubicz tarafından onaylanan , kabaca Arien Çağı'nın orta noktasıdır.

Dendera zodyak başlangıçta planlanmış mıydı, dolayısıyla doğuya, geleneksel başlangıç noktasına hizalanma mı? Durum ne olursa olsun, Koç burcundan Balık burcuna geçişte yaklaşık 120M.Ö, tapınak hala yenileniyordu.

Zodyakın iki Kuzey Kutbu vardır: biri bize Küçük Ayı olarak bilinen Çakal'da, diğeri Tu-art'ta, göksel Ejderha Draco olarak bilinen Su Aygırı'nda bulunur.

İki kutup vardır, çünkü bildiğimiz gibi, dünyanın eksenine güneş etrafındaki hareket düzlemine göre 23,5 derece eğiktir. Kuzey Kutbu, Dendera'da olduğu gibi şu anda Çakal'ı işaret ediyor, ancak Çakal'daki tam olarak aynı yeri göstermiyor. Bunun nedeni, karasal eksenin, sonsuza dek Draco'da merkezlenen dünyanın yörünge düzleminin eksenine etrafında yavaşça dönmesidir. Bu uzun vadeli 'yalpalama', 25.920 yıllık presesyon döngüsüne işaret ediyor. Her iki kutbun Dendera zodyağına dahil edilmesi, eski Mısırlılar tarafından presesyonun bilindiğinin açık kanıtı olabilir.

Ekinoksların presesyonu 134 civarında keşfedilmiştir.M.ÖYunan astronom Hipparchus tarafından. Yaklaşık 150 yıl önce selefi Timocharis tarafından yapılmış bir yıldız haritasına bakıyordu ve incelemekte olduğu belirli bir parlak yıldızın, mevcut konumundan 2 derece uzakta, yanlış konumlandırıldığını kaydetti. Yıldızın her yetmiş beş yılda bir yaklaşık 1 derece hareket ettiği sonucuna vardı. (Aslında presesyon her yetmiş iki yılda bir 1 derecelik bir harekete neden olur.)

Schwaller de Lubicz, dairesel zodyakın dışındaki iki hiyeroglifin İkizler ve Boğa arasında bir çizgi çizdiğini ve yaklaşık 4.000 civarında bir presesyon tarihini gösterdiğini iddia etmişti.M.Ö, bu da Mısırlıların nasıl niyetlendiğini gösteriyor

Presesyon Çağlarındaki değişimi göstermek için Dendera eseri. John Anthony West, ikna olmamış olarak kayıtlara geçti.

Ancak 1999'da Dünya Çağları ile ilgili bir kitap üzerinde çalışıyordum ve dikkatimi çeken bir gözlem beni çok etkiledi. Dört mevsime göre modellenen herhangi bir zodyak, doğal olarak dik açılarda birbirine kenetlenmiş iki eksene sahiptir: ekinokslar çizgisi (doğu-batı) ve gündönümleri çizgisi (kuzey-güney). Dendera'da açıkça görülen bu 'eksensel çarpı' tüm bilim adamları tarafından not edilmiştir.

A ekseninin Koç burcundan geçen doğu ucu, muhtemelen tapınağın restorasyonunun başlatıldığı, 700 dolaylarında, dönemi tanımlar.M.Ö, yukarıda not edildiği gibi. Zodyakın tasarımı ayrıca açıkça diğer iki eksen, C ve D'yi içerir.

Ancak zodyakın genel tasarımını incelerken, henüz tespit edilmemiş beşinci bir eksen olduğunu fark ettim. Dikkatimi ilk olarak, üçüncü binyıl kadar erken bir tarihte Sümer kaynaklarından bilinen bir hareketle bir buğday sapını tutan, İsis ile özdeşleşmiş tahıl tanrıçası Başak figürü çekti.M.Ö.

Dendera zodyakının, presesyona göre kesin olarak tarihlendirilebilen eksenleri olan doğru bir astronomik model olduğunu biliyordum - kısacası, çalışan bir yıldız saati. Bununla birlikte, üzerinde yalnızca iki yıldız özellikle belirtilmiştir: B eksenindeki kutsal ineğin boynuzları arasına yerleştirilen Sirius ve geleneksel olarak Başak'ın buğday demetiyle özdeşleştirilen yıldız Spica. Bu, Spica'dan Çakal direğine yazılan bir eksenin nasıl görüneceğini merak etmemi sağladı.

Dendera restore edildiğinde, Spica gökbilimciler için özel bir öneme sahipti. Öyle oldu ki Spica, Timochares tarafından başlangıçta gözlemlenen ve daha sonra Hipparchus'u ekinoksların presesyonunu keşfetmeye yönlendiren parlak yıldızdı.

Tarihçiler bunu 600'den beri onaylıyor.M.ÖYunan ve Mısırlı gökbilimciler arasında yakın temas vardı, bu yüzden Spica olarak bilinen

Mısırlılar için Mena, diyaloglarında bir maddeydi. O halde, Dendera'da Spica'yı vurgulamanın belirli bir amacı olabilir.

Beşinci eksen çizdiğimde (yukarıdaki şekilde E), tesadüfi olamayacağını hayal ettiğim üç dikkate değer özellik kaydettim. İlk olarak, eksen, zodyakın çevresine yerleştirilmiş dört koç başı tarafından monte edilen sunağı ikiye bölerek doruğa ulaşır. Bu, ekliptik takımyıldızların güneş zodyakıyla temsil edilen iç özelliklerini, çevrede dolaşan ayın yörüngesinin 10 derecelik bölümleri olan dekanların ay modeliyle birbirine kenetliyor gibi görünüyor.

İkincisi, E eksenini, bugün tam olarak bahar ekinoksunun gerçekleştiği yerde, en alttaki veya en önde gelen balığın kuyruğunda Balık'ı keser.

Üçüncüsü, Başak'ın ayaklarına uzanan E eksenini, devinim ile 10.500'e karşılık gelen bir noktada Aslan'ın kuyruğunu işaretler. M.Ö. Sonuç olarak, E eksenini tam bir çevrimin bitip yenisinin başladığı presesyon anını işaretler.

Şu anda tam 26.000 yıllık döngünün son iki yüzyılını yaşıyoruz.

Toplam model odak noktasına geldiğinde, E ekseninin bu çağsal geçiş anını canlı, kasıtlı bir şekilde işaret ettiğini fark ettim. Dendera'yı kim tasarladıysa, batı balıklarının kuyruğunun altında bahar ekinoksu gerçekleştiğinde, zaman içinde ileriye bakıyordu, çünkü bu, tüm döngünün sona erdiği zamandır. Yay ekinoksu Balık burcunda tam da bu konumdayken, eksen çaprazı galaksi ile benzersiz bir hizaya kilitlenir.

Son otuz yılda gökbilimciler, galaksimizin merkezinin Yay burcunun ucunun hizasında olduğunu belirlediler. Eksen E bu noktaya tam olarak dik açılarda duruyor.

Bundan 12.960 yıl önceki yarı döngü, 10.500 tarihini verir.M.ÖGüncel tarihöncesi araştırmalarında çok hararetle bir şekilde tartışılıyor. Yarım döngü ile gösterilir

Aslında aslanın kuyruğundan 24 derece uzakta bulunan Spica, eksenin yalanı ile onunla aynı hizada.

Mısırlılar, yıldız modellerini yüksek doğrulukla temsil etme konusunda tamamen yetenekli olduklarından, bu anormalliğin amaçlandığını varsaydım. Presesyon yıldızı dediğim Spica, Dendera zodyakının ana anahtarı gibi görünüyor. Eksen E, galaktik özelliklere dayalı bir altyapı ortaya koyuyor *sadece son zamanlarda bilindiği düşünülüyor*.

Eğer çıkarımlarım doğruysa, Dendera, yalnızca devinimin bilindiğini ve Dünya Çağlarının bir şemasına uygulandığını değil, aynı zamanda 26.000 yıllık tüm döngünün resmi organizasyonunda anlaşıldığını da kanıtlıyor.

Başka bir deyişle, Lash, Dendera tapınağının yeniden inşa edilmesinden önce, presesyonun binlerce yıldır bilindiğini göstermiştir.

Dahası, eğer Chatelain doğruysa, o zaman hem Sümerler hem de Maya, presesyon döngüsünün tam uzunluğunu da biliyorlardı (Nineveh sabiti bu döngünün tam olarak 240 katıdır) ve Quiriga'da keşfedilen iki büyük Maya sayısı, Nineveh sabitine bölünebilir. .

Mayaların astronomi bilgisine gelince, Peter Tompkins şöyle yazar:

942.890 günlük veya 2.582 yıllık Maya döngüsü, 130 Satürn-Jüpiter kavuşumu olarak ortaya çıktı. (Diğer döngüleri de kapsar: 15 Neptün-Uranüs, 1.555 Jüpiter-Mars, 2.284 Mars-Venüs, 6.522 Venüs-Merkür ve 2.720 Satürn-Mars.) Bu döngünün iki katı veya 5.163 yıl, 260 Satürn-Jüpiter kavuşumudur. Maya kutsal yılındaki günlerle aynı sayıda büyük bir döngü verir.

Dahası, Mezopotamyalılar zaman ve uzay ölçümlerini zaman saniyesi ve ark saniyesi olarak birbirine bağlamışlardı. 34.020 milyon gün, yalnızca ekinoksun 3.600 Sümer devinimindeki gün sayısı değil, aynı zamanda

0.308 metrelik 36.000 Mısır fitinden oluşan bir derecenin 3.600 onda biri dünyanın çevresidir. . . Mezopotamyalılar bir ayak ölçüsü olarak yalnızca yeryüzüyle orantılı bir ayak seçmediler, aynı zamanda 25.920 yıllık büyük Platon yılı [devinimsel döngü] ile orantılıydı. Hunab Ku [Maya Yaratıcısı] tarafından Maya'ya dağıtılan birim eşit derecede dünya ile ölçülebilir olmasaydı garip olurdu. Teotihuacan'da ve Palenque'de bu eski Orta Doğu ayağı, Cinderella'nın ayakkabısına Cheops'ta olduğu kadar düzgün bir şekilde uyuyor.²⁶

Dünyanın çevresine dayanan aynı ölçümün eski Mısır, Sümer, Teotihuacan ve Palenque'de kullanıldığını kabul etmemiz isteniyor. Ama daha da inanılmazı, her 52 yılda bir güneşin kalıcı olarak ortadan kaybolacağını düşünen oldukça ilkel Hintlilerin, modern bir Kraliyet Gökbilimcisi utandırmayacak gök bilgisine sahip olmaları. Chatelain şöyle diyor: 'Mayalar ekinoksların devinimini ve Uranüs ile Neptün'ün varlığını da biliyorlardı.' Batılı gökbilimciler onları keşfetmeden binlerce yıl önce, teleskopları olmayan Uranüs ve Neptün'ü nasıl biliyorlardı?

Farklı gezegenlerin devrim ve birleşme dönemlerini hesaplamışlar ve keşfetmişlerdi. . . 104 güneş yılına eşit olan 65 Venüs devri veya Merkür'ün 327 devri gibi bazı eşdeğer astronomik döngüler. Ayrıca tutulmaları tahmin etmek için 33.968 günlük döngüyü kullandılar ve bu döngü 5 ay önceliğine, 93 güneş yılına, 196 tutulmaya, 150 ay ayına eşitti. . . Bu arada Mayalar ayrıca, Jüpiter ve Satürn'ün tam olarak 260, Mars ve Jüpiter'in 2.310'unu, dünya ve Mars'ın 2.418'ini ve Dünya ve Venüs'ün 3.230'unu temsil eden 1.886.040 günlük bir döngü keşfettiler.²⁷

Büyük Maya uzmanı Sylvanus Griswold Morley şunları gözlemledi:

Antik Maya'nın mimari, heykel, seramik, lapidary sanatlar, tüy işi, pamuk dokuma ve boyamadaki maddi başarıları, entelektüel başarılarına eklendiğinde - sıfırın eş zamanlı gelişimi ile konumsal matematiğin icadı, ayrıntılı bir yapının inşası. sabit bir başlangıç noktası olan kronoloji, kendi Gregoryen Takvimimiz kadar doğru bir zaman sayımının kullanılması, eski Mısırlıların ve Babillilerinkinden daha üstün astronomi bilgisi -ve *tümü, Eski Dünya'daki erken Neolitik Çağ'ınkilerle eşit olan bilinen kültürel sınırlamaları ışığında yargılandı.*[italikler], başarılı bir çelişkiden korkmadan onları bu gezegendeki en parlak yerli halk olarak kabul edebiliriz.²⁸

İtalik olarak yazdığım pasaj sorunun altını çiziyor. Graham Hancock'un Mayalar hakkında ilginç bir yorumu var. *Tanrıların parmak izleri* 1954'te Mayaların nasıl olup da göklerin haritasını çıkarmaya geldiklerini soran, ancak çarkın ilkesini kavrayamayan, milyonları saymayı ancak asla öğrenememiş olan Maya arkeolog Eric Thompson'dan alıntı yaparak, onların şaşırtıcı astronomi bilgisinden bahseder. bir çuval mısır tartın. Belki de Hancock, cevabın oldukça basit olduğunu öne sürüyor: Mayalar astronomik bilgilerini 'başka bir yerden', çok daha eski bir medeniyetten aldılar.

Gordon Eckholm, Maya'nın tekerlek hakkında bilgi sahibi olduğuna dair ilgi çekici bir kanıt buldu. 1940'larda yapılan bir arkeolojik kazıda, Eckholm bir Maya oyuncağını ortaya çıkardı - Batılı çocukların yüzyıllardır fidanlıkta dolaştıkları gibi dört tekerlekli bir köpek. Eckholm, bu oyuncakla aynı döneme ait bir Çin tekerlekli oyuncağı arasındaki benzerliğe dikkat çekti (ikisini de yaklaşık 2.000 yıl önce tarihlendirdi). bu

Maya'nın tekerlekli bir oyuncacı vardı, ancak tekerleklerin arabalarda veya diğer araçlarda kullanılabileceğini görmedi. Görünüşe göre hiç kimse direksiyona bakmamış ve bir 'Eureka' deneyimi yaşamamış, bu da Thompson'ın dediği gibi Mayaların gerçekten de 'önemsiz' olduğunu gösteriyor. Bu, astronomileri veya 'Uzun Sayısı' ile muhteşem takvimleri tarafından doğrulanmış gibi görünmüyor.

Chatelain de aynı noktaya değiniyor:

Binlerce yıl önce Mayaların tek başlarına 147.420 milyon gün sabiti - on iki basamaklı bir sayı - hesaplamış olabileceklerini düşünmek kesinlikle hayal gücünün ötesindedir. Ancak, sadece 65 kat daha küçük olan ve günler yerine saniyelerle ifade edilen aynı sayının, dünyanın karşı tarafında bir millet olan Sümerler tarafından kullanıldığını görmek daha da şaşırtıcıdır. *Bu gerçek, Mayaların ve Sümerlerin birbirleriyle doğrudan bağlantıları olması gerektiğini veya ortak bir köken paylaştıklarını gösteriyor gibi görünüyor.*[italiklerim].²⁹

Sümerler başarılarının zirvesinde olduklarından beri Maya'dan 3.000 yıl önce, Hapgood 7.000'de dünya çapında bir deniz medeniyeti olduğuna inanmakta haklı olsa bile, muhtemelen bir "doğrudan bağlantı"yı göz ardı edebiliriz.M.Ö. Çok daha muhtemel görünen şey, binlerce yıldır gökleri inceleyen eski bir kültürle, denizciliğe dayalı bir kültürle karşı karşıya olmamızdır.

Chatelain, von Däniken gibi, bu bilginin uzay ziyaretçilerinden geldiğine inanıyor, ancak binlerce yıldır gökyüzünü inceleyen gökbilimciler tarafından gözlemlenmiş olması çok daha muhtemel. Eskilerin gökyüzüne bu kadar ilgi duymasının bir nedeninin, yıldızların bilgilerini navigasyonda kullanmaları olduğu makul bir spekülasyon gibi görünüyor.

1997'de yapılan bir keşif, bu argümana güçlü bir destek sağlıyor. Flores adasındaki (Java ve Bali'nin doğusundaki) Mata Menge'de eski bir göl yatağını keşfeden bir grup

Avustralyalı paleoantropologlar taş aletler buldular. Mike Morwood ve New England Üniversitesi'nden (Yeni Güney Galler) meslektaşları tarafından aletlerin bulunduğu volkanik kül yatağı, 800.000 yıldan daha eski bir tarihe tarihlendirildi. *Homo erectus*. Yakınlardaki hayvan kemikleri de aynı tarihi vermiştir. Olağandışı olan şey, Flores'in nispeten küçük bir ada olması ve antik insan yerleşimi olarak bilinmemesiydi. En yakın konum, aynı zamanda en eski atalarımıza ait olan Java insanının evi olan çok daha büyük Java adasıdır. *Homo erectus*.

Flores'e ulaşmak için, bu ilkel adamlar bir adadan adaya yelken açıp yaklaşık bir düzine mil yol kat etmek zorunda kalacaklardı. Dahası, Morwood, oldukça büyük bir grubun denizi geçmek için ihtiyaç duyduğu organize etme yeteneğinin şunu gösterdiğini ileri sürer: *homo erectus* bir tür dil becerisine sahipti.

Bu, içinde bulunduğum zaman ulaştığım bir sonuçtu. *İnsanlığın Suçlu Tarihi* (1983), 1929'da Çin'de Chou-kou-tien yakınlarındaki mağaralarda yapılan buluntuları tartışım: *homo ereksiyon*, eğimli bir alnı ve geri çekilmiş bir çenesi vardı. Tüm kafatasları, sanki beyin oyulmuş gibi, tabanda parçalanmıştı. Pekin adamı, etiketlendiği şekliyle bir yamyamdı - çünkü yaklaşık yarım milyon yıl önce diğer Pekin adamları tarafından öldürüldüğünü (ve kavrulup yendiğini) varsayıyoruz.

Yamyamlık nadiren bir beslenme meselesidir; Hatta son zamanlarda uygulandığı gibi, ölü bir düşmanın gücünün ve canlılığının onu yiyerek emilebileceği inancına dayalı olarak esas olarak törenseldir. Mağaralarındaki birçok hayvan kemiğinin önerdiği gibi, Pekin adamı görünüşe göre bol miktarda başka ete sahipti. Ritüelsel yamyamlık yaptıysa, o zaman bir tür dile sahip olduğunu varsaymalıyız, çünkü dilsiz bir ritüel hayal etmek zor.

homo erectus atamız olarak tanıdığımız, her zaman dik yürüyen ilk insandı. Kalbi, beynine kan akışını artırmak için daha fazla çalışmak zorunda kaldı, bu da beyninin boyutunu ve zekasını arttırdı. BT

en azından beyninin bir "dil matrisi"ne sahip olduğuna dair makul bir varsayım gibi görünüyor, tıpkı bir kuşun beyninin bir uçuş matrisine sahip olması gibi.

Bu, her halükarda, M.Ö.'nin izlerinin önemli bir çıkarımı gibi görünüyor.*homo erectus*Flores'te bulundu. Bir şempanzenin bile sal inşa ettiğini hayal edemeyiz çünkü dilsel olarak iletişim kuramaz.

Neden gerekir *homo erectus*Java'dan Flores'e taşınmak mı istiyorsunuz? Muhtemelen tüm hayvanların temel içgüdüsel gereksiniminin arayışı içindedir - bölge. Java dağlarının tepesinden diğer adaları görebilecekti ve yiyecek ya da agresif komşular için rekabet hayatı zorlaştırıyorsa, o zaman ailesini de yanına alarak yoluna devam etmeye karar vermiş olabilir. Ama eğer bir sal yapabildiyse, o zaman seleflerinden çok daha zeki olmalıydı.

Bilim yazarı John McCrone tarafından açıklanan bir başka yeni keşif,³⁰bu düşünceye ağırlık katıyor *homo erectus*1.6 milyon yıl kadar önce ateşi kullandığı için muhtemelen ona inandığımızdan daha zekiydi. 1970'lerden itibaren, birçok antropolog, Louis Leakey'nin, insanın ateş yakmayı yalnızca 40.000 yıl önce öğrendiği görüşünü destekledi. Leakey'e göre insan, geceleri ateşin etrafında oturarak, savaş ve kahramanlık hikayeleri anlatarak savaşçı bir yaratık haline geldi. Bu nedenle, ortaya çıkan 'kültürel patlamadan' ateş sorumluydu.*Homo sapiens*.

Ancak 1970'lerde ve 1980'lerde Kenya'daki Koobi Fora ve Chesowanja'da kamp ateşlerinin kanıtları ortaya çıkarıldı. Turuncu toprağın 'mercekleri', antik çağların kemikleri ve taş aletleriyle birlikte bulundu.*homo ereksiyon*,ve benzeri lensler - yaklaşık 18 inç çapında - yerel halkın kamp ateşlerinin altında bulundu. 1999 yılında, Missouri-Columbia Üniversitesi'nden Ralph Rowlett tarafından yapılan bir araştırma, bu lenslerin yıldırımından kaynaklanan çalı yangınları değil, kamp ateşlerinden yapıldığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde ortaya koydu.

Rowlett'in meslektaşı Randy Bellomo, bu tür yangınların uzun yıllar boyunca yapıldığını göstermek için toprak manyetizmasını ilginç bir şekilde kullandı. Hapgood'un belirttiği gibi, demir

toprak manyetik kutupla hizalanır ve ısıtma bu hizalamayı bir pusula gibi "kalıcı hale getirir". Bellomo, Koobi Fora demir çökellerinin birkaç farklı manyetik hizaya sahip olduğunu ve bu da göçebe bir kabilenin uzun bir süre boyunca tekrarlanan ziyaretlerini ima ettiğini buldu.

Rutgers Üniversitesi'nden Brian Ludwig, yaklaşık 40.000 çakmaktaşı eser ve alet yapımının enkazını inceleyerek alet yapma yöntemlerinin sabit kalıp kalmadığını belirlemeye çalıştı. 1,6 milyon yıl öncesine ait aletlerde potlid kırıkları olarak bilinen gamzeleri -ateşe maruz kalma nedeniyle oluşan kırıklar- buldu.

Yani yine kanıtımız var *homo erectus* herhangi bir antropologun önermeye cesaret edemediği kadar zeki bir varlıktı. Ve bu yine onun bir tür dile sahip olduğunu gösteriyor.

Ve eğer dilde iletişim kurabilseydi ve bir sal inşa edebilseydi, o zaman bir sonraki soru aşık hale gelir: Bu olabilir miydi? *homo erectus* sadece ilk adam değil, aynı zamanda ilk uzun mesafe denizcisi miydi? Dik duruş, denizde ufku taramak için idealdir. Ve adaya atlamaktan açık denizde yelken açmaya kadar gelişmek için -yarım milyon yıl veya daha fazla- bolca zamanı vardı. Ayrıca yıldızlara olan saplantısını geliştirmek için bolca zamanı vardı.

Bütün bunlar başka bir ilgili soruyu gündeme getiriyor. Atalarımız 800.000 yıl önce denizlerde yelken açıtıysa, neden insanın 792.000 yıl daha sürdüğünü (ilk kabul edilen uygarlık olan Jericho, 8.000 yıl öncesine tarihlenmektedir).M.Ö) medeniyet inşa etmeye başlamak için? Cevap, bu kadar uzun sürmemiş olmalı. Bizim sorunumuz, medeniyetin işaretlerini gördüğümüzde tanımamamızdır -örneğin Kosta Rika'nın insanın 'medeniyetten önce' binlerce mil okyanusta gezindiğini düşündüren taş topları gibi. Ama eğer medeniyet olmasaydı, neden uğraşsın ki? Erkekler okyanusta büyük ölçüde ticaret amacıyla yelken açarlar. Elbette Hapgood'un haklı olması ve 100.000'de dünya çapında bir deniz medeniyetinin var olması daha olasıdır.M.Ö?

Yine, 400.000 yıl önceki atalarımızın o zamana kadar *Homo sapiens* -daha zekiydi

onlara kredi verdiğimizden daha fazla. İçinde *zaman ölçęęi* Nigel Calder şöyle diyor: 'Tanzanya'nın Isimila kentinden [uranyum serisi tarihlendirmeye göre] 330.000 yıl kadar eski olabilen taş aletlere uygulanan Piaget testlerinin, yapımcıların modern insanlar kadar zeki olduğunu gösterdiği söyleniyor.'³¹ Bu soruyu gündeme getiren *Atlantis'ten Sfenks'e*, Uygarlığın çok daha erken gelişmemesinin nedeninin, insanların dün ve geçen yıl yaptıklarını bugün de mekanik olarak yaşama eğiliminde olmaları olduğu yorumunu yaptım. Bugün dünyada muhtemelen tarih kitaplarımızdaki ünlü bilim adamları, sanatçılar ve aydınlar kadar büyük zekaya sahip milyonlarca insan var, ancak bunlar kendilerini günlük rutinlerinden çıkarmak için kararlı bir girişimde bulunmadıkları için bilinmiyor.

Bu yorumları yazdığım da, Yeni Güney Galler'den Mike Morwood ve ekibi, Flores'teki göl yatağında şunu belirten araçları henüz keşfetmemişti. *homo erectus* 800.000 yıl önce denizlerde yelken açıyordu. Bu da, insan dili hakkındaki görüşümü değiştirdi. Çoğu insan gibi ben de, insanın dili son 30.000 yılda geliştirdiğini varsayarak başlamıştım. Pekin insanının bir yamyam olduğunun keşfi, bu görüşü, onun bir tür ritüele ve dolayısıyla dile sahip olacak kadar zeki olduğuna inanacak kadar gözden geçirmemi sağlamıştı. Son 500.000 yılda meydana gelen 'beyin patlamasının' -insanın beyin büyüklüğündeki ani artışın- dilin gelişiminin sonucu olduğuna inanmaya meyilliydim.

Ama Flores keşfi varsayımına şüphe düşürüyor. Bu, insanın 800 bin yıl önce sal yapımı ve yelkencilikte işbirliği yapacak kadar dili olduğunu gösteriyor. Bu da beni, dilin insan için dik duruş kadar doğal olup olamayacağını ve insanların belki de bir milyon yıldır birbirleriyle konuşuyor olabileceğini merak etmeye yöneltti. Bu durumda, medeniyeti ancak son 10.000 yılda geliştirmiş olması akıl almaz görünüyor. Mayaların matematik ve astronomi bilgisi tek başına bu fikri saçma gösteriyor. sahip olsak bile

Chatelain'in Nineveh sabiti ve Quiriga'da keşfedilen iki devasa sayı hakkındaki kanıtları hakkındaki şüphelerimize rağmen, hala normal insan yeteneklerinin tamamen ötesinde görünen bir başarı ile karşı karşıyayız.

Tek bir mantıklı çözüm olduğunu öne sürüyorum: medeniyet düşündüğümüzden binlerce, belki de on binlerce yıl daha yaşlı. Ama bu durumda, kanıt nerede? Bu eski uygarlığın kalıntıları nerede?

John West ve Robert Schoch, Sfenks'in Mısırbilimcilerin inandığından en az iki kat daha yaşlı olabileceğini öne sürdüklerinde Giza platosu otoritesi tarafından atılan meydan okuma buydu. 'Bize araya giren medeniyeti gösterin.' Ancak böyle bir uygarlığın herhangi bir kanıtı, çöl kumunun altına gömülebilir, çünkü Oseirion adı verilen garip, yekpare yapı Seti I tapınağının altındaki kumun altına gömüldü - kasvetli, masif blokları ve süsleme eksikliği, bazı eskileri düşündüren bir yapı. Mısır uygarlığının aşaması.³² Diğer kanıtlar denizin altında veya Antarktika'nın buzunun altında olabilir. Hapgood'un "antik deniz kralları" ya da Nineveh sabiti ve Quiriga sayıları gibi kanıtları düşündüğümüzde, şu anki sınırlı insanlık tarihi görüşümüzde garip bir şekilde yanlış bir şeyler olduğunu kabul etmemek zorlaşıyor.

Rand Flem-Ath'in kadim dini yerler ve onların yeryüzüne tuhaf bir şekilde kesin olarak yerleştirilmesi üzerine yaptığı çalışmada topladığı kanıtın da aynı derecede inandırıcı olduğunu öne sürüyorum.

Fher şeyAnge Is

'A ve yüzleri güneş gibi parlıyordu ve gözleri yanan lambalar gibiydi; ve dudaklarından ateş çıktı. Giysileri tüy görünümündeydi: ayakları mor, kanatları altından daha parlaktı; elleri kardan daha beyaz.'¹

Nuh'un büyük büyükbabası Enoch'u bir gece uzun boylu, parlak iki yaratık tarafından uyandırıldığında karşılayan manzara buydu. Yabancılar Enoch'u göğe uçurdular, oradan bize 'bana çok büyük bir deniz gösterdiler, yaşadığım yerdeki iç denizden çok daha büyük' dediler.² Enoch Ortadoğu'da bir yerde yaşadığı için, bu iç deniz muhtemelen Akdeniz'dir ve 'çok daha büyük deniz' Atlantik Okyanusu veya Platon'un Atlantis hesabında atıfta bulunulan 'gerçek okyanus' olabilir.

Bu iki garip ziyaretçiyle ayrılmadan önce, Enoch oğullarına onu bulmaya çalışmamalarını tembih etmişti, bu da varış yerinin cennette değil, dünyada olduğunu gösteriyor. O, 'dünyanın uçlarında' olan 'kar ve buz'la kaplı, 'karanlığı olmayan' ışıkla dolu bir yere nakledildi.

Hanok, selden yüzyıllar önce yaşadı, bu yüzden bu, tanrıların evinin yıkılmadan önceki nadir bir açıklamasıdır. Ona 'cennete' ulaştığı söylendi. Bu materyali ayrıntılı olarak inceleyen Christian ve Barbara O'Brien, 'cennet'i 'yaylalar' olarak çevirmeye meyillidirler.

Gezegelimizde bu tanıma uyan çok gerçek bir yeri tanımak için çok uzağa gitmemize gerek yok; dünyanın sonunda uzanan sonsuz günlerin ve kutup koşullarının yüksek bir yeri. Antarktika, gezegendeki en yüksek kıtadır ve ortalama yüksekliği ikinci en yüksek kıtanın (Asya) iki katından fazladır. İki yabancının Enoch'a gösterdiği 'cennet' Atlantis için başka bir isim miydi? Antarktika için başka bir isim mi?

Tüm bu büyüleyici ayrıntılar Enoch Kitabı'nda bulunur. Renkli sayfalarında, gezegenlerini ölçmek ve araştırmak için kararlı antik bilim adamlarının yöntemleri ortaya çıkıyor. Bunu yaparken, dünyanın dört bir yanındaki kutsal yerlerin bulunduğu yerde bizim için bulgularının bir kaydını bıraktılar.

Bu önemli kitap, on sekizinci yüzyılın en eksantrik karakterlerinden biri olan, 1730'da doğan ve hayatının on iki yılını gizemli bir arayış içinde geçiren James Bruce adlı bir İskoç'un başıboş dolaşmaları olmasaydı, sonsuza dek kaybolacaktı. Afrika'nın bilinmeyen kalbinde. Getirdiği en ilginç şeylerden biri, bir Hristiyan'ın sadece okuyarak ruhunu tehlikeye atabileceği kadar uğursuz ve küfür olarak kabul edilen Hanok Kitabı adlı unutulmuş bir kitaptı.

Bruce, 1314'te Bannockburn Savaşı'nda İngilizleri yenen Bruce Robert'in da dahil olduğu bir kral soyundan gelen bir İskoç aristokrattı. James Bruce, 1,6 fit, 4 inç boyunda ve güçlü bir şekilde savaşta zorlu bir rakip olabilirdi. kızıl saçlı ve yüksek sesle inşa edilmiş. Aynı zamanda canavarca boyutlarda bir egoistti, bu yüzden neden hak ettiğinden fazla hoşlanmama konusunda ilham verdiğini ve tamamen küskün bir adam olarak öldüğünü anlamak mümkün oluyor.

Harrow'da bir okul çocuğu olarak Bruce, bir rahip olmak istiyordu;

babası onun avukat olmasını istiyordu. İkisi de hayal kırıklığına uğradı. Bruce'un hukuk okuma girişimi onu o kadar sıktı ki sinir krizi geçirdi ve babası onun kendi yoluna gitmesine izin verdi. Amacı uzak yerlere seyahat etmek ve bilinmeyen keşfetmekti. Hindistan'da tüccar olmak için izin başvurusunda bulundu, sonra aşık olunca dikkati dağıldı. Ne yazık ki, İspanya ve Portekiz'de üzüm bağları olan zengin bir şarap tüccarının yetim kızı olan kız veremliydi. Bruce ve yeni karısı Provence'a giderken Paris'te aniden hastalandı ve birkaç gün içinde öldü. Kederden hasta olan Bruce, gece yarısı onu gömdü, sonra bir fırtınadan geçerek Boulogne'a gitti ve orada çöktü.

İskoçya'ya döndüğünde kendini diller ve tarih araştırmalarına verdi - özellikle Masonlar ve Tapınak Şövalyeleri tarafından büyülendi - ve Avrupa'daki Tapınakçı sitelerini ziyaret etmek için bir geziye çıktı. Babası ölünce geri dönmek zorunda kaldı. Bruce yirmi sekiz yaşında malikanelerin varisi olmuştu.

Buhar Çağı gelmek üzereydi ve Sanayi Devrimi çoktan başlamıştı. Bruce'un elbette bu tür meselelerle hiçbir ilgisi yoktu -aklı Orta Çağ'daydı, şövalyeler ve haçlıları hayal ediyordu- ama neyse ki onun için Kinnaird'deki arazisinde kömür keşfedildi ve onu bir maden şirketine kiraladı. ona cömert bir krallık. Artık uzak yerlere olan tutkusunu şımartabiliyordu. İspanya'ya gitti ve Escorial'daki Arapça el yazmalarını inceledi, tekneyle Ren Nehri'ni gezdi ve İtalya'da eski eserler okudu.

Bruce, Canongate Kilwinning Locası'ndan bir Masondu. Başka bir Mason olan Lord Halifax'ın ofisleri aracılığıyla, kendisine romantizmine güçlü bir şekilde hitap eden ve arkeoloji için boş zaman vaat eden Cezayir'deki konsolosluk görevi teklif edildi. Beklediğinden daha zor bir iş olduğunu kanıtladı. Cezayir Beyi kaprisli, zor ve zaman zaman şiddetliydi ve bir keresinde bir mahkeme görevlisi konsolosluğun huzurunda boğuldu. Bruce'un bir çuvala tıkılıp atılmaktan kaçınmak için tüm inatçılığına ve kararlılığına ihtiyacı vardı.

Akdeniz'e. İki yıl sonra görevinden istifa etmek bir rahatlama oldu.

Sonra otuz beş yaşında hayatının macerasına atılmaya hazırlandı. Kesin hedefi hala tam olarak bilinmiyor. İçinde *Mavi Nil*(1962),³Alan Moorehead'in, Nil'in kaynağını bulma takıntısına sahip olduğundan hiç şüphesi yok ki bu, o zamanlar hâlâ keşfedilmemiş olduğu için, onu kesinlikle dünya çapında üne kavuşturacaktı. Ama aynı zamanda Habeşistan'daki (şimdi Etiyopya), Falaşalar'ın siyah Yahudilerinden etkilendiği de biliniyor, çünkü belki de onların varlığı, Ahit Sandığı'nın onlar tarafından Kudüs'ten getirilmiş olabileceğini düşündürüyor. Kutsal yazılara derin bir ilgisi olan bir adam olarak James Bruce, kesinlikle Enoch Kitabı'nın tuhaf gizemi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Eski Ahit'in apokrif kitabı, Origen ve İskenderiyeli Clement gibi erken dönem Hristiyan ilahiyatçıları tarafından saygıyla tutulmuş, sonra ortadan kaybolmuştu. Söylentiye göre melekler ve cinsel davranışları hakkında skandal bilgiler içeriyordu.

Gemi kazası ve haydutlar gibi birçok tehlike ve macerayla karşılaşan Bruce, Kahire'ye gitti ve oradan Nil'e gitti. Amacı, Avrupalılar tarafından neredeyse hiç bilinmeyen bir ülke olan Habeşistan'a gitmekti - Bruce'un şiddetle Protestan olduğu için Katoliklere karşı düşük bir saygısı olmasına rağmen, burayı yalnızca iki Katolik misyonerin ziyaret ettiği biliniyordu.

Yolculuğunun ilk kısmı yeterince keyifliydi - Nil'den Aswan'a kadar tekneyle. Onu orada caydıran ilk katarakt değil, yerel bir savaştı. Kızıldeniz'den devam etmeye karar verdi. Birkaç hafta içinde, bilinmeyen bir bölgeyle karşı karşıyaydı. Sonunda, Bruce ve ekibi, o zamanlar Habeşistan'ın başkenti olan ve kralın sarayı tarafından gözden kaçan, uçsuz bucaksız iç deniz, Göl'ün manzarasına sahip, konik çatılı yaklaşık 10.000 kil kulübeden oluşan Gondar kasabasına yolunu buldu. Tana.

Abyssinia adı 'karışıklık' anlamına gelir ve Bruce, ülkeyi kargaşa içinde buldu - görünüşe göre her zamanki durumu - kral ve veziri cezai bir keşif gezisine çıktı. Son derece yüksek düzeyde bir şiddetin oldukça normal kabul edildiği çok geçmeden anlaşıldı. Askerler, düşmanlarının testisleri mızraklarından sarkarak etrafta dolaşıyorlardı. En sevdikleri yemek, canlı bir ineğin kışından keserek çiğ yedikleri biftecti, ardından çiğ parça kil ile kaplandı ve hayvan tekrar gevşedi. Bruce, kral Tecla Haimanout ve veziri Ras Michael ile döndüklerinde ilk tanıştığında, bir düzine tutsağın gözlerini çıkararak eğleniyorlardı.

Bruce şanslıydı; hadım edilmiş veya kafası kesilmiş olabilir. Ama Ras Michael ondan hoşlandı ve ona Kral'ın Atı'ndan bir birliğin komutasını verdi. Gösteriştense asla çekinmeyen Bruce, zincirli zirhlar giydi, geniş kuşağına tabancalar soktu ve siyah bir şarjör üzerinde dörtnala giderken dağ uçurtmalarını vurma yeteneğiyle ev sahiplerini etkiledi.

Zamanı gelince Bruce biraz araştırma yapmayı başardı. Küçük Abbai adlı bir nehrin kaynağı olan bir dağın zirvesine götürüldü ve rehberi ona Nil'in kaynağı olduğunu söyledi. Bruce uygun bir şekilde etkilenmişti, ancak rehberi oldukça yanılttı - Beyaz Nil'in kaynağı 1.000 mil daha güneyde Victoria Gölü'ndeyken, kola bağlı Mavi Nil'in kaynağı aslında dağın birkaç mil kuzeyinde, Tana Gölü'ndeydi. durdular. Bruce, vicdanlı bir coğrafyacidan ziyade bir meraklıydı. Ancak Tana Gölü kıyısındaki Gondar manastırında, Nil'in kaynağını yanıltıcı tanımlamasını telafi eden bir keşifle karşılaştı.

Habeşistan o zamandan beri Hristiyan bir ülkeydi.^{reklam320}, ancak Hristiyanlığın kuzeydeki büyük merkezlerinden çok uzakta olduğu için kendi geleneğini korumuştur. Bu geleneğin en ilgi çekici kısımlarından biri destan adı verilen bir destanda yer alır.*Kebrä Nagast*,veya Kralların Zaferi Kitabı. Bruce Gondar'a gittiğinde, Avrupa'da hiç kimse duymamıştı.

epik. Anlatı, Ahit Sandığı'nın dokuzuncu yüzyılda Kudüs'ten Etiyopya'ya nasıl getirildiğini anlatıyor.M.Ö. Görünüşe göre Saba Kraliçesi başkenti Habeşistan'daydı. O, Süleyman'ı ve bilgeliğini duyduğunda altı yıldır tahtta olan ve onunla tanışmak için Kudüs'e giden güzel bir genç bakireydi. Her ikisi de etkilendi ve Kudüs'ten ayrılmadan önceki gece, geceyi onunla geçirmesi için ona yalvardı. Bekaretini koruması şartıyla kabul etti. Süleyman sözünü, kendisinden hiçbir şey almamasına bağlı olması gibi olağandışı bir koşulla verdi. Hiçbir şey almaya niyeti olmadığı için kabul etti.

Gecenin bir yarısı kraliçe bir tas su içmek için yataktan kalktı. Solomon uyandı ve sözünü tutmadığını belirtti. "Ama sadece su," diye itiraz etti. 'Sudan daha değerli olan nedir?' Süleyman'a sordu. Ve kraliçe onunla aynı fikirde olmak zorunda olduğu için bekaretini verdi.

Dokuz ay sonra Habeşistan'a döndüğünde bir oğlu oldu. Yirmi yıl sonra genç adam babasını görmek için Kudüs'e döndü. Süleyman ona o kadar düşkün oldu ki, onu kral olarak atadı ve genç, Habeşistan'a doğru yola çıktığında, Süleyman'ın tüm saraylılarının en büyük oğulları onun refakatçisi olarak gitti. Musa tarafından Sina Dağı'ndan indirilen Yasa Tablolarını içeren İbranilerin en kutsal sembolü olan Ahit Sandığı'nı arkalarında bırakma düşüncesiyle dehşete kapıldılar ve bunalıma girdiler. Ark'ı onlarla birlikte al. Bu, Ark'ın kendisinin Kudüs'ten ayrılma zamanının geldiğine karar verdiğini bildiren Rab'bin Meleğinin yardımıyla gerçekleştirildi.

Ve buna göre, *Kebra Nagast*, Ark'ın Habeşistan'a nasıl geldiği idi.

Bruce bu hesabı okuduğunda çok heyecanlanmış olmalı. Habeş Kilisesi'nin yalnızca dünyanın en eskisi olmadığını, aynı zamanda köklerinin Kral Süleyman'a kadar uzanabileceğini de gösteriyor gibiydi. Ve belki - kim

biliyor mu? – bu, Masonlar için de geçerli olabilirdi. Abyssinia'nın siyah Yahudileri olan Falaşalara gelince, belki de onların soyunun izini genç krala Habeşistan'a kadar eşlik eden saraylılardan alıyorlardı. Bruce, aslında, bunu duymuş muydu? *Kebrä Nagast* Arapça araştırmalarında -belki de Escorial'da- ve Habeşistan'a gelmesinin amacının Nil'in kaynağını değil de Ahit Sandığı'nı bulmak olması mümkün mü?

Bruce'un bir sonraki keşfi, hatta daha da heyecan vericiydi. Aynı manastırda, uzun süredir kayıp olan Enoch Kitabı'nın bir kopyasını okumasına da izin verildi. O kadar merak uyandırmıştı ki, Kraliçe Elizabeth'in astrologu Dr John Dee doğaüstü yollarla bir kopyasını elde etmeye çalışmıştı. O ve sihirbaz asistanı Edward Kelley, "meleklerin" (ya da ruhların) Enoch Kitabı'nı dikte ettiği seanslara katılmışlardı - ya da en azından, Enoch Kitabı - Kelley'e. (Metnin Bruce tarafından keşfedilenle aynı olup olmadığı, ortadan kaybolduğu için asla bilinemeyecek.)

Bu tuhaf el yazmasına bir bakış, Bruce'a ilk Hristiyan bilginlerinin onu neden bu kadar önemli gördüklerini anlatmış olmalı - dünya tarihinin hayati bir eksik parçası olduğunu iddia etti. Hanok, Adem'in torunu ve Kabil'in oğluydu ve aynı zamanda Nuh'un büyükbabası olan Methuselah'ın babasıydı. Bruce, bunu yalnızca İncil kanonunun ilginç bir uzantısı olarak görmüş olabilir; Voltaire ve Gibbon çağında yaşayan, yüksek eğitilmiş bir İskoç'tu ve Hanok Kitabı'nın içeriğini çok tuhaf ve saçma bir mit olarak görmüş olabilir. Öte yandan, Masonların, Hanok'un dünyanın büyük sel tarafından yok edileceğini öngördüğüne dair kadim gelenek nedeniyle, bir Mason olarak Hanok'u yoğun bir kişisel ilgiyle okuması da aynı derecede mümkündür.

Bu, 1770'te, Habeşistan'a varmasından bir yıl sonraydı. Gondar'dan döndüğünde bir iç savaş yaşıyordu. Bruce, bir ordu komutanı olduğu için katılmaya karar verdi, ancak bu, Ras Michael'ın yenilgisi ve uçuşu ve takipçilerinin katledilmesiyle sonuçlandı.

Bruce hayatta kaldı ve nefret etmeye geldiği ülkeyi terk edebildi. Uygarlığa dönüş uzun ve yorucu bir yolculuktan - yaklaşık on sekiz ay - ve nihayet Haziran 1774'te Londra'ya dönmeden önce İtalya ve Paris'te iyileşmek için biraz zaman harcadı.

Bu egzotik hikayenin mutlu sonu yoktu. Bruce'un seyahatlerinin ona ün kazandıracağını umabiliriz, çünkü on sekizinci yüzyılda çok sevilen seyyahların masalları - James Boswell Korsika'yı ziyaret etme gücüyle ünlü olurken, George Psalmanazar adlı bir sahtekâr, Formosa'nın yerlisi olduğunu iddia etti (şimdi Tayvan) ün kazandı ve Dr Johnson'ın yakın arkadaşı oldu. Bruce'un karşılaşması daha çok Marco Polo'nun Çin'den dönüşüne benziyordu; Marco'nun seyahatlerini okuyanlar onları kurgu sandılar. James Bruce, canlı sığırların bifteklerini yiyen ve aynı gaddarlıkla hemcinslerinin parçalarını kesen adamların hikayelerini anlattığında benzer bir tepki aldı. İnsanlar, kısmen Bruce'un hikayeyi anlatış tarzından kaynaklanabilecek bir inançsızlık gülümsemesini gizleyerek kibarca dinlediler.

Londra'ya gitti, Latrobe adında muhtaç bir din adamı buldu ve bir yılını dikte ederek geçirdi. *Nil'in Kaynağını Keşfetmek İçin Seyahatler*. Amanuensis'ini beş cilt bittiğinde ödemeye söz verdi, ancak ödemeyi geciktirmesi ve ardından Latrobe'u beş gine ile kandırmaya çalışması, ortalama ve cömert doğasının tipik bir örneği olmasına rağmen. Kitabın kötü niyet ve alayla karşılandığını kaydetmek neredeyse tatmin edicidir. Beş yıl sonra merdivenlere takılıp başının üzerine düştükten sonra öldü.

Kabul etmek gerekir ki, tüm karakter kusurlarına rağmen, Bruce harika seyahat kitaplarından birini çıkarmıştır. Ayrıca Enoch'un Kitabı'nı geri getirerek edebiyata önemli bir hizmet daha yapmıştı - aslında bunlardan biri Oxford'daki Bodleian Kütüphanesi'ne ve bir diğerini Paris'teki Bibliothèque Nationale'e sunduğu en az üç nüshaydı.

üçüncü kendisi, ait olduğunu iddia ettiği Eyüp Kitabı'nın yanında). Bir kez daha, zamanlaması kötüydü. Aydınlanma Çağı'nın ortasında, dine ilgi düşük bir seviyedeydi ve kiliseler yarı boştu. Mukaddes Kitabın muğlâk bir apokrif kitabıyla kimse ilgilenmedi ve tercüme edilmeden kaldı.

Enoch Kitabı nihayet 1821'de, Bruce'un ölümünden çeyrek asırdan fazla bir süre sonra, Richard Laurence adında bir İbrani bilgin tarafından tercüme edildi. En azından dünya artık buna hazırды - hayaletlere, iblislere ve doğaüstü şeylere olan ilgisiyle Romantizm çağı gelmişti. Bu şehvet düşkünü düşmüş meleklerin hikayesi geniş bir izleyici kitlesini heyecanlandırdı.

Hanok Kitabı'nın kökenini, Yaratılış 6'daki Tanrı oğulları - meleklerin - erkek kızlarının güzel olduğunu ve onları eş olarak almaya karar verdiğini anlatan pasajdan aldığını söyleyebiliriz. Ve sonra 'o günlerde yeryüzünde devler vardı. . . Tanrı'nın oğulları insan kızlarına girdiğinde ve onlara çocuk doğurduklarında ve aynısı eski zamanlardan güçlü adamlar, ünlü adamlar oldular'.

Enoch Kitabı bu hikayeyi detaylandırıyor Görünüşe göre Enoch'un babası Jared'in günlerinde, Gözcüler olarak adlandırılan 200 asi 'melek', 9,000 fit yüksekliğindeki Hermon Dağı'nın tepesine indi ve aşağı inmeye hazırlandı. ölümlü kadınlarla cinsel ilişkiye girme niyetiyle ovalar.

Enoch'a göre, asi Gözcülerin ölümlü kadınları yataklarına aldığı ve metreslerinin neredeyse yönetilemez olan "devler" doğurduğu anlaşılıyor. İnsanları 'yutmaya' başladılar ve kan için bir tat geliştirdiler. Bu pasajı anlamlandırmanın en basit yolu, Gözcüler'in soyunun, Bruce'un zamanındaki Habeşliler gibi, bitmek tükenmek bilmeyen gaddarlıkları onu ülkeyi terk etmesine neden olduğu gibi, şiddetli ve savaşçı hale geldiğini varsaymaktır. Görünüşe göre asi melekler, insanlara silah yapma sanatını da öğrettiler.

metalleri erittiklerini ve kadınlara ss eşyası giymeyi ve makyaj yapmayı öğreterek cinsel özgrlğ teşvik ettiklerini söylediler. Ayrıca onlara sihir ve ritel by öğrettiler. Ortaya çıkan tablo, kadınların şimdiye kadar çocuk doğrmaya ve zor işleri yapmaya alışkın olduğu erken bir kabile uygarlığının resmidir. Gözcler onlara, seksi bir zevk aracı olarak görrlerse hayatın daha zevkli olabileceğini öğrettiler. Ayrıca onlara, rastgele cinsel ilişkilerinden kaynaklanan istenmeyen sonuçları nasıl iptal edeceklerini de öğrettiler.

Modern okuyucular bunu onaylamadan görebilirler, o zamanın kadınlarının muhtemelen kurtuluş için cesaretlendirilmeye ihtiyaçları olduğunu hissedebilirler, ki bu aslında Lord Byron ve arkadaşı Thomas Moore gibi Romantiklerin bakış açısıydı. Byron'ın oyunu *Cennet ve dünya* Hanok Kitabı'nın çevirisiyle aynı yıl ortaya çıktı ve Yaratılış'ta Tanrı'nın oğullarının erkeklerin kızlarını eş olarak almasıyla ilgili pasaja dayanıyor. Tufanın muhteşem bir anısı ile sona erer ve notlar 'Etiyopyalılar tarafından korunan Enoch Kitabı'nın onlar tarafından tufandan önce olduğu söylenir' denmektedir. 1823'te Moore, aynı konuyu temel alan 'Meleklerin Aşkları' adlı bir şiir yayınladı.

Asi Gözcler sadece sefahat eğitmenleri değildi; biri astronomi, diğeri astroloji, bir diğeri bulutlar hakkında bilgi, bir başkası sihirlere nasıl karşı çıkılacağı ve diğerleri gneş, ay ve dnya hakkında bilgi öğretti. Niyetlerine rağmen, Tanrı cezalandırılmaları gerektiğine karar verdi ve iradesini uygulamak için Gabriel, Raphael ve Uriel de dahil olmak zere kendi Gözclerini gönderdi. (Tanrı'nın bu hizmetkarlarına aynı zamanda Gözcler de denir, bu da tm Gözclerin asi ruhlar olmadığını gsterir.) Asi Gözcler toplanıp hapsedildi. (Eski Ahit'in Tanrısı, herhangi bir insan tiran kadar acımasız grnmektedir.) Kitabını yazan Andrew Collins'e gre. *Meleklerin Kllerinden*(1996) Belki de bu konuya en iyi giriş, isyancı Gözclerin hapsedildikleri yerin, indikleri yere yakın, Hermon Dağı'ndaydı.

Ve böylece Tanrı dünyayı büyük bir tufanla temizlemeye karar verdi ve bu tufandan kurtulan tek kişi Nuh oldu. Ama ondan önce Enoch'un anlatacak başka bir hikayesi var. Görünüşe göre oğlu Methuselah'ın, karısı Nuh adında bir çocuğu olan Lemek adında bir oğlu vardı. Görünüşü babasını şok etti: bebeğin cildi Orta Doğu'nun diğer yerlilerininkiyle aynı renkte değildi, yani kahverengiydi, ama kuzeyli bir yerlininki gibi saf beyaz ve pembe kırmızıydı. ülke. Saçları da beyazdı ve gözleri o kadar güzeldi ki odayı aydınlatıyor gibiydi.

Lemek Methuselah'a gitti ve babasına, "İnsan gibi değil, daha çok meleklerin çocuklarına benzeyen garip bir oğul edindim" dedi. . .' Lamech, oğlunun babasının Gözcülerden biri olduğundan şüpheleniyordu. Methuselah ona güvence veremedi, ancak uzak bir ülkeye (Ölü Deniz Parşömenleri arasında bulunan aynı hikayenin bir parçasında Cennet denir) emekli olan babası Enoch'u aramaya gitti. Hanok Methuselah'a oğluna güven vermesini söyledi. Yeni doğan çocuk gerçekten de kendisininindi ve adı Nuh olacaktı. Hanok, bir rüyette dünyanın bir tufan tarafından yok edileceğini, ancak Nuh ve çocuklarının dünyayı saracak olan 'yozlaşmadan kurtulacaklarını' öngörmüştü. (Bu olayların, asi Gözcüler dünyaya gelmeden önce gerçekleştiği açıktır.

Yine de, Enoch'un Methuselah konusunda tamamen dürüst olmadığı ve belki de bu gelecekteki ırkın kompozisyonunda düşmüş meleğin bir dokunuşunun olabileceği konusunda hafif bir şüphe duymadan edemiyor. . .

Bruce'un Habeşistan'dan getirdiği Enoch Kitabı tek versiyon değildi. Aslında, daha sonraki birçok parça, Yunanca ve Latince bile bulundu; Slav dilinde bir başkası da hikayeye bazı ilginç eklemeler içeriyordu.

Enoch Kitabı'nın yaklaşık 200 yılına kadar yazıya geçirilmediğini belirtmeliyiz.M.Ö, neredeyse kesinlikle bazı üyeler tarafından

Ölü Deniz'deki Kumran'daki Essene topluluğu, ancak sözlü gelenek çok daha eskiydi. olarak bilinen Slav versiyonu *Enoch'un Sırları*, muhtemelen İsa'nın zamanında İskenderiye'de yaşayan bir Yahudi yazar tarafından derlenmiştir.

Hanok'un uzun boylu varlıklar tarafından kar ve buzla kaplı sürekli ışıklı bir yere kaçırılmasının bu bölümünü açan hesabı içerir.

Hedeflerine ulaştıktan sonra Enoch, Hristiyan cehenneminin prototipi haline gelen korkunç bir çukuru içeren bir tura çıkar:

Sonra adamlar beni kuzey bölgesine götürdüler ve bana orada çok korkunç bir yer gösterdiler. Ve orada her türlü işkence var. Vahşi karanlık ve aşılmaz kasvet; ve orada ışık yok, ama her zaman kasvetli bir ateş yanıyor ve ateşli bir nehir akıyor. Ve tüm bu yerin her tarafında ateş, her tarafında soğuk ve buz var, bu yüzden yanıyor ve donuyor. Ve tutsaklar çok vahşi ve melekler korkunç ve acımasız, vahşi silahlar taşıyorlardı ve işkenceleri acımasızdı.

Ben de dedim ki: 'Vay, vay! Burası ne kadar korkunç!' Ve adamlar bana dediler: 'Bu yer, Hanok, Tanrı'yı onurlandırmayanlar için hazırlanmıştır; yeryüzünde kötülük işleyenler.'⁶

Cehennem - Şeytan gibi - Yahudiler tarafından bilinmeyen bir Hristiyan kavramıydı. Bazen 'cehennem' olarak tercüme edilen 'Sheol', sadece çöplerin yok edildiği bir yer anlamına geliyordu ve Dante'nin Cehennemi'ni önceden şekillendiriyor gibi görünen bu pasaj, muhtemelen Enoch Kitabı'nın 'ortadan kaybolmasının' başlıca nedeniydi. 'Cennet'in bir işkence yeri içerebileceği fikri, Kilise Babaları için kabul edilemez olurdu.

'Cehennemi' bir an için gördükten sonra, Enoch - bu sefer melek Raphael tarafından - Cennet veya 'Doğruluk Bahçesi' çevresinde bir tura çıkarıldı. Bu, Cennet Bahçesi gibi görünüyor, çünkü özellikle güzel bir ağaç hakkında yorum yaptığında

Havva'nın meyvelerden birini kopardığı Bilgi Ağacı olduğu söylendi (görünüşe göre bu meyveler üzüm gibi salkımlarda asılıydı, bu yüzden elma olamazlar). Yahweh-Elohim olarak anılan Lord'u endişelendiren şey, Hayat Ağacı adlı ikinci bir ağaçtır. İnsan bu ağacın meyvelerini yeseydi, ömrü son derece uzardı.

Şimdi Hanok Kitabındaki en ilginç pasajlardan biri geliyor: Ve o günlerde Meleklerle ne kadar uzun ipler verildiğini gördüm ve kendilerini kanatlandırıp uçtular ve kuzeye doğru gittiler. Ve bir meleğe sordum, ona dedim ki: "Neden ipleri alıp gittiler?" "Ölçmeye gittiler" diye cevap verdi.

Düğümlü 'kordonlar' Mısırlı rahipler tarafından tapınaklarını planlamak için kullanıldı. Bu kordonlar, pratik geometrik araştırma araçlarından başka bir şey değildi. Haritacılık deneyimine sahip bir mühendis olan Christian O'Brien, bu pasajı dünyevi terimlere çeviriyor: 'Sonra meleklerden bazılarına ne kadar uzun ölçüm "bantları" verildiğini gördüm ve onlar kuzeye doğru aceleyle gittiler. Ben de yanımdaki meleğe diğerlerinin neden kasetleri alıp uzaklaştıklarını sordum, o da "Araştırma yapmaya gittiler" dedi.'

Melekler anket mi yapıyor? Hristiyan melek kavramı içinde bir anlam ifade etmiyor. Peki ya bu varlıklar jeolojik ve coğrafi bir araştırma yapan eski bilim adamlarıysa?

Çünkü Hanok Kitabı ayrıca araştırmanın tüm önemli amacını şu sözlerle ortaya koymaktadır: 'Ve bu önlemler dünyanın derinliklerinin tüm sırlarını ortaya çıkaracaktır. . .'*Araştırma jeolojiktir.*

Rand, Andrew Collins'in kitabına aşinaydı.*Meleklerin Küllerinden*, Hangi Enoch'un hikayesini anlatıyor. Collins, on dokuzuncu yüzyılın sonlarında, Pennsylvania Üniversitesi'nden Babil Seferi'nin, hala Mezopotamya olarak adlandırılan yerde, Nippur'da kırık bir kil silindirinin parçalarını nasıl keşfettiğini anlatıyor. Tapınağında bulundular

Sümerlerin yüce tanrısı Enlil, yalnızca Evrenin Efendisi Anu'dan daha az önemliydi ve çivi yazısı kama yazısıyla yazılmıştı. 1852 yılında Kuyunjik höyüğünde bulunan ve Hz. *Gilgamiş*, ve bu silindirin çevirisinin birincil öneme sahip bir konu haline geldiğini varsaydığımız için affedilebilir, ancak Profesör Herman V. Hilprecht tarafından Philadelphia Üniversitesi'ne geri götürüldü ve burada müzenin bodrumunda, hala kendi yerinde bırakılmıştı. paketleme kılıfı.

Hilprecht, psişik araştırma tarihiyle, Nippur'u içeren bir başka ilginç olayla tanınır. 1893'te Bel tapınağından bir yüzük olduğuna inandığı üzerindeki yazıtı deşifre etmeye çalışıyordu. Bu sonuçsuz çabadan bitkin düşmüş, uykuya dalmış ve rüyasında Bel tapınağının rahibinin ona hazine odasını gösterdiğini ve "yüzüğün" üçe bölünmüş bir adak silindirinin parçası olduğunu açıkladığını görmüş. Aniden Bel'in oğlu Ninib için küpeler yapması emredilen rahip, silindiri oymaya karar vermişti. Rahip, üçüncü bölümün asla bulunamayacağını, ancak ikinci bölümün hala var olduğunu söyledi.

Ertesi gün yeni bilgilerle donanan Hilprecht, rüyasının doğru olduğunu gördü. İkinci halka, kataloglanan eşyalar arasında mevcuttu ve iki parça bir araya getirildiğinde, tanrı Ninib'e ait bir yazı okunabiliyordu. Daha sonra iki yüzüğün Bel tapınağının hazine odasından geldiği doğrulandı. Rüyadaki rahibin dediği gibi, üçüncü kısım hiçbir zaman bulunamadı.

Bryn Mawr'dan George Aaron Barton adlı bir profesör, üç kutuya dağılmış parçaları bir araya getirene kadar yirmi yıl daha geçecekti. Buluşu başlangıçta içini heyecanla doldurdu. Bu, tapınak hazinelerinin bir listesi, hatta Enlil'e bir ilahi değil, uzun, sürekli bir anlatıydı ve bu anlatı ile karşılaştırmayı hak ediyordu. *Gilgamiş*. Barton, bunun muhtemelen dünyadaki en eski metin olduğunu ve dokuz tablet uzunluğunda olduğunu düşündü. Ancak Barton nihayetinde bunun sadece Sümer yaratılış mitinin bir versiyonu olduğu sonucuna vardı. Onun tercümesi,

denilen bir hacim *Çeşitli Babil Yazıtları*(1918),⁴

Büyük Savaş'ın sona ermesiyle daha çok ilgilenen meslektaşlarını, hatta genel kamuoyunu bile heyecanlandırmayı başaramadı.

Yarım yüzyıldan fazla bir süre önce, 1970'lerde, Barton'ın kitabının bir kopyası, hayatının çoğunu Ortadoğu'da British Petroleum için çalışarak geçirmiş olan Christian O'Brien adlı bir jeologun eline geçti. O'Brien çivi yazısı okumayı kendi kendine öğrenmişti ve Barton'ın çevirisine ve orijinal metinlerin reproduksiyonlarına baktığında, Barton'ın anlayışının arzulan çok şey bıraktığı sonucuna vardı. Kendisi tercüme etmeye koyuldu.

O'Brien, metnin Sümer tanrılarını içeren bir "yaratılış efsanesi" olmaktan çok uzak, Anunnaki ya da Anannage adlı bir grubun bir platoda Kharsag adında bir tarım topluluğu inşa etmesinin gerçekçi bir açıklaması gibi görüldüğünü keşfetti. dağ bölgesi. Bu yerleşim, O'Brien'in da belirttiği gibi, bize Eden'i hatırlatan Ehdin olarak da biliniyordu. Sitchin'i okuyanlar *Dünya Günlükleri*Anunnaki'yi, yazarın iddiasına göre, atmosferlerini bozulmadan korumak için (gizemli bir şekilde) altın aramak için yaklaşık yarım milyon yıl önce dünyaya gelen "onikinci gezegen" Nibiru'dan gelen varlıklar olarak hemen tanıyacaktır. . Sitchin, Eski Ahit'te ve çeşitli antik Sümer metinlerinde (Kharsag parçaları olmasa da) bu uzay ziyaretçileri için kanıt bulur. Altın madenciliğinin zor işini yapmak için insanı gerçekten bir köle olarak yarattıklarına inanıyor.

Christian O'Brien ve eşi ve yardımcı yazar Barbara Joy, uzay adamları hipotezini reddetti. Onlar Doğu dininin öğrencileridir ve katı maddenin ötesindeki varoluş alemleri olan 'astral planların' varlığını kabul etmeye meyillidirler, bu nedenle Anannage'in nereden geldiğine kendilerini asla bağlamasalar da, inançları bunun daha fazla bir şey olduğu gibi görünüyor. "paralel boyut" gibi.¹⁰(Benzer bir görüş ayrılığı, UFO fenomenini inceleyenlerin dünyasında da vardır. 1940'ların sonlarında, ilk kez dikkatleri üzerine çektiklerinde, konuyla ilgili yazarların çoğu, uçan dairelerin

diğer gezegenlerden gelen ziyaretçiler; daha yakın zamanlarda, 'onların', 'daha yüksek bir titreşim hızını' kontrol edebilme anlamında kelimenin tam anlamıyla 'dünya dışı' olabileceği ve tamamen maddi olarak düşünülmemesi gerektiği görüşünde artan bir kabul var.)

1986'da, O'Briens, Harsag yazıtlarıyla ilgili açıklamalarını yayınladı. *Azınlığın Dehası: Aden Bahçesini Kuranların Öyküsü*.¹¹ Dikkatli, bilimsel ve sansasyonel olmayan yaklaşımıyla Sitchin veya Velikovsky'nin etkisini yapamaması şaşırtıcı değildir. Akademisyenler için fazla tartışmalı, eski gizemleri yutan popüler izleyiciler için fazla ayık ve bilgiliydi, ancak o zamandan beri artan sayıda okuyucuyu kendine çekti.

Başlık *Azınlığın Dehası* O'Brien'in arkeolojideki akıl hocası Andre Parrot'tan, Ortadoğu medeniyetinin alevinin aynı anda birçok yerde parladığını belirten Andre Parrot'tan bir alıntıdır: Susa, Lagash, Ur, Uruk, Ashnunak, Nineveh ve Mari. sonunda, azınlığın dehası sayesinde. . . bir simyacının potasında olduğu gibi, olağanüstü, çok yönlü bir sanat ortaya çıktı.

O'Briens'a sor, uygarlığın bu kadar çok yerde aynı anda tohumlanmasına ne sebep oldu? Cevabın Ananage'de ya da (onları tercih ettikleri gibi) kitabın ikinci bölümünde açıklanan Parlayanlar'da olduğuna inanıyorlar. *Azınlığın Dehası*. O'Brien, İncil'in neden Elohim'in göğü ve yeri yarattığını söylediğinde, 'Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı' cümlesiyle başladığını soruyor? Elohim çoğuldur, tekil değildir, bu nedenle 'the *tanrı*lar' gökleri ve yeri yarattı." İncil Tanrı'yı kastetmiş olsaydı, tekil biçimini kullanırdı 'e', aslında 'parlayan' anlamına gelir. Birçok eski dilde bulunabilir. Sümerce'de "parlaklık" anlamına gelir. Babil dilinde, 'e//u' 'Parlayan Olanlar' anlamına gelir. İngilizce kelimemiz 'elf' bile parlayan bir varlık anlamına gelirken, Cornwall'da – yaşadığım yer – 'e' bir 'melek' anlamına gelir (eski Cornish'te).

Dolayısıyla İncil, göğü ve yeri yaratan 'Parlayanlar'ın, 'Kendi suretimizde bir adam yapalım' dediğini söylüyor. Parlayanların lideri RAB, 'Aden'de bir bahçe dikti' ve peygamber Hanok, 'Tanrı ile değil', Parlayanlarla birlikte yürüdü.

O'Brien başka bir önemli noktaya değiniyor. 'Gökler' kelimesi - '*ha'shemin*' -aslen 'yaylalar' anlamına geliyordu. Ve 'toprak' - '*ha'ares*' -'toprak' veya (bu bağlamda) ovalar anlamına gelir. Yani İncil aslında bu Parıldayanların (veya meleklerin) yaylaları ve ovaları yaptığını ve yaylaların Cennet Bahçesini içerdiğini söylüyor.

O'Brien ayrıca, Nippur'da Kharsag malzemesinin bulunmasının öyküsünü anlatarak, bunun George Barton tarafından Philadelphia müzesinin bodrum katından nasıl çıkarıldığını ve dini parçalar olarak tercüme edildiğini açıklayarak, Barton çevirisini neden bu kadar yetersiz bulunduğunu açıklıyor. Akadca orijinal metin. O'Brien daha sonra Kharsag'ın hikayesini Parlayanlar dünyaya indikten sonra anlatır. Ve bu Parıldayanları, Hanok Kitabının Gözcüleri ile aşağı yukarı aynı gördüğünü açıkça belirtir.

'Parlayan Olanlar' veya 'İzleyiciler' hakkında konuşmak kafa karıştırabileceğinden, burada onlara sadece uygarlar, dehalari uygarlığı yaratan "azınlıklar" olarak değinmemizi öneriyorum. Kharsag destanı onların melek olmadıklarını - aksi takdirde kesinlikle Eden'i harap eden bir vebadan bağışıklı olduklarını - ancak güçleri ve yetenekleri zamanın insanların çok ötesinde olan etten ve kemikten varlıklar olduklarını açıkça ortaya koyuyor.

Uygarlıkların liderine, tapınağında Kharsag silindirinin bulunduğu tanrının adı olan Enlil adı verildi. Karısı, Kharsag Hanımı, Ninlil olarak adlandırıldı. Yerleşim yerine Akadca'da 'plato' anlamına gelen Edin adını vermeye karar verdiler. Diğer adı Kharsag, 'yüksek çitle çevrili çit' anlamına gelir.

Başka bir deyişle, Parlayanlar, insanın ilkel olduğu bir dünyada ilk tarımsal yerleşimi kurdular.

avcılar. Seçtikleri yer dağlarla çevriliydi - O'Brien, modern Lübnan, Suriye ve İsrail'in birleştiği nokta olduğuna inanıyor. O'Briens, zamanın yaklaşık 8200 olduğuna inanıyor.M.Ö. Aden platosunda uygarlar sedir ağacından evler inşa ettiler, bir rezervuar yaptılar ve sulama hendekleri kazdılar. Enlil ve aralarındaki diğer liderlerin Büyük Evleri vardı ve hatta bir doğum hastanesi bile vardı. Çevredeki tepeler meyve bahçeleriyle kaplıydı, tahıl ektiler ve hasat o kadar boldu ki, komşularının yerleşime katılmasına ve lütfu paylaşmalarına izin verdiler.

Enlil lider olarak tanınmasına rağmen, Eden yedi kişilik bir konseyle demokratik çizgide yönetiliyordu. Uygarlıkçıların ölümlü olduğunu varsayarsak, o zaman Harsag'ın var olduğu 2000 ya da daha fazla yıl boyunca pek çok Enlil olduğunu ve bunun "kral" gibi bir unvan haline geldiğini de varsaymalıyız.

Harsag Hanımı Ninlil, George Barton'ın onun bir tür yılan tanrıçası olduğunu varsaymasına neden olan Yılan Hanım olarak da anılır. Aslında, Andrew Collins, Gözcüler hakkında, içlerinden birinin 'engerek gibi bir çehre' sahip olduğunu anlatan başka bir antik metin parçasından alıntı yapıyor. Collins bunun yarığ gibi gözleri olan içi boş, sıska bir yüze işaret ettiğini hissetmeye meyillidir.

Başka bir antik metin parçasının bu kullanımı, bazı okuyucuları rahatsız edebilecek bir soruyu gündeme getirme fırsatı sunuyor: şehvetli düşmüş melekler ve Cennet Bahçesini diken Parlayan Varlıklar hakkındaki bu garip hikayeleri ve efsaneleri neden ciddiye alsınlar? Yunan tanrıları hakkındaki hikayelerin bir efsaneden başka bir şey olmadığını biliyoruz; kimse Zeus'un karısı Hera ile gerçekten Olimpos Dağı'nda yaşadığına ve zamanının yarısını kendini bir boğaya ya da kuğuya dönüştürerek ölümlü bakireleri baştan çıkarmak için harcadığına inanmaz.

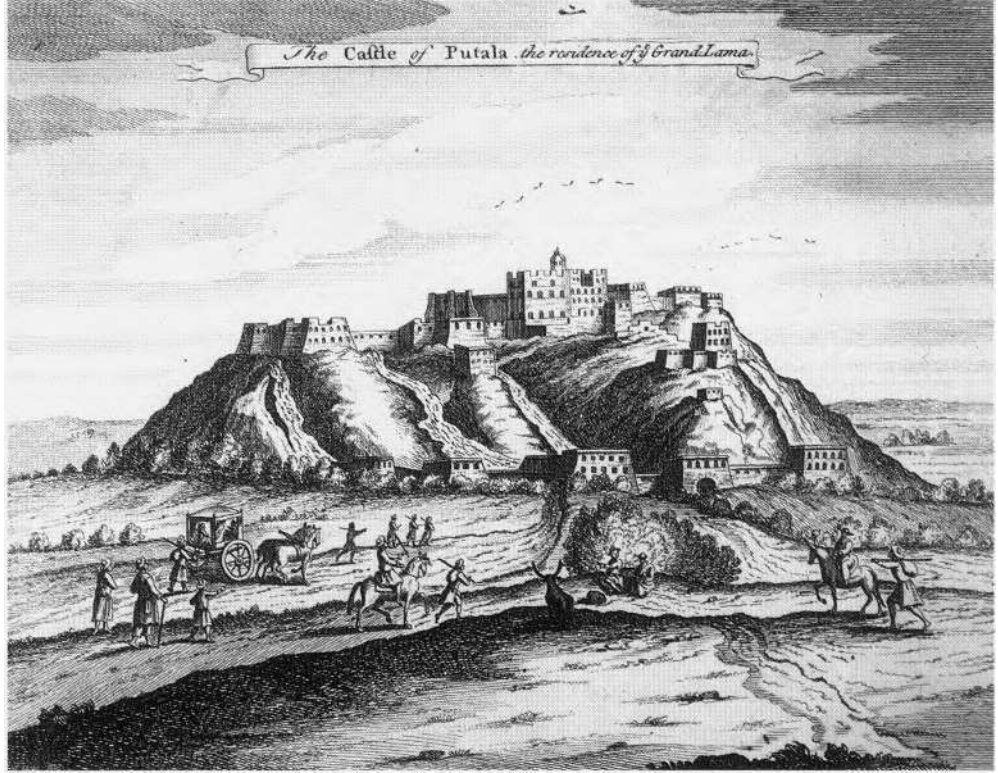
Bir açıklama, örneğin Enoch veya Gözcüler hakkında birçok farklı metnin, bu hikayelerin yazılmadan önce birçok nesiller boyunca ağızdan ağıza aktarıldığını ileri sürmesidir. okuduğumuz zaman *İlyada*, çok geçmeden bunun sadece uydurulmuş boş bir masal olmadığını hissetmeye başlıyoruz.

Charles Hapgood, 1904-82.
Beth Hapgood

Yedinci ila dokuzuncu yüzyıla ait taş savaşçı figürleri, Meksika, Tula'da.
Werner Forman Arşivi

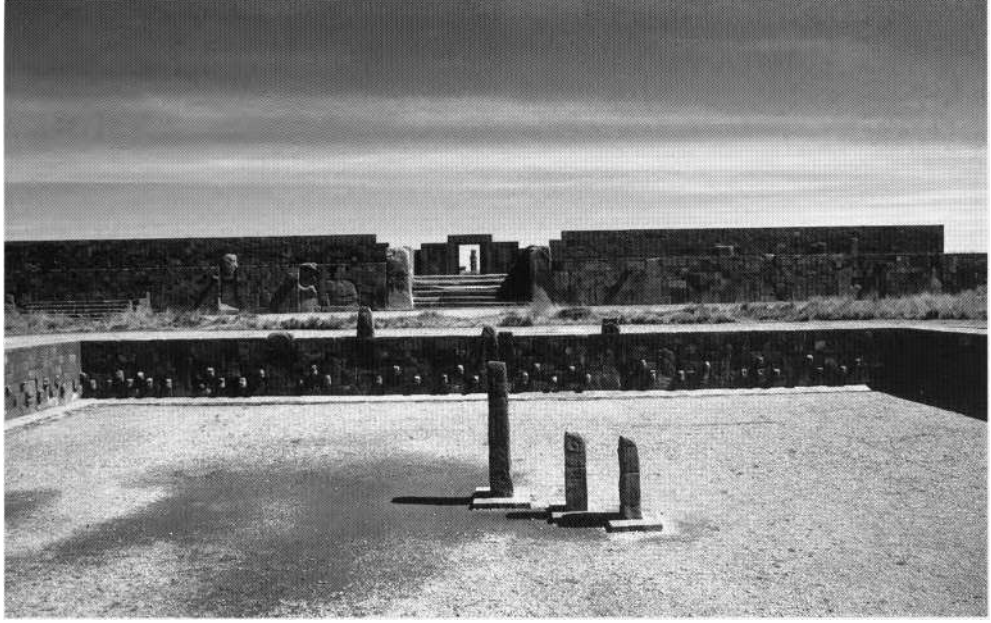
Burada on sekizinci yüzyılda resmedilen Tibet'in manevi başkenti Lhasa, Giza başlangıç meridyeninin 60 derece doğusunda ve bir zamanlar ekvatorda bulunuyordu.

Mary Evans Resim Kitablığı

Pasifik'te tek başına olan Paskalya Adası, Giza başlangıç meridyeninin 140 derece batısında yer alır. ve bir zamanlar ekvatorda bulunuyordu.

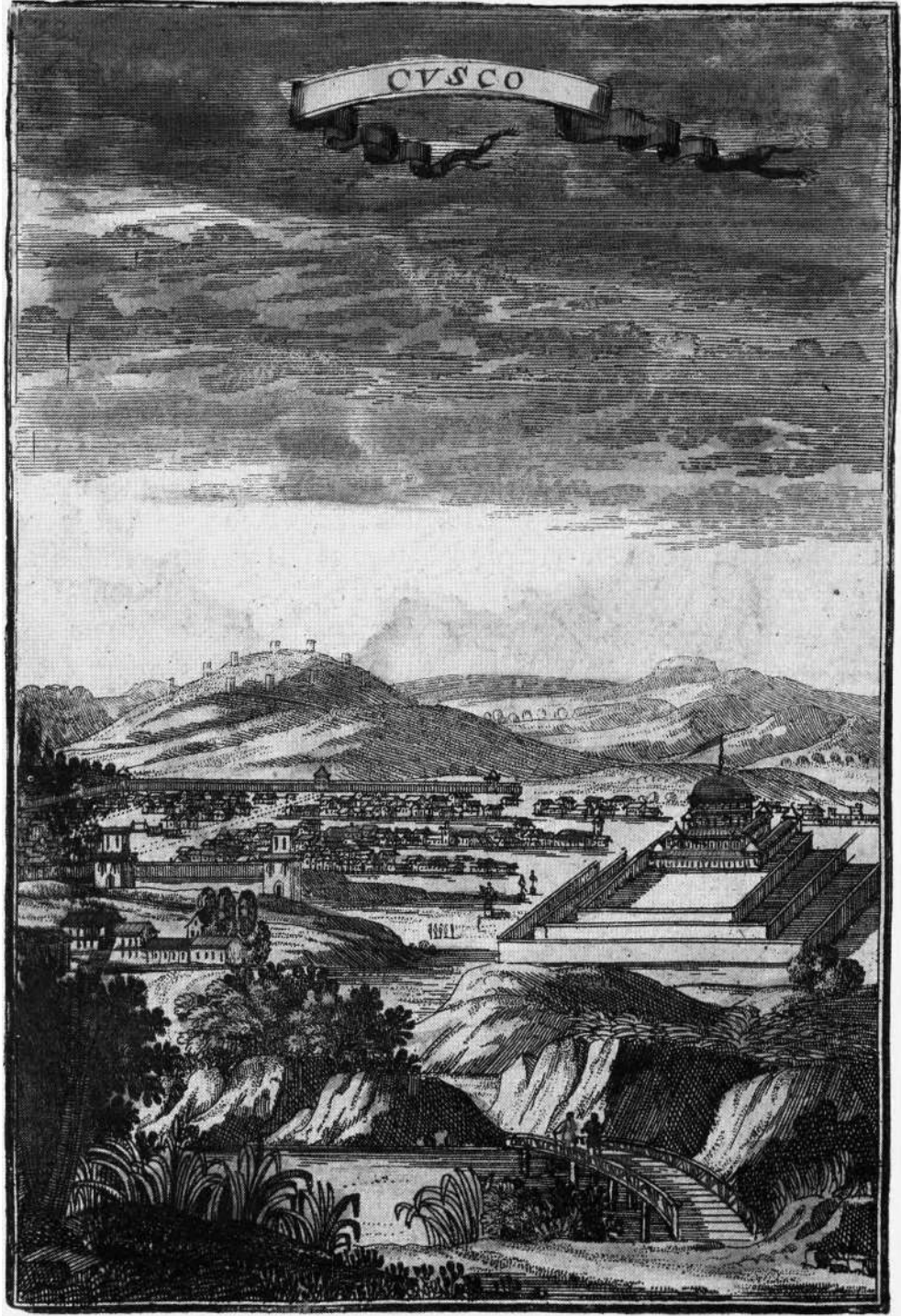
Mary Evans Resim Kitablığı

'Yarı yeraltı tapınağı' üzerinden monolitik kapiya bakış
Bolivya, Tiahuanaco'daki Kalasasaya muhafazasına.
NJ Saunders

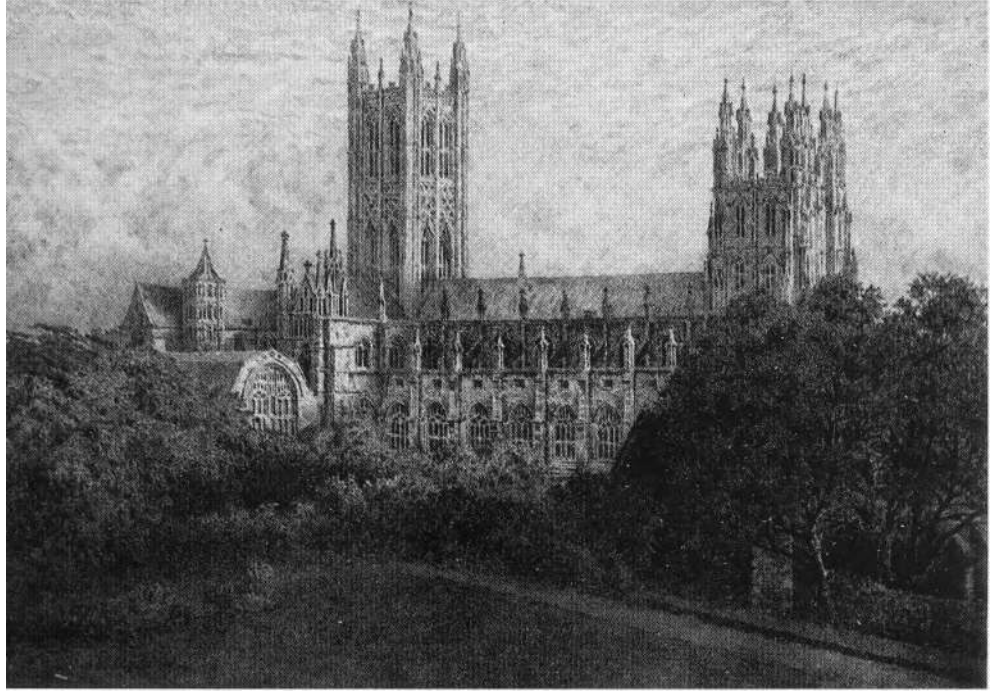

Kosta Rika'da gizemli küreler. *Dr*
Elmar R. Gruber/Fortean Resim Kitaplığı

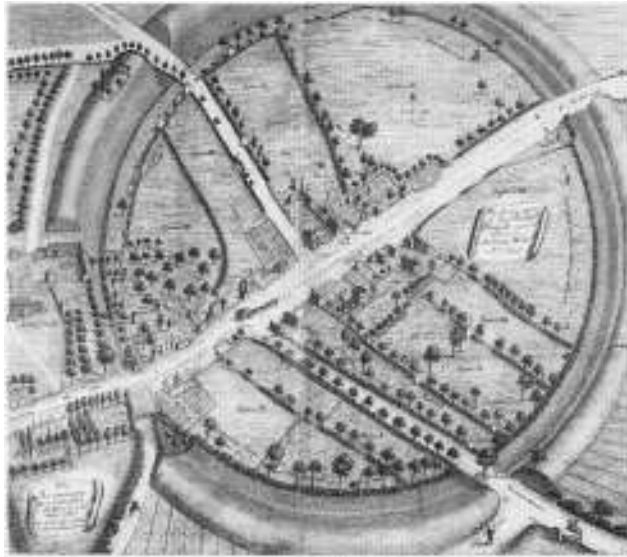
And mitolojisi altın bir asanın nasıl kullanıldığını anlatır
halk tarafından başkentlerini Cuzco'da bulmak için.
De L'Amerique/Mary Evans Resim Kitaplığı

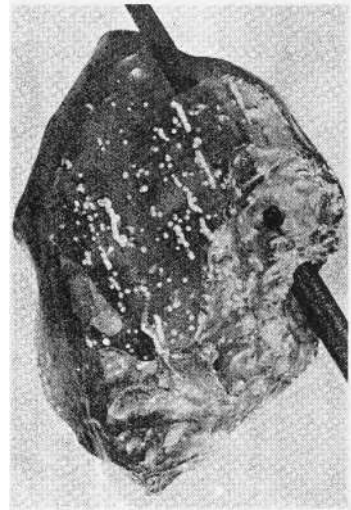
Canterbury Katedrali, Giza başlangıç meridyeninin 30 derece batısında yer alır. eskiden ekvator ile kutup arasında, 45N enlemindeydi.

W. Wiscombe Gardner/Mary Evans Resim Kitablığı

Avebury'deki taş çemberlerin ve set hendeklerinin 1743'te çizilmiş bir tepe planı. 100.000 yıl önce Avebury 29:59K enlemindeydi. Bugün Büyük Mısır'daki piramit 29:59N enleminde yer alır

Mary Evans Resim Kitablığı

Libya çöl camı bir delik içinden geçti.

nezaket

Mineraloji Derneği

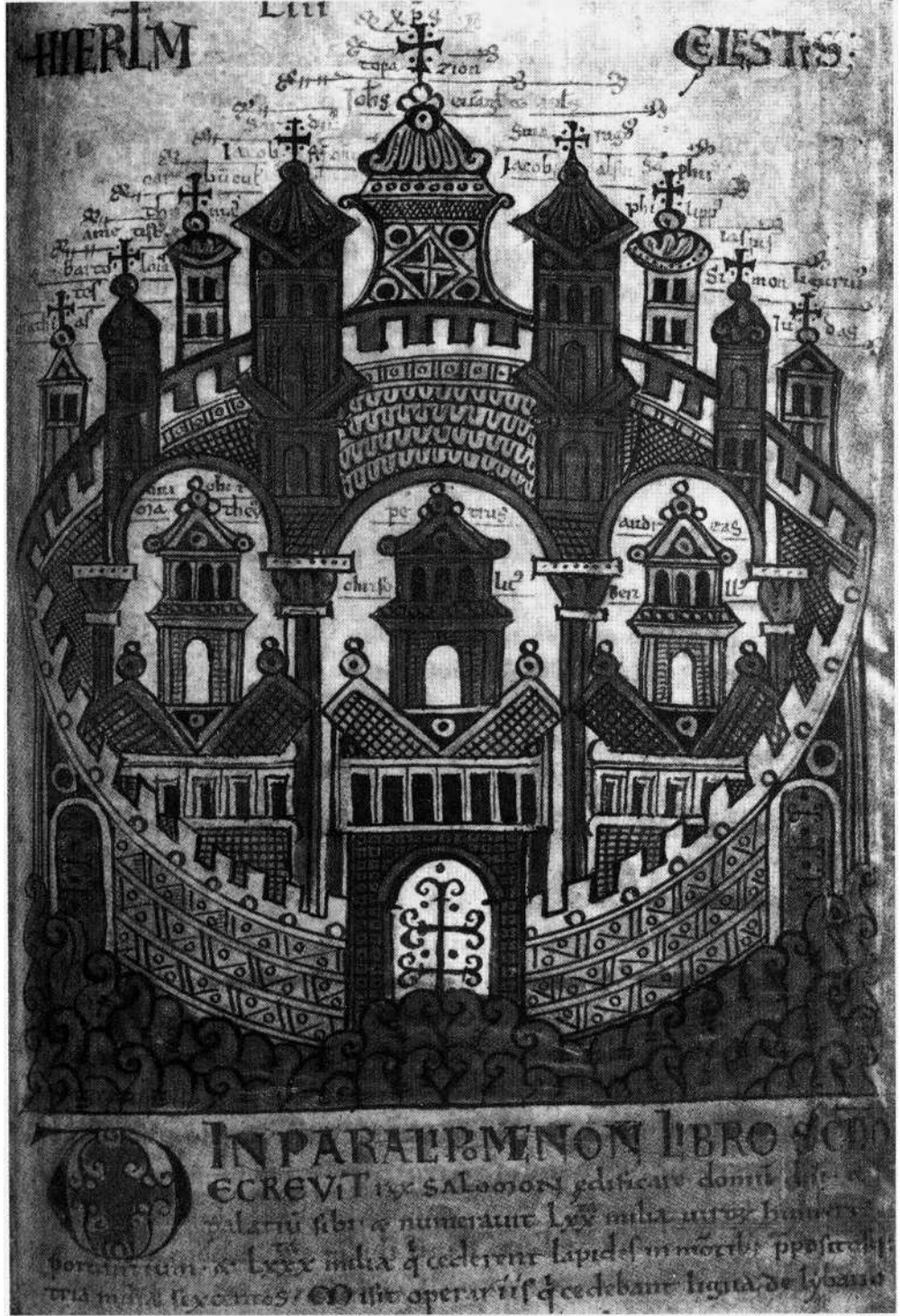

arkadyalı çobanlar,ile
Nicolas Poussin, 1594-1665.
Bridgeman Sanat Kütüphanesi

Çırak Sütunu, Rosslyn
Şapeli, Midlothian, İskoçya.
Andreas Trottman/Fortean
Resim Kitaplığı

Lomas ve Knight'ın bir olduğuna inandıkları 'Göksel Kudüs' çizimi
Tapınakta bulunan resmin kopyası.
Colorado Örtü Merkezi

Amazon'da kaybolan Yarbay Percy Fawcett
Kayıp Atlantis şehirlerini ararken.
Fortean Resim Kitablığı

bir ozan veya ozan tarafından: gerçek olaylara dayanmaktadır. Ve arkeolojik araştırmalar, bunların meydana geldiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyor. Antik metinlerin çokluğu, Hanok ve Gözcüler hakkında bir düzine kadar farklı eser olduğuna dair çok az şüphe bırakıyor. ile olduğu gibi *İlyada*, halk hafızasının yüzüğüne sahipler.

Harsag destanına gelince, aynı zamanda gerçeklik payı da olan uzun ve ayrıntılı bir hikaye anlatmaktadır. Örneğin, hikaye, yüzyıllarca süren refahtan sonra, fırtınalar, sel ve şiddetli soğuklarla birlikte Eden'e sert havanın nasıl geldiğini anlatmaya devam ediyor. 14.000'den sonra, son Buzul Çağı'nın sonunda olduğunu bildiğimiz şeyin ışığında düşünöldüğündem.Ö, iklim çılıncı dalgalandığında ve ısınma dönemleri aniden çok daha soğuk koşullarla değıştirildiğinde, Harsag'ın kendisini havanın kuşatması altında bulması muhtemel görünüyor.

Ama kötü havadan daha fazlasıydı. O'Brien'in bin yıllık fırtına olarak tanımladığı muazzam fırtınalar vardı ve Enlil Evi bir yangınla yok edildi. Sürekli karanlık çöktü ve şiddetli, kesintisiz yağmur sele neden oldu. Enlil, "Yerleşim yerim paramparça oldu" dedi. . . Sadece suyla yok edildi.' Ama Ninlil leydisinin son sözleri belki de en önemlisidir: 'Öğrenim İnşası kesildi. . . Bilginin yaratılması mahvoldu.' Açıktır ki, Harsag yerleşiminin başlıca amaçlarından biri bilgi yaratmaktı. O'Briens için, Parlayanlar insan ırkına bilgi getiren kişilerdi.

Bu noktada, Tablet 9'un sonunda, Kharsag destanı kopuyor. Keşfedilmemiş daha kaç tablet kaldığını bilmiyoruz, ancak O'Briens, Shining Ones'in insanlığın uygarlaştırıcıları ve Orta Doğu uygarlığının kurucuları olmaya devam ettiğine inanıyor. adlı daha sonraki bir derlemede *Parlayanlar*,¹² içerir *Azınlığın Dehası*, hatta uygarlıkların Orta ve Güney Amerika ve Atlantis uygarlığında bir rol oynadığını öne sürdüler. Ayrıca, 'tartışmasız, Cennet Bahçesi'nin en ödüllendirici tanımları' olduğunu belirtir. . . Enoch Kitabı'nda geçer. Enoch hakkında uzun uzun konuşuyorlar, o zaman o olduğunu öne sürüyorlar

Yedi göğü görmek için melekler tarafından götürüldü, aslında Harsag'ı - Aden Bahçesini - ziyaret etti. Enoch'un bir Büyük Evi ziyaret ettiğini, muhteşem ağaçları ve hatta büyük rezervuarı tanımladığını belirtiyorlar.

Meleklerle uzun iplerin verildiği ve 'ölçmek' için gönderildiği Hanok Kitabındaki pasajı daha önce not etmiştik. O'Brien'in görüşü, 'meleklerin' Cennet Bahçesi'nin bir bölümünü, belki de sulama sistemini döşediğidir, ancak Rand için pasaj tamamen farklı bir yorum taşıyabilir. Melekler aceleyle kuzeye gittiler ve Güney Kutbu'ndan tüm yönler kuzeye geldi.

Meleklerin neden bir anket yapması gerektiği konusunda Rand, olası bir yanıtı zaten bildiğini düşündü. Giza ve Lhasa gibi dünyadaki çok sayıda kutsal yerin simetrik bir 'kutsal enlemler' ızgarası üzerinde düzenlendiği sonucuna vardikten sonra, dünya çapında bir tür araştırma yapılmış gibi görünüyor. Aynı şey Hapgood'un Çin'den buzsuz bir Antarktika'ya kadar uzanan antik haritaları tarafından da öneriliyor. Görünüşe göre 'medeniyetten önce' var olan eski halklar, küremizin yüzeyi hakkında olağanüstü kapsamlı bir bilgiye sahipmiş gibi görünüyor.

Rand'ın teorisine göre, bu araştırma, o zamanlar dünyanın teknik olarak en gelişmiş uygarlığı olan Atlantis tarafından yürütülmüş ve bu, bir tür felaketin olacağını - neredeyse kesinlikle yer kabuğunun bir hareketini içerdiği - ve amacının kabuk mantosunun ne kadar uzağa kaydığını bulmak için. Rand, anketçilerin 'anket yapmak' için yola çıkmalarının nedeninin bu olduğunu hissetti.

Hapgood, Kuzey Kutbu'nun Hudson Körfezi'nden şimdiki konumuna kaymasıyla sonuçlanan kabuk hareketlerinin yaklaşık 15.000 başladığına inanıyordu.M.Ö. Bunun yavaş yavaş ve neredeyse farkedilmeden gerçekleştiğini hissediyor gibiydi, bu pek olası olmasa da. Kaliforniya'daki San Andreas Fayı yavaş hareket eder, ancak ara sıra ürettiği depremler çarpıcı biçimde fark edilebilir.

Rand'ın Atlantisliilerin önemli bir jeoloji bilgisine sahip olduklarına dair güçlü inancı, onların konuyu son felaketten önce uzun bir süre -belki de 2.000 yıldan fazla- çalışmış olmaları gerektiğini düşündürmektedir. 9.600 yılındam.ö, dünyanın ekseninin eğimi bugün olduğundan çok daha büyüktü ve Buz Devri'nin sonu büyük miktarda sel ile işaretlendi, bu yüzden jeolojiye dikkat etmek için iyi nedenleri olurdu.

Bildiğimiz gibi, çabaları, en azından son felaketin medeniyetlerini yok ettiğini kabul edersek, zaman kaybı olduğunu kanıtladı. Ancak Rand'a göre, felaketten çok sonra gelen sonraki nesiller, kutsal yerler olarak kabul ettikleri 'göstericiler' tarafından ortaya konan 'işaretleri' gördüler ve bu sitelerde kendi tapınaklarını inşa etmeye devam ettiler.

Bana öyle geldi ki Hapgood tarafından alıntılanan kanıtlar *Antik Deniz Krallarının Haritaları*, Rand'ın kendi araştırmalarıyla birlikte, dünya çapındaki bazı eski coğrafi bilgilere kesin olarak işaret etti.

Uriel'in Makinesi, Christopher Knight ve Robert Lomas tarafından yazılan, Rand'ın (ve O'Briens'in) 'anket' hipotezine belirli bir destek vererek Enoch'un göklerden gelen tehlike hakkında her şeyi bildiğini öne sürüyor. Uriel, Hanok Kitabındaki Gözcülerden biridir - isyancılardan biri değil, onları cezalandırmak için dünyaya gönderilenlerden biridir. Enoch Kitabı'nın Cennetsel Armatürler Kitabı olarak adlandırılan bir kısmı, temelde astronomik bir incelemedir. Belli bir noktada, Enoch batıda bir 'sert çakmaktaşı kaya' dağına doğru taşınır: 'Ve güneşin doğduğu altı portal ve güneşin battığı ve ayın doğup battığı altı portal gördüm. . . ayrıca bu portalların sağında ve solunda birçok pencere var.'¹³Lomas ve Knight, trilithonların taş direkleri arasındaki 'portalları' olan Stonehenge'i hatırlattı.

1960'ların başlarında, İngiliz astronom Gerald Hawkins, Stonehenge'in 18.6 yıllık bir döngü boyunca gün doğumu ve ayın doğuşunu hesaplamak için inşa edilmiş bir tür Taş Devri bilgisayar olma olasılığını araştırmaya başlamıştı. Onun *Stonehenge Kodu Çözüldü*(1965)¹⁴ hemen en çok satan oldu,

çoğu astronom ikna olmamış olsa da. Aslında fikirleri artık genel olarak kabul ediliyor ve 1970'lerde Profesör Alexander Thom'un antik taş çemberler üzerindeki çalışması Hawkins'in teorisine destek verdi.

Temel fikir, dairenin merkezinde durarak gün doğumu (veya ayın doğuşu) ile yüzleşebilmeniz ve 'işaretlerin' arkasındaki konumuna göre mevsimi önceden söyleyebilmenizdir. Lomas ve Knight, Yorkshire'daki bir tepenin üzerinde basit bir gözlemesine denk gelen bir 'Uriel makinesi' denemeye ve inşa etmeye karar verdiler. Yüzüğün merkezinden ufka doğru gün doğumu veya gün batımı gözlemlerini almak için tekrar tekrar geri döndüler ve işaretleyicileri yerlerine yapıştırdılar. Bir yıl boyunca, birbirlerine bakan iki kavisli direk sırası ile sona erdiler. Ve - eski 'henge' inşaatçılarının öğrendiği gibi - yılın gündönümleri ve ekinokslarla düzgün bir şekilde dörde bölünmediğini öğrendiler. Dünyanın güneş etrafındaki yörüngesi bir elips olduğundan, kıştan yaz gündönümüne kadar 182, yazdan kış gündönümüne kadar 183 gün doğumu vardır.

Gözlemleri, antik anıt inşaatçılarının - bu 'Taş Devri Einstein'larının'- uzunluk birimi olarak Thom'un 'megalitik avlu' dediği 32.64 inç'i neden seçtiklerini öğrenmelerini sağladı. (Thom, tüm megalitik alanlarda bulunduğu temel birimi - 16.32 inç - modern bahçemize yaklaştırmak için iki katına çıkardığını itiraf etti.) Lomas ve Knight, 'makinelere' yılın uzunluğunu 366 olarak kaydettiğini buldular. gün (bir kış gündönümü ile diğeri arasında), bu da onları dünya devriminin 366'da biri olan bir 'megalitik derece'yi belirlemeye yöneltti. Direklerini megalitik bir derece ayırdılar ve bir yıldızın bir dikeyden diğerine geçmesinin 3.93 dakika sürdüğünü buldular.

Megalit inşaatçıları neredeyse kesinlikle saat olarak bir sarkaç kullandılar. Bir sarkacın bir dönüşü tamamlaması için gereken süre, uzunluğuna göre belirlenir ve Lomas ve Knight, sarkacın 3.93 dakikada 366 kez sallanması için tam olarak 16.32 inç uzunluğunda olması gerektiğini keşfetti, bu yüzden 'Taş'

Age Einstein'lar temel birim olarak 16.32 inç seçti. Lomas ve Knight, Thom'u şaşırtan sorunu çözmüşlerdi.

Uriel'in 'makinesi' (aslında, ilkel bir Woodhenge direkleri kadardır) yalnızca gün doğumu ve ay doğumu hesaplayıcısı olarak değil, aynı zamanda kuyruklu yıldızları ölçmek için bir gözlemevi olarak da kullanılabilir. Oldukça basit bir şekilde, bir kuyruklu yıldızın dünyaya çarpma rotasında olup olmadığını belirleyebilirdi. Başka bir deyişle, Uriel'in 'makinesi' eskiler tarafından bir felaket habercisi olarak kullanılmış olabilir.

Rand kesinlikle böyle düşünüyordu, ancak kendi görüşü, gökyüzünü ölçmek için dünyayı kullanmak yerine, Uriel'in makinesinin yıldızların konumunu kullanarak gezegenlerin hareketlerini izlemek için tasarlanmış olduğu yönündeydi. ÇYerkabuğu yer değiştirmelerini tahmin etmek için kullanılabilecek bir tür eski sismik cihaz.

Rand'ın teorisine göre, Hanok Kitabı'nın 65. Bölümünde, tufandan önce önemli jeolojik olaylar meydana gelir: "Ve o günlerde Nuh dünyayı gördü, batmıştı ve yıkımı yakındı." Bu noktada Enoch, Nuh'u özellikle yaklaşan küresel bir felaket hakkında uyarması için bir melek gönderir: 'Nuh'a gidin ve . . . yaklaşmakta olan sonun ona açıklanacağını: tüm dünyanın yok olacağını ve tüm yeryüzüne bir tufanın gelmek üzere olduğunu ve üzerindeki her şeyi yok edeceğini.'

Kuzey yarımkürede 5 ve 10 derecelik aralıklarla dağılmış kutsal yerlerin konumunun, Dünya'daki herhangi bir jeolojik değişikliği takip etmenin ideal bir yolu olacağından şüphelenmeye başladı. Tufandan önce Hanok'un, kordlarla ölçüm yapmak için kuzeye uçan melekleri gözlemlediğini biliyoruz.

Her yıl Nil'in Mısır ovalarını sular altında bırakmasından sonra rahiplerin sınırları yeniden ayarlamak için düğümlü 'kordonlar' kullandığını hatırlıyoruz. Ayrıca tapınaklarını tasarlamak için kordonları geometrik araştırma araçları olarak kullandılar. Bu 'kordonlar' pratik araştırma araçlarından başka bir şey değildi.

Rand, araştırmanın jeolojik olduğu ve Uriel'in makinesinin jeolojik durumu tahmin etmek için kullanılan bir araç olduğu sonucuna vardı.

Nuh, Hanok'tan yardım istediğinde zaten bir krize dönüşen değişiklikler.

Ekvator, 15 derece kuzey, 30 derece kuzey vb. gibi bilinen enlemlerde bulunan düzinelerce astronomik gözlemevi olsaydı, bu 'gözlemevlerinden' derlenen bilgiler Atlantis halkının bir değerlendirme yapmasına izin verirdi. yer değiştirme yönü. Örneğin, daha önce 15 derece kuzeyde olan ve 30 derece kuzeyde sona eren Giza, önce 16 derece kuzey enleminden geçecekti. Aynı şekilde eskiden ekvatorunda bulunan Paskalya Adası da önce 1 derece güneyden geçerek 27 derece güneydeki bugünkü konumuna ulaşana kadar güneye doğru hareket etmiştir. Tibet'in manevi başkenti Lhasa, ekvatorun şu anki 30 derece kuzey enlemine kayarken 1 derece kuzeyden geçti.

Lomas ve Knight'ın 'solistik ufuk sapma ölçeri' de yerkabuğundaki veya mantosundaki herhangi bir değişikliği tespit etmek için ideal bir sismik monitör olacaktır. Dünyanın mantosu hareket etmeye başlarsa, yıldızlar yerinde görünmeyecek ve Uriel'in makinesi bu uyuşmazlığı tespit edecekti. Rahip-bilim adamı gözlemcilerimiz, bir şeylerin feci şekilde ters gittiğini anlayacaklardır.

Robert Lomas ile kontrol ettiğimde, evet, gerçekten de, Uriel'in makinesinin dünyadaki değişiklikleri izlemek için kullanılabileceğini söyledi. Yalnızca on iki birinci büyüklükteki yıldızın (en parlak yıldızlar) yararlı olacağını belirtmesine rağmen, bunlar yine de jeolojik görevi gerçekleştirmek için yeterli olacaktır.

Lomas ve Knight, Masonluk üzerine yaptıkları çalışmalara dayanarak, jeolojinin astronomi ve geometri gibi eski bir bilim olduğunu iddia etmişlerdi, bu nedenle Rand'ın bir sonraki felaketin zamanlamasını belirlemek için gökleri gözlemleyen Atlantisli gökbilimciler fikri makuldü.

Lomas ve Knight'ın da kuyruklu yıldız çarpmasından kaynaklanan felaketler fikrini kabul ettiğini belirtmek gerekir. İncil'deki sel olduğuna inandıkları Akdeniz bölgesinde çok fazla hasara neden olan etki için 3.200 tarihini tercih ediyorlar.M.Ö.2.200 yerinem.Ö.

Atlantis seli için 7,640'ı tercih ediyorlarM.Ö9.600 yerinem.ÖRand ve benim bu kitapta önerdiğimiz şey. hakkında bir makale

*Uriel'in Makinesi*Damian Thompson tarafından¹⁵

Arkeolog Tim Schadler-Hall'ın Doğu Yorkshire'da 7.460 öncesi ve sonrası yüzyıllara ait kırılmamış bir jeolojik kayıt olduğunu söylediğinden alıntı yapıyor.M.Öancak Britanya'yı tüm yaşamdan silip süpürdüğü ve Salt Lake City'deki büyük tuz gölünü oluşturduğu varsayılan dev gelgit dalgasına dair hiçbir iz yok.

*Uriel'in Makinesi*Bir kuyruklu yıldız etkisinin, gerçekleşmeden haftalar hatta aylar önce hesaplanabileceğine dair çok az şüphe bırakıyor. Örneğin, adını İtalyan astronom Giovanni Battista Donati'den alan Donati kuyruklu yıldızı, Haziran 1858'den Nisan 1859'a kadar görülebildi ve bu da 'gösterici' teorisini destekliyor gibi görünüyor. Her halükarda, eğer Atlantis'liler jeolojiyi depremler ve seller nedeniyle öğrenmiş olsaydı, o zaman onların "işaretleri" on yıllar ya da yüzyıllar boyunca yerinde olabilirdi.

"Uygarlıkları" dağıtan felaketin Harsag tabletlerini okurken, kendimizi buna neyin sebep olabileceğini merak ederken buluyoruz. Tartıştığımız buzul çağı koşullarına bu beklenmedik dönüşlerden biri olabilir mi? Bu mümkün, ancak insanlar 100.000 yıldan fazla bir süre buzul çağı koşullarında hayatta kaldılar ve basitçe "kazmamaları" ve işlerin düzelmesini beklememeleri için hiçbir iyi neden yok gibi görünüyor.

Peki ya bu koşullara kuyruklu yıldız çarpması gibi bir felaket neden olmuşsa? Bu durumda, astronom Bill Napier (2200M.Ö) eski Sümer zamanından çok sonra gerçekleşmiş ve Kharsag tabletlerinin tarihini geçmiş olacaktı. 9.500M.Öfelaket, tüm 'Cennet Bahçesi' döneminin çok daha önce gerçekleştiğini düşündürür.

İçinde*Meleklerin Küllerinden*,Andrew Collins'in bazı ilginç ve önemli spekülasyonları var. Collins, O'Brien'in Eden'in "modern Lübnan, Suriye ve İsrail'in şimdi birleştiği dağlarla çevrili vadilerde" olduğu varsayımından tamamen memnun değildi. O'Brien buna ulaşmış görünüyor

sonuç çünkü Hanok Kitabı asi Gözcülerin Şam yakınlarındaki Hermon Dağı'na indiğini söylüyor, ancak Enoch'un Cennet Bahçesi'nin nerede olduğuna dair kesin bir işaret yok. Collins, kuzeydeki tanrıların meskeninden söz eden başka Mezopotamya metinleri keşfetti. Üçüncü binyılın bir Akad metnim.Ö'Karsag Kurra'nın kendi ülkeleri olan Mezopotamya'nın kuzey sınırlarının hemen dışında bulunan ve onu Kürdistan'a yerleştirmiş gibi görünen kutsal bir dağ olduğunu söyledi. Collins araştırmak için oraya gitti.

O'Brien'in Hermon Dağı çevresini seçmesinin bir nedeni, burada uygarların yerleşimlerini inşa ettikleri sedir ormanlarının (ünlü 'Lübnan sedirleri') olmasıydı. başka yerde *Azınlığın Dehası*, O'Brien, Kharsag'ın bulunduğu yüksek dağlık ülkenin Luristan ve Kürdistan'ın Zagros Dağları'na benzediğini kabul ediyor. Ancak Zagros Dağları'nın meşe ağaçlarıyla kaplı olduğunu ve geçmişinde sedir ağacı bulunmadığını, bu da Harsag'ın yeri olarak yalnızca Lübnan'ı bıraktığını söylüyor.

Ancak bunda yanıldı. Collins kısa süre sonra orada olduğunu belirledi. *vardı* Zagros Dağları'ndaki sedir ormanlarıydı ve Buz Devri'nin sonundan beri var olmuş olabilirler. Ayrıca Collins, Yaratılış'ın Tanrı'nın 'doğuya doğru, Aden'de' bir bahçe diktiğini tasvir ettiğini belirtti. Neyin doğusu? Hermon Dağı, Lübnan ve Akdeniz dışında hiçbir şeyin doğusunda değildir. Öte yandan, Kürt ve Ermeni efsanelerinin hem Cennet Bahçesi'ni hem de Nuh'un Gemisi'nin karaya çıkışını belirttiği Van Gölü ve Urmiye Gölü çevresinin tamamı Türkiye'nin doğusundadır. en eski versiyonu *Gilgameş*, Sümerce yazılmış, Kürdistan'ın Zagros Dağları'nda büyük bir sedir ormanı yerleştirir.

Üstelik Collins, And Dağları'ndaki Tiahuanaco'da, oyma sütunları ilk bakışta Kalasasiya adlı geniş avluya benzeyen Nevali Cori adlı eski bir Anadolu (Türk) kentini öğrendi. Bir ritüel gibi görünen yekpare bir tapınağın kalıntılarıydılar.

bazı kısımlarının karbon tarihi 8.400'e kadar olan merkez M.Ö. Daha sonra, Enoch'un Gözcüleri ile Orta ve Güney Amerika'ya medeniyet getiren tanrı Viracocha'nın hikayeleri ile tüylü yılan Quetzalcoatl (Viracocha'nın diğer adı) kültü arasında bir bağlantı olduğundan şüphelenmeye başlayacaktı.

Collins, Cennet Bahçesi'ni aramak için Türkiye'nin doğusundaki Kürdistan platosuna gitti ve kısa süre sonra, Kharsag destanında bununla ilgili tüm bilgilerin Zagros Dağları'na işaret ettiğinden şüphe duymadı. Rand aynı fikirde değildi. Plan, O'Briens'in Harsag'ı Hermon Dağı ve Baalbek yakınlarındaki Lübnan'ın Ehadin köyü ile ilişkilendirdiklerinde doğru anladıklarını gösteriyor (bkz. Bölüm 8).

Collins ve bir arkadaşı, macerası sırasında Türkiye'nin doğusundaki Kapadokya'yı ziyaret etti ve çoğunlukla Erciyas Dağ yanardağından gelen sertleşmiş lavlardan oluşan bir tür ay manzarası keşfetti. Manzara, rüzgar erozyonu tarafından oluşturulan kulelerle doludur. İlk Hristiyanlar, münzevi hücrelerini ve şapellerini yapmak için onlara tünel açtılar. Bu bölge aynı zamanda dünyanın en eski şehirlerinden biri olan Catalhöyük'ün yaklaşık 8.000 yıl önce geliştiği yeri.

Bu erken dönem 'kiliselerin' çoğuna baktıktan sonra rehber, 'yeraltı şehirlerini' görmek isteyebileceklerini önerdi. 'Hangi yeraltı şehirleri?' diye sordu Collins. Rehber, bunların Muhammed zamanında Müslümanların zulmünden kaçmaya çalışan Hristiyanlar tarafından yapıldığını açıkladı. Onları 1964'te bir yeraltı şehrinin keşfedildiği Kaymaklı adlı bir köye götürdü. Bu, birkaç katı ve 10 fit genişliğinde ve 6,5 fit yüksekliğinde koridorları olan bir tür yeraltı apartmanıydı. Kapılar içeriden 'kilitlenebilen' devasa yuvarlak taşlarla kapatılmıştı. Bu yüksek tavanlı odaların inşaatçılarının (o zamanlar için) son derece uzun olduğu görülüyordu. Derinkuyu kasabasının altında başka bir yeraltı şehri keşfedilmişti, en az sekiz 'katı' vardı, ancak havalandırma bacalarına rağmen, yukarıdaki yerden tamamen görünmezdi. 20.000 kişilik bir nüfusu barındıracak kadar büyüktü.

Collins'in hesabını okurken, bu şehirler hakkında bir şeyler gördüğümü hatırladım - otuz altı tane var - Erich von Däniken'in adlı kitabında. *Kanıtı göre*. Tahmin edilebileceği gibi, von Däniken'in teorisi, yerel sakinlerin dünya dışı varlıklar tarafından ziyaret edildiği, geri dönecekleri tehdidinde bulunduktan ve emirlerine uymaya devam etmeyenleri cezalandırdıktan sonra, yerel halkın yeraltına çekildiği yönündeydi.

Dünya dışı varlıklar fikri kabul edilse bile, bu fikir inandırıcı görünmüyor, çünkü sakinler yerin üzerinde yetiştirilmesi gereken yiyeceklere ihtiyaç duyacak ve ekili alanlar - sığırlarla - nerede olduklarını ortaya çıkaracaktı. Aynı durum rehberin Hristiyanların Müslümanlardan saklanmak için bu şehirlere sığındıklarını açıklaması için de geçerlidir. Böyle yerlerde "saklanmak", fareler gibi tuzağa düşmek olurdu.

Aslında böyle bir şehri yeraltına inşa etmenin tek bir amacı olabilirdi: Yer üstündeki havanın sıcaklığından kaçmak. Boğucu derecede sıcak yazlar ve dondurucu kışlarda, yeraltı şehirlerindeki sıcaklık 8 santigrat derece civarında kaldı.

Collins, Türkiye'nin dokuzuncu binyılın ortasında yaklaşık 500 yıldır mini bir buzul çağına sürüklendiğine dair jeolojik kanıtlar olduğunu söylüyorm.Ö. Bu daha mantıklı geldi. Manzara kar ve buzla kaplıysa ve dondurucu rüzgarlarla aşınmış olsaydı, bir yeraltı şehri bir Hobbit deliği kadar rahat olurdu.

Yerel arkeolog Ömer Demir, Collins'e 'şehrin' en eski bölümlerinin geç Paleolitik Çağ'a, belki de 8.500'e tarihlendiğine inandığını söyledi.m.ö. Eski parçalar metal değil, taş aletlerle oyulmuştur. Üstelik iki tip insan tarafından yapılmıştı ve en eski kısmı oyanlar diğerlerinden çok daha uzundu - yine tavanlarını daha yüksek yapmışlardı.

Buzul çağı koşullarının geri dönüşü yoluyla Harsag topluluğunun dağılmasının makul olduğunu gördük.

O'Briens'in inandığından daha önce gerçekleşmiş olabilir - yani 10.000'den öncem.ö. O'Brien, Harsag'ın kuruluş tarihini yaklaşık 8.200 olarak hesaplamıştı.M.öLübnan sedirlerinin o zamandan beri var olduğu gerçeğinden. Harsag'ın Lübnan'da yer alması konusunda yanılıyorsa, o zaman bu tarih tamamen keyfiydi. Harsag 9.600'den etkilenseydim.ö2000 yılı aşkın bir süredir geliyordu (O'Brien'in inandığı gibi), bu da temelini belki de 11.500'e geri itecekti.M.ö.

Yeraltı şehirlerindeki çalışmaların o dönemde başlamış olması mümkün değil mi? Collins, Yima adlı bir çobana Tanrı tarafından insanları ve hayvanları kötü bir iblisin neden olduğu dondurucu koşullardan korumak için bir "var" - bir yeraltı şehri veya kale - inşa etmesini söylediği bir Pers efsanesinden bahseder. Yaklaşık 2.000 insan korunmaları için şehre götürülecek.

Bu efsane aynı zamanda Kapadokya'nın yeraltı şehirlerinden de söz ediyor olabilir mi? Kapadokya ile Kürdistan arasında ve ayrıca Kürdistan ile komşusu İran arasında güçlü bir bağlantı vardı, bu durumda bu yeraltı şehirleri ile son buzul çağının sonu arasında tartışılabilir bir bağlantı var.

Daha sonra, dünya, 'yedi yanan dağa' ayrılan ve dünya çapında volkanik aktivitenin eşlik ettiği feci bir sele neden olan bir kuyruklu yıldızda bir başka felaketle daha mücadele etmek zorunda kaldı. Collins, bu felaketin, Ölü Deniz Parşömenleri arasında bulunan Enoch Kitabı'nın bir versiyonunun sözlerinde yansıtılabileceğini ve isyancı Gözcülerin sonunda "ateş, nafta ve kükürt" tarafından yok edildiğini belirtir.

Bu görüşe açık bir itiraz var gibi görünüyor: Harsag destanı 'yedi dağ'dan kesinlikle söz eder miydi? Ancak Harsag destanı, uzun kış ve büyük fırtına ile biten (8 ve 9 numaralı tabletlerde) bitmemiş bir parçadır. Diğer tabletlerde ne tarif edilmiş olabileceğini bilmiyoruz. Belki 10 ve 11 numaralı tabletler şimdi Irak'taki bir müzenin bodrum katında, hatta yeraltında,

eksik tabletler *Gilgameş*, başka bir George Smith tarafından keşfedilmeyi bekliyor.

Andrew Collins'in, Cennetin "uygarlıkları" ile Orta ve Güney Amerika'ya bilgi getiren "tanrı" Viracocha arasında bir bağlantı olduğundan şüphelenmeye meyilli olduğunu daha önce belirtmiştim. Ayrıca onları eski Mısır ile ilişkilendirir. Collins - benim gibi - Mısır uygarlığının muhtemelen firavunlardan binlerce yıl öncesine dayandığını kabul ediyor.

Collins, Kharsag'ı inşa eden Anannage arasında yedi kişilik bir konsey olduğunu ve Edfu 'inşa metinlerinde' Yedi Bilge'nin tapınakların ve kutsal yerlerin inşasını organize eden ilahi varlıklar olduğunu belirtiyor. Graham Hancock bunlardan şöyle yazar:

Bu bağlam [bilgeleri betimleyen] 'ilkel suların' (İçinden Büyük İlkel Höyük'ün ortaya çıktığı) yavaş yavaş geri çekildiği şekilde tasvir edildiği 'Tufan' imgelerinin baskınlığı ile işaretlenir. Mukaddes Kitap Tufanı'ndan sonra Geminin yerleştiği Nuh'un dağ zirvesini ve "Tufan'dan önce yaşadıkları" ve kutsal alemin duvarlarını inşa ettikleri söylenen eski Babil geleneğinin "Yedi Bilge"sini (Apkallu) hatırlatırız. Uruk şehri. Aynı şekilde, Hint geleneğinde 'Yedi Bilge'nin (rishilerin) Tufan'dan sağ çıktıklarının, amaçlarının tufan öncesi dünyanın bilgeliğini gelecek nesillere aktarmak olduğunun hatırlanması bir tesadüf müdür? Her durumda bilgiler, dünyayı silen bir felaketin aydınlanmış kurtulanları olarak görünürler. . .17

Hancock, Yedi Bilge'nin bir adadan geldiğini söylüyor. bir sel tarafından yok edildi ve ilahi sakinlerinin çoğunluğu boğuldu. Yedi Bilge daha sonra Mısır'a geçti. Sümer ve Akad mitolojisinde geçen Dilmun adlı adanın, kulağa dikkat çekici bir şekilde Cennet Bahçesi'nin bir türevi gibi gelen bir cennet olduğunu aklımızda tutabiliriz.

Edfu metinleri ve Piramit metinleri bize bu Yedi Bilge'nin "Horus'un takipçileri" olarak da bilindiğini söyler. *Şemsu Hor*) ve büyük felaketten sonra dünyayı yeniden inşa ettiklerini. Orta Doğu'nun nispeten küçük bir bölgesiyle uğraştığımız için, en azından söylemek gerekirse, Mısır'ın Yedi Bilgesinin Harsag'ın yedi meclis üyesi olması pek olası görünmüyor.

Bu spekülasyonlar, Rand'ın kutsal alanların coğrafyası hakkındaki gözlemleriyle ilgilidir (bkz. Ek 5). O'Briens ve Andrew Collins'in Orta Doğu'daki birçok sitenin Shining Ones ile bağlantılı olduğu konusunda hemfikir olduklarını belirtiyor – Lübnan'da Baalbek, Biblos ve Ehdin, Kudüs yakınlarındaki Jericho, Türkiye'de Catal Huyuk, Mısır'da Edfu ve son olarak Nippur , eski Sümer'in dini başkenti. Bana bir e-postada şu yorumu yaptı:

Eğer Parlayanlar Tufan'dan önce bu bölgelerde jeolojik araştırmalar yapıyorsa, o zaman Atlantis Planına uymaları gerekirdi.

Baalbek, daha sonra Roma tanrısı Jüpiter'e adanmış bir tapınak olacak olan bir platformun yapımında kullanılan devasa taş bloklar nedeniyle Orta Doğu'daki belki de en etkileyici yer. John Anthony West'in ödüllü belgeselinde *Sfenks'in Gizemi*, 200 ton ağırlığındaki nesneleri hareket ettirmek için dünyanın en büyük vinçlerini kullanan modern mühendisler için bile ne kadar zor olduğunu gösterdi. Baalbek'te inşaatta kullanılan bloklar Mısır'da bulunanlardan çok daha büyüktür.

Andrew Collins onların saf ağırlığı hakkında şunları söylüyor: 'Popüler olarak Büyük Platform olarak bilinen bir dış podyum duvarı, bilim adamları tarafından Roma tapınaklarının çağdaşı olarak görülüyor. Yine de derslerinden birine dahil edilmiş, insan yapımı bir yapıda şimdiye kadar kullanılan en büyük üç yapı taşıdır. Her biri tahminen 1000 ton ağırlığında. Batı sınırlarının ötesinde bulunan gerçek bir kiklop duvarın beşinci seviyesinde yan yana oturuyorlar.

Jüpter Tapınağı'ndan. Bu üç taşa Trilithon denir. Olmasalar ve altlarında altı blok taş kalsalar bile, yine de 450 tonu aşan bloklara bakıyor olurduk. Trilithon'un altındaki rota neredeyse şaşırtıcı. Otuz ila otuz üç fit uzunluğunda, on dört fit yüksekliğinde ve on fit derinliğinde, her biri tahmini 450 ton ağırlığında altı mamut taşından oluşur.'

Collins, bazı bilim adamlarının Büyük Platform'dan Romalıların sorumlu olduğu iddiasına oldukça şüpheli yaklaşıyor ve şunları söylüyor: "Mevcut Roma kayıtlarının hiçbir yerinde Büyük Platform'un yapımında yer alan mimarlar ve mühendisler hakkında hiçbir şey bahsetmiyor. Hiçbir çağdaş Roma tarihçisi ya da bilim adamı, yapının nasıl inşa edildiğine dair yorumda bulunmaz ve Romalı inşaatçıların bu tür harika mühendislik başarılarını elde etme yöntemlerini koruyan hiçbir hikaye yoktur.'

Bunun yerine Andrew Collins, Bequa'a Vadisi'nde yaşayan insanların mitolojisine bakar. Onları çok farklı bir hikaye: 'Baalbek'in ilk kentinin Büyük Tufan'dan önce, Tanrı'nın kardeşini öldürdüğü için "Aden'in doğusundaki" "Nod ülkesine" sürgün ettiği Adem oğlu Kabil tarafından kurulduğunu söylüyorlar. Abel ve oğlu Enoch'un adını verdi. Kalenin, tufan sırasında harabeye döndüğünü ve çok daha sonra bir devler ırkı tarafından yeniden inşa edildiğini söylüyorlar.¹⁸

Rand, yerel geleneklere göre Baalbek'te en az iki eski inşaat dönemi olduğunu söylüyor: biri tufandan çok önce (çünkü bu, Nuh'un büyük büyükbabası olan Hanok'tan önce gelişen Kayin tarafından üstlenildi), ikincisi selden çok sonra, bir dev ırkı bölgeyi işgal ettiğinde. Rand, Collins gibi, dünyadaki pek çok kutsal yer gibi, Baalbek'in de sonraki nesiller, bu durumda Romalılar tarafından basitçe sahiplenildiğine inanıyor.

Rand'ın bir sonraki düşüncesi Baalbek'in konumunu Hudson Körfezi Kutbu ile karşılaştırmaktır:

Ekvator'dan 10 phi uzaklıkta olduğunu keşfettim. Yeni Dünya'da inşaatta kullanılan en büyük taşların, selden önce de 10 phi enlemde olan Cuzco ve çevresinde olduğunu biliyordum. Sitchin, Baalbek ve Cuzco arasındaki benzerlikler hakkında yorum yapmıştı ve şimdi her iki sitenin de aynı kutsal enlemi paylaştığını biliyorduk.

Bu gelişme ilgimi çekti ve Enoch'un "meleklerinin" jeolojik araştırmasının, yer kabuğunun/mantosunun daha önceki konumlarına olan uzaklığı işaretlemiş olabileceği aklıma geldi. Baalbek'in Grönland Deniz Kutbu ile ilişkisini görmeye karar verdim (50.600'den önceM.Ö) ve Yukon Kutbu (91.600'den önce)M.Ö) (bkz. Ek 4).

Rand'ın kutsal siteler teorisi, Hapgood'un kendisinin de ima ettiği gibi, Atlantis'lilerin Çin'e kadar uzanan dünya çapında bir denizcilik medeniyetinin merkezi bir parçası - belki de merkezi bir parçası - olduğu fikrine dayanmaktadır, bu yüzden büyük olasılıkla onlar tarafından yönetildiler. 9.600 felaketinden on yıllar veya yüzyıllar önce dünya çapında bir anketM.Ö. Rand, ülkelerini uzun süredir harap eden periyodik depremleri ve volkanik aktiviteyi anlamaya çalıştıklarını öne sürüyor (Atlantis'in üç felakete maruz kaldığı ve üçüncüsü tarafından yok edildiği konusunda ısrarlı bir gelenek var).

Atlantis'lilerin yerkabuğunun oldukça uzun bir süredir hareket ettiğini bildiklerini varsaymalıyız - Hapgood 15.000 olduğunu düşünüyor.M.Ö- ve hareket hızının ve yönünün farkındaydı. (O'Brien'in "uygarlıkların" bilgilerini Atlantis'e taşıdıkları yönündeki önerisi, bu fikre kesinlikle inandırıcılık kazandıracaktır.) Onlar da, eğer bu teori doğruysa, Kuzey Kutbu'nun hareket etmeye başlamadan önceki konumunu biliyorlardı ve biz bu hareketi ölçmek için belirli 'işaretler' -belki de taş daireler, Uriel'in makineleri- inşa ettiklerini varsaymak.

Rand'ın Baalbek'in önceki kutuplara göre konumunu ölçtüğünde keşfettiği şey açıktı. Yukon Kutbu ve Grönland Deniz Kutbu'nun konumu da önemli rakamlar verdi.

Bu, mistik sayı yedinin ortaya çıktığı zamandı. Grönland Deniz Kutbu sırasında Baalbek 49 derece kuzeyde (7×7) bulunuyordu. Ama asıl sürpriz Rand'ın Baalbek'i Yukon Kutbu'na benzetmesiyle geldi. Kuzey Kutbu, neredeyse 100.000 yıl öncesine dayanan bir zaman olan Yukon'da bulunduğunda, Baalbek tam olarak 7 derece kuzeydeydi.

GeskiSeki Sitler

WtavukbenilkRand'ın teorisinin orijinal taslağını okuduktan sonra, yalnızca bir kısım bende şüphe uyandırdı: Languedoc'taki küçük Fransız köyü Rennes-le-Château ile ilgili bölüm, fakir bir köy rahibinin kilisesindeki içi boş bir sütunda şifreli belgeler bulunduğ ve aniden zengin olmak

Bir yıl önce arkadaşım Lynn Picknett bana kitabının daktilo metnini göndermişti. *Tapınakçı Vahiy* (1997) (Clive Prince ile birlikte yazılmıştır).¹Modern "kanıt"ın bir kısmının bir aldatmacadan biraz daha fazlası olduğunu hissediyor gibiydi.

Geçen sonbaharda, adlı bir kitabı incelemeye gönderilmiştim. *Tanrı'nın Mezarı* (1996),²yazarları Richard Andrews ve Paul Schellenberger, Rennes-le-Château destanının gerçeği hakkında hiçbir şüpheleri yoktu ve araştırmalarının İsa Mesih'in Pireneler'deki mezar yerini ortaya çıkardığına inanıyorlardı. Kitapla ilgili bir BBC programı, teorilerini o kadar vahşice patlattı ki, yazarlar (kitabının ciddiye alındığı inancıyla bu programa dahil olmuşlar) kendilerini bir mayın üzerinde durmuş gibi hissetmiş olmalılar.

Bu sefer yaklaşık olarak adlı bir kitap da okudum. *Kutsal Modelin Anahtar*(1997) Henry Lincoln tarafından - Rennes-le-Château'da yaklaşık otuz yıl önce çığı başlatan adam - ve yanıldığını anladım: gizem patlamamıştı. Rennes-le-Château'nun hikayesi her zamanki gibi şaşırtıcı olmakla kalmadı, aynı zamanda bölgenin geometrisi, Rand'ın kutsal sitelere ilişkin 'jeodezik' teorisinin ve eski insanların gelişmiş haritacılık becerilerine sahip olduğu görüşünün şimdiye kadarki en ikna edici kanıtlarından bazılarını sağladı. .

1969'da Rennes-le-Château'nun adı, Languedoc'u ve antik tarihi mekanlarını seven turistlerin çoğu için bile bilinmiyordu. Oraya gidenlerin çoğu, 'bu dünyanın' Şeytan tarafından yaratıldığını ve maddeyle ilgili her şeyin kötü olduğunu vaaz eden Catharism adlı bir ortaçağ sapkınlığının üreme alanı olan duvarlı Carcassonne kasabasına gitti (bir inanç olarak da bilinen bir inanç). Maniheizm gibi). 1209'da büyük bir ordu bölgeyi işgal ettiğinde ve onları binlerce kişiyi öldürdüğünde, Katharlar kanlı bir şekilde bastırıldı. 1244'te, bir dağın tepesinde bulunan Montségur kalesinde son direnişlerini yaptılar ve sonunda 200'ü büyük bir ateş üzerinde diri diri yakıldı.

Kuşatmanın son günlerinde, Catharların 'hazinesini' taşıyan dört adam gece kaleden kaçmıştı - iki ay önce, başka iki Cathar daha da fazla hazineyle kaçmıştı. Kaleyi yıllar önce ziyaret etmiştim ve o sarp ve yorucu tırmanışı hala hatırlıyorum. Kilise sütununda bulunan parşömen, rahibi Katharların hazinesine götürmüş ve bunun onu zengin bir adam yapmış olması mümkün müydü?

Henry Lincoln, 1969'da gizemle ilk karşılaştığında bir televizyon dizisi senaryosu yazarıydı. Eşi ve çocukları ile Cevennes'deki bir Fransız çiftlik evinde tatildayken, bir karton kapaklı kitap aldı. *Le Trésor Maudit*-*Lanetli Hazine* -Gerard de Sède adında bir adam tarafından. Otuz üç yaşında olan Berenger Saunière adlı basit bir köy rahibinin hikayesini anlatıyordu.

1885'te Rennes-le-Château'ya geldi. Çok fakirdi - kendisinin ve bir hizmetçinin geçimini sağladığı gelir yılda yaklaşık altı sterlindi.

Bir süre sonra, zengin bir kadın cemaatçi olan Kontes de Chambord, Saunière'e kiliseyi onarması için 3.000 frank verdi - farklı hesaplara göre tarih 1886 veya 1891 olabilir. Onarımlar sırasında bir işçi, sunak taşını tutan kare bir Vizigot sütununun içinde kağıt ruloları içeren dört ahşap silindir buldu. Gazetelerden ikisinin, yerel ailelerin soy kütüğü olduğu ortaya çıktı ve iddiaya göre onları beşinci yüzyıldan sekizinci yüzyıla kadar Fransa'yı yöneten bir krallar hanedanı olan Merovingianlar ile bağlantılıydı.reklam. Diğer ikisi Yeni Ahit'ten Latince metinlerdi, ancak kelimeler arasında boşluk bırakılmadan yazılmıştı.

Oldukça açık bir şekilde kodlanmışlardı - aslında, daha kısa metnin kodu o kadar basitti ki Henry Lincoln, de Sède'nin kitabındaki reproduksiyona bakarken bir bakışta çözdü. Bazı harfler diğerlerinin üzerinde yükseliyordu ve bunlar arka arkaya yazıldığında şunlar okunuyordu: *'Bir Dagobert II roi et à Sion est ce tresor et il est là mort'* - 'Bu hazine Kral II. Dagobert'e ve Sion'a aittir ve o orada ölüdür'. Sion, Kudüs'tü ve son ifade aynı zamanda 've ölümdür' anlamına da gelebilir. Dagobert, Rennes-le-Château'nun gelişen bir kasaba olduğu çok uzak günlerde yaşayan Merovenj hanedanının yedinci yüzyıl Fransız kralıydı. Bu parşömenlerin yazarı muhtemelen Fransız Devrimi sırasında Rennes-le-Château'nun tedavisi olan Antoine Bigou adlı Saunière'in bir selefiydi.

Saunière parşömenleri, çeşitli bilginlere danışması için Paris'e gönderecek kadar ilgisini çeken piskoposuna götürdü. Orada St Sulpice kilisesine gitti ve müdürü Abbé Bieil ile konuştu. Aynı zamanda Bieil'in yeğeni olan ve Emile Hoffet adında genç bir rahip adayıyla da tanıştı.

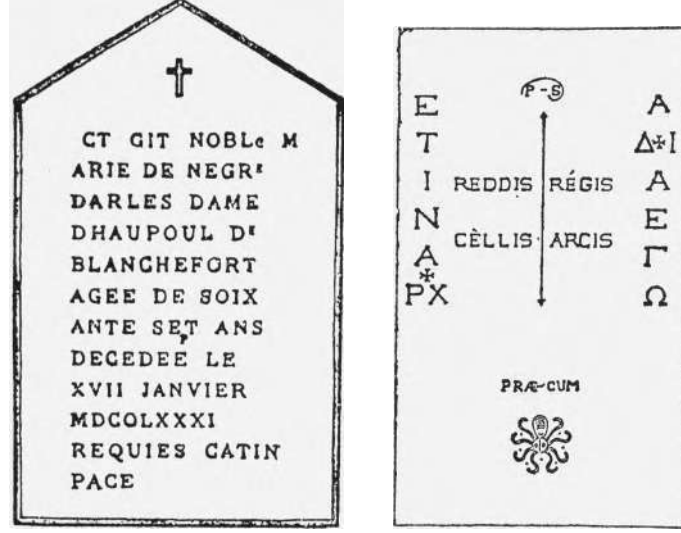
1890'lar (bazıları Huysmans'ın 'Satanist' romanında tasvir ettiği *La Bas*). Hoffet, Saunière'i aralarında şair Stéphane Mallarmé, oyun yazarı Maurice Maeterlinck ve besteci Claude Debussy'nin de bulunduğu bir yazar ve sanatçı çevresiyle tanıştırdı. Saunière de – muhtemelen Debussy aracılığıyla – ünlü soprano Emma Calve ile tanıştı ve muhtemelen onun sevgilisi oldu (çileci olmaktan uzaktı).

Paris'ten ayrılmadan önce, Saunière Louvre'u ziyaret etti ve biri Nicholas Poussin'in olan üç resmin reproduksiyonlarını satın aldı. *Les Bergers d'Arcadie* – '*Arcadia'nın Çobanları*' –Üç çoban ve bir çobanın, üzerine 'Et in Arcadia Ego' kelimelerinin oyulduğu bir mezarın önünde durduğunu gösterir, genellikle 'Ben (ölüm) de Arcadia'dayım' olarak tercüme edilir.

Üç hafta sonra Rennes-le-Château'ya döndüğünde, sunağın önündeki zemine yerleştirilmiş bir taş levhayı yükseltmek için işçileri tuttu - Dagobert II zamanına aitti. İki iskelet ve "değersiz madalyonlarla dolu bir kap" keşfettiler. Saunière yardımcılarını gönderdi ve akşamı kilisede tek başına geçirdi. Daha sonra kilise bahçesindeki bir mezara -Marie de Blanchefort adındaki seçkin bir hanımın mezarına- tuhaf bir vandalizm yaptı ve mezardaki iki yazıtı sildi.

Yazıtların yerel bir antikacı tarafından küçük bir kitapta yayınlanmış olduğundan habersizdi. Biri, her iki tarafta 'Et in Arcadia Ego' (Yunanca ve Latin harflerinin karışımıyla) kelimelerini içerir. Diğer, açıklanamayan dört küçük harf, üç e, iki p ve dört büyük harf, TMRO içermesi ilginçtir. Küçük harflerden sadece bir kelime oluşturulabilir – *éişemek*, 'kılıç' - büyük harflerden çıkan tek kelime ise *MORT*, 'ölüm'. *Epe* Saunière'in sütunda bulduğu ikinci parşömeni deşifre etmek için "anahtar kelime" olduğunu kanıtladı.

Ve birden Saunière zengin oldu. Köye giden toprak yolun yerine bir umumi yol ve bir su kulesi inşa etti. Kendine bahçeli ve Gotik bir villa inşa etti.

'Silinmiş' mezar taşı.

kütüphanesini barındırmak için kule. Emma Calve ve İmparator Franz-Josef'in kuzeni Avusturya Arşidükü Johann von Habsburg da dahil olmak üzere seçkin ziyaretçiler düzenli olarak geldi. Birçok misafiri, genç köylü kahyası Marie Denarnaud tarafından mükemmel bir şekilde beslenmiş ve kazanılmıştı.

Yeni ve daha az dost canlısı bir piskopos, Saunière'in servetinin kaynağını merak etmeye başladı. Saunière kaynağı açıklamayı reddettiğinde - yalnızca kimliğinin gizli tutulmasında ısrar eden zengin bir tövbekardan geldiğini söyleyerek - piskopos Saunière'in başka bir cemaate nakledilmesini emretti. Saunière nakledilmeyi reddetti ve yerine başka bir rahip atandı. (Tuhaf bir şekilde, piskopos şikayetini Roma'ya götürdüğünde, Papa Saunière'in lehinde bulundu...) 1905'te, kilise karşıtı olan Fransız hükümeti, onu Avusturya casusu olmakla suçlayarak onun hayatını rahatsız etmeye başladı. Görünüşe göre düzenli gelirinin bir kısmı Avusturya'dan geliyordu.

1917'de Saunière karaciğer sirozundan öldü; altmış beş yaşındaydı. Ölüm döşeğine katılan rahibin,

son itirafında o kadar şok oldu ki, aşırı emmeyi reddetti.

Kahyası villada yaşamaya devam etti ve 1953'te öldü. Villayı 1946'da satmıştı; alıcısına bir gün onu zengin ve güçlü kılacak bir sır vereceğini söyledi, ama bir felç onu suskun bıraktı.

Henry Lincoln'ün Gerard de Sède'nin kitabında okuduğu dikkate değer hikaye buydu. Açıkçası birçok soru vardı. Saunière, Montségur'da ölen Catharların hazinelerinin bir kısmını bulmuş muydu? Yoksa bazı zengin patronların onu büyük meblağlarda parayla susturmak istemesine yol açan bir sır mı öğrenmişti? Bir şantajcı mıydı, yoksa sadece sıkı korunan bir sırrı paylaşan küçük bir grubun üyesi miydi? Bir başka olasılık daha vardı - hazinenin, 12. ve 13. yüzyıllarda muazzam bir servete ve etkiye sahip olan ve neredeyse bir gecede yok edilen ortaçağ şövalyeleri tarikatı Tapınakçılara ait olabileceği.

Tapınakçılar, orijinal merkezlerinin Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nın bodrumunda (daha doğrusu, Romalılar tarafından yıkılan Tapınağın kalıntıları) olduğu için bu adla anılırlar. reklam70, Hirodes onu yeniden inşa ettikten sadece dört yıl sonra). Kudüs, 1099'da Birinci Haçlı Seferi sonucunda Hristiyan şövalyelerinin eline geçti. Yirmi yıl sonra, Troyes bölgesinden dokuz Fransız şövalye Kudüs Kralı II. Baldwin'e yaklaştı ve ona yolları korumaya ve onları Hristiyan hacılar için güvenli hale getirmeye yemin ettiklerini söyledi; Tapınak Dağı'nda bir ev kurup kuramayacaklarını sordular ve Baldwin onlara Tapınağın 'bodrumunu' içeren bir arsa verdi ve ahıra çevirdiler.

Tuhaf bir şekilde, dokuz şövalye hacıları korumak için örgütlenme belirtisi göstermedi (ve her halükarda dokuz adam etkili bir devriye kuramayacaktı). Bunun yerine sonraki yedi yılı 'ahırlarını' kazarak geçirdiler ve neredeyse hiç dışarı çıkma cesaretini göstermediler. Belli ki bir şey arıyorlardı. Tünellerinden biri 1970'lerde İsraili arkeologlar tarafından bulundu.

Ama neyi arıyor? Romalılar Tapınağı yıktığındareklam70, hazinelerini götürmüşlerdi. O hazinenin kalıntıları Tapınağın altına gizlenmiş olabilir mi? Yoksa başka bir şey mi arıyorlardı?

İçinde*İşaret ve Mühür*(1992),⁵Graham Hancock'un ilginç bir spekülasyonu var. Geçen bölümde gördüğümüz gibi, Etiyopyalılar Ahit Sandığı'nın 10. yüzyılda Kral Süleyman zamanında ülkelerine götürüldüğünü iddia ettiler.M.Ö, ama gerçek şu ki, muhtemelen Manaşşe adında bir kralın (687-642) hükümdarlığında Tapınaktan kayboldu.M.Ö), İncil'e göre 'Rab'bin gözünde kötülük yaptı' ve Tapınağa bir oyma heykel soktu.

Hancock, dikkate değer bir dedektiflik çalışmasıyla Ark'ın Kudüs'ten Etiyopya'daki Axum'daki bir kiliseye kadar olduğu iddia edilen rotasını takip etti. 'Ark'tan sorumlu rahipler sürekli olarak onun incelenmesine izin vermeyi reddettiler, ancak yakın tarihli bir kitap, koruduklarının aslında indirilen Kanun Tablolarının Hristiyanlık sonrası kopyalarını barındıran bir kutu olduğunu kabul ettiklerini iddia ediyor. Sina'dan Musa tarafından.⁶

Hancock'un önerisi, Tapınakçıların, efsaneye göre Babilliler 587'de Süleyman'ın Tapınağı'na girdiğinde kutsal odasının altındaki gizli bir odada saklandığını söylediği Ark'ı arıyorlardı.M.öonu yok etmek ve Yahudileri Babil esaretine sürüklemek.

Dokuz şövalye Ark'ı neden istesin ki? Muhtemelen, o inanç çağında, kutsal emanetlere saygı duyulduğunda (ve onlara sahip olan kiliseye veya manastıra muazzam bir zenginlik getirdiğinde), dünyanın en kutsal nesnesinin mülkiyeti, ona sahip olan düzeni dünyadaki en güçlü hale getirecekti.

Şövalyeler her ne aradılsa bulamamış görünüyorlar. 1126'da, kazılarına başladıktan yedi yıl sonra, liderleri Hugh de Payens Fransa'ya döndü. Bir sipariş bulma girişimi başarısız olmuş gibi görünüyordu.

Sonra bir kurtarıcı belirdi. Clairvaux'lu Bernard, daha sonra St Bernard, bir Sistersiyen ve Fransa'nın en güçlülerinden biriydi.

Başrahip rütbesinin üstüne terfi etmeyi kesinlikle reddetmesine rağmen, kilise adamları. Ayrıca Payens'e Fransa'ya geri dönen şövalyelerden Andre de Montbard'ın yeğeniydi. İki yıl sonra, amacı Kiliseyi Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın kuruluşunu desteklemeye ikna etmek olan Troyes kasabasında bir sinod toplandı. Bu, 1128'de 'İsa'nın Zavallı Askerleri ve Süleyman Tapınağı'nın kurulduğu ve yalnızca Papa'ya karşı sorumlu hale getirildiği zaman gerçekleşti. Ve Aziz Bernard'ın desteğiyle, Tapınakçılar Avrupa'nın en zengin düzeni haline gelene kadar askerler ve para aktı.

Ne oldu? 1126'da dağılmak üzere olan bir dernek, birkaç yıl içinde zenginleşir ve güçlenir. Hugh de Payens ve Andre de Montbard, St Bernard'a böyle bir desteği almak için ne dedi? Sadece amcası adına dostça bir davranış mıydı? Yoksa şövalyeler Bernard'a Tapınak altında yaptıkları önemli ve büyüleyici keşifleri mi anlattılar?

Hancock, şövalyelerin Bernard'a desteği karşılığında sunacak bir şeyleri olduğuna dair ilginç bir tahminde bulunur: Gotik mimari. O zamandan önce, kilise mimarisinin ana tarzı, kısa, kalın sütunlar üzerinde desteklenen yuvarlak kemerli bir tarz olan Romanesk idi. Bu tamamen pratik nedenlerle oldu. Bir kilisenin tavanlarının ve üst seviyelerinin katıksız ağırlığı, ağırlığın sütunlar üzerinde aşağı doğru itildiği ve duvarların dışı doğru çıkıntı yapmasına ve dolayısıyla genellikle çökmelerine neden olduğu anlamına geliyordu. Sonra mimarlar sorunu çözdü. Tavanlar daha ince yapıldı ve 'kaburgalar' üzerinde desteklendi ve kemerler daha dar ve daha yüksek - tipik olarak Gotik - yapıldı. Bu yeni Gotik stili kullanan ilk manastır, büyük bir yenilikçi olan Abbot Suger'ın yönetimindeki Paris'teki St Denis'ti. Uçan payandalarla desteklenen daha ince duvarlar, pencereler için daha fazla alan sağladı,

Hancock, Tapınak Şövalyelerinin Gotik mimarinin sırrını Süleyman'ın mezarının tonozlarında öğrenmelerinin mümkün olup olmadığını merak ediyor.

Tapınak. Elbette bu, Süleyman Tapınağı'nın Gotik tarzda inşa edildiğini söylemek değildir, ancak Tapınak güzelliği ve uyumuyla ünlüydü ve şövalyeler oradayken Gotik mimarisinin bazı temel ilkelerine rastlamış olabilir.

Ancak, bir randevu sorunu var. Göre *Ansiklopedi Britannica*, Mimarlar, dokuz şövalyenin sadece iki yıldır kazı yaptığı 1120'de kemer sorununu çözmeye başladılar. Bu, teoriyi geçersiz kılmaz – ilk Gotik manastır olan St Denis, 1140'a kadar inşa edilmedi. Ve Rand'ın da belirttiği gibi, Gotik mimarisinin önümüzdeki birkaç yüzyıldaki düşüşü, Batı'daki piramit yapısının düşüşü kadar açık ve açıklanamazdı. Giza piramitlerinin inşasından yüzyıllar sonra. Bunun anlamı, her iki durumda da, muazzam bir enerji ve ilham enjeksiyonunun neredeyse insanüstü mimari eserler yarattığı ve ardından buharın tükendiği olacaktır.

Hancock'un aynı derecede büyüleyici başka bir teorisi var. Tapınakçıların Kilise'nin desteğini aldığı Troyes kasabası, 1165 ve 1182 yılları arasında Kral Arthur efsanesinin ilk büyük edebi tedavilerinden sorumlu olan şair Chretien de Troyes'in eviydi. Kutsal Kase hakkında yazan ilk kişiydi – Hancock, Kutsal Kase'yi icat ettiğini söyleyecek kadar ileri gider. Hancock, fikrin Chretien'in doğrudan Templar şövalyelerinden duymuş olabileceği Ahit Sandığı hikayelerinden doğduğunu öne sürüyor ve başka bir erken Kâse tarihçisi Wolfram von Eschenbach'ın yazdığını düşünen bilgin Helen Adolf'tan alıntı yapıyor. *Parzifal*, Kâse versiyonunu - bir taş - *Kebrâ Nagast* Habeşistan'ın. Bu büyüleyici bir fikirdir, ancak Kâse hikayelerinin Chretien onları yazmadan çok önce ozanlar tarafından söylendiği yönündeki çeşitli bilgilerin görüşüyle çelişiyor gibi görünüyor.⁷

Bu neden önemli? Tapınakçıların sadece güç aramadıklarını akılda tutmak önemlidir - yakında onlar

onu bolca edindiler - ancak gizemli bir nesneyi, muhtemelen Ark'ı aramaya başladılar ve Tapınakçılar düzeninin daha sonra bir gizem kavramıyla, modern zamanlara kadar devam eden bir inançla ilişkilendirildi.

İkinci Haçlı Seferi, 1144'te Edessa'nın düşmesinden sonra Clairvaux'lu Bernard tarafından başlatıldı, ancak başarısızlıkla sonuçlandı; Selahaddin'in komutasındaki Müslümanlar 1187'de Kudüs'ü geri alacaklardı. Sonraki yüzyılda, yedi haçlı seferi daha Hristiyanlara iktidarı geri getirmeyi başaramadı. 1291'de Acre'nin düşüşü yenilgilerini tamamladı ve Tapınak Şövalyeleri varlık nedenini kaybetti.

Ancak güçlerini veya servetlerini (kısmen vergi muafiyetine dayalı olarak) kaybetmediler. Yeni Büyük Üstad Jacques de Molay ile Kıbrıs adasında yaralarını sardılar ve bundan sonra ne yapacaklarını merak ettiler. Sorun, Müslümanların Limasol'a baskın yapması ve fidye verilmesi gereken esirleri almasıyla Kıbrıs'ın güvensiz olmasıydı. Tapınakçılar Fransa'ya dönmeyi düşündüler, ancak sorunlar vardı. Kral Philip the Fair (1265-1314), Papa Boniface VIII ile çatışıyordu ve Tapınakçılar Papa'yı efendileri olarak gördükleri için, Fransa'ya dönüşleri kral için hoş karşılanmayacaktı.

Aslında, tüm düzen, onların - papalık efendileri gibi - kibirli baş belaları olduğunu düşünen kral için hoş karşılanmadı (bu, bir zamanlar onlara katılmak için başvurduğu ve reddedildiği için olabilir). Papa, Philip'i tahttan indirmekle tehdit ettiğinde, kral Boniface'i bir sapkınlıkla suçladı ve sonunda onu kendi evinde tutsak etti; Boniface kurtarıldıktan kısa bir süre sonra öldü.

Halefi Boniface IX, mücadeleye VIII. Philip, Bertrand'ın adaylığını desteklemek için bir dizi ön koşul ortaya koydu; bunlardan biri, yeni Papa'nın papalık koltuğunu Fransa'ya taşımasıydı. Başka bir ön koşul yedekte tutuldu ve hiçbir zaman açıklanmadı. Çoğu bilim adamı, gizli maddenin bir şart içerdiği sonucuna varmıştır.

Papa, Tapınakçıları tutuklama ve paralarına el koyma planına karşı çıkmamalı.

Bertrand 1305'te Papa V. Clement oldu ve kral hemen tarihin en şaşırtıcı darbelerinden birini planlamaya başladı. Tüm Tapınakçıları - 15.000'i - tutuklamak ve onları sapkınlıkla suçlamaktı. Ordu, deniz ve hava kuvvetlerindeki tüm subayları tutuklamayı planlayan modern bir krala benzetilebilir.

İnanılmaz, başardı. Mühürlü emirler baskından yaklaşık dört hafta önce çıktı ve Tapınakçılar 13 Ekim 1307 Cuma günü tutuklandı.*

Tapınakçılar eşcinsellikle, Baphomet adlı bir iblise tapmakla ve çarmıha tükürmekle suçlandılar. Korkunç işkenceler altında - örneğin sıcak mangallarda tutulmak gibi - Büyük Üstat Jacques de Molay'ın kendisi de dahil olmak üzere birçok kişi itiraf etti. Ancak 18 Mart 1314'teki cezalarında Molay, işkence yoluyla kendisinden zorla alındığını ilan ederek itirafını geri çekti. Kral, planlarının suya düşmesine o kadar öfkeliydi ki, Molay ve itirafını geri çeken arkadaşı Geoffrey de Charney'in yavaş ateşte canlı canlı kavrulmasını emretti.

Bu olay ertesi gün, Seine'de Ile de Palais adlı bir adada gerçekleşti. Molay'ın kralı ve Papa'yı bir yıl içinde Tanrı'nın tahtının önünde onunla buluşmaya çağırdığı söylenir. Bu doğru olsun ya da olmasın, kesinlikle Tanrı'yı ölümünün intikamını alması için çağırdı. Üç ay içinde ikisi de öldü - Philip av sırasında bir yaban domuzu tarafından boynuzlandı, Clement'in ateşi.

İroni şu ki, bir bakıma Philip bu vahşeti boşuna yapmıştı. Savaşta tükenmiş hazinesini Tapınakçıların servetiyle doldurmayı umuyordu.

---

* 13'üncü Cuma gününün uğursuz bir gün olmasının nedeninin bu olduğu belirtilmiş, ancak buna dair hiçbir kanıt yoktur - Cuma, Hristiyanlar tarafından şanssız bir gün olarak kabul edilmiştir, çünkü İsa'nın Cuma günü çarmıha gerildiği söylenirken, şanssız gün. 13 sayısı, Son Akşam Yemeği'nde bulunan sayıydı.

ama bu zenginlik gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Örneğin, Bezu şövalyeleri (Rennes-le-Château yakınında) tuzaktan kaçındılar ve büyük miktarda hazineyle kaçtılar. Bu şövalyelerin komutanının adının Seigneur de Gotte olması ve eski Bertrand de Gotte olan Papa ile akraba olması tesadüf olabilir mi? Ya da dahası, Papa'nın annesinin, Bezu'nun yanındaki tepede bir Château'ya sahip olan Blanchefort ailesinin bir üyesi olduğunu?

Tapınakçıların tutuklanmalarından önceki gün, 12 Ekim 1307, Tapınakçıların limanı olan La Rochelle'den on sekiz geminin yola çıktığı da biliniyor. Onlara ne olduğunu kimse bilmiyor; tarihten silindiler. Ancak bu gemilerden en az biri, taşıdığı servetin bir kısmının Edinburgh yakınlarındaki Rosslyn adlı dikkate değer bir şapelin inşasına gittiği İskoçya'ya gitmiş gibi görünüyor. (Ayrıca Hugh de Payens'in, torunları daha sonra Rosslyn'i inşa eden Catherine de St Clair adında bir İskoç kadınla evli olduğunu da akılda tutmakta fayda var.)

Berenger Saunière'in servetinin bir Templar hazinesinin parçası olup olmadığı asla kesin olarak bilinemeyecek, ancak Henry Lincoln bildiğinden oldukça emin. Kesin olan şu ki, Rennes-le-Château'ya yakın iki büyük Templar kalesi vardı - Bezu ve Blanchefort - ve Philip the Fair, her ikisinin de servetini ele geçirmeyi başaramadı.

1969'da Henry Lincoln, Cevennes'deki tatilinde Gerard de Sède'nin kitabını keşfettikten sonra, Londra'ya döndü ve hikayede BBC'deki bir arkadaşını ilgilendirmeyi başardı. İki Rennes-le-Château'ya gittiler ve o ilk ziyarette bile gözetleniyormuş gibi görünmeye başladı. Örneğin, komşu Rennesles-Bains köyünde Lincoln, Aşıklar Çeşmesi adında bir kaynak buldu; yakınlarda bir okla delinmiş bir kalp taşıyan bir kaya vardı ve altında E. Calve, 1891 sözcükleri vardı. Emma Calve, Saunière'i birçok sevgilisi arasında saydığı iddia edilen güzel sopranoydu ve 1891 yılı olması gerekiyordu. parşömenleri keşfetti. Lincoln fotoğrafladı

ancak yarın daha iyi ışıkla fotoğraflamak için döndüğünde yazıt kayadan kesilmişti.

Gerard de Sède programda danışman olarak hareket etmeyi kabul etmişti ve ikinci gizemli parşömenin şifresini çözmek için anahtarı sağlayabilmişti. Bu, uzmanlar tarafından Vigenère süreci olarak bilinen bir tekniği içeren inanılmaz derecede karmaşık bir koddu. Alfabe yirmi altı kez yazılır, ilki A ile başlar, ikincisi B, üçüncüsü C vb. MORT EPEE anahtar sözcükleri parşömen üzerine yerleştirilir ve harfler Vigenere tablosu kullanılarak dönüştürülür.

"Soylu Marie de Blanchefort" metni (Saunière'in yok etmeye çalıştığı) daha sonra başka bir anahtar ifade olarak kullanılır ve son olarak harfler bir satranç tahtasına yerleştirilir ve bir dizi şövalye hamlesi tercüme edilebilecek bir mesaj üretir: SHEP- POUSIN VE TENIERS'İN ANA BARIŞI 681 ELDE ETTİĞİ ÇIKARMADAN ÇIKARMAYAN SÜRÜCÜ HAÇ İLE VE BU TANRI'NIN ATI İLE BU İblis Muhafızına Gün Ortası MAVİ ELMALARINDA ULAŞIYORUM.

Nasıl olduğunu anlamak zor olsa da, Saunière'i hazineye götüren şey muhtemelen budur.

Marie yazıtı PS harfleriyle bitiyor. Lincoln'ün de Sède'den öğrendiği bu, Sion Tarikatı adlı bir organizasyon için geçerliydi. Paris'teki Bibliothèque Nationale'de Lincoln, 1956'dan beri birçok broşür ve belgenin depolandığını ve bunların çoğu 'Hermit Anthony' gibi takma adlarla yazılmış olduğunu tespit etti. Biri, simyacı Nicolas Flamel (altın ürettiği söylenir), Leonardo da Vinci, Isaac Newton, Claude Debussy ve daha yakın zamanda Jean Cocteau'yu içeren Büyük Üstatlarının bir listesini veren Sion Tarikatı adlı gizli bir düzenden bahsetti. . Hatırladığımız kadarıyla Saunière, Debussy ile Paris gezisinde tanışmıştı. Ve bu belgelere göre - topluca olarak bilinen *Gizli Dosya* -Sion Tarikatı, Tapınak Şövalyelerinin iç hiyerarşisiydi. Ve *Gizli Dosya* iddia etti,

Tapınakçılar yok edildikten sonra bile tarikat varlığını sürdürdü.

Bu, başka bir araştırmacı olan Lionel Fanthorpe'un yanı sıra Henry Lincoln tarafından da not edilen yeni bir olasılığı akla getiriyordu: belki de Saunière bir hazine bulmamıştı, yalnızca bir sır - çok para değerinde bir sır.

Bilinen birçok gerçek bu sonucu desteklemektedir. Bir zamanlar Saunière'in Villa Bethanie'si olan otelin sahibi Henry Buthion'a göre, Saunière genellikle nakit sıkıntısı çekiyordu ve sipariş ettiği bazı pahalı mobilyaların yapımcılarına borçlu olduğu 5.000 frankı ödeyemiyordu. O kesinlikle beş parasız öldü, ancak bunun nedeni büyük meblağların doğrudan hizmetçisi Marie Denardaud'a ödenmesine izin vermesi olabilir. Yine de, gizli bir hazinesi olan bir adam, onu bankaya yatırsa bile nakit sıkıntısı çekmez.

Sonunda Lincoln'ün televizyon programı yapıldı ve başlığı altında yayınlandı. *Kudüs'ün Kayıp Hazinesi*.⁸ O zamana kadar o kadar çok malzeme gün yüzüne çıkmıştı ki, ikinci bir programın gerekli olacağı açıktı.

Belki de en ilgi çekici ipucu, program iletildikten kısa bir süre sonra geldi. Emekli bir İngiltere Kilisesi papazı Lincoln'e 'hazinenin' altın veya mücevher olmadığını, ancak İsa'nın çarmıha gerilmediğini kanıtlayan bir belge olduğunu söylemek için yazdı. reklam³³, ama hala hayattaydı reklam⁴⁵.

Lincoln onu ziyarete gitti. Rahip açıkça ağzını kapalı tutmayı diledi, ancak sonunda bu bilgilerin Canon Alfred Lilley adlı bir Anglikan bilgininden geldiğini itiraf etti. Ve – Lincoln'ün bunu duyduğu anda kalbi yerinden fırlamış olmalı – Lilley, St Sulpice'deki akademisyenlerle yakın temasını sürdürüyordu ve Saunière'i Debussy ile tanıştıran Emile Hoffet'i tanıyordu. Bu açıkça büyüleyici bir olasılık doğurdu. Eğer Debussy gerçekten de Sion Tarikatı'nın Büyük Üstadı olsaydı, İsa'nın çarmıhta ölmediği inancını paylaşabilir miydi? ve Saunière'in son itirafını dinleyen rahibi bu kadar şaşırtan sırrı mı?

Kesinlikle, sanki cevap buymuş gibi giderek daha fazla görünmeye başladı. Saunière'in Paris'ten ayrıldığında Louvre'dan bazı resim kopyaları satın aldığını hatırlayabiliriz. *Les Bergers d'Arcadie*, üç çoban ve bir çobanın üzerinde "Et in Arcadia Ego" yazan bir mezarın başında durduğu görülüyor.

İlk programı çekerken, de Sède Lincoln'e resimde kullanılan gerçek mezarın Rennes-le-Château'dan çok uzakta olmayan Arques'te keşfedildiğini söyledi. Aslında mezar, üzerinde Latince bir yazıt olmamasına rağmen, başka bir şekilde, çobanın resimde ayağını bastığı taşla bile aynıydı.

Nicolas Poussin (1594-1665), zamanının en seçkin ressamlarından biriydi; Normandiya'da doğmasına rağmen Roma'da ün kazandı ve hayatının çoğunu geçirdi. Kısa bir süre Louis XIII ve Richelieu'ya hizmet etmişti. Poussin'in *Les Bergers d'Arcadie* ajanları büyük bir inatla bir süre onu ele geçirmeye çalıştıktan sonra XIV. Söylentiye göre, daha halka açık olarak sergilenirse bazı sırların açığa çıkmasından korkuyordu. Tablonun kendisi, kralın onu neden bu kadar çok istediğine ya da daha sonra neden dünyanın gözünden sakladığına dair hiçbir ipucu vermiyor gibi görünüyor.

Ancak bildiğimiz şey, 1656'da kralın maliye bakanı Nicolas Fouquet'nin kendi küçük kardeşi Louis'i Poussin'i görmesi için Roma'ya gönderdiği ve Louis'in daha sonra Fouquet'e yazdığıdır:

O ve ben bazı şeyler planladık, kısa bir süre sonra sizi tam olarak bilgilendirebileceğim; M. Poussin aracılığıyla size kralların ondan elde etmekte büyük zorluk çekecekleri ve onun söylediğine göre, gelecek yüzyıllarda dünyadaki hiç kimsenin geri alamayacağı avantajlar sağlayacak şeyler; ve ayrıca,

bu çok fazla masraf olmadan elde edilebilir ve hatta kâra dönüşebilirdi ve bunları araştırmak o kadar zor ki, şu anda dünyadaki hiçbir şey bundan daha büyük bir servet getiremez ve belki de onun eşdeğeri olamaz. . .9

Ne hakkında konuşuyor olabilir? 'Dünyadaki hiçbir şey daha büyük bir servet getiremez' kulağa bir hazine gibi geliyor, bunun dışında 'kar elde edebileceğini' söylemesi dışında, bu da başka bir şeyi kastettiğini gösteriyor. Kesin olan şu ki, tahta çıktığında henüz beş yaşında olan kral, parlak ve hırslı maliye bakanına karşı giderek artan bir nefret besliyordu. Fouquet son derece zengin oldu ve asistanı Colbert'e göre bunu her öğleden sonra kitapları pişirerek başardı. 1661'de Louis onu tutukladı ve sonunda hapsedildi. (Bazı tarihçiler onun ünlü Demir Maskeli Adam olduğunu öne sürdüler, ancak gizemli mahkumdan yirmi üç yıl önce öldü.)

Fouquet, kardeşi Louis'i Poussin'i görmesi için gönderdiğinde bunu haince bir niyetle yapmış olabilir mi?

Merovenj kralı II. Dagobert doğdu.reklam651, çocukken kaçırıldı ve İrlanda'ya götürüldü, yerini gaspçı bir majör domo aldı. Fransa'ya döndü - aslında Rennes-le-Château'ya - Giselle adında bir Vizigot prensesle evlendi ve tahtı geri aldı, ancak 679'da bir ağacın altında uyurken öldürüldü. Kilise kesinlikle suikastta bir rol oynadı, ancak ana domo'su Şişman Pepin de karıştı. Pepin, Poitiers Savaşı'nda Müslümanların Fransa'yı işgalini geri çeviren ünlü savaşçı Charles Martel'in dedesiydi. Martel'in oğlu Kısa Pepin, tahtı ele geçirdi ve en ünlü üyesi olan büyük Charlemagne'ın babası olan Karolenj hanedanının açılışını yaptı.

Dagobert'in torunları, anlaşılır bir şekilde tahttan mahrum bırakılma konusunda kırgınlardı ve her zaman, İngiltere'deki Jacobites'inkine benzer şekilde, restorasyonlarından yana bir hareket vardı. Yakubilere benzer şekilde, onlar kayıptı.

Ama bir Merovenj soyundan gelen, Charles Martel veya Charlemagne'inkine rakip olacak bir ün kazandı. O Godfrey de Bouillon'du (1058-1100), Lorraine Dükü, Birinci Haçlı Seferi'ni yöneten ve Kudüs'ü geri alan adam - Kudüs'ün ilk Kralı olan şövalye.

Ayrıca onun başka bir hanedanın, Sion Tarikatı'nın veya ilk bilindiği gibi 'Sion Our Lady of Order'ın' kurucusu - veya kurucularından biri olduğuna dair çok az şüphe olabilir. Sion, Kudüs için başka bir isimdir ve Kudüs'ün alınmasından kısa bir süre sonra Tapınak Dağı'nda bir Sion Manastırı inşa edildi ve sakinleri Sion Our Lady of Order olarak biliniyordu. Göre *Gizli Dosya*, Tarikat, Kudüs'ün düşüşünden dokuz yıl önce, 1090'da kuruldu. Dokuz orijinal Tapınakçıdan beşi üyeydi. Templar tarikatının Sion Tarikatı'ndan çıkmış olması muhtemel görünüyor.

Lincoln, iki düzenin kısa sürede birbirinden ayrıldığını gösteren kanıtlar sunar. Görünüşe göre Tapınakçıların muhteşem gücü ve zenginliği onları 'asi çocuklar gibi' dik başlı yaptı. 1187'de Gerard de Ridefort adlı bir Templar'ın şövalyeleri Sarazenlerle düşüncesizce bir karşılaşmaya götürüp Kudüs'ü -bu kez sonsuza dek- kaybetmesiyle doruk noktasına ulaştı. Bu noktada, öyle görünüyor ki, Sion Tarikatı Tapınakçılara karşı sabrını yitirdi ve onlardan ayrıldı. Tarikat şimdi adını Sion Tarikatı olarak değiştirdi. Manastırın en önemli amaçlarından biri Merovenjlerin Fransa tahtına geri getirilmesi idi. Tapınakçılar 1307'de yok edildiğinde, Tarikat, şüphesiz çok iyi korunan bir sır olduğu için var olmaya devam etti.

Bu, XIV. Louis'nin neden Fouquet'ten kurtulmak ve Poussin'in tablosunu almak için can attığını açıklayabilir. "Kralların ondan alamadıkları sır" Sion Tarikatı'nın sırrıysa, Louis endişelenmiş olabilir. Amcası Gaston d'Orléans, Lorraine Dükü'nün kız kardeşiyle evliydi ve Gaston'un ağabeyi XIII. Fransa krallarının damarları.

Deneme başarısız oldu. Ancak Louis XIII çocuğu olmadığından, Gaston yine de tahtı devralacakmış gibi görünüyordu. Sonra, herkesin hayretle, Louis XIII bir oğul doğurdu - en azından karısı Avusturyalı Anne, yaptı. Pek çok kişi Kardinal Richelieu'nun gerçek baba olduğuna ya da belki de bazılarının Richelieu'nun silahşör kaptanı François Dauger olduğunu öne süren bir "damızlık" kullandığına inanıyordu, bu nedenle Merovingianların ve Sion Tarikatı'nın planlarını boşa çıkardı.

François Dauger'in Louis ve Eustache adında iki oğlu vardı ve birçok kişi onların XIV. Eustache hiçbir işe yaramazdı, başı her zaman beladaydı. Hem Louis hem de Eustache sonunda tutuklandı, Louis bir kalp meselesi için, Eustache genel cehennem için tutuklandı, ancak Louis serbest bırakıldı ve dünyada yükselmeye devam etti. Eustache ortadan kayboldu ve Demir Maskeli Adam da olabilir. (Aslında kadife bir maskeydi ve eğer gerçekten de gizemli mahkum Eustache ise, krala benzerliği nedeniyle onu takmaya zorlanmış olabilir.) Suçu krala şantaj girişimi olabilirdi - 'Kardeşimi serbest bırakın. ya da başka. . .' - ya da Sion Tarikatı ve Merovenjler ile ilişkisi olmuş olabilir,

Habsburglar aynı zamanda Lorraine Hanedanı'nın üyeleri idi ve bu nedenle Sion Tarikatı üyeliği için başlıca adaylardı; bu da Saunière'in konuklarından birinin Johann von Habsburg olduğu ve Saunière'in Avusturya'dan para aldığı gerçeğine daha fazla ışık tutuyor. St Sulpice'e yaptığı ziyaret, onu sırlarını paylaşmaya ve Dagobert'in eski kalesinin şu anki görevdeki görevlisi olarak ona cömert mali destek vermeye istekli insanlarla tanıştırmış gibi görünüyor. . .

Bu karmaşık ve büyüleyici hikayenin başka bir yönü daha var. Lincoln, emekli din adamından 'gerçek hazinenin' İsa'nın çarmıhta ölmediği bilgisi olduğunu öğrendi ve bu bilgi St Sulpice'den geldi. St Sulpice, Sion Tarikatı'nın Paris karargahıysa, pekala

Saunière'in sırrının – ölüm döşegindeki rahibi şoke eden sırrın – İsa'nın çarmıhta ölmemiş olmasıydı ve bu nedenle Hristiyan Kilisesi, İsa'nın kurtarmak için öldüğü fikrine dayandığından, kum temeller üzerine inşa edilmişti. orijinal günahın yükünden adam.

Lincoln BBC programında çalışırken *Tapınakçıların Gölgesi*, birdenbire şaşırtıcı bir düşünceyle sarsıldı. O ve iki araştırmacı, Richard Leigh ve Michael Baigent, Merovingian soyunun kurucusu olan Kral Merovec'in annesinin bir deniz yarattığı tarafından hamile kaldığına dair bir efsane hakkında şaka yapıyorlardı ve onlardan biri hikayenin 'balık gibi' geldiği konusunda şaka yaptı. . Aniden Lincoln ve Leigh, aynı şüpheyle ele geçirilirken birbirlerine baktılar. Balık - Hristiyanlığın sembolü. Efsane, kadının hamile kaldığı anlamına gelebilir mi? . . Hristiyanlığın bir sembolü, İsa'nın doğrudan soyundan mı?

Merovenj kralları, Kilise tarafından meshedilmedikleri için 'kan hakkıyla' - kraliyet kanıyla - hüküm sürdüklerini iddia ettiler. Onların soyu, İsa'nın kendisiyle bu kadar gurur duyuyor muydu? Bu durumda, İsa'nın karısı kimdi? Les Saintes Maries de la Mer köyünde, Mary Magdalen'in Fransa'ya gelişini, Gerçek Haç ve Kutsal Kase'yi taşıyan yıllık bir törenle kutlar. Rennes-le-Château'daki kilise ona adanmıştır ve haçı ve Kâse'yi taşıyan iki heykeli vardır. Saunière, Tour Magdala - Magdalen Kulesi adında bir kütüphane inşa etti. Orta Çağ mistikleri onu aşk tanrıçası Venüs gezegeni ile özdeşleştirdi.

Lincoln ve Leigh, İsa ve Mary Magdalen'in Fransa'ya geldiklerini ve Merovingianların soyunu kurduklarını tahmin etmeye yönlendirildiler. Belki de Poussin'in boyadığı mezar aslında İsa'nın mezarıydı? Bu olağanüstü spekülasyondur - ve Lincoln bunun sadece bir spekülasyon olduğunda ısrar ediyor - *Kutsal Kan ve Kase* (1982)¹⁰

Lincoln, Leigh ve Baigent tarafından anında en çok satanlar.

Lincoln, bir BBC araştırmacısının dedektif çalışması sayesinde, şimdiye kadar, yaşayan en önemli üyesi olduğunu öğrenmişti.

Sion Tarikatı, Pierre Plantard adında bir adamdı. Plantard gerçekten de Merovenj soyundan soylu bir ailenin adıydı. Bir toplantı düzenlendi ve Lincoln, Plantard'ı ikinci Rennes-le-Château filmini izlemeye davet etti. *Rahip, Ressam ve Şeytan*. 1920 doğumlu nazik ve kibar bir beyefendi olduğunu kanıtladı ve bir grup takipçisi oradaydı. En yakını, Philip de Cherisey adında bir marki gibi görünüyordu. Lincoln, olayların çoğundan de Cherisey'nin sorumlu olduğunu öğrenecekti. *Gizli Dosya* Louvre'a yatırıldı.

Arkalarında oturan Lincoln, film, Lincoln'ün beş köşeli bir yıldızın uçlarını birleştirerek yapılmış bir pentagram biçimini tespit ettiği parşömenlerden birinin bir görüntüsünü gösterdiğinde aniden dikkatli olduklarını gözlemlemekten memnun oldu. .

Pentagram, elbette, en eski büyü sembollerden biridir. Bir keresinde, istenmeyen ziyaretçileri caydırmak istersem kapı direğime (zihinsel olarak) bir tane çizmem önerildi - ters olması gerekiyordu. Dikey olarak kötülüğü uzak tutması beklenir; baş aşağı (başının üzerinde duran bir adam gibi) uğursuz güçleri çekmesi gerekiyordu.

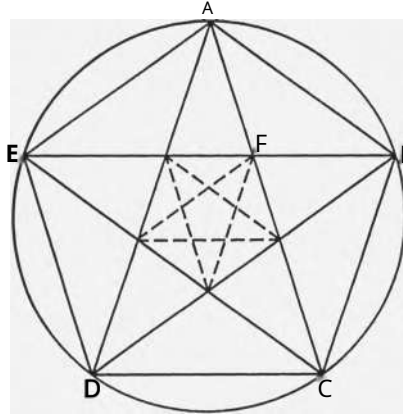
Kökeni nedir? Pisagor geometrisinde önemli bir rol oynamasına rağmen kimse emin değil. En inandırıcı açıklamalardan biri Venüs gezegeniyle ilgilidir. Dünyayı güneş sisteminin merkezi olarak hayal edersek (antiklerin inandığı gibi), gezegen ile dünya arasına girerken her gezegenin güneş tarafından 'tutulacağı' anlar olacağı açıktır. Örneğin, Merkür yılda üç kez 'tutulur' ve gökyüzündeki bu üç nokta arasına çizgiler çizersek bunlar düzensiz bir üçgen oluşturur. Mars dört kez 'tutulmuştur' ve şekil düzensiz bir dikdörtgendir. Aslında, düzenli bir beş köşeli yıldız yapan Venüs dışında tüm gezegenler düzensiz şekiller yapar. Bu kitapta tartıştığımız gibi, eskiler gökleri sanıldığından çok daha önce inceliyorlarsa,¹¹

Gizli pentagrama ek olarak (ki bu bir

normal olanı) parşömenlerden birinde, Lincoln ayrıca Poussin's'in geometrisi hakkında garip bir şey fark etti. *Les Bergers d'Arcadie*. Louis XIV'i alarına geçirmiş gibi görünen 'sırrı' ararken, sağdaki çobanın değneğinin çobanın kolu tarafından düzgünce ikiye bölündüğünü ve değneğin tepesinden çobanın işaret parmağına kadar olan mesafenin şöyle olduğunu fark etti. tam olarak bu aynı 'yarım ölçü'. Çok geçmeden resim boyunca diğer 'yarım ölçüleri' fark etti. Resim belli ki geometrik olarak tasarlanmıştı. Resmi, daha da büyüleyici bir şey bulan Kraliyet Sanat Koleji'nden Profesör Christopher Cornford'a gösterdi.

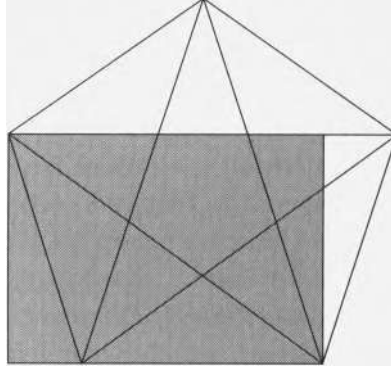
Cornford, Henry Lincoln'e rapor verdiğinde *Les Bergers d'Arcadie*, klasik ressamlar tarafından sürekli kullanılan iki 'sistemden' birini arayarak başladığını açıkladı. Biri, Platon'un temeline dayanan bir sayı sistemidir. *Timaios* (Rönesans'ta oldukça etkili olan evrenin yaratılışı hakkında bir diyalog). Diğer ise çok daha eski bir sistem, Altın Bölüme dayalı bir geometri. Cornford'un bulması bekleniyor *Timaios* Poussin'in resmindeki sistem, çünkü Altın Kesit sistemi o zamanlar son derece eski moda olarak kabul edildi ve aslında bunun izlerini buldu. Ama kullanılan temel sistem *Les Bergers d'Arcadie* Altın Bölüm'dür. Resim ayrıca beşgen geometriyle doludur.

Bir daire içinde çizilmiş aşağıdaki pentagramı düşünün:

Bir pentagram, özetin özeti altın kesitli geometrik figürdür. Diyagramda EF, EB'nin bir phi oranıdır ve CF, CA'nın bir phi oranıdır.

Cornford daha yakından baktığında, bir pentagram çizebilirdi. *dışarı çıkmak* boyama.

Kısacası, beş köşeli yıldız Poussin'in resmine kodlanmıştır.

Bu, Cornford'un ilginç bir öneride bulunmasına neden oldu. 'Poussin anahtarı elinde tutuyor' ifadesi olabilir mi? . ' Saunière'in hazineyi aradığı Rennes-le-Château çevresindeki manzarayla bir ilgisi olabilir mi? Bu, Lincoln'ü en önemli keşiflerinden birine götürdü. Rennes-le-Château bölgesinin haritasına baktığında, bir şey hemen açıldı: üç önemli bölgesi - Rennes-le-Château, Bezu Templar Château ve Blanchefort Château - bir üçgenin üç noktasıydı. Ve hepsi tepelerdeydi.

Lincoln üçgeni haritasına çizip çizgilerini ölçmeye başladığında, bir sürprizle karşılaştı. Kesin bir ikizkenar üçgendir, yani iki kenarı vardı. *tam olarak eşit*. Bezu üçgenin tepesindeyken, Bezu'dan Blanchefort'a ve Bezu'dan Rennes-le-Château'ya uzanan çizgiler eşitti.

Bu bir kaza olamazdı. Zamanın bir noktasında, birileri üç tepenin kesin bir üçgen oluşturduğunu ve zamanı gelince gizli bir kalıbın parçası olarak seçildiğini gözlemlemiş gibi görünüyordu.

Lincoln, bir pentagramın geri kalanını oluşturacak iki tepenin daha olup olmadığını merak etti. Tabii ki, bunun çok fazla şey isteyeceğini hissetti. . . yine de haritayı incelediğinde, orada olduğunu bulmak için sendeledi. *vardı* tam olarak doğru yerlerde böyle iki tepe. Doğudakine La Soulane, batıdakine Serre de Lauzet adı verildi. Beş tepe birleştiğinde, tam bir beş köşeli yıldız oluşturdular.

Gelecek bir sürpriz daha vardı. Lincoln haritanın merkezini aradığında, La Pique adında başka bir tepeyle işaretlenmiş olduğunu gördü. Zirvesi haritada ölü merkez gibi görünse de, aslında merkezin 250 yard güney doğusundaydı, ancak bu beklenen bir şeydi - sonuçta bu insan yapımı bir manzara değildi.

Demek Rennes-la-Château'nun temel sırrı buydu: kutsal bir manzaranın parçasıydı. Belki de Rennes-le-Château'nun Dagobert tarafından evi olarak seçilmesinin ve oğlu Sigisbert'in babasının öldürülmesinden sonra oraya kaçmasının nedeni budur. Merovenjlerin kraliyet kanı, bir *sihirli manzara*.

Rand, okuduktan sonra Rennes'in ilgisini çekmişti. *Kutsal Kan ve Kutsal Kase*. Rennes-le-Château'nun birkaç mil doğusunda, 12. yüzyılın ortalarında tarikata başkanlık eden Tapınak Şövalyeleri'nin dördüncü Büyük Üstadı Bertrand de Blanchefort'un atalarının evi olan Blanchefort Château'nun kalıntılarının bulunduğu belirtiliyor.

Görünüşe göre Blanchefort, Château'nun bulunduğu dağda, hepsi en büyük gizlilik koşulları altında 'belirli gizemli kazılar yaptı'. 1156'da bir Alman madenci birliği, görünüşe göre altın için dağda çalışmak için geldi, ancak Romalılar madenleri yüzyıllar önce tükettiği için Blanchefort dağında hiç altın kalmış olamaz.¹² Ve "yerel nüfusla herhangi bir şekilde kardeşlik kurmaları yasaklandı ve çevredeki topluluktan kesinlikle ayrı tutuldular". Lincoln, bölgedeki başka bir şeyin Grand'ı cezbedtiğini ima ediyor.

Usta. Rand, doğal olarak, kutsal yerlerin planlarıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

Şöyle yazdı: 'Lincoln'ün Rennes-le-Château'nun karmaşıklığının bunun kanıtı olduğu sonucuna katılıyorum. . . eski sörveyörler. . . bize şaşırtıcı çalışmalarının ampirik gerçekliğini bıraktılar. Bize uzun yüzyıllar boyunca kaybolan ve unutilan becerilerinin ve bilgilerinin kanıtlarını bıraktılar.'¹³Bu, Atlantis Planı hakkında keşfettiğimiz her şeyle örtüşüyor.'

Lincoln ayrıca tüm Rennes kompleksindeki Altın Bölümün önemine dikkat çeker ve onu Venüs gezegenine bağlar. Dünya mitolojisinde Venüs'e bu kadar çok tapılmasının nedeninin, yörüngesinin bize yeryüzünde beşgen görünmesi olduğunu savunuyor. Beşgen, Altın Bölüm'ü en kesin biçimde kaydeden geometrik şekildir. 100.000 yıl önce, Yukon Kutbu sırasında Rennes, kutuptan kutba çizilen bir çizginin Altın Bölüm bölümünde bulunuyordu.

Yalnız değildi. Nanking, Çin de bu kalıba tam olarak uyuyor. Şaşırtıcı gerçek, her iki bağlantının da yalnızca Yukon Kutbu sırasında meydana gelmesidir. Antik Keltler ile Çin arasındaki tek bağlantı da bu değil. İçinde *Uriel'in Makinesi*, Lomas ve Knight, kitabını yazan arkeolog Dr Elizabeth Wayland Barber'ın araştırmasını inceliyor. *Urumçi'nin Mumyaları* Çin'in Sincan bölgesinde bulunan birkaç Kafkasyalının mumyalanmış kalıntılarının bir çalışmasıdır. Berber mumyalarla birlikte ekose malzeme keşfetti. Şöyle yazdı: 'Bu yün ekose sadece İskoç ekoselerine benzemekle kalmıyor, aynı zamanda bir kilt kumaşla aynı ağırlığa, dokuya ve ilk kalınlığa sahip.'¹⁴

Lomas ve Knight yorumu:

Barber, birbiriyle alakasız iki kişinin aynı dimi örgüyü, ekoseleri ve ekoseleri bulabileceğini kabul ediyor, ancak çakışan tüm faktörleri göz önünde bulundurduğunda, vardığı sonuçta oldukça kararlı: Tesadüf olamaz. O halde, bu insanların sahip oldukları kesin görünüyor.

Ekose ve ekoseler ören Britanya Adaları nüfusuyla, şimdi Keltler dediğimiz insanlar ile doğrudan bir bağlantı.¹⁵

İçinde *Atlantis Üzerinden Yeni Görünüm*, John Michell ayrıca antik Keltler ile Çin arasındaki bağlantıyı da kurar:

Yakın zamana kadar Çin'de, Britanya'da olduğu gibi, her bina, her taş ve ahşap, yeryüzünün geometrisinde matematik ve müzik yasalarının ifade edildiği sihirli bir sisteme göre manzaraya yerleştirildi. Tüm gezginlerin belirttiği, Çin'in her bölgesinin çarpıcı güzelliği ve uyumu tesadüfen oluşmadı. Her özellik icat edildi. Doğanın iki tepeyi uyumsuz olarak yerleştirdiği yerde, Çinli yerbilimciler bir tanesinin şeklini değiştirdiler.¹⁶

Rennes-le-Château ve Nanking'in her ikisinin de kutup-kutup mesafesinin Altın Bölüm bölümünde yer alması, Keltlerin ve Çinlilerin bilgiyi paylaştığını ya da daha büyük olasılıkla ayrı geleneklerinin farklı geleneklerinden türetildiğini daha fazla desteklemektedir. ortak bir kaynak.

Rand'ın araştırmalarıyla ilgili en sevdiğim hikaye Mısır veya Meksika'da değil, Çin'de bir piramitle ilgili.

1997 yazında Rand, Hudson Körfezi Kutbu'nu ve Meksika dini mekanlarının ona yönelimini düşünüyordu. Bu sırada, Seattle merkezli programı uluslararası yayınlanan arkadaşı ve radyo röportajcısı Laura Lee'den, Alman yazar Hartwig Hausdorf'un Çin'deki antik piramitler hakkında konuşmak için programında görüneceğini duydu. Rand'ın Çin'de piramitlerin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

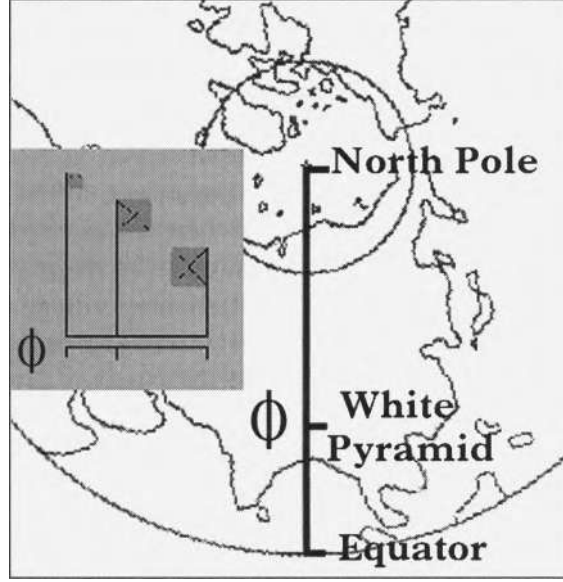
Hausdorf, yazarı *Çinli Roswell*, Erich von Däniken'in "antik astronot" teorisinden etkilenmiş ve Çin, Tibet ve Moğolistan'da

Uzak geçmişte dünyayı ziyaret eden uzaylıların kanıtı. Hausdorf radyo programında, 1945 baharında, James Gaussman adlı bir Amerikan hava kuvvetleri pilotunun, motor arızası onu Shansi eyaletindeki Xian yakınlarında alçak bir irtifaya zorladığı sırada Chungking'den nasıl döndüğünü anlattı. Hemen altında "devasa büyüklükte" beyaz bir piramit gördü. Kırk beş yıl daha yayınlanmayacak olsa da bazı fotoğraflar çekti. İki yıl sonra, 1947'de Maurice Sheahan adlı bir pilot, Shansi eyaleti üzerinde uçarken başka bir devasa piramidin görüntüsünü yakaladı ve tekrar fotoğraf çekti. Bunlar dergide yayınlanmış olmasına rağmen *New York Times* ve diğer gazeteler Mart 1947'de Çinli arkeologlar Çin'in herhangi bir piramidi olduğunu reddettiler.¹⁷

1962'de Bruce Cathie adlı Yeni Zelandalı bir havayolu pilotu da Çinliler tarafından Çin'de piramit olmadığı konusunda bilgilendirildi. Yine de, birçoğunun varlığını doğrulayabildi ve adlı bir kitapta *Sonsuzluk Köprüsü* Dünya yüzeyinde, amacı ley hatları ve toprak enerjileriyle bağlantılı bir piramit ağı olduğunu öne sürdü. (Görüşlerinin Christopher Dunn'inkilerle ortak bir yanı var.)

Mart 1994'te Hausdorf, Çin medeniyetinin beşiği olarak kabul edilen eski bir imparatorluk başkenti olan Xian'ı ziyaret etme izni almayı başardı. (Çin Seddi'ni inşa eden İmparator Qin Shihuang'ın orada bir mezarı vardır ve 10.000 gerçek boyutta pişmiş toprak askerle çevrilidir.) Ovada bir dizi piramit gördü, ancak bunlar Gaussman'ın bildirdiği gibi 1.000 fit yüksekliğinde değildi, sadece yaklaşık 200 fit yüksekliğinde, Büyük Piramidin yüksekliğinin yarısından daha az. Üstleri düzdü ve taş kıvamında pişmiş kilden yapılmışlardı. Üzerlerine ağaçlar ve diğer bitkiler dikilmişti. Hausdorf, üstte bir tür kraterde durduğunu fark etti ve bu, bir odanın çöktüğünü düşündürdü.

Sonraki iki ziyaretinde, Hausdorf on altı piramidi inceledi ve yüz tane saydığını iddia etti. Banpo Müzesi müdürü Profesör Wang Zhijun,

Çin'in sözde 'Beyaz Piramidi' bir Altın'da bulunuyor.
Kuzey Kutbu ve ekvator mesafesinin bölüm bölümü.

onlarla birlikte, leylerin bir Çin varyasyonu olan kutsal bir feng shui çizgileri sisteminin parçası olabileceklerini hissediyor gibiydiler. Profesör, yaklaşık 2500 yıllarına ait olduklarını tahmin etti.M.Ö- Giza piramitlerinin zamanı. Hausdorf, Xian'ın Beyaz Piramidini kendisi ziyaret edemedi ve varlığından emin olmadığını itiraf etti.

Rand, Beyaz Piramidi duyduğunda phi bölgelerini araştırıyordu. Shansi eyaletindeki Xian şehrini kendi evinde buldu. *zaman Atlası*,ama Beyaz Piramidin ne kadar uzakta olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir spekülasyon olarak, kutuptan bir fi mesafesi olup olmadığını merak etti ve bunun 3.337,2 deniz mili olması gerektiğini hesapladı, bu da 34 derece, 23 dakika kuzey olacaktı.

Birkaç gün sonra, son araştırmaları hakkında konuşmak için Toronto'daki Shawn Montgomery'yi aradı. Beyaz Piramit'ten ve onun kesin koordinatlarını bulmaktaki zorluğundan bahsetti.

Ah, bende var, dedi Shawn. Bruce Cathie'nin kitabında var. Senin için alacağım.' Ve birkaç dakika sonra, konumuyla geri döndü: 34 derece, 26 dakika kuzey – Rand'ın konumundan sadece 3 dakika (veya 3 deniz mili).

Görünüşe göre Cathie piramitlerin bazı uydu fotoğraflarını ele geçirmeyi başarmıştı. Daha da heyecan verici olan şey, aslında Rand'ın tam olarak hesapladığı noktada başka bir piramidin olmasıydı - 34 derece, 23 dakika kuzey. O'Briens'in Kharsag'ı bulunduğu Lübnan'daki Ehdin köyünün de bu enlemde olduğuna ve Giza'nın 5 derece doğusunda olduğuna dikkat çekiyor.

Yani yine Rand'ın plan yöntemi kutsal bir yerin yerini saptadı. Ama Hudson Körfezi'ndeki eski Kuzey Kutbuna göre konumu neydi? Rand, sayıları 'Ne Kadar Uzak?' Web'de bir site ve parmaklarını çapraz bekledi. Cevap ekranda belirdiğinde, bir sevinç çığlığı attı. Hudson Körfezi Kutbu sırasında, Beyaz Piramit 5 derece kuzeydeydi, hem Mısırlılar hem de Fenikeliler için kutsal bir şehir olan Byblos ile tam olarak aynı enlemdeydi.

Rand'ın bulgusunu anlatan e-postası şu şekilde sona erdi: "Bana öyle geliyor ki Çin piramitlerinin konumu, dünyanın boyutları hakkında ileri düzeyde bilgi sahibi olmayı ve bu mesafeleri çok küçük hata payları içinde belirleme yeteneğiyle birleştirdiğini akla getiriyor."

Daha da önemlisi, Çin'deki insanların, tarihçilere göre dünyanın geri kalanından tamamen izole olduğu bir zamanda, yerkürenin yüzeyi hakkında bu bilgiye sahip olmalarıdır.

Rand bana Altın Bölüm sitelerini arama nedenini anlattı:

Altın Bölüm, sayı sistemi ne olursa olsun (taban 10, 12, 60 vb.) evrenin herhangi bir yerinde tutarlı olan bir şeydir. Gelişmiş bir uygarlık, geleceğin halklarıyla temas kurmaya çalışıyorsa, ağırlıklarının ve ölçülerinin değişeceğinden asla emin olamazlardı.

yok olduktan çok sonra evrimleşenlerin tıpatıp aynısı.

Ancak iki şey asla değişmeyecekti: Dünyanın boyutları ve Altın Kesit'in geometrisi. Ekvatordan direğe olan mesafe hangi sayı sistemini kullanırsanız kullanın hep aynı kalacak ve bu mesafeyi her zaman Altın Bölüm'e bölebileceksiniz.

Rennes-le-Château'nun geometrisi, gördüğümüz gibi, beşgendir ve beşgen geometri, Lincoln'ün işaret ettiği gibi, Altın Bölüm olan phi ile bağlantılıdır. Bu, Rennes-le-Château bölgesinin 100.000 yaşında olduğu anlamına mı geliyordu? Neredeyse kesinlikle hayır, çünkü beşgen geometrisi insan yapımı değil, doğal. Ancak Rand'ın plan teorisi, Hudson Körfezi Kutbu zamanında araştırmalarını yapan Enoch'un 'meleklerinin' (yani jeologların) Rennes-le-Château'nun dünyadaki en sıra dışı yerlerden biri olduğunu kabul ettiklerini, bunun sadece geometri beşgendi, Altın Bölümü yansıtıyordu, ama aynı zamanda Yukon Kutbu zamanında bir Altın Bölüm bölgesinde olduğu için. Daha sonraki nesillerin kutsal sitelerini inşa edecekleri 'işaretlerinden' birini kesinlikle hak ederdi.

Diğer kutsal siteler bu kalıba uyuyor. 'Osiris'in doğum yeri' olan Abydos, And Dağları'ndaki Cuzco ve en kutsal Sümer şehri Nippur, Yukon Kutbu sırasında ekvator da bulunuyordu, ancak yalnızca birkaç bin yıl önce inşa edilmiş olmalıdır. Rennes-le-Château iyi bir arkadaştır, ancak kritik bir açıdan farklıdır: doğal bir beş köşeli yıldız odaklandığı için kaçınılmaz olarak kutsal kabul edilir.

O halde Rand'ın Rennes-le-Château'yu plana dahil etmesinin nedeni buydu; Lincoln'ün *Kutsal Modelin Anahtarı* Doğal bir 'büyülü manzara' kitabımızdaki en dikkat çekici yerlerden biri olduğunu doğruladı.

Garip bir şekilde, M. Plantard, Lincoln'ün öngörülerini doğrulamayı reddetti. Lincoln'ün beşgen geometriyi keşfetmesine kendisinin ve Cherisey'nin şaşırdıkları çıktı.

Saunière parşömenlerinde Plantard basitçe genişlemezdi. Tersine, Lincoln ona gizli kodları sorduğunda, Plantard parşömenlerin, birkaç yıl önce çekilmiş on dakikalık bir televizyon filmi için arkadaşı Cherisey tarafından uydurulmuş "şekerlemeler" olduğuna dair inanılmaz bir açıklama yaptı.¹⁹ Çok haklı olarak, Lincoln bunu yutmayı reddetti. Kodun inanılmaz karmaşıklığı, hazırlanmasının çok uzun zaman aldığına ve büyük bir beceri gerektirdiğine dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Plantard'ın ve 'Tarikat'ın asıl amacının bu gizemi kamuoyunun dikkatine sunmak olduğuna dair çok az şüphe var gibi görünüyor. De Sède başlangıçta Lincoln'e şöyle demişti: 'Senin gibi birinin ilgisini çekebileceğini ummuştuk.'²⁰ Ancak şimdi Lincoln konuya dalmış ve beşgen geometriyi keşfetmişti; *faz/abaşarılı* ve geri adım atmak istedi.

Eğer öyleyse, Andrews ve Schellenberger'in kitabına verilen tepkiden memnun olmuş olmalı. *Tanrı'nın Mezarı*. O kitabın tezi, Rennes-le-Château'nun gerçek sırrının, Rennes-le-Château'nun 3 mil doğusunda, Pech Cardou adlı bir dağın eteğinde, İsa'nın mezarının yeri olduğuydu. BBC'nin kitapla ilgili programı, hafifçe söylemek gerekirse, biraz şüpheliydi ve Plantard'ın bir sahtekar olduğu ve Rennes-le-Château gizeminin tamamının bir aldatmaca olduğu görüşündeydi - Lincoln'ün orijinal programlarından bu yana büyük bir bakış açısı değişikliği.

Televizyonda acımasız ifşayı izledikten sonra karıma şu yorumu yaptım: 'Eh, bu Rennes-le-Château gizeminin sonu gibi görünüyor.' Ama düşününce bunun böyle olmadığını gördüm. Program, Sion Tarikatı'nın yeni bir icat olduğunu, parşömenlerin muhtemelen de Cherisey'in sahtekarlıkları olduğunu ve Plantard'ın muhtemelen bir sahtekar olduğunu göstermiş olabilir - ya da göstermek için yola koyulmuş olabilir - ama bu gizeme hala dokunulmamış durumdaydı. Saunière bir gecede nasıl zengin olmuştu? Vizigot sütununda ne keşfetmişti? Düşündükçe, M. Plantard'ın bir sahtekar olup olmadığına dair gizemin özünün kaldığını daha çok gördüm.

Ama o bir sahtekar mıydı? Lynn Picknett ve Clive Prince

aleyhine dava açtı *Templar Vahiy*. 1942'de işgal altındaki Paris'te, Alpha-Galates Düzeni olarak adlandırılan ve Naziler için "önemli ölçüde eleştirel olmayan" yarı-Masonik bir düzenin Büyük Üstadı olarak öne çıktı - aslında, Naziler bunu onaylıyor gibiydi. Ama o zaman, sahip olacaklardı; Himmler'in işinin bir kısmı, Almanların İskandinav destanlarının uzak günlerinde asil bir kökene sahip olduğunu tespit etmek ve kökleri Aryan geçmişinde olan modern bir mistik düzen yaratmaktı. Picknett ve Prince'in "zaman zaman kirayı ödemekte zorlandığı iddia edilen bir soba montaj firmasının tek seferlik teknik ressamı" olarak tanımladıkları Pierre Plantard, daha sonra adını Pierre Plantard de Saint-Clair olarak değiştirdi. 1958'de General de Gaulle'ün yeniden iktidara getirilmesinde önemli bir rol oynadı. 1956'da, Sion Tarikatı Bibliothèque Nationale'de 'esrarengiz belgeler' depolamaya başladı.

Bu bölümü yazarken Lincoln'ün dört kitabını yeniden okudum - *Kutsal Kan ve Kutsal Kase, Mesih Mirası* (hem Leigh hem de Baigent ile), *Kutsal Yerve Kutsal Modelin Anahtarı* - Saunière ve Manastır hakkındaki televizyon programlarını tekrar inceledi ve Picknett ve Prince's gibi kitapları yeniden okudu. *Tapınakçı Vahiy*, David Wood'un *Genesis*²¹ ve Lionel ve Patricia Fanthorpe'un *Kutsal Kase Açığa Çıktı*.²² Ve Sion Tarikatı'nın bir tür aldatmaca olduğuna veya Pierre Plantard'ın tam olarak söylediği kişi olmadığına inanmak için hiçbir neden göremiyorum.

Lincoln'ün kendisi kesinlikle şüphe duydu; o anlatır, *Mesih Mirası*,²³⁰ ve yardımcı yazarlarının, biri onu "Plantard" ve diğeri "Plantard de Saint" olarak adlandıran iki görünüşte tutarsız doğum belgesi de dahil olmak üzere bazı büyük çelişkilerle yüzleşmek amacıyla Plantard'ı Paris'te görmeye nasıl gittiklerini. -Clair'. Plantard, utanmaktan çok uzak, her noktayı kesin açıklamalarla yanıtladı: Adını sadece Plantard olarak veren doğum belgesi ve aynı zamanda babasının mesleğini 'Plantard' olarak veren doğum belgesi. *vale de*

oda savaşı sırasında yaygın olan Gestapo'yu aldatmak için sahte bilgilerin ikame edilmesi olarak açıklandı. Lincoln ve arkadaşları yetkilileri bu açıklamayla yüzleşmek için Mairie'ye gittiklerinde, Plantard ile hemen anlaştılar.

Lincoln - ve ben sırayla - Plantard'ın gerçekten Plantard de Saint-Clair olduğu ve 1090'daki başlangıcından Jean Cocteau ve Plantard'a kadar Sion Tarikatı'nın hikayesinin doğru olma ihtimalinin yüksek olduğu sonucuna vardık. (İçinde *Tapınakçıların Gölgesi*, Lincoln, Londra'daki Leicester Meydanı yakınlarındaki Notre Dame de France kilisesinin içinde, içinde Cocteau'nun çarmıha gerilmesini gösteren bir duvar resmi bulunan ve Tapınak Şövalyelerinin sembolü olan haçın dibindeki alakasız gülü ve Cocteau'nun diğer kanıtları gösteren bir filmi çekti. gerçekten de Sion Tarikatı'nın bir üyesi.)

Lincoln, Rennes-le-Château hakkında en tuhaf ama en ilginç kitaplardan birine bir giriş yazıyor. *Genesis*, bölgede başka bir ilginç keşifte bulunan David Wood tarafından: Beş kilise (Rennes-le-Château dahil) tam bir daire üzerine düştü. Wood, bunların bir beş köşeli yıldız geometrisi ile bağlantılı olduğunu buldu. Lincoln yazıyor (*Kutsal Modelin Anahtarı*): 'Dağların Pentagramı'nı keşfimin çok daha karmaşık bir şeye ilk bakış olduğu artık açıktı. İşte bilinçli ve çok yetenekli bir geometrik planın olduğunun kanıtıydı. . .' İşin garibi, Wood, Lincoln tarafından keşfedilen dağların beş köşeli yıldızını görmezden geldi.

Wood'un kitabı - ve devamı *generatör*²⁴ - kesinlikle etkileyici ve ustacalar, ancak 'gizem' konusundaki çözümünün, Lincoln'ün acı verecek kadar kesin araştırmalarından çok Zechariah Sitchin ile ortak noktası var. Eski Mısır tanrılarına işaret eden bir sayı kodu bulur ve ona bir sonsöz olarak basılmış bir 'peri hikayesi' içindedir. *Genesis* vardiği sonuçları özetliyor: 200.000 yıl önce, Sirius sisteminden bir süper ırk, üç büyük uzay gemisiyle güneş sistemimize geldi ve Mars'ı kolonileştirdi. Bu süper yarışa Elohim adı verildi.

Mars'ta su kıt olduğundan, yerçekimi rahatlıkları için çok yüksek olmasına rağmen, dünyayı "çiftlikleri" olarak kullandılar. Set, Osiris, Isis ve Nephtys adında insansı varlıklar ve Horus adında cılız bir "runt" ve ayrıca "Watchers" adında daha az zeki bir yaratık türü yarattılar. Dünya üzerinde yaptıkları üs Atlantis adında bir adaydı. Ayrıca Cains ve Seths adlı iki alt (ve daha az zeki) tür yarattılar ve yiyecekleri için hayvanları klonladılar. Denetçiler - Osiris, İsis, vb. - bu astlar tarafından doğal olarak tanrılar olarak görülüyordu.

Elohim'in özel talimatlarına karşı, İsis, Seth ve Cains'in iş yükünü azaltmak için bu bağımlı yaratıklardan daha fazlasını yarattı ve deney kısa sürede kontrolden çıktı. Dişi "maymunları" dölleme işini yapmak üzere seçilmiş olan Nefilimler, bundan o kadar zevk aldıklarını gördüler ki, bunu sinsice yapmaya başladılar ve çirkin biçimsiz melezler ürettiler. Bu noktada Elohim, dünya nüfusunun çoğunu bir kuyruklu yıldızla yok etmeye karar verdi ve bu da Atlantis'i harap etti. Son olarak, Mısır 'tanrılarının' yardımıyla, hayatta kalanlar bugün bildiğimiz uygarlığın başlangıçlarını yarattılar. . .

Anlaşılabileceği gibi, Lincoln bu spekülasyon mitolojiyle hiçbir şey yapmak istemedi ve onu onaylamamaya karar verdi, ancak Wood'un bazı geometrik keşiflerinin geçerli olduğundan şüphesi yoktu. Dahası, Wood'un, Fransız kiliselerini birbirine bağlayan devasa pentagramı ilk tasarlayan kişi tarafından ölçü birimi olarak kilometrenin değil (beklendiği gibi) İngiliz milinin kullanıldığını keşfetmesinden büyülenmişti. Bunu kendi geometrisiyle karşılaştırdığında Wood'un doğru göründüğünü keşfetti.

1991'de Lincoln, Bornholm adasında doğmuş olan Danimarkalı bir televizyon yapımcısı ile temasa geçmişti. Erling Haagensen, Bornholm'un on üçüncü yüzyıldan (Tapınak Şövalyeleri dönemi) tarihlenen on beş kilisesinden büyülenmişti; genellikle antik megalitlerle ilişkili görünüyorlardı – aslında, bazı megalitler aslında inşa edilmişti.

kilise duvarlarına. Lincoln, Rennes-le-Château deseninin bir kısmının megalitik zamanlarda ortaya konmuş olabileceği fikriyle oynuyordu ve Haagensen ona Bornholm'da tanımladığı geometrinin beş köşeli olduğunu söylediğinde, Lincoln bunların her biri olduğuna ikna oldu. aynı gizemin farklı bir bölümünü ortaya çıkarmak'.

Üstelik Haagensen, Bornholm geometrisinde bulunan İngiliz milini bulmuştu. Örneğin, Haagensen'in geometrisi doğruysa, iki kilise, Ibsker ve Povlsker arasındaki mesafe tam olarak 7 mil olmalıdır. Ve öyleydi.

Neden mil? 'Ölçü' adlı bir bölümde Lincoln, bazı ilginç ama son derece ikna edici gerçekleri ortaya koyuyor. 1791'de kullanılmaya başlanan Fransız metresi, Kuzey Kutbu'ndan ekvatora olan mesafenin 10.000.000'de biri kadardı. Lincoln, çubuk, direk veya levrek (bir milin 320'de biri olan) olarak adlandırılan eski bir İngiliz ölçüsünün, aynı zamanda, Lincoln'un Cromlech Kutbu (198.41874 inç) olarak adlandırdığı daha ilkel bir versiyonda, dünya yüzeyinin kesin bir ölçüsü olduğunu gösterir: 1 Cromlech Kutbunun kendisiyle çarpılması (yani kare) 1 kilometredir (39.370 inç), Bu eski kutup (198 inç) Altın Bölüm kullanılarak 1.618, phi ile çarpıldığında, sonuç 320, 1'deki kutup sayısı mil. Yani İngiliz kutbu ile kilometre arasında ve kutup ile phi ile çarpılan kutup ve mil arasında matematiksel bir bağlantı var.

Rand, Altın Kesit'in kutsal yerlerin geometrisinin en önemli anahtarlarından biri olduğunu tekrar tekrar vurgulamıştı. Şöyle diyor: 'Bornholm kiliselerinden birinin Büyük Piramidin 16:18 batısında olduğunu buldum. Bu kilisenin (Vestermarie'de) megalitik bir anıtın üzerine inşa edildiği sanılıyor. Yukon Kutbu sırasında 30N enleminde Avebury, Stonehenge, Londra ve diğerlerine katıldı.

Plan teorisi doğruysa, Rennes-le-Château ve Çin piramitleri, dünya çapında bir dini siteler ağının parçasıydı. Ayrıca, yerleşim yerlerinin belirli konumlarını ayarlayan kişi, Hudson Körfezi Kutbu'ndan önceki daha önceki kabuk hareketlerinden haberdarmış gibi görünüyor.

Rand ayrıca Japonya'nın en batı noktasındaki bir su altı sahasının da ilgisini çekmişti. O yazıyor:

1987 yılında, Kihachiro Aratake adlı bir tüplü dalış eğitmeni, Yonaguni adasının güney sularını keşfederken nefesini kesen bir manzarayla karşılaştı. Adanın sularının altında insan yapımı gibi görünen bir yapı yatıyordu. Bu keşfin sonuçları, eğer doğruysa, bizi Asya tarihöncesini yeniden yazmaya zorlayacaktır. Okinawa'daki Ryukyus Üniversitesi'nden bir deniz sismologu olan Profesör Masaaki Kimura'nın yapılması gerektiğine inandığı şey tam olarak budur. 1990'da Yonaguni 'piramidi' konusunu ele aldı ve o zamandan beri özgünlüğünün şampiyonu oldu. Graham Hancock ve Santha Faiia, ona katılan ve görüşlerini coşkuyla destekleyenler.²⁵

Çitin diğer tarafında, suyun altındaki yapının bir doğa ucubesi, doğal bir oluşum olduğuna inanan John Anthony West ve Robert Schoch gibi araştırmacılar var. Profesör Kimura, bu argümanlara, anıtın batı ucunda, adaya özgü olmayan kireçtaşı blokları içeren bir 'duvar'ı işaret ederek karşı çıkıyor.

Bunun doğal bir anormallik olduğuna inanmaya devam etse de, Schoch şunları belirtiyor: 'Yonaguni Adası, kesin yaşı belli olmayan ancak çok eski oldukları açık olan bir dizi eski mezar içeriyor. İlginçtir ki, bu mezarların mimarisi anıtkine çok benziyor.'²⁶

Rand'ın planı ona Yonaguni'nin önemli bir kutsal alan olduğunu düşündürüyor çünkü burası Yukon Kutbu sırasında tüm önemli 10 phi enlemde bulunuyordu ve böylece Nanking, Rennes-le-Château ve Rosslyn Şapeli'ne Yukon Kutbu'nun bir altın bölümü bölümünde katılıyor. .

Ancak göreceğimiz gibi, 'plan' birçok sitenin yalnızca Hudson Körfezi Kutbu'na değil, aynı zamanda Kuzey Kutbu'na da hizalanabileceğini gösteriyor.

çok daha eski Yukon Pole. Bu, en az 100.000 yıl öncesine uzanan bir geleneği akla getirebilir.

Rand, modern insanların 100.000 yıldan fazla bir süredir var olduğu için 100.000 yıllık bir uygarlık fikrinin bir olasılık olduğuna inansa da, Yukon Kutbu ile olan bağlantıların bilim adamları tarafından jeolojik yöntemler kullanılarak kurulmuş olmasının çok daha olası olduğunu düşünüyor. Tufan öncesi kanıtlar, yaklaşık 12.000 yıl önce.

Başka bir deyişle, Charles Hapgood'un 1950'lerde daha önceki kutupların konumunu belirlemek için uygulamalı jeolojiyi kullanması gibi, Atlantisli "araştırmacılar" da Yukon Kutbu'nun eski enlemlerini keşfetmiş ve üslerini bunların Hudson ile kesiştiği yerlere yerleştirmiş olabilir. Bay Pole (selden hemen önce 'onların' direğiydi).

Henry Lincoln adlı dikkate değer bir kitaptan bahseder. *Tarihsel Metroloji* (1953)²⁷ AE Berriman adlı usta bir mühendis tarafından, eski Mısır, Babil, Sümer, Çin, Hindistan, Pers ve diğer birçok kültürü kapsayan bilgili bir cilt. 'Yeryüzü uzak antik çağda mı ölçüldü?' sorusuyla başlıyor. ve gerçekten öyle olduğunu göstermek için yola koyulur. Eski ağırlıkların ve ölçülerin dünyayı ölçmekten türetildiğini savunuyor - bu da elbette eski insanların dünyayı zaten ölçtüğü anlamına geliyor.

Kitap, Berriman'ın çağdaşlarını umutsuzca eksantrik bulmuş olmalı. Bir ölçünün dünyanın çevresinin bir kısmı olduğunu, bir arazi alanının (akr) ölçüsünün dünyanın yarıçapının karesinin ondalık bir kesrine dayandığını ve belirli ağırlıkların suyun ve suyun yoğunluğuna dayandığını söylüyor. altın. Sanki Berriman, bu eski ölçüler dışında iz bırakmadan ortadan kaybolan eski bir uygarlığın varlığını öne sürüyormuş gibi geliyor.

Bu, elbette, Hapgood'un tarihin mutlaka ileriye doğru istikrarlı bir şekilde ilerlemediği yorumuyla tutarlıdır; duraklayabilir, hatta geri dönebilir. Bu aynı zamanda 100.000 yıl öncesine dayanan bir bilim hakkındaki tuhaf iddiasının da temeli olabilir.

Henry Lincoln, Norveç mesafeleri hakkında bazı tuhaf keşifler yapan bir Norveçli Harald Boehlke ile temas kurmuştu. Norveç 1000 yıl öncesine kadar pagandı. Hristiyanlığın gelişiyle birlikte dağınık ticaret merkezleri ortadan kalkmış ve yerini şehir haline gelen daha büyük merkezlere bırakmıştır. Boehlke'nin araştırmaları, bu yeni şehirlerin -Oslo, Trondheim, Bergen, Stavangar, Hamar, Tonsberg- oldukça keyfi olarak seçilmiş noktalar gibi görünen yerlere yerleştirildiğini ortaya koyuyor gibiydi, örneğin, Oslo sadece bir durgun su içindeyken, hiç kimse bu şehirlere sahip değil. Stavangar'ın neden bir katedral şehri olarak seçildiğine dair en ufak bir fikir. Ancak mesafeler bazı matematiksel nedenlerle seçilmiş görünüyor: Oslo'dan Stavangar'a, 190 mil; Oslo'dan Bergen'e, 190 mil; Tonsberg'den Stavangar'a, 170 mil; Tonsberg'den Halsnoy'a, 170 mil; ve benzeri. Dahası, eski manastırların konumu yine beşgen bir geometri göstermektedir. Görünüşe göre Kilise, yeni Hristiyan Norveç'i yaratırken bazı gizli geometrik bilgileri kullanıyor.

Lincoln ayrıca 188 metrelik bir 'kilise ölçüsü' belirledi ve bir Fransız dergisinde bunun ve beşgen jeodeziklerin daha fazla örneğini istedi. Fransa'da yaşayan Patricia Hawkins adlı bir matematik öğretmeni, Brittany'nin Quimper bölgesinde kiliseleri, tepeleri ve calvaries denilen yol kenarındaki haçları birbirine bağlayan en az 162 'kilise önlemi' bulabildi.

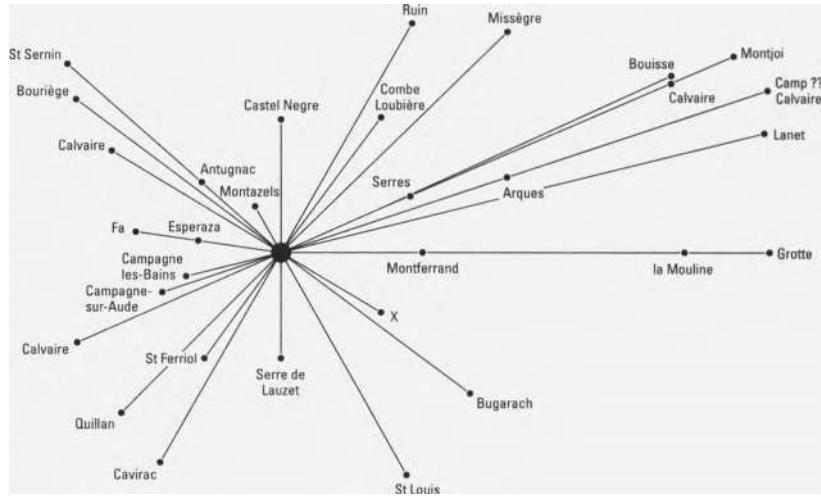
Lincoln son bölüme başlıyor *Kutsal Modelin Anahtarı*:

Bir gizemle karşı karşıyayız. Rennes-le-Château'nun yapılandırılmış manzarası ve İngiliz mili ile ilişkisi (aynı zamanda milin Dünya'nın boyutlarıyla olan görünür bağlantısı), çok sayıda doğrulayıcı örnekle kolayca gösterilebilir. Ölçü ve geometri bellidir. Desenler tekrarlanabilir. Tasarımlar anlamlıdır. Bütün bunlar, fenomenin üzerine yeni bir ışık tuttuğu uzak bir geçmişte yaratıldı.²⁸

Tarihçilerin ve arkeologların dikkatlerini kanıtlara çevirmelerini istiyor.

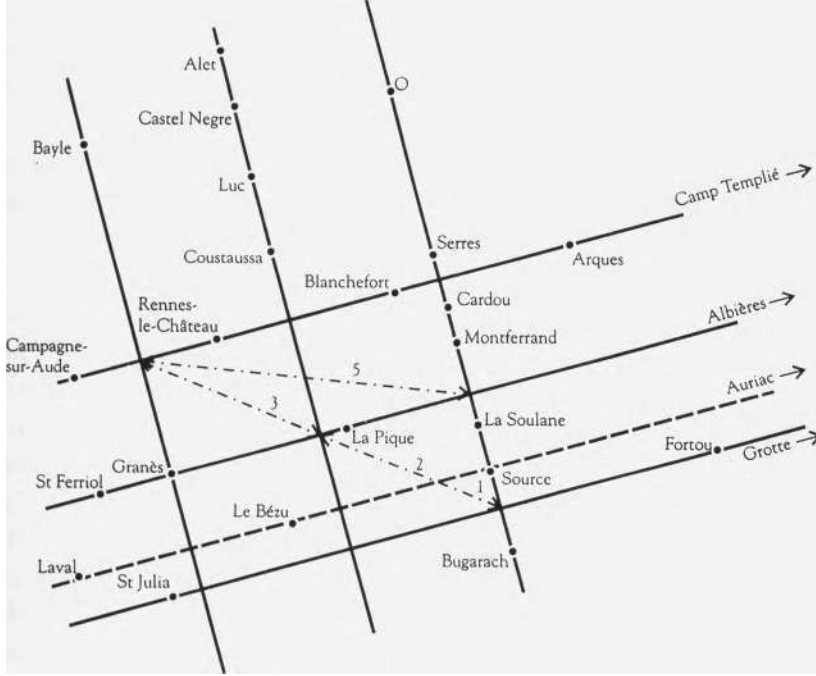
'Modeller' ile Lincoln, sadece dağların beş köşeli noktasından veya kiliselerin çemberinden bahsetmiyor. Rennes-le-Château bölgesi üzerine yaptığı kendi çalışması, yalnızca kasıtlı niyetle yaratılmış olabilecek birçok modeli ortaya çıkardı. Başlığının 'kutsal yeri', 'dağların doğal beşgeni ve onu çevrelemek için inşa edilmiş yapay, yapılı Tapınak'tır.

İtiraf etmeliyim ki, kitabı kapatmak ve kapatmak için yalnızca her tarafı çizilmiş çizgilerle kaplı bir harita görmem gerekiyor, ama Lincoln kısa sürede beni ikna etti. Örneğin, Rennes-le-Château'daki kiliseyi merkeze alan ve ondan çevredeki köylere, kiliselere ve kalelere çizilen çizgilerle bir diyagramı var. Düz çizgiler uzaktaki bir kiliseden veya Château'dan, Rennes-le-Château'daki kiliseden doğruca ve diğer taraftan başka bir Château veya kiliseye uzanıyordu.

En inandırıcı keşiflerinden biri ızgara modelidir. Çeşitli yerleri birbirine bağlayan çizgiler çizildiğinde, bunların yalnızca soldan sağa değil, yukarı ve aşağı da paralel uzandığı görüldü. Çizgiler aynı uzaklıktaydı:

Ayrıca, bu ızgaradaki birim ölçü İngiliz milidir - David Wood'un alanın geometrisi hakkında da yaptığı nokta. (Lincoln, mil cinsinden mesafelerin listesini yazdırır: örneğin, Rennes-le-Château'dan Bezu'ya, tam olarak 4 mil; Rennes-le-Château'dan Soulane'ye, tam olarak 4 mil.)

Ayrıca Saunière'in açıklanamayan servetine yeni bir ışık tutabilecek bir keşif yaptı. Sıralamalarının çoğu, Saunière'in kütüphanesi olarak inşa ettiği kuleden, Saunière'in gidebileceği kadar batıya yerleştirilmiş Magdala Kulesi'nden geçti - onu dik bir uçurumun kenarına inşa etti.

Ayrıca, 1917'deki ölümünden kısa bir süre önce Saunière, 60 metre yüksekliğinde başka bir kuleyi devreye almıştı. Nereye yerleştirileceğini bilmiyoruz, ancak Lincoln, bölgenin en önemli hizalamalarından birinin, Arques kilisesinden Blanchefort üzerinden Rennes-le-Château'ya uzanan 'gün doğumu çizgisi' olduğuna dikkat çekiyor. Bu hat, Lincoln'ün İngiliz millerini aramasını sağlayan ilk hat oldu. Öyleydi *hemen hemen* 6 mil uzunluğunda.

Tam olarak 6 mil uzunluğunda olsaydı, Magdala Kulesi'nin altındaki yamaçta sona erecekti, ancak Kule'nin altındaki bir yamaçta olduğu için, görülecek yerler - Blanchefort ve Arques kilisesi - olsaydı Kule'den daha yüksek olması gerekirdi. zirvesinden görülmeli. Saunière'in yeni kulesini inşa etmek istediği yer burası mı? Eğer öyleyse, tüm alanın kasıtlı olarak New York sokaklarından birini hatırlatan geometrik bir mantıkla düzenlendiğinin altını çiziyor.

Saunière parşömenleri keşfettikten kısa bir süre sonra, bir mağara inşa etmek için taş topladığını iddia ederek, çevredeki yamaçlarda başıboş dolaşarak çok zaman harcadı. Yorumcuların çoğu onun hazine aradığından şüpheleniyor, ancak şimdi daha olası bir olasılık var: Paris gezisinde 'Tapınak' geometrisinin sırrını öğrenmiş ve şimdi buna aşınaydı. Sonra Magdala Kulesi'ni inşa etti, 'gün doğumu' hizasını tamamlayarak, olabildiğince batıya gitti - manzaranın eğimi onu hayal kırıklığına uğrattı. Yirmi beş yıl sonra, 'gün doğumu hattını' tamamlayacak 60 metre yüksekliğinde ikinci bir kule inşa etmeye hazır olması kuvvetle muhtemel görünüyor. Saunière'in parşömenleri keşfetmesi, bu rolle birlikte gelen parayla 'Tapınak'ın koruyucusu olarak atanmasına yol açmış gibi görünüyor.

Lincoln'ün otuz yıllık Rennes-le-Château araştırmasıyla yaptığı şey, eski bir yer ölçümü biliminin varlığını göstermektir. Ortaçağdan beri, bu bilim Kilisenin gözetimindeymiş gibi görünüyor (ve doğal olarak Tapınakçıların katılımından şüphelenmeliyiz), ancak Lincoln çok daha eski olabileceğine inanmaya meyillidir - megalitler çağına kadar uzanır. . Bu bize hemen Alexander Thom'u ve onun "Taş Devri Einstein'larını" hatırlatıyor, Rand'ın kanıtları ise Stonehenge veya Carnac'tan binlerce yıl önceki tarihlere bakıyor olabileceğimizi gösteriyor.

Berriman aynı noktaya değiniyor gibi görünüyor
Tarihsel Metroloji.Tarih öncesi ölçümün

jeodezik kökenli - yani, dünyanın büyüklüğünden türetilmiştir - Bölüm 1'in en başında güçlü bir şekilde genişletilmiştir.

Yunanlıların dünyanın büyüklüğünü bilmemesine rağmen, dünyanın çevresinin tam olarak 216.000 Yunan stadi olduğuna (Yunan stadi 600 Yunan ayağı ve Yunan ayağının İngiliz ayağının 1.15 katı olduğuna) dikkat çekiyor.

Dünyanın çevresinin bir derecesinde kaç Yunan stadi olduğunu bulmak istiyorsak, bir daire içinde 216.000 stade'yi 360 dereceye böleriz ve cevap önemli ölçüde 600 olur - bu sayı ile aynı bir stade ayaklar.

Daha sonra 60'a bölersek - çevrenin 1 dakikasındaki stad sayısını bulmak için - 10 stade elde ederiz. Bunu Yunan fiti - 6.000 - olarak değiştirin ve 1 saniyedeki Yunan fit sayısını bulmak için tekrar 60'a bölün ve tam olarak 100 olduğunu görüyoruz.

Bu sadece şans olamaz. Mesafeler normalde düzgün yuvarlak rakamlarla sonuçlanmaz. (a) Yunanlıların tahtını bir başkasından aldığı ve (b) dünyanın tam boyutunu bir başkasının bildiği açıktır. Berriman bu şaşırtıcı gerçeklerle doludur - örneğin, İndus Vadisi'ndeki Mohenjo Daro'nun büyük hamamının alanı 100 metre karedir.

İşte başka bir merak: Romalıların jugerum adında bir İngiliz dönümünün sekizde beşi (Fransız metresi bir İngiliz milinin sekizde beşi olduğu için) ve tam olarak 100 kare İngiliz 'kutup'u olan bir arazi ölçüsü vardı. Yine, eski önlemlerin eski bir kralın arazi araştırmacısının kaprislerine değil, karanlık geçmişe uzanan bir geleneğe bağlı olduğu fikriyle karşı karşıyayız. *ve dünyanın büyüklüğüne dair kesin bir bilgiye dayalıdır.*

Lincoln'ün bu 'İngiliz bağlantısı' hakkında eğlenceli ama büyüleyici bir spekülasyonları var. Rennes-le-Château hakkındaki soruşturmasının başlarında Gerard de Sède ile birlikte Bibliothèque Nationale'e gitti. *Le Vraie Langue Celtique (Gerçek Kelt Dili)*²¹ Yakınlardaki Rennes-le-Bains rahibi ve Saunière'in yakın arkadaşı Abbé Henri Boudet tarafından.

Aslında, Boudet'in Saunière'in veznedarı olduğuna dair güçlü kanıtlar var. Plantard'ın büyükbabası 1892'de Boudet'i ziyaret etti ve Boudet, Saunière'e (ya da daha doğrusu Saunière'in hizmetçisi Marie Denardaud'a) 3.5 milyondan fazla altın frangı vermekle kalmadı, aynı zamanda Saunière ve Kim belli ki sırrın içindeydi. Bir altın frangı otuz beş modern frank değerinde olduğundan ve sterlin için yaklaşık dokuz frank olduğundan, Saunière 13 milyon sterlin (20 milyon doların üzerinde) eşdeğerinden fazlasını ve piskoposu da bu miktarın iki katından fazlasını aldı.

Lincoln, Boudet'in kitabını elde edebildi ve onu hem şaşırtıcı hem de komik buldu. Boudet, Babil Kulesi'nden önceki insanlığın orijinal dilinin İngilizce - daha doğrusu Keltçe - olduğunu düşünüyor gibiydi. Boudet'in kitabının bu kısmı Lincoln, 'dilsel ahmaklık' olarak tanımlıyor ve Boudet zeki bir adam olarak bilindiği için Lincoln, dilini onun yanağından taşıdığından şüpheleniyor. Ancak bölgenin karmaşık megalitik yapılarını tartışmaya devam ederken cilt çok daha ilginç bir şeye dönüştü. Kitabın alt başlığı ise *Reines-les-Bains'in Cromlech'i* -Bir cromlech, büyük bir yemek masası gibi, iki dik taş üzerine oturan büyük yassı bir taştan yapılmış bir megalittir.

Görünüşe göre Boudet'in işi, tüm bölgenin gizemini ima etmek ve tarihin megalitik zamanlara dayandığını ima etmekmiş gibi görünüyor, ancak Lincoln, niyetinin aynı zamanda okuyucusuna, okuyucusuna büyük bir anahtar olduğunu söylemek olduğundan şüphelenmeye meyillidir. bölgenin sırrı İngilizce'de yatıyor - belki de İngiliz mili gibi İngiliz ölçülerinde. Boudet, insanlığın orijinal ölçülerinin - örneğin mil gibi - İngilizce olduğunu mu ima ediyor?

Özetle, Rennes-le-Château bölgesi kesinlikle Rand'ın kutsal yerlerinden biri olarak nitelendirilir. Doğal bir beş köşeli yıldız odaklanmış olmasıyla diğerlerinden farklıdır. Lincoln en az 1000 yıldır kutsal olduğundan emin, çünkü kiliseler, kaleler ve köylerden oluşan 'tapınak' en az 1000 yıl önce tasarlanmış olmalı. (Tabii ki Rand,

Hudson Körfezi Kutbu sırasında kutsal bir yer olarak tanındığına inanıyor.)

Bu bariz bir soruyu gündeme getiriyor. Bölgedeki dağların beş köşeli yapısı ancak havadan veya iyi bir harita üzerinde görülebiliyor ancak 1000 yıl önce denizi kaplayan portolanlar dışında iyi haritalar olmadığını biliyoruz. Arazi haritaları aşırı derecede kabaydı. Hapgood'un Hristiyanlıktan binlerce yıl öncesine ait haritaların -hatta buzdan önce Antarktika'nın bile bulunduğuna dair kanıtlarını da gördük.

Wşapka Temperyal sFses

ben

May 1996, eşimle birlikte Edinburgh'daydım; Graham Hancock'un amcası Jim Macaulay tarafından öğle yemeğine davet edilmiştik, golf kulübünün barında, 'Bu öğleden sonra sizi özel bir yere götürmek istiyorum' dedi.

'Bu ne?'

Adı Rosslyn Şapeli. On beşinci yüzyılın ortalarında bir Tapınak Şövalyesi tarafından yaptırılmıştır.' Bana bu tarihin Tapınakçıların Fair Philip tarafından tutuklanmasından bir asırdan fazla olduğunu hatırlattı. 'Fransız Tapınak Şövalyeleri 1307'de tutuklandı. Birçoğu İskoçya'ya kaçtı.'

Eşim Joy, ailemizin tarihçisi ve Jim'e bu yer hakkında neyin özel olduğunu sordu.

"Eh, bir mısır koçanı heykeli var - Kolomb Amerika'yı keşfetmeden yaklaşık yarım yüzyıl önce."

Şapele vardığımızda oldukça sıra dışı bir şey bekliyorduk. Hayal kırıklığına uğramadık. Başlangıç olarak, Rosslyn'in tarzı etkileyici bir şekilde Gotikti. Bilet gişesi de bir kitapçıydı ve Rosslyn hakkında Robert Brydon'inki de dahil olmak üzere birkaç broşür aldım.*bu*

Loncalar, Masonlar ve Gül Haç,¹adlı bir kitabın da satılık olduğunu fark ettim.*Hiram Anahtarı*, Christopher Knight ve Robert Lomas tarafından. Bunu zaten duymuştum - aslında bu konuda uyarılmışım. kendi kitabım *Atlantis'ten Sfenks'e* o hafta sonu yayınlanacaktı ama *Genesis'in koruyucusu* Robert Bauval ve Graham Hancock tarafından zaten ortaya çıktı ve bana söylendi *Hiram Anahtarı*, ilgili bir temada, yaklaşık aynı zamanda çıkacaktı. Gazetelerin edebi editörleri, üçünü de aynı makalede incelemeye karar verebilir ve bu nedenle, her biri için mevcut olan alan miktarını azaltabilir, bu yüzden düşündüm. *Hiram Anahtarı* potansiyel bir rakip olarak. Ama bu Joy'un trende okuması için bir kitap almamı engellemedi.

Rosslyn'in çok tuhaf bir yer olduğu ortaya çıktı ve Jim Macaulay mükemmel bir rehberdi. Bu Hristiyan şapeli yarı pagan gibi görünüyordu. Başlangıçta, dekorasyonu çeşitli bitki türlerine, oyulmuş çiçekler ve meyvelerden oluşan bir isyana ayrılmış gibiydi ve Jim'in belirttiği gibi, Yeşil Adam olarak bilinen pagan figürü her yerde görünüyordu. Mitolojide her bahar bitki örtüsünün yeniden doğuşunu temsil eder ve pagan festivalleri onun etrafında dönerdi. Hristiyan kilisesinde ne işi vardı?

Kitabımda *Gizemler*,²Yirmi yıl önce yazdığımda, Hristiyanlık tarafından kovulmuş ancak ölmeyi reddeden ay tanrıçası Diana'nın kadim dininden bahsetmişim. Margaret Murray adlı eksantrik bir bilgin, cadılığın gerçekten Diana'ya bu eski tapınmaya dayanan bir din olduğunu ve Şeytan'ın bir Cadılar Şabat'ına başkanlık ettiği söylenen cadı denemelerinin gerçekten pagan doğurganlık ayinleri olduğunu öne sürmüştü. tanrı Pan gibi giyinmiş, keçi ayakları ve boynuzları olan bir başrahip.

Rosslyn'i kuran William St Clair'in (ya da daha sonra yazıldığı şekliyle Sinclair'in) olması gerektiği kadar dindar bir Hristiyan olup olmadığını merak ederken buldum kendimi. Belli ki mekana bağlı bir gizem vardı. Mısır veya mısırın temsili hakkında hiçbir şüphe olamaz.

Aloes kaktüsü adı verilen, aynı zamanda Amerika'nın yerlisi olan, oldukça zambak görünümünde ve acı bir tada sahip bitkidir.

Birkaç saat sonra Rosslyn'den tuhaf bir şekilde rahatsız hissederek ayrıldık; yer hakkında kesinlikle tuhaf bir şey vardı. Jim bizi o akşam ders verdiğim Glasgow'a giden trene bıraktı. Yolculukta Jim'in bana ödünç verdiği kitabı okumaya başladım. *Zaman hala duruyor*, Keith Citchlow tarafından,³ Joy okurken *Hiram Anahtarı*. Jim'in kitabı neden bana ödünç verdiğini hemen anlayabiliyordum. İçinde *Atlantis'ten Sfenks'e*, Atlantis felaketinden önce var olan bir uygarlık hakkında spekülasyonlar yaptım. *Zaman hala duruyor* Critchlow, Alexander Thom'un antik megalitlerle ilgili araştırmalarından bahsediyor, ardından New York'taki Plimpton Kütüphanesi'nde tozlu bir rafa gönderilen belirli Babil kil tabletlerinden söz ediyor. 'Ticari Tabletler' olarak etiketlenmişler, son zamanlarda bazı son derece ilginç sayılar içerdiğini kanıtlamışlardı: Pisagor üçlü çiftleri, yani Pisagor üçgenlerine atıfta bulunan sayılar.

Hipotenüs üzerindeki karenin diğer iki taraftaki karenin toplamına eşit olduğu en basit Pisagor üçgeninin kenarları 3, 4 ve 5 birimdir. Bu sayıların karesi alındığında 9, 16 ve 25'e dönüşür ve tabii ki 9 artı 16 eşittir 25'tir. Bu Babil tabletlerinde üç sayıdan sadece ikisi verilmiştir. Ancak bunlar 12.709, 13.500 ve 18.541 gibi muazzam sayılardı. Babilliler - ya da muhtemelen sayıları oluşturan Sümerler - 18,541 gibi sayıların karesini almayı nasıl başardılar? Sayı sistemleri özellikle kabaydı, Roma rakamları kadar karmaşıktı. Critchlow, "gerçek sayıların, bu sayılar arasında var olan genel ilişkilerin bir tür doğrudan algısını ilettiği" sonucuna varır.⁴

Hesaplama dahileri olarak bilinen bazı insanlar, akıllarında muazzam meblağlar yapmak gibi tuhaf bir yeteneğe sahiptirler. Benjamin Blyth adında beş yaşındaki bir çocuk bir sabah babasıyla birlikte dışarı çıkarken ona saatin kaç olduğunu sordu ve babası ona 'Sekise on dakika kala' dedi. Yüz metre sonra, Benjamin

'Öyleyse yaşıyordum' dedi. . .' ve saniye sayısını yaklaşık 158 milyon olarak adlandırdı. Eve döndüğünde babası kağıt üzerinde hesaplamayı yaptı ve 'Hayır, 172.800 saniye ile yanıldın' dedi. 'Hayır değildim' dedi çocuk, 'iki artık yılı unuttun.'

Bu hesaplama dahilerinin çoğu çok gençtir ve büyüdükçe güçleri kaybolur (Benjamin Blyth tamamen normal, yani olağanüstü olmayan bir yetişkin oldu). Böyle tuhaf güçleri hayal edemeyiz, ama açıkçası doğal olarak geliyorlar. Sümerli - hatta daha uzak - atalarımızın bu muazzam sayıları bir şekilde burunlarının önündeymiş gibi kafalarında görmeleri mümkün mü? Psikiyatrist Oliver Sacks, New York'taki bir psikiyatri hastanesinde, bir kutu kibritin masadan düştüğünü gören, zihinsel olarak normalin altında hesap yapan ikizlerden bahseder. *ve yere çarpmadan önce onları saydı.* Ninova sabitini yaratan eski insanlar böyle olabilir miydi?

Hiram Anahtar eşi derecede büyüleyici ve tartışmalı değilse hiçbir şey. William St Clair'in bazı meraklı - ve Hristiyan olmayan - gizemin koruyucusu olabileceğine dair aklımdaki şüpheyi güçlendirdi.

Robert Lomas ve Christopher Knight ikisi de Masondur ve Masonluk hakkında çok az şey biliyordum. Masonların, Chartres'ı inşa eden taş ustaları gibi Orta Çağ loncalarında başladıklarına inanıldığını biliyordum. Çok fazla katedral inşa edilirken, herkes için çok iş vardı ve taş ustaları, birbirlerini tanıdıkları gizli bir el sıkışma ile bir yerden bir yere seyahat ettiler.

Masonluk, Gül-Haçların tuhaf olayıyla ilgili olduğu anlaşılan on yedinci yüzyılın ortalarında genel bilince ulaşmaya başladı. Bu, 1614'te bir broşürün yayınlanmasıyla başladı. *Fama Kardeşler* (veya 'Kardeşlik Bildirgesi') *Gül Haç Üstün Nişanı'ndan*. Bu, onbeşinci yüzyılda yaşamış Christian Rosenkreuz adlı bir mistik-büyücünün hayatını betimlemektedir.

106 yaşında olmak ve cesedi, 120 yıl boyunca gizemli bir mezarda - bozulmadan - korunmuş. Broşür, ilgili tüm tarafları Kardeşliğe katılmaya davet etmeye devam etti ve onlara yalnızca ilgilerini (sözlü veya yazılı olarak) bildirmeleri gerektiğini ve kendileriyle 'temas' kurulacağını söyledi. Yüzlerce insan katılma isteğini yayınladı, ancak bilindiği kadarıyla hiç kimse bir yanıt alamadı.

*bu anne*iki 'Gül Haç' eseri daha takip etti.*itiraflar*(1615) ve adı verilen daha büyük bir çalışmak*kimyasal düğün*(1616), her ikisi de Gül Haç ateşini arttırdı. Yazarın Johann Valentin Andrae adında Protestan bir ilahiyatçı olduğuna inanılıyor.*kimyasal düğün*diğer ikisini yazmayı reddetmesine rağmen. Yeni bir ruhsal hareket başlatmayı umut eden idealist bir genç adam olarak başlamış görünüyor, çünkü - o dönemdeki pek çok insan gibi - yeni bir başlangıcın zamanının geldiğini hissetti.

Öyle görünüyor ki İskoçya ve İngiltere'de 1640 civarında kendisine Masonlar adını veren bir örgüt ortaya çıktı. Katolik Kilisesi bundan nefret etmeye başladı, ancak ilk günlerde - özellikle İskoçya'da - içinde Protestanlar kadar Katolik var gibi görünüyordu. organizasyon. Masonluk temelde insanın kardeşliği ile ilgiliydi. İçinde *Savaş ve Barış* kahraman, Peter Bezukhov, hayata olan inancını yenileyen bir Mason ile karşılaşana kadar ruhsal ve duygusal olarak tükenmiş hissediyor. Mason ona şöyle der: 'Hiç kimse hakikate tek başına ulaşamaz. Atamız Âdem'den kendi zamanımıza kadar milyonlarca nesil tarafından, ancak herkesin işbirliğiyle, taş üzerine taş döşeyerek, Büyük Tanrı'nın layık bir mesken yeri olacak o tapınak yetiştirilebilir.' Tarikatın ana amacının "en eski çağlardan beri gelen büyük bir gizemin aktarılması" olduğunu açıklamaya devam ediyor. Peter, sembolik bir ölüm ve yeniden doğuşu içeren inanılmaz derecede garip ve karmaşık ritüellerden geçerek bir Mason olur ve sonunda tamamen yenilenmiş hisseder, "sanki uzun bir zamandan dönmüş gibi".

seyahat'. Mozart, elbette, aynı ritüellerden geçti ve onları *Sihirli Flüt*.

Bütün bunların anlamı, Masonluğun, üyelerinde büyük bir din değiştirme duygusu yaratmak olan gizli bir topluluk olduğudur. Belli bir paradoks içerdiği görülebilir. Andrae, Gül-Haç broşürlerini bir tür 'aldatmaca' olarak yazdı (kendisinin daha sonra söylediği gibi), ama aynı zamanda ruhsal bir devrim yaratmayı da amaçladı. Nietzsche, "Büyük adam, kendi ideallerinin oyun aktörüdür" dedi. Andrae, yüksek idealler yaratarak büyüklük yaratmayı umuyordu. Bununla birlikte, bir alaycı, Masonluğun bir aldatmacanın istenmeyen sonucu olduğunu söyleyebilir.

Knight ve Lomas, Masonluk hakkında çok daha ilginç ve heyecan verici bir görüşe sahipti. Modern Masonlar -boynuna bir ilmik, bir ayağında bir terlik ve diğer pantolon paçası dizine kadar kıvrılmış olan meraklı kabul töreninin ve anlaşılmaz soru ve cevapların tamamen icat olduğuna inanmaya meyillidirler. Lomas ve Knight, Masonluğun otuz üç derecesi ile ilgili törenleri incelerken, köklerinin uzak geçmişte - ve sadece iki ya da üç yüzyıl önce değil, bin yıl veya daha fazlasında - yattığını giderek daha fazla hissetmeye başladılar. Araştırma projeleri ilerledikçe, Masonluğun kökenlerini en azından Tapınak Şövalyelerine kadar takip edebileceği ve en ilginç gizemin tam olarak o orijinal dokuz şövalyenin Kudüs'teki Tapınağın altında keşfettiği şey olduğu sonucuna vardılar.

Tapınakçılar yüzeyde birkaç Haçlı tarafından güç ve etki elde etme umuduyla yaratılmış bir örgüt olsalar da, arkalarında güçlü bir özel bilgi duygusu, bazı gizli geleneğe sahip olma duygusu yatar. Adil Philip onları gerçekten sadece zenginliklerini istediği için mi yok etti? Yoksa bu güdü, Kilise tarafından paylaşılan başka bir güdüyle örtüşüyor muydu?

Yine, Kilise Tapınakçılara sırf Philip Papa V. Clement'i servetlerini ele geçirmesine yardım etmesi için ikna ettiği için zulmettiyse, düşmanlığı neden bu kadar uzun süre devam etti? Nihayet,

Philip, Kilise'nin (onu aforoz eden) düşmanı olarak görülüyordu ve bu duygu, daha sonra, güç merkezinin Roma'dan Avignon'a taşınması yönündeki talebiyle güçlenmiş olmalı. Aslında Tapınakçılar, Papa'nın hizmetkarlarıydı. Philip'in ölümünden sonra, onlar için bir geri dönüş bekleyebilirsin, öyleyse neden Kilise onlardan gerçekten nefret ediyor ve onları veba fareleri gibi yok etmek istiyor gibi görünüyordu?

Lomas ve Knight, Masonluğun kökenini ortaya çıkarmak için yola çıktılar ve İngiltere'de taş ustaları loncaları olmadığı gerekçesiyle taş ustası teorisini reddederek başladılar. Süleyman Tapınağı'nın, çoğumuzun doğal olarak varsaydığı gibi, birçok dönümlük alanı kaplayan devasa bir bina değil, Süleyman'ın hareminden daha küçük, sıradan bir kilise büyüklüğünde, diyelim ki Rosslyn Şapeli büyüklüğünde olduğu ilginç gerçeğinden bahsediyorlar. Dikkatlerini Tapınak Şövalyeleri'ne çevirerek, son bölümde yaptığımız gibi, Hugh de Payens ve şövalyelerinin yıllarını Tapınak kalıntılarının altında kazı yaparak, varlığından önceden şüphelendikleri belirli bir şeyi arayarak geçirdikleri sonucuna varıyorlar.

Ne için? Lomas ve Knight, şövalyelerin, Romalılar tarafından Romalılar tarafından yıkılmadan önce orada bırakılan eski parşömenlerden oluşan bir hazine bulduğuna inanıyor. reklam 70. Parşömenler, Esseniler adı verilen bir Yahudi dini topluluğunun kutsal metinleri ve gizli ritüelleriydi. Romalılara karşı Yahudi isyanı patlak verdiği derek reklam66. Kitapları Tapınakta ve Ölü Deniz kıyısındaki mağaralarda saklandı. İkincisi, 1947'de onları eve götüren ve neyse ki onları ateş çakmak olarak kullanmamaya karar veren bir Arap çoban tarafından keşfedildi. Ölü Deniz Parşömenleri olarak dünya çapında ünlendiler.

Lomas ve Knight, Tapınakta saklanan parşömenlerin daha da önemli olduğuna inanıyor. Lomas şöyle düşünüyor: 'Muhtemelen çok kutsal olan çok önemli bir şey bulduklarını biliyorlardı, bu yüzden tercüme ettirmeye karar verdiler. . . Çözümü olan adam Geoffrey'di.

de St Omer, Huges de Payen'den sorumlu ikinci kişi. . .' Geoffrey, parşömenlerden bazılarını şimdi Lambert of St Omer olarak bilinen Lambert adlı eski bir rahibe geri götürdü. 'Bugün, Lambert of St Omer'in çalışmalarının en ünlülerinden biri, Cennetteki Kudüs'ü tasvir eden bir çizimin aceleci kopyasıdır.'

1120 civarında yapılan bu çizim, Masonluğun kurulduğu varsayılan beş yüzyıl öncesindeki Masonluğun temel sembollerini göstermektedir. Üstelik, sembolizm, Lomas ve Knight'ı da, çizimin Tapınak'tan geldiğine ve Tapınakçılar tarafından bulunan şeylerden biri olduğuna şüphe duymadan bırakıyor.

Göksel Kudüs (ya da Yeni Kudüs) kavramının, Ezeziel'in vizyonuna dayanan Ölü Deniz Parşömenlerinde bulunduğunu belirttiler. Şu sonuca varıyorlar: 'Cennetsel Kudüs Parşömeni'nin keşfiyle. . . Artık Tapınakçıların, Nasorlular (veya Qumran'daki Esseniler...) tarafından gömülen parşömenlerde yazılı Tarikatlarının sırlarını bulduklarından emindik.

Graham Hancock'un aksine, Lomas ve Knight, parşömenlerin Gotik mimarinin sırrını içerdiğini öne sürmezler, ancak tüm Avrupa'da ve özellikle Fransa'da (80 katedral ve 500 manastır) katedral binalarının muazzam patlamasının doğrudan olduğunu iddia ederler. Tapınakçıların yanlarında Süleyman Tapınağı'nın kalıntılarından getirdikleri Göksel Kudüs'ün o vizyonunun sonucuuydu.

Lomas ve Knight, İsa'nın zamanında Filistin'i araştırdı ve vardıkları sonuçlar, Tapınakçıların daha sonra neden sapkın olarak zulüm gördüğünü açıkça ortaya koyuyor. İsa, 'kayıp yazılarını' Ölü Deniz Parşömenleri olarak bildiğimiz Esseniler olarak bilinen mezhebin bir üyesiydi. Orijinal Esseniler, Tapınağı kontrol eden rahiplerin öğretilerine katılmayan ortodoks Yahudilerdi. Protesto etmek için, kesinlikle çileci hayatlar sürdükleri Kumran'a çekildiler. Liderleri, İsa'nın 'Doğruluk Öğretmeni' olarak da bilinen küçük kardeşi Yakup'tu.

Hem İsa hem de kuzeni Vaftizci Yahya, Esseniler tarafından halkı Romalılara karşı isyanda yönetmesi ve Tanrı'nın Krallığını kurması beklenen mesihler olarak kabul edildi. Vaftizci Yahya'nın ölümünden sonra, İsa daha radikal hale geldi ve hizmet yılını takipçileri toplamakla geçirdi. Sonunda harekete geçme zamanının geldiğine ve Tanrı'nın isyanı destekleyeceğine ikna olan İsa, bir eşek üzerinde Yerus alim'e gitti ve Zekeriya'nın kralın bir eşek üzerinde geleceğine dair kehanetini yerine getirdi. Tefecilere saldırarak Tapınak'ta bir ayaklanmaya neden oldu, sonra yakında takip edeceğine inandığı isyanı beklemek için yakındaki Bethany köyüne çekildi.

Ama ayaklanma olmayacaktı, en azından henüz değil. Romalılar, İsa'yı ve kardeşi Yakup'u tutukladılar. Lomas ve Knight, James'in aslında Barabbas olarak bilinen karakter olduğuna inanıyorlar (ki bu uygun bir isim değil, 'babanın oğlu' anlamına gelen bir unvan). James serbest bırakıldı; İsa çarmıha gerildi.

Daha sonra, İsa'nın cesedi mezarından kaybolduğunda, İsa'nın ölümden dirildiği hikayesi ortaya çıktı. Esseniler bunun İsa'nın Mesih olarak misyonunun yerine getirildiğinin bir işareti olduğuna inanıyorlardı. Böylece Hristiyanlık doğdu.

Pavlus'un gelişiy le yeni din daha da değışti.reklam60, Şam yolunda bir vizyon gördü ve sonuç olarak yeni bir Hristiyanlığın baş temsilcisi oldu. Lomas ve Knight, bu Şam'ın, Pavlus'un hiçbir yetkisinin olmadığı Suriye'deki Şam değil, daha çok Şam olarak da bilinen Kumran olacağını belirtmek önemlidir.

Yakup ve takipçileri, baş zulmü Kumran'a geldiğinde, kendisini bir Hristiyan olarak ilan ettiğinde ve James'in kardeşi İsa hakkında sorular sormaya başladığında ş p e duymuş olmalılar. Ancak daha sonra, Pavlus'un vaaz ettiğ  türden bir 'Hristiyanlık' -İsa'nın insanlığın günahları için bir günah keçisi olarak çarmıhta öldüğünü ve herkesin kabul ederek ilk g nahtan özg rleşebileceğini- duyduklarında rahatlamaları öfkeye dönüşecekti.

İsa, Tanrı'nın Oğlu olarak. Kumran Hıristiyanları Pavlus'tan 'yalan ağzı' olarak bahsetmeye başladılar.

Tarihsel bir kazayla, hayatta kalan, Pavlus'un Hıristiyanlık versiyonuydu. Hıristiyanlığın zaferinin nedeni tamamen politikti. İçindereklam66 Bir başka Yahudi isyanı, kısmen rahipler tarafından Tapınağın tepesinden atılan Yakup'un öldürülmesiyle tetiklendi. Lomas ve Knight, bu noktada, Qumranians'ın barış sağlanana kadar kutsal yazılarını saklamaya karar verdiğine inanıyor. Daha az önemli olanlar, Ölü Deniz mağaralarında saklandı. Daha önemlileri Tapınakçıların on bir yüzyıl sonra onları bulacağı Tapınakta saklanmıştı.

İsyan başarısız oldu. Romalı general Vespasian onu inanılmaz bir gaddarlıkla bastırdı ve aynı zamanda 'Hıristiyanların' çoğunu da yok etti. Ama o zamana kadar, Pavlus yurtdışındaydı ve kendi Hıristiyanlık versiyonunu Yahudi olmayanlara vaaz ediyordu. Ve bu, ironik bir şekilde, dünyayı fethetmeye devam eden versiyondu.

İlereklam300 Roma imparatorluğu, fetihleri ve devasa ordulara olan ihtiyacı ile aşırı gerilmiş olarak parçalara ayrılıyordu. İmparator Konstantin'in bir ilhamı vardı. Deneklerinin yaklaşık onda biri Hristiyandı. Hristiyanlığı Roma imparatorluğunun dini yapsaydı, her kasaba ve köyde bir destekçisi ve her şehirde bir piskoposu olacak kadar büyük bir imparator arkadaşı olurdu. (Konstantin'in kendisi hiçbir zaman Hıristiyan olmadı - güneş tanrısı Sol Invictus'a tapan bir kişi olarak kaldı.)

Çözümü işe yaradı ve Hıristiyanlık, Roma imparatorluğunu iki yüzyıl daha bir arada tuttu. Ama artık Hıristiyan Kilisesi iktidarın dizginlerini ele geçirmişti. Lomas ve Knight, VIII. Henry'nin çağdaşı olan Papa Leo X'in şunları söylediğini aktarırlar: 'Bize iyi hizmet etti, bu Mesih efsanesi'.

Ve şimdi Kilise'nin Tapınakçıları yok etmeye bu kadar hevesli olmasının olası dini nedenlerini görebiliyoruz. Onlar Qumran Kudüs Kilisesi'nin doğrudan torunlarıydı. Esseniler'in orijinal Hıristiyanlığı hakkındaki gerçeği, bunun St Paul tarafından nasıl ele geçirildiğini ve bunun nasıl olduğunu biliyorlardı.

Hristiyanlığın yeni versiyonu Roma İmparatorluğu'nun dini haline gelmişti.

Belki de Beranger Saunière'in rahibine verdiği ölüm döşeğindeki itirafın bir parçası olan bu korkunç sırdır. Eğer öyleyse, rahibin duydukları karşısında bu kadar derinden sarsılmış olması şaşırtıcı değildir.

Rand, Tapınağın altındaki sansasyonel bulgunun İsa ile çok az ilgisi olduğuna inanıyor. Kral Philip ve kuklası Papa Clement V'nin Tapınakçıları katı bir şekilde dünyevi nedenlerle yok etmeye çalıştığını düşünüyor. Kral onların gücünü kısıkanıyordu ve tarikata derinden borçluydu. Sapkınlık suçlamasını borçlarını iptal etmek ve Tapınakçı altınlarına el koymak için bir hile olarak kullandı. O, teolojik meselelerle ilgilenecek biri değil, yalnızca kendi ihtişamının alevlerini körüklemek isteyen tutkulu bir egoistti. Din, önünde eğilmeyenleri yere sermek için sopa gibi kullandığı bir silahtı.

Rand, Tapınakçıların, önemli üslerini Yukon Kutbu'nun coğrafyasını yansıtan konumlara yerleştirmek için kullandıkları Süleyman Tapınağı'nın altında eski haritalar keşfettiklerine inanıyor. Görünüşe göre Rennes-le-Château, Tapınakçılar ve yaklaşık 100.000 yıl öncesinin direği ile ilişkili tek yer değil. Rand, tarikatın asıl üyeleri Fransa'ya döndükten sonra, Hugh de Payens'in yeni bir düzen için yeni askerler aramaya başlamasının 1127'ye kadar olmadığını açıklıyor. Ocak 1128'de Tapınakçı Tarikatı için Kilise tarafından resmi olarak tanındı ve ilk Büyük Üstat oldu. Aynı yıl de Payens, İngiltere Kralı I. Henry'yi ziyaret etti ve kraliyet tarafından karşılandı. Ertesi yıl, 1129, İngiltere'deki ilk Templar sitesi, şu anda Holborn Metro istasyonunun bulunduğu yerde Londra'da kuruldu.⁶

Rand, Londra'nın koordinatlarını Yukon Kutbu ile karşılaştırdığında, bunun Yukon Kutbu sırasında yarım derece 30 derece kuzeyde olduğunu keşfetti. Bu, elbette, bugün Büyük Piramidin enlemidir. Ve Londra, Tapınak Şövalyeleri ile ilişkilendirilen ve paylaşılacak tek İngiliz kutsal yeri değildi.

bu enlem. Bunlar arasında Glastonbury, Stonehenge, Bath, Avebury, Old Sarum ve Tintagel vardı.⁷

Tintagel, elbette, Kral Arthur, Yuvarlak Masa Şövalyeleri ve Kutsal Kase arayışı ile ilişkilidir. Rand, dünyanın etrafındaki mesafenin onda biri olan Büyük Piramidin 36 derece batısında olduğunu kaydetti. Yukon Kutbu sırasında Tintagel 29 derece, 59 dakika kuzeyde, tam olarak Büyük Piramidin bugünkü enleminde bulunuyordu.

Tintagel'den doğuya doğru ilerlerken Glastonbury ile karşılaşıyoruz. John Michell şöyle yazıyor: 'Glastonbury, Britanya'nın tek gerçek ulusal tapınağı, omphalos veya Britanya Tapınağı ve İngiliz Kudüs'ü olarak tanımlandı.'⁸Tintagel gibi, Glastonbury de Yukon Kutbu sırasında 30 derece kuzeyde bulunuyordu.

Avebury ve Stonehenge birbirine o kadar yakındır ki, planın amacı doğrultusunda Eski Sarum ile birlikte Yukon Kutbu boyunca 30 derece kuzeyde tek bir kutsal alan kümesi oluştururlar. Avebury, Tintagel gibi, 29 derece, 59 dakika kuzeyde bulunuyordu ve bu, iki site arasında eski bir bağlantı olduğunu gösteriyordu. Nigel Pennick şunları söylüyor: 'Keith Critchlow ve John Michell de dahil olmak üzere birçok araştırmacı, Stonehenge'deki bir başka ilginç tesadüfe dikkat çekti. Hesaplamalarına göre, henge'in altında yatan geometri ve boyutları, en eski Hristiyan şapelinin ünlü yeri olan Glastonbury'deki St Mary Şapeli'nde tam bir paralellik gösteriyor.'⁹

1199 ve 1254 yılları arasında Tapınakçıların İngiliz karargahları şimdi Hertfordshire'da bulunan Baldock'taydı.¹⁰Rand, bu siteyi diğer kutsal yerlerle karşılaştırdığında, onun Yukon Kutbu ile olan ilişkisinin belirli bir Asya bölgesi ile tam olarak aynı olduğunu kaydetti. Bir kez daha, son bölümde ele alınan Rennes-le-Château ve Nanking vakasında olduğu gibi, bir Avrupa kutsal bölgesi ile bir Asya bölgesi arasında ve bu durumda Kuzey Kore'deki antik Pyongyang şehri ile bu bölge arasında jeodezik bir bağlantı vardı. Templar'ın Baldock'taki İngiliz karargahı.¹¹

Kore'nin harabeye dönüşen birçok antik anıtı var.¹² Kuzey Kore'nin başkenti Pyongyang, şu anda meşgul

sanayi şehri ama bir zamanlar piramitler içeriyordu. Kore tarihi üç döneme veya krallığa bölünmüştür. En erken tanrılarla ilişkilendirildi ve Koguryo olarak adlandırıldı. Sarah Milledge Nelson bu dönemi şöyle yazar:

Koguryo'da başından beri en az iki sosyal sınıf vardı; iyi yaşayan asil bir sınıf ve fethedilen halklardan oluşan bir alt sınıf. Üst sınıf 'saray binaları inşa etmeyi severdi'¹³ işlemeli ipek, altın ve gümüş süs eşyaları ile lüks bir şekilde yaşadılar ve büyük gösterişli mezarlara gömüldüler. Hem Çin'de hem de Kore'de devasa Koguryo sarayları ve mezarları ortaya çıkarıldı.¹⁴

Pyongyang'da Choson olarak bilinen krallığın tarihi 2.333'tür. M.Ö, Mısır Büyük Piramidi'nin inşasına çok yakın bir zaman. Kore efsanesi, Prens Hwanung'un 3.000 hizmetçiyle Taebaeksan Dağı'na nasıl indiğini, medeniyet armağanlarını getirdiğini ve harika bir şehir inşa ettiğini anlatıyor.¹⁵

Pyongyang'ın koordinatları 39 derece kuzey, 125 derece, 47 dakika doğu. Hudson Körfezi Kutbu sırasında, Pyongyang 12 derece kuzeydeydi (Orta Doğu'da Babylon ve Japonya'da Nikko ile birlikte). Grönland Deniz Kutbu sırasında şehir, Xi'an piramitleriyle birlikte 30 derece kuzeyde bulunuyordu. Ve son olarak ve en dikkat çekici şekilde, Pyongyang da Yukon Kutbu sırasında 30 derece kuzeydeydi. Pyongyang'ın zaman içindeki enlemleri 30 derece kuzeyden 30 derece kuzeye ve 12 derece kuzeye gitti. Bu, Kuzey Kore'nin başkentini Rand'ın "jeolojik işaret" olarak adlandırdığı ve dünyada bunlardan yalnızca birkaçı bulunan bir hale getirdi: Aguni, Byblos, Cuzco, Jericho, Nazca, Pyongyang ve Xi'an. Bu şehirlerin hepsi kutsal enlemlerin kesişim noktasında inşa edilmiştir. Görünüşe göre Avrupa'nın eski araştırmacıları,

Rand, kutupların eski konumu hakkında bilgi sahibi olduğunu gösteren başka Templar siteleri buldu. Fransa'daki Tapınakçıların ana limanı - ünlü filonun ortadan kaybolduğu söylenen yer - La Rochelle ve Montségur, Yukon Kutbu sırasında Yengeç Dönencesi'nde bulunuyordu. Tapınakçılar, Yukon Kutbu sırasında 10 derece kuzeyde olan Rodos'tan, Kudüs ise 5 derece kuzeydeydi. Geçmişlerini inceledikçe, Tapınakçıların Kral Süleyman'ın Tapınağı'nın altından yaklaşık 100.000 yıl önceki dünyanın haritalarını elde ettiklerine daha çok ikna oldu.

Ancak en şaşırtıcı yerin İskoçya'nın Edinburgh'un güneyindeki küçük bir şapel olduğu ortaya çıktı: Rosslyn.

William St Clair, Rosslyn'i ilk Tapınakçılar İngiltere'de kaydedilmeden iki yüzyıl önce inşa etti. St Clair'in bir Tapınak Şövalyesi olduğunu nereden biliyoruz? Lomas ve Knight, Rosslyn'de kitaplarında tanımladıkları pek çok kanıt buldular. *Hiram Anahtar ve İkinci Mesih*,¹⁶ En inandırıcı kanıtlardan biri, Rosslyn'in dışındaki duvarda buldukları bir oymadır.

Adayın gözleri bağlı ve boynunda bir ilmik olan bir mason törenini tasvir ediyor. İpi tutan adam, tuniğinde haç olan bir Tapınakçıdır ve St Clair'in bir Tapınakçı olduğuna ve Tapınakçıların da Mason olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmaz. Aslında, Lomas ve Knight, Rosslyn binasının Birleşik Krallık'ta Masonluğun ilk görünümünü işaret ettiğine inanıyor.

Lomas ve Knight, Rosslyn'in Aziz Clairs'inin tarihini araştırmaya başladılar. Görünüşe göre William de St Clair, 1066'da Fatih William ile aynı zamanda gelen bir Norman'dı. Görünüşte William olarak biliniyordu. Oğlu Henri, 1095'te Birinci Haçlı Seferi'ne gitti ve Hugh de Payens'in yanında savaştı, onunla Kudüs'e yürüdü, Hugh Henri'nin yeğeni Catherine St Clair ile evlendi. St Clairlerin Tapınakçılarla bağlantısı gerçekten çok yakındı.

Bir Tapınak Şövalyesini gösteren Rosslyn'deki oymanın bir taslağı
Masonluğa bir aday başlatmak.

St Clairs neden evlerine Rosslyn adını verdi? Küçük bir araştırma yapmadıklarını ortaya koydu. Şapel, kale gibi, daha sonra Roslin olarak adlandırıldı (köyün bugün olduğu gibi). 1950'lerde adı daha 'eski dünya' gibi geldiği için turistleri çekmek için Rosslyn olarak değiştirildi. Köy adlarının genellikle anlamları vardır. Lomas ve Knight bir İskoç Galcesi sözlüğünü kontrol ettiler ve 'Ros'un bilgi anlamına geldiğini ve 'linn'in nesil anlamına geldiğini buldular. Modern Galce konuşanlara danıştılar ve daha iyi bir çevirinin 'nesilden nesile aktarılan eski bilgi' olacağını öğrendiler, ki bu da kulağa tam olarak umdukları gibi geliyordu - yerin adı, Tapınak Şövalyelerini ima etmek için Galce konuşan Henri St Clair tarafından özel olarak verilmişti. ' gizli.

Ancak tarihler uymadı. Henri, Hugh de Payens ve şövalyelerinin Tapınağa girip aramaya başlamasından on sekiz yıl önce, yaklaşık 1100'de Birinci Haçlı Seferi'nden dönmüştü.

Yine de, kadim bilgi anlamına gelen Roslin ismi kesinlikle tesadüf olamaz mı? İki yazar, dokuz şövalyenin neden Kudüs'e gittiklerini tam olarak merak etmişti. Sadece hazine mi arıyorlardı? Yoksa ne aradıklarına dair bir fikirleri var mıydı? Roslin ismi cevabın evet olduğunu öne sürdü. Şapeli daha yakından inceleyen yazarlar, daha da heyecan verici bir şey buldular. Sütunlardan birinde, iki elinde bir kumaş tutan bir figürün - muhtemelen bir şövalyenin - gösterildiği bir tablo vardı. Bezin üzerinde sakallı bir yüz vardı. Bezi tutan figürün başı, muhtemelen kimliğini gizlemek için kesilmişti. Yakınlarda çarmıha gerilmeyi gösteren bir friz vardı, ancak bu, İsa'nın çarmıha gerilmesi gibi görünmüyordu. Başlangıç olarak, gösterilen insanlar ortaçağ kıyafetleri içindeydiler, ve bazıları kukuletalıydı - Engizisyon üyeleri. Başka bir frizde Tapınak Şövalyeleri yanlarında bir cellatla birlikte görülüyordu.

Yazarlar, kumaşın üzerindeki yüzün Tapınakçıların Büyük Üstadı Jacques Molay'ın yüzüne benzediğini hissetti. Molay, Engizisyon'un işkence odasında değil, Tapınakçıların Paris karargahında işkence görmüştü. Raf ve süspansiyon zincirleri mevcut olmazdı. Lomas ve Knight, Molay'ın aslında çarmıha gerilerek işkence gördüğünü iddia ediyor.

Dindar bir Katolik olan engizisyoncu William Imbert, Tapınakçıların İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğunu inkar ettiklerini öğrendiğinde dehşete düşerdi. Ve Tapınakçıların ayinlerinde bir diriliş töreni kullanmalarının sadece küfür olduğunu hissedirdi. Molay'ı bir kapıya çivileyerek işkence etmek çok yerinde olurdu. Lomas ve Knight, Rosslyn'in olanın bu olduğuna dair kanıt sağladığına inanıyor.

Molay, Engizisyoncuların onu suçladığı her şeyi itiraf ettikten sonra, aşağı indirildi ve bir parça beze sarıldı. Bu 'kefen' içinde yatağına yatırıldı, vücudu ter ve yüksek laktik asit içeriği içeren kanla akıyordu. Yazarlar, kanın ve terlemenin

Molay'ın kumaş üzerindeki görüntüsü, bir kitabın sayfaları arasına sıkıştırılan çiçeklerin görüntüsünü oluşturan işleme benzer bir işlemle 'sabit'. (İçinde *İkinci Mesih*, bu sürecin kimyası üzerine bir fotoğrafçılık uzmanı olan Dr Alan Mills tarafından bir ek içerirler.) Bez parçasının artık Torino'nun Kutsal Örtüsü olarak bilindiğine inanıyorlar. İsa.

Torino Kefeni'ndeki figürün Jacques Molay olduğuna dair hangi kanıt var? Başlangıç olarak, 1988'de karbon-14 tarihlemesinin kefenin kumaşının aralarında dokunduğunu ortaya çıkarmış olması ilginç bir gerçek. reklam1260 ve 1390, kefenin İsa'nın vücudunu sarmak için kullanılmış olma olasılığını kesin olarak dışlar. Ancak bu tarihler Jacques Molay'ın tutuklanmasını ve işkence görmesini kapsıyor.

Daha da güçlü bir ikinci derece kanıt var. Örtü, 1314'te Jacques Molay ile birlikte kavrularak öldürülen Geoffrey de Charney'nin ailesine aitti. 1356'da İngiltere'nin Kara Prensi, Poitiers'de Louis X'in oğlu Fransa'nın II. John'unu bozguna uğrattı. Ve muhtemelen Geoffrey'in kardeşi Jean'in torunu olan başka bir Geoffrey de Charney, kralının yanında öldü. Daha sonra, Geoffrey'in dul eşi Jeanne de Vergy, kocasının eşyalarını ararken, üzerinde sakallı yüzlü bir adamın kahverengi görüntüsünün olduğu yaklaşık 14 fit uzunluğunda bir bez parçası buldu. Hem önü hem de sırtı görünüyordu ve kan lekeleri bileklerinden çivilerle çarmıha gerildiğini gösteriyordu.

Romalılar çoğu çarmıha germeyi bileklerden çivilerle gerçekleştirirlerdi, çünkü avuç içi bir vücudun ağırlığını taşıyacak kadar güçlü değildir ve parmaklar aracılığıyla açılma eğilimi gösterir. İsa bu şekilde çarmıha gerilmiş olmalı.

Jeanne, doğal olarak, İsa'nın bir resmine baktığına inanmaya meyiletti ve kocasının ölümüyle beş parasız kaldığından, kocası tarafından inşa edilen Lirey'deki kilisede 'Kutsal Kefen'i sergilemeye karar verdi. Bitmek bilmeyen bir hacı akışı çekti ve muhtemelen Jeanne'in mali sorunlarını çözdü.

Troyes Piskoposu Poitiers'li Henry, bunun "insan eliyle yapılmış" bir sahte olduğunu ilan etti ve onu ele geçirmeye çalıştı. Başarısız oldu, ancak 1532'de kefen bir yangında neredeyse yok edildi ve erimiş gümüş birkaç delik açtı. Neyse ki, merkezi görüntüyü gözden kaçırdılar ve kumaş rahibeler tarafından tamir edildiğinde yeni gibi görünüyordu. 1578'de Torino Katedrali'ne taşındı.

Beş yüzyıldan fazla bir süre sonra, 25 Mayıs 1898'de tekrar halka açıldı ve Sendono Pia adlı bir fotoğrafçı onu fotoğraflamakla görevlendirildi. Ve olumsuzla baktığında, şimdi gerçek bir yüze baktığını görünce şaşırdı, bu sadece kahverengi görüntünün kendisinin artık olumlu hale gelen bir olumsuz olması gerektiği anlamına gelebilirdi.

Açıkça, Troyes Piskoposu yanıliyordu; bu bir sahtekarlık değildi, çünkü boyanmamıştı. Negatif sol en dindar Katoliklerin 'mucizevi' tersine çevrilmesi, şüphesiz bu, İsa'nın kendisinin bir görüntüsüydü. İnananların çoğunluğu hala bu görüşü savunmaktadır.

Lynn Picknett ve Clive Prince, örtüdeki görüntünün olduğu konusunda oldukça orijinal bir teori bile geliştirdiler. *dir-dir* fotografik bir negatif ve fotoğrafçının, kendi icat ettiği bir işlemle kendi görüntüsünü örtü üzerine filme alan Leonardo da Vinci'nin kendisi olduğu.¹⁷Tarihler, elbette, hepsi yanlış, çünkü Leonardo, 1452'ye kadar, kefenin ilk sergilenmesinden neredeyse bir asır sonra doğmadı, ancak Leonardo'nun kendi portresini orijinal kefenle değiştirdiğini iddia ediyorlar.

Fotoğraf uzmanı Alan Mills, muazzam fiziksel stresin Molay'da oksijensiz radikallerin salınmasına neden olduğuna inanıyor ve bunların örtünün üzerindeki görüntüyü 'fotoğrafını çektiklerini' ve ardından kumaşın depolandığı elli yıl boyunca geliştiğini savunuyor. Lomas ve Knight, Jacques Molay ve Geoffrey de Charney'e yapılan işkenceden sonra, iki adamın sağlığa kavuşturulmak üzere Charney'nin ailesine geri gönderildiğini, ancak kefenin Charney'nin evine, yakınları tarafından geri alınmış olmasının da aynı derecede mümkün görünüyor. Onu ve Molay'ı sonraki yedi yıl hapisteyken ziyarete geldiler.

Lomas ve Knight, kefen ünlü bir kalıntı haline geldiğinde, Troyes Piskoposu'nun onu bastırmak için elinden gelenin en iyisini yaptığını, yeteri kadar insanın onun öldürülen Jacques Molay'ın bir görüntüsü olduğunu bildiğinden ve bir 'kraliyet kültü' tehlikesi yaratmasından korktuğunu savunuyorlar. Kilise için ciddi bir utanç kaynağı olabilecek ikinci mesih'. Böylece Troyes Piskoposu bunun bir sahtekarlık olduğunu ve sahtekarın yakalandığını ve kefenin imha edildiğini duyurdu. Aslında, kefen gizlendi ve yaygara sona erdiğinde 1389'da tekrar sergilendi.

Rosslyn'de sakallı bir kafa temsili içeren bir bez tutan başsız adam görüntüsü, örtünün Jacques Molay'ın bir görüntüsünü içerdiği teorisini kesinlikle desteklemektedir. Lomas ve Knight, Masonluğun yirmi yedinci derecesinde, Tapınakçıların sahte mahkûmiyeti ve haçı inkarlarıyla ilgili bir ritüelde son derece ilginç bir kanıt buldular. On dokuzuncu yüzyıl okültisti AE Waite, Tapınakçılar hakkında bir kitap yazmıştı, ancak içinde kullanılan haçın - bir Lorraine haçı - üzerinde JN ve JBM olmak üzere iki baş harfe sahip olduğu gerekçesiyle bu ritüelden hoşlanmadığını ifade etti. Waite'e bunların Nasıralı İsa ve Jacques Burgundus Molay için geçerli olduğu söylenmişti. Dolayısıyla Mason geleneği, Molay'ın çarmıha gerildiğini öne sürüyor gibi görünüyor. Bir tür Tapınak Şövalyesi kültü olduğu, 1793'te Fransız Devrimi sırasında meydana gelen bir olayla kanıtlanmıştır; Louis XIV giyotinle idam edilmek üzereyken, kalabalığın bir üyesi, 'Jacques Molay'ın intikamı alındı!' diye bağırdı.

Masonluğun büyük bir gizemi hala Lomas ve Knight'ın ilgisini çekiyordu: Süleyman Tapınağı'nın mimarı Hiram Abif'in öldürülmesi neden bu kadar önemli bir rol oynadı? Aslında bu, Masonluğun merkezi efsanesidir ve her Mason, törensel bir cinayetten ve diriliş töreninden geçerken Hiram Abif'e dönüşür. Hiram Abif diriltilirken bazı sözler yüksek sesle konuşulur. Anlamsız gibi geliyorlar: '*Ma'at-beb-men-aa, Ma'at-ba-aa.*'

Ama Christopher Knight bunu biliyordu. *ma'at* eski bir Mısır kelimesidir. Başlangıçta bir tapınağın tabanı gibi 'düzenli ve simetrik' anlamına geliyordu. Sonra, Masonlukta çok merkezi bir rol oynayan doğruluk, hakikat ve adalet kavramlarına geldi. Knight 'anlamsız' kelimesinin eski Mısırcı olduğunu fark etti, bu da 'Ma'at'ın Ustası Büyük, Ma'at'ın ruhu harika' anlamına geliyor.

Eski Ahit'te Hiram'dan 'Sur Kralı Hiram' (I Krallar) ve ayrıca Surlu bir tunç işçisinin oğlu olan 'Torçlu Hiram' (II Chronicles) olarak bahsedilir. Görünüşe göre o sadece Tapınağın mimarı değil, operasyonları yöneten usta inşaatçıydı. Görünüşe göre, sahip olduklarından daha yüksek bir rütbe (ve dolayısıyla daha yüksek ücretler) talep etmelerini sağlayacak gizli sinyali ifşa etmeyi reddettiği için, kendisine üç darbe vuran kendi işçilerinden üçü tarafından saldırıya uğradı ve öldürüldü. Bütün bunlar kulağa pek olası gelmiyor - Tapınaktaki işçiler böyle kabaca tasarlanmış bir dolandırıcılıktan kesinlikle kurtulamazlar mı? Lomas ve Knight, Hiram Abif'in hikayesinin bazı önemli tarihsel gerçekleri gizlediğinden şüpheleniyorlardı.

Neden Masonluk ritüeli, kökeninin eski Mısır'a dayandığına dair ipuçlarıyla bu kadar doludur ve Büyük Piramit neden merkezi sembollerinden biridir? Modern Amerika'nın ataları, tüm Masonlar, piramit sembolünü dolar banknotlarına yerleştirmekle sorumluydu. Eski Ahit'te Yahudiler ve Mısırlılar arasında çok fazla bağlantı olduğundan, Lomas ve Knight, cevabın muhtemelen Süleyman'ın Tapınağı inşa etmesinden çok önce meydana gelen her iki ulusun da dahil olduğu tarihi olaylarda yattığını hissettiler. Yaratılış Kitabı'na göre Yahudiler, Yakup melekke güreştikten sonra ortaya çıkmış ve adı İsrail olarak değiştirilmiştir. On iki oğlu İsrail'in on iki kabilesine isimlerini verdi. Tarih, on altıncı yüzyılın ortalarında bir süre gibi görünüyor.M.Ö.

Yahudi tarihçi Josephus, sözde Hyksos veya Çoban Krallarını Eski Ahit'teki İbranilerle özdeşleştirmişti. Hyksos aslında karışık bir gruptu.

1750 civarında Mısır'a taşınan Sami ve Asyalılar

M.Ö- savaşçı olarak değil, kuraklıktan kaçan mülteciler olarak. 1.630 civarında iktidarı ele geçirdilerM.öve Teb'de (şimdi Luksor) başlayan bir isyan sonucunda 108 yıl sonra atılana kadar hüküm sürdüler. Modern bilim adamları, Josephus'un tamamen doğru olduğunu düşünmeseler de, Yahudilerin atalarının Hyksos'u içerdiğine dair çok az şüphe var gibi görünüyor. Hyksos kralları kuzey Mısır'ı (Aşağı Mısır) yönetiyordu, ancak Thebes, en büyük oğlu isyanı başlatan geleneksel bir firavun olan Sequenenre tarafından yönetiliyordu.

Lomas ve Knight merak etmeye meyilliydiler: Hiram Abif'in hikayesinin uygulanabileceği bir Mısır firavunu var mıydı?

Gerçekten de vardı - ve sadece bir tane. Sequenenre'nin kendisiydi. Görünüşe göre bu zamanın Hyksos firavununa Apophis veya Apopi deniyordu. Knight, Mısır ayinleriyle ilgili bir kitabı hatırladı:*Apopi'yi Devirme Kitabı*,ondan kurtulmak için büyülerle dolu. Ayrıca Hyksos kralları, çoğu Mısırlının kötülük tanrısı olarak gördüğü fırtına tanrısı Set'e taparak popülerliklerini artırdı.

Bir firavun tahta çıktığında, amacı onu bir tanrı, özellikle de Osiris'in oğlu Horus yapmak olan bir törenden geçti. Öldüğünde, Osiris oldu ve "Ağzın Açılması" adı verilen önemli bir tören yapıldı, ağzı bir keskiyle açıldı, böylece ruhu cennetteki diğer tanrılara yeniden katılabilecek ve aracılık görevini üstlenebilecekti. onun halkı için. Apopi gizli töreni bilmek isterdi çünkü iki yüzyıl sonra Hyksos tamamen 'Mısırlılaştı'; ritüelin firavunu bir tanrıya dönüştüreceğine inanıyorlardı. Kendilerini sonradan görme olarak gördüler, ancak gerçekten Mısırlı olmak istediler ve firavun Apopi doğal olarak bir tanrı olmak istedi.

Sequenenre başından vurularak öldürüldü; Bunu annesinden biliyoruz. Lomas ve Knight, kafatasında yarıklar olan ve bir gözü eksik olan korkunç bir fotoğrafını ekliyor.

Onu öldürmek için en bariz nedeni olan kişi Hyksos firavunu Apopi olacaktır.

Sequenre, Hiram Abif'in orijinaliyse, o zaman üç katilin ondan zorla almaya çalıştığı sır, yeni taç giymiş bir firavunu Horus'a dönüştürme ritüeli olacaktı.

Lomas ve Şövalye senaryosunda - Mason ritüeline dayanan - Sequenre'ye Jubela, Jubelo ve Jubelum adlı üç adam, görevi ona gizli ritüeli ifşa ettirmek olan üç adam tarafından yaklaştı. Muhtemelen bazı kızgın ve aşağılayıcı sözlerle -krallar tehdit edilmekten hoşlanmazlar- bu teklifi reddetti, bunun üzerine üç haydut talimatlarının dışına çıktı ve onu üç darbeye öldürdü. (Bu aynı zamanda Masonik geleneğin temel bir parçasıdır - onlara Hiram Abif'i öldürmeleri talimatı verilmedi, sadece ondan sırrı zorlamaları istendi.)

Lomas ve Knight, Sequenre'nin tarihlerine dayanarak, Sequenre'yi gizli ayini açıklamaya zorlama planının arkasındaki Apopi'nin 'saray vezirinin', kardeşleri onu köle olarak satan Jacob'ın oğlu Joseph olduğuna dair büyüleyici spekülasyonları bile ekliyor. Daha ileri giderler ve katillerden ikisinin Joseph'in erkek kardeşleri Simeon ve Levi olduğunu düşünürler. Üçüncü katilin, Sequenre'nin tapınağının genç bir rahibi olduğuna ve Apopi'nin Thebes'i yok etmeyi amaçladığı ve bunu önlemenin tek yolunun 'tanrı yaratma' ritüelini ifşa etmek olacağı tehdidiyle komploya sürüklenen genç bir rahip olduğuna inanıyorlar.

Lomas ve Knight teorilerini desteklemek için bazı olağanüstü fiziksel kanıtlar keşfettiler. Sequenre'nin mumyılanmış kafasına şiddetli darbelerin kanıtının yanı sıra, firavunun yanına gömülmüş, durumu Mısırbilimcileri şaşkına çeviren başka bir mumya daha vardı. Et, mezarın kuru havasıyla mumyılanmış olmasına rağmen, iç organlar - her zamanki gibi - mumyılanmamıştı. O hadım edilmişti ve yüzünde bir acı ifadesi vardı. Hâlâ hayattayken bandajlara sarılı olduğu ve boğularak öldüğü açıktı.

Bunun firavunun katillerinden biri olduğuna dair çok az şüphe olabiliirdi. Bu kadar korkunç bir şekilde öldürüldüğü gerçeği

ve Sequenenre'nin yanına gömülmesi onun bir Hyksos değil, firavunun maiyetinden ihanetten cezalandırılan bir üye olduğunu ileri sürdü. Diğer iki katil - yabancılar - basitçe idam edilecekti.

Ama neden kastrasyon? Çünkü tanrı Horus, Set ile yaptığı bir savaşta babası Osiris'in öldürülmesinin intikamını alınca Horus bir gözünü, Set ise testislerini kaybetti. Bu yüzden, özellikle Sequenenre gözünü kaybettiği için, hain bir rahibi bu şekilde cezalandırmak garip bir şekilde uygun olurdu.

Sequenenre'nin oğlu Kamose, Hyksos'u Mısır'dan süren isyanı körükleyerek babasının cinayetinin intikamını aldı. Kamose, yeni bir Mısır hanedanının kurucusu oldu ve taç giyme töreninde kullanılacak olan Osiris'in öldürülmesi ve diriltilmesi ritüeli, yeni bir anlam düzeyiyle - Sequenenre'nin ölümü ve dirilişiyle - zenginleştirilecekti.

Eğer Lomas ve Knight, Joseph'i Mısır'ın valisi yapan firavunun Apopi olduğuna inanmakta haklılarsa -ki tarihler de bunu destekliyor gibi görünüyor- o zaman Sequenenre'nin öldürülmesi daha da derin bir önem taşıyordu, çünkü Joseph'in babası Jacob İsrail'in kurucusu, İsrail'in kurucusu oldu. Yahudi halkı. Eğer Joseph ve ailesi Mısır'dan sürülen Hyksos'lar arasındaysa, o zaman Sequenenre'nin öldürülmesi de Yahudi ulusunun yaratılmasına yol açtı, bu da Yahudiler tarafından dönüştürülecek kadar neden bu kadar önemli görüldüğünü açıklamaya yardımcı olacaktır. Süleyman Tapınağı'nın mimarı Hiram Abif'in öldürülmesiyle ilgili.

Lomas ve Knight, Masonluk tarihini araştırırken bir dizi olağanüstü keşifte bulunmuş gibi görünüyor. Masonluğun Mısır'da ortaya çıktığı iddiası, sağlam bir olgusal temele sahip görünüyor. Altı yüzyıl sonra Hiram Abif'in öldürülmesiyle Mısır mitolojisi, Sequenenre zamanından beri bir tür Masonluğun hayatta kaldığını ve ritüel bir ölüm ve dirilişi içerdiğini ima ederek Yahudi mitolojisine dönüştü. Lomas ve Knight, ritüelin Essenes'in altında saklı olan sırlarından biri olduğuna dair ikna edici kanıtlar sunar.

İsa'nın çarmıha gerilmesinden sonraki Tapınak, hikayesinde diriliş de merkezi bir rol oynar. Sırrı koruyan Esseniler, Titus tarafından yok edildi ve Tapınak yıkıldı. Lomas, "Nasorluların Mısır'daki düşüşünü anlatan bir geçmişe sahip olan" bir Masonluk ritüeli hakkında yazıyor.reklam70 ve Masonluğun atalarının o dönemde Avrupa'ya yayılmak için Kudüs'ü nasıl terk ettikleri. Ayrıca, bu hayatta kalanların 'bir gün gelip Tanrı'nın krallığını yeryüzünde kuracak olan Davut ve Harun'un iki Mesih'inin kan bağlarını koruduklarına inandıklarını' söylüyor. Vaftizci Mandaean'lerin (Essenes'in torunları) bir sahtekar olarak gördüğü İsa, St Paul tarafından bir tanrı statüsüne yükseltildi ve Konstantin, çökmekte olan imparatorluğunu bir araya getirmek için Hristiyanlığı kullandığında, diriliş, Kilise'nin en güçlü iddiası oldu. doğaüstü otorite.

Tapınakçılara gelince, iki varsayımdan birini yapabiliriz: ya dokuz orijinal Tapınakçı, Tapınağın yıkılmasından sonra Kudüs'ü terk eden ve Essene belgelerini bulmak için özel bir niyetle geri dönen 'ataların' torunları arasındaydı ya da hazine arıyorlardı ve onun yerine Essene parşömenlerini buldular.

Lomas ve Knight, birincisinin olayların doğru versiyonu olduğundan şüphe duymuyorlar. Aslında, Birinci Haçlı Seferi'nin, şövalyelerin Essene parşömenlerini aramayı üstlenebilmeleri için Kudüs'ü geri almak için kasten planlandığına inanıyorlar. Bulundukları zaman, eski bilgin Aziz Ömerli Lambert'in tanımladığı 'Göksel Kudüs' resmi, şövalyelerin aradıklarını bulduklarını ortaya koydu ve parşömenlerin gücünün ve servetinin temeli haline geldi. Tapınak Şövalyeleri. Yine de Kilise ve Fransa Kralı bir şekilde Tapınak Şövalyeleri'nin en dikkatle korunan sırrını öğrendiler - İsa'nın Tanrı'nın oğlu değil, bir insan olduğuna inandıkları için Hristiyan değillerdi. Bu, Adil Philip'e Tapınakçıları tutuklamak ve servetlerini ele geçirmek için bir bahane olarak hizmet etti.

On sekiz gemiden oluşan Templar filosu, Templar hazinesiyle birlikte La Rochelle'den kaçtı.

Nereye gittiler? Rosslyn'deki mısır koçanları ve aloes, bazılarının Amerika'ya yelken açtığını gösteriyor. Diğer Tapınakçılar, 1140 civarında Templar iktidarının ilk büyük günlerinde Kilwinning adında bir manastırın inşa edildiği İskoçya'ya gittiler.¹⁸

Glasgow'un hemen güneyindeydi ve Tapınakçıların ana merkeziydi. Bu, özellikle St Clair ailesi çok uzakta olmayan Roslin'de yaşadığı için doğal bir sığınak olurdu. İskoçya Kralı Robert Bruce, Papa tarafından aforoz edilmişti, bu yüzden Tapınakçıların İskoçya'da korkacak hiçbir şeyi yoktu.

temel argümanlarından biri *Hiram Anahtarı* Rosslyn Şapeli'nin Hirodes Tapınağı'nın kasıtlı taklidi olarak ve Tapınakçıların en önemli 'hazinesi' olan değerli parşömenlerin evi olarak inşa edilmiş olmasıdır. Rosslyn'deki tamamlanmamış dış duvarın bile o noktada bina terk edilmiş gibi görünse bile, Hirodes'in Süleyman Tapınağı'nı yeniden inşasında bitmemiş bir duvarın kopyası olduğunu iddia ediyorlar.

1447'de Rosslyn Şapeli inşa edilirken Roslin Kalesi'nin kalesinde bir yangın çıktı. William St Clair, papazının tüzüklerle dolu dört büyük bavulu kurtarmayı başardığını öğrenene kadar çılgına dönmüştü, bunun üzerine kayıt, 'neşelendi' diyor. Lomas ve Knight, dört sandık 'tüzük'e kalesinin sahip olduğundan daha fazla değer vermenin garip geldiğine dikkat çekiyor - yine içeride olan karısı ve kızından bahsetmiyorum bile. Bu sandıklar, Rosslyn Şapeli'ne gömülecek olan Kudüs'ten gelen gizli parşömenleri içeriyorsa, merak uyandıran öncelikleri anlaşılır hale gelir.

Artık Tapınakçılar ile Rennes-le-Château'nun gizemi arasındaki bağlantıyı görebiliriz. Pierre Plantard de St Clair, Rosslyn'i kuran adamın soyundan geliyorsa, o da bir Templar'dır. Saunière'in ölüm döşegindeki yerel rahibi bu kadar şoke eden itiraf, kesinlikle Saunière'in İsa'nın Tanrı'nın oğlu olduğuna inanmadığı, sadece bir insan olduğuydu. Ve bu olurdu

Henry Lincoln'ün, İsa'nın Magdalalı Meryem ile Fransa'ya geldiği ve onun soyundan gelenlerin Merovenj kralları olduğu yönündeki önerisiyle tutarlıdır.

Ancak bu, Lincoln'ün kabul ettiği gibi, tamamen varsayımdır. Gerçek daha basit olabilir: Merovenj kralları aslında Tapınakçılar tarafından bilinen, Essene parşömenlerinde bulunan sırrın da mirasçılarıydı. Bu Merovenj bağlantısı Plantard ve Sion Tarikatı'nın bir icadı değilse, o zaman Merovenjlerin Esseniler ve Tapınakçılar arasında önemli bir 'kayıp halka' olduğu sonucu çıkar.

Nicolas Poussin'in neden kralların ondan almakta zorlanacağı büyük bir sırdan bahsettiğini görebiliriz. Bu bilginin -İsa'nın bir insan olduğu ve dolayısıyla Kilisenin gücünün tamamen yanlış iddialara dayandığı- kendisine ve diğerlerinin bu sırrı öğrenip hayatlarına mal olabilecek bir dinamit olduğunu hissetmiş olmalı.

Hiram Abif'te Lomas ve Knight'ı okurken, kendimi başka bir ilginç bağlantı hakkında düşünürken buldum. Hiram Tire'den geldi. Ve Lübnan gezisinde Tire'yi ziyaret ettiğimde, bunun bir Fenike şehri olduğunu ve Fenikelilerin Yahveh'ye tapanlar olmadığını biliyordum. Süleyman neden Fenikeli bir mimar istesin ki? Muhtemelen Tireli Hiram bu iş için en iyi adam olduğu için. Ancak Fenike'nin baş tanrısı, Eski Ahit yazarlarının şüpheyle ve nefretle baktığı Baal ya da Bel'di ve onların önde gelen kadın tanrısı Aştoret ve İştar olarak da adlandırılan Astarte idi.

Rand'ın araştırması, Tapınakçıların bir zamanlar Fenikeliler tarafından sahip olunan eski coğrafi bilginin mirasçıları olduğuna inanmasına neden oldu. O yazıyor:

Fenikelilerin bir zamanlar eski kutupları tasvir eden eski haritalara sahip olduklarını gösteren Kartaca'daki kolonileriydi. Hudson Körfezi Kutbu enlemi sırasında 30 derece kuzey Tunus'u Kartaca'da geçti. Bu şehrin dokuzuncu yüzyılda kurulduğu tahmin ediliyor.M.öama çok daha yaşlı olabilir. bu

Antik dünyanın en gelişmiş deniz gücü olan Fenikeliler, Kartaca'nın altındaki antik bir yeri ortaya çıkaran antik haritalara erişmiş olabilir. Atlantis zamanına kadar gidebilecek sebeplerden dolayı burayı seçmiş olabilirler. Tunus sahilindeki küçük bir yarımada'nın doğu kıyısındaki konumu, antik gökbilimcilere 30 derece enleminden kuzey gökyüzünün ideal bir görünümünü sunabilirdi. Akdeniz, gökyüzünün mükemmel bir yansıması olarak hareket ederdi ve ufuk dağlar tarafından bozulmazdı.

Afrika'nın batı kıyısında, Romalıların dünyanın en eski şehri olarak kabul ettikleri bir başka Fenike şehri daha var. Lixus'tan çok az kalıntı var, ancak bir zamanlar Afrika'nın Atlantik kıyısında bir Fenike kolonisiydi. Kesinlikle en şaşırtıcı Fenike şehri, Kore'deki Pyongyang ve And Dağları'nın merkezindeki Cuzco gibi, hem Hudson Körfezi hem de Yukon Kutuplarına kutsal enlemlerle bağlı olan Byblos'du. Biblos hem Fenikeliler hem de Mısırlılar için kutsaldı. Fenikeliler için dünyanın en eski şehriydi ve Mısırlılar için tanrı Osiris'in kötü kardeşi Seth'in onu bir tabuta kilitleyip Akdeniz'in sularına bırakmasından sonra dinlenmeye geldiği yeri.

Byblos, yakınlardaki Baalbek'teki megalitik yapılarla birlikte, Rand'ı Lübnan'daki bu eski limandan dünya çapında faaliyet gösteren eski bir deniz gücünün var olduğundan şüphelendirdi. Baalbek, görmüş olduğumuz gibi, 7. Bölümde tanıştığımız Düşmüş Melekler tarafından inşa edilmiş bir yerleşim yeri olabilir.

Rand, Yeni Dünya'da inşaatta kullanılan en büyük taşların, selden önce 10 phi enlemde olan Cuzco ve çevresinde olduğunu biliyordu. Sitchin içeri *Kayıp Diyarlar* Baalbek ve Cuzco arasındaki benzerlikleri yorumlamıştı.¹⁹ Şimdi biliyoruz ki, her iki site de selden önce aynı kutsal enlemi (10 phi) paylaştı. Ve bu oldu

Titicaca Gölü'ndeki Tiahuanaco şehrinin kurulduğu enlem. Tiahuanaco ve Titicaca Gölü ile ilgili efsanelerden biri, bir selden sonra güneyden gelen ve çocuklarına onları Cuzco'ya götüren bir cihaz veren tanrı ile ilgilidir.

İçinde *Gökyüzü Düştüğünde*, Rand ve Rose, And Dağları'nın merkezindeki insanların mitlerinden etkilenmişlerdi. Yazdılar:

İspanyol bir fatih ve bir İnka prensesinin oğlu olan ünlü Perulu tarihçi Garcilasso de la Vega, İnka amcasından kendisine halkının kökenlerinin hikayesini anlatmasını istedi. Titicaca Gölü nasıl medeniyetlerinin kaynağı oldu? Amca açıkladı: "Eski zamanlarda gördüğün tüm bu bölge ormanlarla ve çalılıklarla kaplıydı ve insanlar vahşi hayvanlar gibi dinsiz, hükümsüz, kasabasız, atsız, toprağı ekmeden ve vücutlarını örtmeden yaşadılar. . . [güneş tanrısı bir oğul ve kız gönderdi] . . . onlara makul ve medeni insanlar olarak yaşamaları için kurallar ve yasalar verin ve onlara evlerde ve kasabalarda yaşamayı, mısır ve diğer mahsulleri yetiştirmeyi, sürüleri yetiştirmeyi ve dünyanın meyvelerini rasyonel varlıklar olarak kullanmayı öğretmek için."

Titicaca Gölü çevresine tarımı getiren 'tanrıların', 'tufandan hemen sonra' 'güney bölgelerinden' çıktıkları söyleniyordu. Başka bir deyişle, Titicaca Gölü'ne tarım, zaten becerilere sahip olan ve bir sel güney topraklarını yok ettiğinde anavatanlarını terk etmek zorunda kalan insanlar tarafından tanıtıldı.²⁰

Onun klasik çalışmasında *Peru'nun Fethi Tarihi*, William Hickling Prescott, Cuzco'nun nasıl And Dağları'nın en kutsal şehirlerinden biri haline geldiğinin efsanesini anlattı. Bu, selden önce Cuzco'ya bir tür zaman ya da hayatta kalma kapsülünün yerleştirildiği önerisiyle bizi baştan çıkaran bir hikaye. Prescott, sel azaldıktan sonra Cuzco'nun nasıl kutsal bir şehir haline geldiğini anlatıyor.

İnsanlığın büyük aydını ve ebeveyni olan Güneş, onların bozulmuş durumlarına merhamet göstererek, iki çocuğunu, Manco Capac ve Mama Oello Huaco'yu, yerlileri topluluklar halinde toplamak ve onlara uygar yaşam sanatlarını öğretmek için gönderdi. Göksel çift, erkek ve kız kardeş, karı koca, Titicaca Gölü civarındaki yüksek ovalar boyunca yaklaşık on altıncı derece güneye doğru ilerlediler. Yanlarında altın bir kama taşıdılar ve kutsal amblemin çaba harcamadan yere batması gereken yerde ikamet etmeleri istendi. Buna göre kısa bir mesafe, ancak mucizenin gerçekleştiği yer olan Cuzco vadisine kadar ilerlediler, çünkü orada kama hızla toprağa battı ve sonsuza dek ortadan kayboldu. Burada Güneş'in çocukları ikametgahlarını kurdular.²¹

Kayıp Diyarlar ayrıca şaşırtıcı bir geometrik gerçeğe dikkat çekti: 'Maria Schulten de D'Ebneth. . . onun kitabında *La Ruta de Wirakocha*. . . Tiahuanacu'dan kaynaklanan 45 derecelik bir çizginin, belirli ölçülere sahip kareler ve dairelerle birleştiğini, çok önemli Ollantaytambu da dahil olmak üzere Ekvador'daki Tiahuanacu, Cuzco ve Quito arasındaki tüm önemli antik yerleri kucakladığını gösteren çizgiler çizdi.²²

Bu antik kutsal mekanların inşaatçıları neden bu dört şehri geometrik olarak birbirine bağlamak istesin ki? Tiahuanaco, Cuzco, Ollantaytambo ve Quito'nun ortak noktası nedir?

Charles Piazzi Smyth, Büyük Piramidin ana meridyenin yeri olması gerektiğine inanıyordu. Gördüğümüz gibi, Tiahuanaco, Büyük Piramidin 100 derece batısında yer almaktadır. Ve ekvatorda Quito, Giza'nın 110 derece batısında yer alır. Bu, Tiahuanaco ve Quito'nun Giza Prime Meridian kurulduktan sonra inşa edildiğini gösteriyor gibi görünüyor.

Böylece eski Mısır ve Peru'nun güçlü bir jeodezik bağa sahip olduğu görülüyordu. Bazı yazarlar mitolojik

Mısır tanrısı Osiris ile orta And Dağları halkının tanrısı Viracocha arasındaki bağlantı.²³Osiris'in dünyayı dolaşarak birçok ulusa medeniyet getirdiğine inanılıyordu.

Viracocha, And Dağları'na tarım ve medeniyet getiren 'tanrı'ydı. Uzun boyluydu, soluk tenliydi, sakallıydı ve uzun beyaz bir cübbe giymişti. Efsaneler bize bu yabancının güneyden geldiğini ve selden bir süre sonra Titicaca Gölü'nün yerli halkı arasına yerleştiğini söyler. İnka iddiasının daha sonra unutulduğu tarım, hayvancılık, tıp, metalurji ve hatta yazı sanatlarında eğitim getirdi. Görevinde ona iki grup adam eşlik etti. Bir grup 'sadık askerler' olan huaminca ve Viracocha'nın kelimesini dünyaya yayan 'parlayanlar' anlamına gelen başka bir hayuaypanti idi.²⁴

Sitchin'in "altın değnek" dediği "altın kama", Güneşin Çocukları'nı yerin altında bulunan bir fenere doğruymuş gibi doğrudan Cuzco'ya yönlendiren bir tür hedef bulma aygıtı gibi görünüyor. 1575'te Cristobal de Molina, güneş tanrısı Viracocha'ya aşağıdaki And duasını sundu:

Ey! Gün-Kral, Güneş, Babam!
Bir Cuzco olabilir:
Yetenekli olan, ölçen kişi olabilir.²⁵

Tufandan sonra And Dağları'nda ve Ortadoğu'nun dağlarında parıldayanlar ortaya çıktı. Ve her iki durumda da en büyük endişeleri ölçümle ilgiliydi. Antik And mitolojisi Cuzco'yu kutsal bir yer olarak mı gösteriyordu? Mitolojik kayıtların altında mantıklı bir açıklama var mı? 'Altın kama' için bir tür teknolojik veya bilimsel neden var mıydı? Ve tüm bunların 'önlemler' ile ne ilgisi var? Cuzco'nun 'altın kaması', Delphi'nin 'omphalos'u ve eski Mısır'daki 'Tapınağın kordonu', tüm dünyayı kapsayan gizemli bir ağın parçalarıdır; bu, bizi, musallat olan kutsal yerlerin musallat olduğuna inanmaya teşvik eden bir kalıptır. bizim manzaramız değil

yeryüzüne rastgele dağılmışlardır, ancak daha çok kasıtlı bir tasarımın parçasıdır.

Maria D'Ebneth tarafından keşfedilen ve Tiahuanaco ve Cuzco'yu birbirine bağlayan önemli hat, İnka imparatorluğunun kuzey başkenti Quito'yu kestiği ekvatora kadar uzanıyordu. Dünya'nın manto/kabuğu pozisyonu değişmeden önce, Quito 30 derece kuzeyde bulunuyordu. Antik dünyanın en büyük harikalarından biri olan İnka Yolu, güneyde Cuzco'dan kuzeyde Quito'ya kadar uzanıyordu. Cuzco ve Quito arasındaki bu bağlantı oldukça gerçek. Bugün Cuzco'dan Quito'ya İnka Yolu'nda hala yürünebilir.

Prescott'ın *Pent'in Fethi Tarihi* İnka'nın Cuzco-Quito bağlantısını sürdürmek için umutsuz olduğunu kaydeder. Son İnka'nın babası Atahualpa'nın babası Huayana Capac, Pizarro'nun gelişinin bu büyük imparatorluğa son vermesinden yedi yıl kadar önce, 1525 civarında öldü. Huayana Capac öldüğünde, 'kalbi Quito'da tutuldu ve ülkenin modasına göre mumyalanan bedeni, kraliyetinin kalıntılarının yanında, Güneş'in büyük tapınağında yerini almak üzere Cuzco'ya nakledildi. atalar'.²⁶

Atahualpa sonunda Pizarro tarafından öldürüldü, ancak ölmeden önce "kalıntısının anne tarafından atalarınıninkilerle birlikte korunmak üzere doğduğu yer olan Quito'ya nakledilmesi arzusunun dile getirdi".²⁷Pizarro bu talebi reddetti ve bunun yerine son İnka'nın kalıntılarını bir Hristiyan mezarlığına gömdü. "Ancak bildirildiği gibi, İspanyollar Caxamalca'dan ayrıldıktan sonra oradan gizlice çıkarıldılar ve onun istediği gibi Quito'ya taşındılar."²⁸

Prescott bize şunu söylüyor:

İspanyol fatihler, Quito'nun kraliyet binalarının, birçoğu Cuzco'dan birkaç yüz fersah uzaktaki dağ yollarında taşınan devasa taş kütlelerinden inşa edildiğini temin etti.

Ve Hristiyan âleminin başkentleri iken, ancak birkaçı

Yüzlerce mil arayla, sanki aralarında denizler yuvarlanmış gibi birbirinden uzak kalmış, Cuzco ve Quito'nun büyük başkentleri, İnkaların ana yollarının hemen yanına yerleştirilmişti.

Ekvatorun hemen altında yer alan, güneşin dikey ışınlarının öğle saatlerinde gölge düşürmediği Quito, büyük tanrının gözde meskeni olarak özel bir saygıyla anılırdı.²⁹

Yerinden edilmeden önce Cuzco'da gömülü olan bilgiler, antik Amerika halkına sel sonrası kutsal yerlerini planlamak için bir plan sağlamış olabilir. Bu plan, Cuzco'yu Tiahuanaco'ya ve Cuzco'yu Quito'ya bağladı ve böylece bu antik kutsal yerleri birbirine bağlayan 45 derecelik 'ley çizgisi' jeodezik anlam ifade etmeye başladı. Ollantaytambo ve Machu Picchu, Cuzco'ya o kadar yakındır ki, Cuzco'nun merkezde 'dünyanın göbeği' olduğu bir grup olarak düşünölmeleri gerekir. Ollantaytambo'daki anıtlar, Yeni Dünya'da kullanılan en büyük taşlarla inşa edilmiştir. Sitchin, Ollantaytambo'yu Lübnan'daki eski Baalbek ile ilişkilendirir:

Ollantaytambu ve Baalbek arasında bulduğumuz birçok benzerlik, megalitlerin kökenini içerir. Baalbek'in devasa taş blokları kilometrelerce uzakta bir vadide taş ocağından çıkarıldı, sonra inanılmaz bir şekilde kaldırıldı, taşındı ve platformun diğer taşlarına uyması için yerine yerleştirildi. Ollantaytambu'da da dev taş bloklar, vadinin karşı tarafındaki dağ yamacında ocaktan çıkarıldı. Ağır kırmızı granit blokları, ocaktan çıkarıldıktan, yontulduktan ve şekillendirildikten sonra, dağın yamacından, iki dere boyunca ve Ollantaytambu sahasına taşındı; sonra dikkatlice kaldırılır, tam olarak yerine oturur ve sonunda birleştirilir.³⁰

Sitchin, Ollantaytambo ve Baalbek'in Hudson Körfezi Kutbu'ndan aynı uzaklıkta olduğundan şüphelenebilir ve

10 phi enlem. Gerçek şu ki, hem Eski hem de Yeni Dünya'da inşaatta kullanılan en büyük taşlar Hudson Körfezi Kutbu'na aynı uzaklıkta bulunuyor. Bu dünya çapındaki jeodezik desen, 10 numara ile evli olan Altın Kesit geometrik kavramının önemini defalarca vurgulamaktadır.

Eski İsrail halkı 'Kenan'ı fethettiğinde, kendilerini çok daha eski denizcilik Biblos kültürünün mirasçıları olarak gören Fenikelilerin anavatanını işgal ediyorlardı. Fenikeliler sanat, kültür ve mimarileri için Biblos'tan yararlanmışlardı. İsraililer, Fenikelilerin başarılarına saygı duydular ve Kral Süleyman Tapınağı'nın inşasında onların mimarilerinden yararlandılar.

İçinde *Tapınak ve Loca*³¹ Michael Baigent ve Richard Leigh, 'modern arkeolojik araştırmaların Süleyman Tapınağı'nın olduğunu doğruladığını iddia ediyor. . . Fenikeliler tarafından inşa edilen gerçek tapınaklarla açık bir benzerlik taşır. . . Hatta bir adım daha ileri gitmek mümkündür. Tiran tapınakları Fenike ana tanrıçası Astarte'ye dikildi. . . tepeler ve dağlar – örneğin Hermon Dağı – onun türbeleriyle dolup taşıyordu.' Ayrıca Kral Süleyman'ın da 'yüksek yerlerde kurban ve buhur' sunan olarak tanımlandığına (I Krallar 3) dikkat çekiyorlar.

Süleyman'ın dininin katı bir ortodoks olmadığına dikkat çekerler. O yaşlanınca, karıları kalbini başka tanrılara saldı. . . Süleyman, Astarte'nin takipçisi oldu' (I Kings 11). Hatta ünlü Song of Songs'un Astarte'ye bir ilahi olduğunu belirtiyorlar. Daha sonra şu soruyu sorarlar: '[Tapınak] İsrail'in Tanrısına mı adandı, yoksa Astarte'ye mi adandı?'

Astarte'nin Yunanlılar tarafından aşk tanrıçası Afrodit (bizden afrodizyak terimini alıyoruz) ve Romalılar tarafından Venüs olarak bilindiğini hatırlayana kadar bu akademik görünebilir. Ve Henry Lincoln, birincisi, beş köşeli yıldızın belki de sihirli sembollerin en önemlisi olmasının nedeninin Venüs gezegeni olduğuna inanıyor.

Dolayısıyla Süleyman Tapınağı'nı inşa eden adam Venüs'e tapan biriydi ve işvereni de bu yönde eğilimlere sahipti.

Rennes-le-Château'nun geometrisinin beş köşeli olduğunu hatırladığımızda, birdenbire Süleyman'ın Tapınağı ve Tapınakçılar ile başka bir bağlantı görebiliriz. Bütün bölgenin Merovenjler ve Tapınakçılar ve gnostisizm dini ile bağlantıları vardır. Katarların yok edilmesine yol açan gnostisizm türü, maddenin Şeytan tarafından, ruhun da Tanrı tarafından yaratıldığına, dolayısıyla 'bu dünyanın' kötü olduğuna dair bir inançtı. Ancak Lomas ve Knight'a göre Esseniler farklı bir gnostisizm versiyonuna sahipti. 'Gnosis' bilgi anlamına gelir ve Esseniler, bir insan 'gnosis'e uyandığında, 'diriltildiğini' kabul eder. Rahipler ve kurtarıcılar gereksiz hale gelir, çünkü artık 'bilgi'ye kendisi sahiptir. Böyle bir konum, elbette, onları gereksiz kıldığı için, rahip otoritesine dayanan tüm yerleşik din biçimleri için lanetlidir.

Lomas ve Şövalye'yi okurken, özellikle İskoçya'da inşa edilen orijinal Templar manastırı Kilwinning'le ilgilenmiştim, çünkü Rand onu kutsal yerleri arasına dahil etmişti. Konumlarında Altın Bölümün önemini fark ederek, Altın Bölümü Kuzey Kutbundan (34 derece, 23 dakika kuzeyden) ölçmeyi denemiş ve bu enlemde iki önemli kutsal alan daha keşfetmişti, Çin piramitleri ve Ehdin (Kuzey Kutbu). O'Briens'in Cenneti). Ekvatordan (55 derece, 37 dakika kuzey) Altın Kesiti ölçerken, Kuzey Amerika veya Asya'da hiçbir şey bulamadı, ancak Kilwinning'i sadece 3 dakika uzaklıkta, 55 derece, 40 dakika kuzeyde buldu. Ve öğrendiğinde (*Kutsal Kan ve Kutsal Kase*) Kilwinning hakkında, Büyük Piramit'e kıyasla konumunu kontrol etti ve 36 derece olduğunu buldu - 360 derecenin onda biri, yani dünya etrafındaki toplam mesafe. Kilwinning'in eski bir pagan bölgesi üzerine inşa edildiğini öğrendiğinde, daha da cesaretlendi.

Rosslyn'in enlemini kontrol etti; 55 derece 52 dakika oldu

kuzey, sadece 15 dakika - fena değil, ama yine de 17 mil çok fazla. Sonra Hudson Körfezi Kutbuna göre yerini kontrol etti. Tam olarak 50 derece kuzeydi. Bana bu keşfi anlatan bir e-postada Rand şunları yazdı:

Rosslyn'i bu kadar özel yapan şey, Hudson Körfezi Kutbu sırasında bugünkü Kuzey Kutbu ve Kuzey Kutbu'na göre konumuydu. Kuzeybatıya bakan Rosslyn Şapeli'nin dışında durun ve sağ kolunuzu işaret parmağınızın ucu Kuzey Kutbu'nu gösterecek şekilde kaldırın. Şimdi sol kolunuzu kaldırın ve Hudson Körfezi Kutbuna doğrultun. Parmak uçlarınız ve burnunuzla bir açı oluşur. Bu açı tam olarak 50 derecedir. Rosslyn eskiden 50 derece kuzeydeydi ve onunla, Kuzey Kutbu ile Hudson Körfezi Kutbu arasındaki açı farkı tam olarak 50 derece. Bu, onu 50/50 bir site haline getirdi ve konumunda doğru jeodezik ve jeolojik bilgilerin kullanıldığını gösteriyor.

Eğer Tapınakçılar Rosslyn'i aynı zamanda '50/50'lik bir alan olan bir filoya yerleştirdiyse, o zaman onların da bu dünya çapındaki kutsal siteler ağı hakkında bilgi sahibi olmaları gerektiği anlaşılıyordu.

Benim için bu, Lomas ve Knight'ın peygamber Enoch'a atıfta bulunmasıyla daha da doğrulandı. İçinde *Hiram Anahtar* ına sadece üç kısa gönderme var. sonuna doğru *İkinci Mesih*, İskoç Masonluğunun on üçüncü derecesi hakkında bir pasaj var.

Musa ve İbrahim'den çok önce, antik Hanok figürünün, dünyanın sel ya da ateş yoluyla bir apokaliptik felaket tarafından alt edileceğini öngördüğünü ve o zamanlar insanoğlunun elindeki bilgilerin en azından bir kısmını korumaya kararlı olduğunu anlatıyor. hayatta kalanların gelecekteki uygarlıklarına aktarılabilir. Bu nedenle, hiyerogliflere bilimin büyük sırlarını kazır ve biri tuğladan diğeri taştan olmak üzere iki sütun üzerine inşa eder.

Masonik efsane daha sonra bu sütunların nasıl neredeyse yok edildiğini, ancak bazı bölümlerin Tufan'dan sağ çıktığını ve daha sonra - biri Yahudiler, diğeri Mısırlılar tarafından - keşfedildiğini anlatmaya devam ediyor. . .

Dolayısıyla, Masonlara göre, Masonluğun - ritüellerinde merkezi bir rol oynayan iki sütunun - kökenleri Enoch'a kadar uzanabilir.

İlk okuduğumda *Hiram Anahtar* Bunun, Masonluğun kadim kökenlerini belirlemeye yönelik az çok kurgusal bir girişim olduğunu varsaydım, ancak bitirdiğimde *İkinci Mesih*, Bana Lomas ve Knight'ın, Masonluğun Mısır'daki kökeni ve Süleyman'ın Tapınağı, Esseniler ve Tapınakçılar aracılığıyla izlenebilecek gizli bilgiler için son derece makul bir kanıt sunmuş gibi görünüyordu. Hanok Kitabı'nın işin içinde olabileceği fikri sürpriz olmadı. Rand'ın *Gökyüzü Düştüğünde* Büyük Tufan'ın eski anılarının bin yıl boyunca hayatta kaldığı konusunda beni şimdiden hiç şüpheye düşürmemişti.

Lomas ve Knight, Hanok ve tufan geleneğinin Masonluk için merkezi bir öneme sahip olduğunu vurgular ve üçüncü ciltlerinde, *Uriel'in Makinesi*, Enoch neredeyse merkezi figürdür. Daha önce belirtildiği gibi, Lomas ve Knight, selenin 7.640 yılında bir kuyruklu yıldızın çarpmasından kaynaklandığına inanıyorlar. M.ö'ye eskilerin bu etkiyi 'Uriel'in makinesini' kullanarak tahmin edebildiklerini. Ayrıca, "Yahudilikte, Masonlukta ve diğer birçok eski gelenekte yeniden doğuşu simgeleyen" Venüs gezegenine en az otuz iki referans vardır.

O halde, Mason geleneği ile eski uygarlık hakkındaki diğer argümanlar arasında bir yakınlaşma vardır. Süleyman Tapınağı'nın kalıntılarındaki önemli bir keşifle ilgili Templar geleneğinin en büyüleyici etkilerinden birine işaret eden Rand'dı: Templar filosunun 1307'de La Rochelle'den ayrılan bir bölümünün Amerika'ya doğru yola çıktığına dair kanıt. (Elbette Vikinglerin yollarını bulduklarına inanılıyor.

Amerika'ya Columbus'tan yüzyıllar önce, ama Atlantik'i geçmediler, Grönland kıyılarında sıkışıp kaldılar.) Columbus Amerika'yı 'keşfetmeden' önce, Amerika'ya giden Templar gemilerinden biri daha sonra İskoçya'ya mı döndü?

Rosslyn'deki mısır koçanları, bazı Tapınakçıların Amerika'ya yelken açtığını gösteriyor. Lomas ve Knight, Westford, Massachusetts'in bir kaya levhasına oyulmuş bir Templar şövalyesi görüntüsüne sahip olduğunu söylerken, Newport, Rhode Island'da Templar yuvarlak kiliseleri tarzında inşa edilmiş ilginç bir kule var.

Ancak, yakında tutuklanma ve işkenceden kaçan Tapınak Şövalyelerinin, nereye gittiklerini bilmedikçe Atlantik'i geçmeleri pek olası değildir. Amerika'yı nasıl bilebilirlerdi ki? Tek cevap, bir haritaları veya haritaları olabilir. Hugh de Payens ve şövalyelerin 1126'da Kudüs'teki Tapınağın bodrumunda keşfettikleri 'hazineden' bu tür haritaları elde etmiş olabilirler mi?

İçinde *Hiram Anahtarı*, Lomas ve Knight yorum yapıyor: 'Josephus . . . Esseniler, iyi ruhların okyanusun ötesinde bir yerleşim yeri olduğuna inandıklarını gözlemledi. . . denizlerin karşısında batıya.' Bu toprak, Iraklı Mandaeanların 'Merica' dediği ve Lomas ve Knight'ın Venüs olduğunu öne sürdüğü yıldızla işaretlenmiştir. Amerika'nın adını kaşif Amerigo Vespucci'den değil, bu yıldızdan aldığına inanıyorlar.

Kısacası, Tapınakçıların Kudüs'te keşfettikleri şey, Hapgood'un "eski deniz krallarının haritalarında" bulunan bilgileri içeriyordu.

ToLegacy

Assen uçuyorsunBolivya And Dağları'ndaki La Paz'ın doğusunda, ormanın yoğun yeşili aniden yerini göz alabildiğine uzanan açık çayırlara bırakır. Bu, Amazon'un bir kolu olan ve yılın bir yarısında su altında kalan ve diğer yarısında kemikleri kurutan Mamoré Nehri'nin bataklık taşkın ovasıdır. Birkaç sakin, sel mevsiminde daha yüksek arazilere taşınmak zorunda kalıyor.

1962'de, Berkeley'deki California Üniversitesi'nde Amerikalı bir öğrenci olan Bill Denevan, bu uçsuz bucaksız toprakların pek çok bölgesinin neredeyse bilinmediğini fark ederek, Bolivya'ya ait bir uçağın pilotunu Beni adlı bir bölge olan Moxos Ovası'nın kuzeyine gitmeye ikna etti. Aniden heyecandan gözleri kamaşmış, kamerasıyla uçağın bir o yana bir bu yana koşuşturuyordu. Altında gördüğü şey yeşilin iki tonunda bir manzaraydı, daha açık yeşil, kısa, geniş vuruşlarla çevreleyen koyu yeşilin üzerinde uzanıyordu, sanki soyut bir ressam badana fırçası almış ve düz manzaraya yeşil renkli bir yıkama tokatlamıştı. V şeklinde desenlerde. Daha sonra fark ettiği daha açık yeşil, yükseltilmiş tarlalar, aslında toprak platformlarıydı.

bir zamanlar sel dolu hendeklerle çevriliydi. İleriye, belki de 50 millik bir mesafeye baktığında, oldukça büyük bir köy büyüklüğünde başka bir açık yeşil manzara parçası görebiliyordu. Her şey onun etrafındaydı - dairesel tarlalar, yükseltilmiş ağaç kaplı toprak yığınları ve ufka doğru yüzlerce kilometre boyunca uzanan düz çizgilerle dolu bir manzara. Ayrıca insan yapımı olduğu belli olan kare göller de vardı.

Denevan'ı heyecanlandıran şey, ölçөгüydü. Bu uçsuz bucaksız araziye medenileştiren her kimse, yükseltilmiş tarlalarını, hendeklerini ve rezervuarlarını binlerce dönüme yaymıştı. Yine de kimse Amazon'da büyük bir uygarlık olduğunu duymamıştı. Kolomb, elbette, bu kadar ileri gitmemişti ve İspanyol Conquistadores 1600'lerin sonlarında geldiklerinde, eski bir halkın varlığına işaret edecek hiçbir şey bulamamışlardı - sadece zorla Hristiyanlığa dönüştürülen birkaç bin Kızılderili.

Denevan Amerika Birleşik Devletleri'ne döndüğünde, arkeologların bu ortadan kaybolan insanlara ilgi duymaya çalıştı, ancak tamamen başarısız oldu. Kimse ona inanmadı. Sonunda, bölgenin en büyük kasabası Trinidad'dan Oscar Saavedra adlı bir arkeolog antik manzarayı keşfetmeye başladı. Kısa süre sonra tarlaların yüz binlerce olduğunu, sel sırasında sakinlerin geri çekildikleri ormanlarla kaplı binlerce höyüğün olduğunu ve bin kilometreden fazla geçit olduğunu fark etti. Saavedra, motorlu bir teknede sarkan ağaçlarıyla su yollarına girerken, aslında Bolivya ve Brezilya sınırlarına kadar uzanan yüz binlerce mil karelik insan yapımı bir su manzarasında seyahat ediyordu. Bu kanallar genellikle büyük bataklık ovasındaki nehirleri birbirine bağlardı.

Nazca çizgileri ile karşılaştırılan insan ve hayvanları betimleyen toprak işleri de vardır, bir antropomorfik figür tepeden tırnağa 2 kilometredir. Bu çeşitli yapıların Paititi tarafından yaptırıldığına inanılmaktadır.

5500 yıl önce kabile, ancak Denevan, bu tahmini fazlasıyla abartılı olarak reddediyor.

O zaman kaç yaşında? Çiftçilerin tarlalarında buldukları seramik kafalar ve mutfak eşyaları tarihlenemedi, ancak diğer eserler karbon tarihi 5.000'e kadar çıkabilir.M.Ö. Denevan'ın kendi hissi, birkaç bin yıllık bir çağın gerçeğe daha yakın olduğudur. Öyle olsa bile, o zamanlar Güney Amerika'da bilinen her şey kadar eski olurdu. (Kimse, diğer büyük Bolivya uygarlığı olan Tiahuanaco'nun birkaç yüzyıl öncesine tarihlendirilebileceğine inanmıyordu.M.Ö.)

İnşaatçılara ne olmuştu? Bazı kanıtlar, Kolomb 1492'de Atlantik'i geçtiğinde torunlarının hala çok sayıda olduğunu gösteriyordu, ancak İspanyollar iki yüzyıl sonra geldiklerinde neredeyse tamamen ortadan kaybolmuşlardı. Neden kimsenin onları fark etmediğini anlamak kolaydı. Tarımları kolayca milyonlara ulaşabilecek bir nüfusu destekleyebilecek durumda olsa da, yaşamları doğaya karşı sürekli bir savaş gibi görünüyordu. (Tarihçiler, 1492'den önce Kuzey ve Güney Amerika'nın 100 milyon insanı içerebileceğini hesapladılar.)²Onlar yok olduklarında, toprak hızla doğaya döndü.

Denevan'ın teorisi, beyaz adamın getirdiği çiçek hastalığı, kızamık ve grip gibi kıtayı Kara Ölüm gibi süpüren ve nüfusun yüzde 90'ını yok eden hastalıklar tarafından öldürülmüş olabilecekleri yönünde.

Amazon'daki tarım ve ormanlarla kaplı tepeler hakkında özellikle ilgimi çeken şey, bu yerleşimin Rand ve bana defalarca sorulan bir soruyu yanıtlamasıydı: *vardı*yok olmuş medeniyetler, peki onların varlıklarının izleri nerede?

Rand her zaman aynı cevabı verdi. Denizin veya Antarktika'nın buzunun altında kaybolabilirler. Ya da Amazon'un Moxos uygarlığı, Denevan pilotu üzerinde uçmaya ikna etmeden önce fark edilmeden gittiği için, burnumuzun dibinde fark edilmeden yatabilirler. Conquistadores zamanından beri bilinen Tiahuanaco çevresinde bile, hiç kimse

Bir zamanlar Titicaca Gölü'ne bakan liman bölgesinin -bazıları 400 tonun üzerinde olan- devasa taş blokları olsa da, mevcut harabeleri çevreleyen uygarlık, bilim adamlarını buranın bir zamanlar Afrika ölçeğinde bir şehir olduğu ihtimaline karşı uyarmış olmalıydı. bir ovanın ortasında izole bir kasabadan ziyade antik Roma ya da kutsal Meksika şehri Teotihuacan.

Bu tür siteler yalnızca dünyanın her yerinde bulunmakla kalmadı, aynı zamanda Rand'ın teorisi ona onları bulmanın bir yolunu sundu. Yöntemi onu, Büyük Piramidin 120 derece batısında ve ekvatorun kuzeyinde 10 phi boylamda belirli bir noktayı arayarak Belize'deki Maya kutsal merkezi Lubaantum'u saptamaya yöneltmişti. Ayrıca kutup Altın Bölüm enlemlerinde son derece önemli üç bölge keşfetmişti (yani, ekvatorun kuzeyinde kutuplardan ölçülen Altın Bölüm). Bunlar Baalbek, Ehdin (O'Briens'in Cennet Bahçesi) ve Çin piramitleriydi. Çin'in doğusundaki bu çizgiyi takip ederek, onun çok önemli başka bir kutsal yerden geçtiğini gördü: Japonya'daki Isé (ki buna benim kitabımda bir sayfa ayırmıştım). *Kutsal Siteler Atlası*). Hat boyunca devam etti ve 'kutsal enleminde' bulunan bir grup ada buldu: Kanarya Adaları, İspanya kıyılarından 700 mil uzakta, Büyük Piramidin 45 derece batısında - yani etrafındaki mesafenin sekizde biri. Dünya. Ve tabii ki 'fi siteleri' idiler.

Kanarya Adaları genellikle bir tatil yeri olarak kabul edilir, ancak herhangi bir kutsal tapınak veya piramidin yeri olarak kabul edilmez. Ancak Rand, Norveçli kaşif Thor Heyerdahl'ın bir kitabında onlar hakkında bir şeyler okuduğunu hatırladı.

1969'da, yirmi yıl sonra *Kon-Tiki Seferi* Heyerdahl, uluslararası bir en çok satan haline geldiğinde, eski denizcilerin bu sefer Mısır'dan Amerika'ya kadar geniş okyanusları aşabileceğini kanıtlamak için yeniden yola çıktı. İkinci denemede papirüs sazlarından yapılmış bir teknede başarılı oldu. kitabında *Ra Seferleri*,⁴bu okyanus yolculuklarını anlatırken, Kanarya Adaları'nın yerlileri Guanches'in gizemi hakkında konuşmak için duraklıyor.

Guanches, Columbus'un ardından yelken açan ve tipik Conquistadores tarzında onları neredeyse yok eden İspanyollar tarafından keşfedildi. Uzun boylu, mavi gözlü ve sarışındılar. *Ansiklopedi Britannica* Cro-Magnon tipine göre. Bir otorite, onları, kökenleri yaklaşık 8.000'e kadar izlenebilen Portekiz'deki Muges yerlileriyle karşılaştırır. M.Ö.5

Oraya nasıl gittiler? Denizden gelmiş olmalılar, ancak çiftçi ve koyun yetiştiricileriydiler ve tekneleri yoktu. Aslında, denizden nefret ediyorlardı. Heyerdahl'ın önerisi, Guanches'in tıpkı *Ra*, ve birleştirilmiş kalaslarla ahşap zanaat yapma tekniğinde asla ustalaşmadı. Bir başka tuhaflık da, eski Mısır ve Peru'da olduğu gibi mumyalama ve kafatası trepanasyonu yapmalarıydı. Kanarya Adaları'nı keşfettiklerinde ve oraya yerleşmeye karar verdiklerinde, Heyerdahl'ın önerdiği gibi, Amerika'ya giderken Atlantik'i mi geçiyorlardı?

Guanches hakkında başka bir otorite, Brezilyalı Dr Arysio Nunes dos Santos, dillerinin Hindistan'dan gelen 'Dravidian' dil ailesi ile ilgili olduğuna dikkat çekti.⁶ ama Hindistan'dan gelen Aryan türleri Kanarya Adaları'nda ne yapıyor olabilir? Santos, büyük felaketten sonra kaçan Atlantis'in yerlileri oldukları ve Atlantis'in Endonezya bölgesinde bir yerde olduğu teorisini ilerletir. Santos, elbette, Guanches Atlantis'in anavatanı olarak adlandırmakla yanılıyor olabilir, ancak yine de nereden ve ne zaman geldikleri konusunda haklı olabilir. Her halükarda Heyerdahl, Guanches'in gizemini aklında taşıyordu. Ve 1998'de Kanarya Adaları'ndan biri ona siyah taş piramitlerden bahsettiğinde, gidip kendi gözleriyle görmek için acele etti.

Sekiz piramit, Tenerife'deki Guimar kasabası yakınlarında keşfedildi. Altı basamakları vardı ve Güney Amerika'nın basamaklı piramitlerine belirgin bir benzerlik taşıyorlardı. Hatta biri kasabanın merkezindeydi ama kimse buna pek dikkat etmemişti çünkü üstü düz bir dizi terasa benziyordu. Heyerdahl bunun ne olduğunu anladı ve ikna etti.

Norveçli bir işadamı piramitleri satın almak ve bir müze kurmak için.

Rand haklıysa, bazı Guançlar Kanarya Adaları'nda kalmayı tercih ettiler çünkü kutsal bir enlem ve boylamdalar, yerleşmek ve güneşe tapınaklar inşa etmek için uygun bir yer.

Bolivya'nın Moxos Ovası ve Tenerife'deki Guimar piramitleri, ortadan kaybolan veya en azından tanınmaz hale gelen iki medeniyet örneğidir. Heyerdahl, Güney Amerika yerlilerinin Pasifik'i deniz yoluyla geçtiği teorisini kanıtlayabilecek eski denizciliğin kanıtlarını ararken kuzey Peru'da bir tane daha bulmuştu.⁷

Mart 1987'de bir gün Heyerdahl, sahil kenti Trujillo yakınlarındaki Chimu Kızılderililerinin eski başkenti Chan Chan'ın harabelerinden kuzeye doğru ilerliyordu. Pan-Amerikan Otoyolu boyunca sürerken, bir zamanlar çölün ortasında gördüğü yalnız bir piramidi arıyordu. Başarısız oldu, ancak eski bir arkadaşı olan Pacatnamu adlı İnka öncesi bir şehri kazmakta olan müze müdürü Christopher Donnan'a rastladı ve ona soygun ve şiddet hakkında ilginç bir hikaye anlattı.

Bir ay önce, 6 Şubat 1987'de, bir grup mezar soyguncusu Chiclayo yakınlarındaki Sipan adlı bir köyün yakınında küçük bir piramidin içine girdiler. Sipan'a piramit demek abartılı gelebilir, çünkü Sipan'ın üç piramidi daha çok yüzlerce su kanalıyla oyulmuş yıpranmış tepelere benziyor. Ancak bölge halkı bunların eski mezarlar olduğunu ve orada buldukları boncuk gibi küçük eserlerin birkaç pesoya yabancı turistlere satılabileceğini biliyor. Bu amatör mezar soyguncularından bazıları, Huaca Rajada adı verilen piramitlerden birinin tepesinden bir şaft batırmış ve oradan dışarı doğru kazmıştı.

Yağmacılar genellikle bütün geceyi kerpiç tuğlalardan yapılmış tünelleri arayarak geçirdiler ve hiçbir şey bulamadılar, ancak bu sefer şanslıydılar. Liderleri - Ernil adında işsiz bir kamyon şoförü - iki tuğla arasındaki bir oyukta sekiz tane buldu.

dövülmüş altın boncuklar. Karaborsada her birinin değeri yaklaşık 17 dolardı. Ernil hevesle tavana bir lastik demiri sürdü ve bir moloz ve kum heyelanı tarafından yere yığıldı. On hırsız ne olduğunu görmek için koşarken, eğilimli Ernil'in altın eserlerle kaplı olduğunu gördüler, belli ki bir servet değerinde. Ernil bir mezar odasının zeminini deldi ve altın ve gümüş bıçaklar, altın maskeler, boncuk zincirleri ve jaguar ve boynuzlu canavar heykelcikleriyle dolu olduğunu kanıtladı.

Yağmacılar, hazinelerle dolu on bir pirinç çuvalı alıp götürdüler. Hepsini zengin edecek kadar altın vardı. Ne yazık ki, ganimetin paylaşımı sırasında tartıştılar. Göğsüne üç kurşun sıkılan bir kişi hayatını kaybetti. Yağmacılardan bir diğeri de ayağa kalkıp polisi aradı. Çok geçmeden, polis onu tutuklamaya geldiğinde Ernil öldürüldü.

Yerel müze müdürü Walter Alva, ele geçirilen ganimeti incelemeye çağrıldı. Bu muhteşem eserler çocuk firavununkiler kadar eski olmasa da, soyguncuların Tutankamon'un mezarının Perulu eşdeğerini bulduklarını hemen anladı. Onlar Moche adında bir Hint uygarlığı tarafından yaratılmıştı.

reklam100 ilareklam700. Sonra aniden ortadan kayboldular.

Ortadan kaybolmalarının nedeni, 1990'ların sonlarına kadar, altıncı yüzyılda Peru'da kırk yıllık bir kuraklık olduğu anlaşılan kadar bir sırdı.reklam. El Nino'nun neden olduğu şiddetli yağmurlar durdu ve Moche açlıktan öldü. Arkeologların tahminlerine göre, Peru'nun Nazca Ovası Kızılderililerini, tanrıları ikna etmek için boşuna bir çabayla, yalnızca havadan görülebilen - maymunlar, balinalar, örümcekler, kuşlardan oluşan geniş hayvan kümelerini yaratmaya yönlendiren aynı kuraklıktı. yağmuru geri gönder.

Ne yazık ki, polis Ernil'i tutuklamaya gittiğinde Huaca Rajada'nın hazinesinin çoğu satılmıştı. Walter Alva, hikayeyi Thor Heyerdahl'a, ikisi soyguncuların kuyusunun dibinde dururken anlattı ve izin verdi.

Heyerdahl, mavi lapis lazuli'den yapılmış gözlere sahip muhteşem bir altın maskeyi incelemek için. Heyerdahl ona bakarken, Güney Amerika'ya gelen ve onlarla medeniyeti getiren tanrıların efsanelerini tekrar düşündü.

Meksikalılar tanrı Quetzalcoatl'ın doğudan geldiğine inanırken, piramitlerin bulunduğu Lambayeque Vadisi'ndeki Perulular, batıdan balsa ağacından bir salla gelen ve takipçilerini iç kısımlara götüren Naymlap adında bir kral efsanesine sahiptir. Chot adında bir yerde saraylar inşa ettiği bir mil boyunca. Quetzalcoatl ve Kon Tiki gibi ona bir tanrı olarak tapıldı ve öldüğünde takipçileri onu bir piramidin içine gömdü ve uçup gittiğini duyurdu. Kadim geleneği kaydeden Cabello adlı bir Cizvit rahip, Naymlap'ın yerini, yine piramitlere gömülen on bir kral neslinin aldığını ilan etti.

Tüm bunlar, kralların sonuncusu Fempelec'in güzel bir kadın kılığında bir iblis tarafından baştan çıkarılmasıyla sona erdi. Ondan sonra tanrılar fırtınalar gönderdi, ardından Büyük Kuraklık geldi. Onları yatıştırmak için Fempelec bağlandı ve denize atıldı, ancak felaketi önlemek için çok geçti.

Moche'den sonra, Chan Chan'ı inşa eden Chimu adlı fatihler geldi ve sırasıyla medeniyetleri o kadar geniş olan İnkalılar tarafından fethedildi ki, iki başkente ihtiyaç duydu. Ancak İnka imparatorluğu, bu büyük medeniyetler döngüsünü sona erdiren İspanyolların gelişinden sadece bir asır önce varlığını sürdürdü.

Heyerdahl mavi gözlü maskeye bakarken, Alva ona 130 mil kuzeyde, Túcume adlı bir yerde daha fazla piramit olduğunu söyledi ve onu oraya götürmeyi teklif etti. Ve böylece, o Mart günü alacakaranlıkta, Heyerdahl kendini, El Nino tarafından pistlere oyulmuş doğal tepelerle karıştırılabilecek on yedi piramide bakarken buldu. Aslında fotoğraflar, yaşadığım yer olan Cornwall'ın St Austell bölgesindeki çin kil atıklarının dev tepelerine benziyor.

Arkeoloji söz konusu olduğunda, bunlar bakir topraklardı. Heyerdahl orada ve sonra karar verdi, bir sonraki için

yıl ya da öylesine, piramitler sırlarından vazgeçene kadar Túcume onun evi olacaktı.

Yetmiş üç yaşındaki Norveçli için riskli bir girişimdi. Başlangıç olarak, Peru kendilerine Parlayan Yol diyen terörist gerillalarla doluydu; Túcume'yi medeniyete bağlayan telefon hatlarını bile çalmışlardı. Ve sonra Túcume köylüleri piramitleri kendi mülkleri olarak gördüler; Heyerdahl bir davetsiz misafirdi ve piramitlerden birinin dibinde kafasından vurulmuş halde bulunan çıplak bir ölü adam bir uyarı olarak tasarlanmış olabilir. Ayrıca bu yabancı davetsiz misafiri hırsız olmakla suçladılar - kısa süre sonra Heyerdahl'ın nasıl saf altından bir ördek ve on iki ördek yavrusu bulduğunu ve sattığını anlatıyorlardı. Heyerdahl'ın köylülere fena halde ihtiyaç duydukları işi sağladığı belli olur olmaz, düşmanlık dostluğa dönüştü ve hatta ondan çalmayı bile bıraktılar.

Heyerdahl ve ekibi, Ernil ve diğer hırsızlar tarafından Sipan'da ortaya çıkarılanla karşılaştırılabilir bir hazine bulamadılar, ancak 1992'nin başlarında, kaşif için daha da anlamlı olan bir şey buldu. Arkeologlardan biri olan Alfredo Narvaez'e yağmacılar tarafından delinen küçük bir piramitten bahsedildi. Narvaez, ortasında büyüyen iki dikenli ağacın olduğu bir yağmacı çukuru buldu. Bir işçi bunları temizlerken, bir ağacın haç şeklinde olduğunu ve yerel halk tarafından kutsal kabul edildiğini gördü. İşçi ağaca bir adak sundu ve 'güzel şeyler' bulmalarına yardım etmesini istedi.

Bir hafta sonra, balsa ağacından yapılmış bir salı gösteren frizle süslenmiş bir duvar ortaya çıkarmışlardı. Burada sadece piramitleri inşa edenlerin denizciler olduğuna değil, aynı zamanda bir zamanlar Thor Heyerdahl'ı Pasifik'ten Polinezya'ya taşıyan aynı tip salı kullandıklarına dair kanıt vardı.

Ve böylece, Moche'nin balsa frizi ve Tenerife'nin basamaklı piramitleri ile Heyerdahl, eski seyyahların Kolomb'dan çok önce Pasifik ve Atlantik'i dolaştıklarına dair kanıt oluşturduğunu hissetti - bu, elbette, M.Ö. Ivar Zapp ve George Erikson.

Heyerdahl'ı okur okumaz *Túcume Piramitleri*,⁸Rand'a sitenin Atlantis planımız için bir önemi olup olmadığını sormak için e-posta gönderdim. Ne yazık ki, cevap sonunda hayır çıktı. Ama Rand Túcume için atlasını ararken, Heyerdahl'ın Túcume'u öğrendiğinde kaldığı ve kalıba tam olarak uyan Trujillo'yu fark etti. Rand yazdı:

Trujillo, Büyük Piramidin 110 derece batısında bulunan bir Giza Prime Meridian bölgesidir. Bu boylamı Quito (İnka yolunun kuzey ucu) ve Kuzey Bimini ile paylaşıyor. Doğusunda 10 derece olan Tiahuanaco (Gize'nin 100 derece batısında) ile batıda 10 derece daha (120 derece) dört bölge arasında ortadadır: Copan, Lubaantum, Quiriga ve Chichen Itza.

Rand bir sonraki e-postasında Túcume'nin yerini bulmuş ve Trujillo'nun birkaç saat kuzeyinde olduğunu görmüştü. Peru'nun üçüncü büyük şehri olan Trujillo, Huaca Esmeralda ve Huaco del Dragon'un diğer iki ana bölgesinin yanı sıra 11 mil kareyi kapsayan Chan Chan'ın devasa Chimu kalıntılarına yakındır ve 6 mil güneyde muhteşem piramitler vardır. 700 yıl önce Moche tarafından inşa edilen, Peru'nun en büyüğü olan Güneş ve Ay'ın fotoğrafı. Trujillo gerçekten de büyük bir kutsal alan olarak kabul edilebilir. Önemli olan, Rand'ın bu tapınakları ve piramitleri bilmeden önce Trujillo'yu kutsal bir yer olarak tanımlaması ve bunun Giza başlangıç meridyenini incelerken yaptığı keşiften kaynaklanmasıdır.

Heyerdahl, aynı derecede çarpıcı başka bir kanıtı rastlamıştı. Eylül 1976'da, 1.213'te ölen büyük Mısır firavunlarının sonuncusu Ramses II'nin mumyasıM.Ö, İnsanlık Müzesi'ndeki bir serginin merkezini oluşturmak için Paris'e geldi. Ramses, hayatının çoğunu Hititlerle savaşarak geçirmişti ve Karnak'taki tapınaktaki sütunlardan oluşan büyük salon belki de onun en güzel anıtıdır.

Mumya incelendiğinde, olduğu tespit edildi.

bozuluyor. Bilim adamlarından hasarı onarmaları istendi. Bunlardan biri, kendini elektron mikroskobu altında bir mumya bandaj parçasını incelerken bulan Doğa Tarihi Müzesi'nden Dr. Michelle Lescot'du.⁹Tütün tanelerini, Avrupa'ya ilk kez Kristof Kolomb zamanında Güney Amerika'dan geldiği için, tuhaf görünen tütün tanelerini tanıdı.

Bulduğunun duyurulması bir fırtınaya neden oldu. Mısırbilimciler, tütün tanelerinin mumyayı incelerken sigara içen bazı modern bilim adamlarının piposundan gelmiş olması gerektiğini açıkladılar, bu yüzden Dr Lescot mumyanın derinliklerinden örnekler aldı. Yine tütün taneleri buldu. Yine de 'uzmanlar' bunu kabul etmeyi reddettiler. Tahılların muhtemelen tütün ailesinin bir üyesi olan henbane gibi başka bir bitkiden geldiğini söylediler. Dr Lescot öyle olmadıklarını biliyordu ama onun üzerinde durmamaya karar verdi.

On beş yıl geçti, ardından 1992'de Münih'teki Alman araştırmacılar, eski Mısırlıların mumyalamada kullandıkları malzemeleri incelemeye başladılar. Herhangi bir uyuşturucu olup olmadığını öğrenmek istedikleri için, polisin şüpheli ölüm vakalarında sıklıkla başvurduğu uzmanlığa sahip bir adli bilim adamına başvurular. Adı Ulm Adli Tıp Enstitüsünden Dr Svetlana Balabanova'ydı.

Dr Balabanova'dan büyük bir firavun kadar seçkin kimsenin mumyasını incelemesi istenmedi; Bu, 1000 civarında ölen Henut Taui adında sadece bir rahibeydi.M.ÖThebes'de. Mezarı on dokuzuncu yüzyılda soyguncular tarafından yağmalandı ve mumya Bavyera'nın sanatsever hükümdarı Ludwig I'e satıldı ve onu Münih'teki müzeye verdi. Balabanova, mumyayı antikor reaksiyonlarına dayanan bir yöntemle ve ayrıca maddelerin moleküler ağırlıklarını analiz eden ve bunları bir grafik şeklinde gösteren bir makineyle test etti. Her iki yöntem de mumyanın sadece nikotini değil, aynı zamanda uyuşturucu kokaini de içerdiğini gösterdi.¹⁰Kokain And Dağları'na özgüdür. Yorgun gezgin, La Paz veya Cuzco'da bir otele vardığında,

yüksek irtifadan kaynaklanan baş dönmesini anında gideren koka yapraklarından yapılmış bir fincan çay verilir. Mısırlılar, 3000 yıldan daha uzun bir süre önce koruyucu özelliklerini biliyormuş gibi görünüyordu.

Lescot'un bulguları, Mısırlıların Amerika'nın doğu kıyılarındaki yerlilerle temas halinde olması gerektiğini öne sürdü, ancak Balabanova haklıysa, eski Mısırlılar da karşı kıyıya kadar ulaşmış gibi görünüyordu. Heyerdahl'ın bildiği gibi, eski Perulular da ölümlerini mumyalardı.

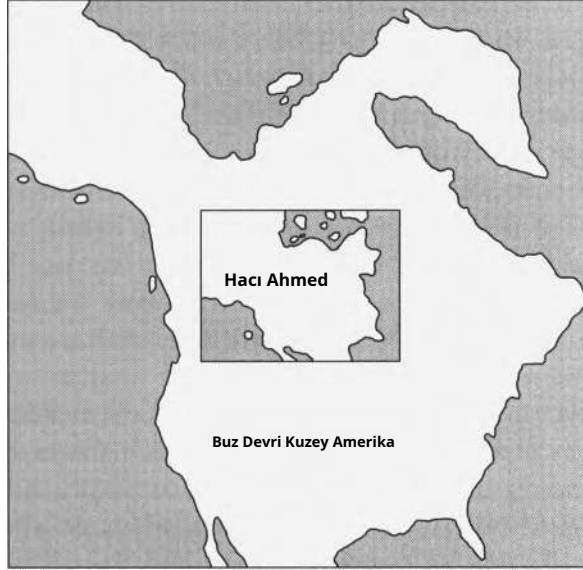
Svetlana Balabanova'nın analizlerinin kabulü, Michelle Lescot örneğinden bile daha fırtınalıydı. Kendisini hayalperest olmakla suçlayan küfürlü ve aşağılayıcı mektuplar aldı. Arkeolojik kuruluşun ikinci savunma hattına - kontaminasyona - geri düştüğü rakamlarını ve grafiklerini yayınlamakla yanıt verdi. Balabanova, bir adli bilim adamı olarak, ilk göz ardı ettiği şeyin bu olduğunu söylediğinde, başka bir açıklama buldular: mumya bir "sahteydi", girişimci Araplar tarafından uydurulmuş bir sahteydi. Karbon tarihlendirme de dahil olmak üzere diğer testler bunun doğru olmadığını kanıtladı.

Bu tanıtımdan utanan ilgili müzeler, her şeyi unutmaya çalışma eğilimindeydiler. Ama Dr Balabanova reddetti. Mumyaları test etmeye devam etti ve düzenli olarak tütün ve kokain izleri buldu. Şüpheliler, Avrupa'ya özgü ve uzun süredir soyu tükenmiş başka bir tütün türü olması gerektiğinde ısrar etmeye devam ettiler, ancak bu kokaini açıklayamadı.

Bir başkası, 1975'te Brezilya kıyılarında Kavanoz Körfezi olarak bilinen bir koyda Roma kavanozlarının bulunduğunu hatırladı.¹¹ Aslında, yüzyıllardır orada, neredeyse kesinlikle batık bir Roma kadirgasından çömlekler çıkıyordu. Romalı tarihçiler, eğer onlar hakkında bilgi sahibi olsalardı, muhtemelen Atlantik ötesi seferlerden söz edeceklerdi, bu nedenle, kadirganın fırtınalar tarafından denize sürüklendiğini ve aynı batıya doğru akıntılar tarafından Atlantik boyunca taşındığını varsayabiliriz.

Heyerdahl'ın taşıdığı *Ra*. Mısırlılar örneğinde, "kokain mumyalarının" çokluğu bu açıklamayı dışladı.

Mısırbilimciler eski Mısır'da başka hiçbir tütün veya kokain belirtisi bulamadığından, muhtemelen bu mallarda düzenli bir ticaret olmadığını varsayabiliriz. Kralların ve kraliçelerin mumyalarını korumak ve ölümsüzlüklerini garanti altına almak için büyük masraflarla Mısır'a getirilmiş olmaları. Mısırlı rahiplerin 3.000 mil okyanus boyunca büyük kıtanın farkında oldukları ve akıntılardan yararlanarak ulaşılabileceğini bildikleri sonucuyla yüzleşmeliyiz. Doğu kıyısına inip Peru'ya ulaşmak için ormanları, çayırları ve dağları geçmedikçe, Fırtına Burnu'nun etrafından dolaştıklarını da varsaymalıyız (Pasifik boyunca daha da uzun bir rota izlemedilerse). Hapgood'un okyanusları aşan antik uygarlığına dair bundan daha güçlü bir kanıt bulunamaz.

Amerika konusunu incelerken Hapgood'un *Antik Deniz Krallarının Haritaları* 1559'da Türkiye'de ortaya çıkan 'Hacı Ahmed'in olağanüstü haritası' hakkındaki hesabı için.

Avrupa'nın şeklinin özellikle doğru olmadığını not ediyoruz - örneğin Akdeniz, tamamen yanlış şekil ve ondan güneye akan su kütesinin Kızıldeniz mi yoksa Basra Körfezi mi olduğu açık değil. Hapgood, Afrika kıyılarının, yaklaşık yarım yüzyıl öncesinin Piri Reis haritasıyla doğruluk açısından kıyaslanmadığına dikkat çekiyor.

Öte yandan, Amerika kıtası o kadar doğrudur ki, onu modern bir haritayla kolayca karıştırabiliriz. Kolomb'un sadece altmış yedi yıl önce geldiğine inanmak zor. Kıta hâlâ uçsuz bucaksız bir vahşi doğayken, haritacı bu kadar doğru bilgiyi nasıl edinmişti? Her şeyden önce, Pasifik kıyısı nasıl bu kadar hassas bir şekilde çizilmişti? Pizarro ve Conquistadores, daha 1532 gibi yakın bir tarihte, sadece yirmi yedi yıl önce, Peru kıyılarına ayak basmışlardı. Böyle bir ayrıntı bilgisinin geliştirilmesi için çok az zaman vardı.

Bu Hacı Ahmed haritasının bir başka tuhaflığı da Asya ve Alaska'nın birleşmiş halde olduğunu göstermesidir. Kuşkusuz, son Buz Devri'nin sonunda denizin altında kalan Bering Boğazı üzerindeki kara köprüsü Beringia'yı göstermiyor, ancak iki kıta bugün olduğu gibi ayrı olsaydı, aralarında dar bir boşluk bırakarak bunu belirtmek için yeterince kolay.

Hapgood bir Oxford bilim adamı olan Derek S. Allan'dan alıntı yaptı:¹² Şu anda Novya Zemlya adasının Sibirya kıyılarına bağlı olarak gösterildiğine ve şimdiki Yeni Sibirya Adaları'nın kuru bir alan olarak gösterildiğine dikkat çekti.

Hapgood, elbette, Hacı Ahmed haritası gibi portolanların, çoktan unutulmuş bir "antik deniz" uygarlığına kadar uzanan çok daha eski haritalara dayandığından oldukça emindi.

krallar' – aslında, Atlantis'e. Robert Temple aynı fikirde değil ve 1998 baskısında *Sirius Gizem* kendi ilginç teorisini ortaya koyuyor.¹³ Piri Reis haritası, Oronteus Finnaeus haritası, Philip Buache haritası gibi eski Antarktika haritalarının buzsuz bir Antarktika gösterdiğini kabul ediyor, ancak bunların 'Antarktikalılar' (yani Atlantis'liler) tarafından yapılmadığını savunuyor. Kendi görüşüne göre haritalar, yörüngedeki uzay araçlarından Antarktika'nın gerçek kıtasal ana hatlarını buzun içinden tespit edebilen dünya dışı varlıkları ziyaret ederek geriye kalan bilgilerdir.

Rand, bu teoriye itiraza dikkat çekti. Temple'ın uzay adamları Antarktika'yı şu anki buz tabakasının altındayken araştırırsaydı (örneğin 600M.Ö), neden anketleri (Hacı Ahmed haritasında) Asya ve Alaska arasında hiçbir boşluk göstermedi? Elbette en mantıklı cevap, haritaların Küçük Antarktika ve Beringia buzsuzken yapıldığıdır.

Rand burada Hapgood'un açıklanmadan bırakmayı tercih ettiği önemli bir gerçeğe dikkat çekmiştir. Asya ve Alaska'nın birleştiğini gösteren bir harita, Hapgood'un 7.000 kişilik "dünya çapındaki denizcilik uygarlığı"ndan çok önce yapılmış olmalı.M.Ö; 12.000 civarında çekilmiş olması gerekirdim.Ö ya da daha erken. Başka bir deyişle, Hapgood, portolanların en azından bazılarının Platon'un bahsettiği 'felaket'ten önce ortaya çıktığını ima ediyor.

Bu kitabın arayışı, aslında, Hapgood'un şu sonuca vardığı 1966'da başlıyor. *Antik Deniz Krallarının Haritaları* Portolanların 7.000'de dünya çapında bir deniz medeniyeti olması gerektiğini belirlediklerini belirterekM.Ö. eğer bir *Dünya çapında*9000 yıl önce uygarlık, o zaman en azından bundan bir süre öncesine giden kökenlere sahip olmalıdır.

Hapgood'un bir şeyi geride tuttuğunu biliyoruz: Platon'un Atlantis'inin gerçek bir hikaye olduğuna ve bu nedenle 10.000'den çok önce bir deniz medeniyetinin var olduğuna dair inancı. M.Ö. Bu görüş, Bolivya Arkeolojisi Direktörü Neil Steede ve Oswaldo Rivera'nın görüşleriyle örtüşmektedir.

Tiahuanaco, 12.000 yaşında olabilir. (Steede o zamandan beri tahminini aşağı doğru 9.000'e revize etti.M.Ö- tabii ki selden sonra olur.)

Robert Bauval'ın eski Mısırlıların Nil'i Samanyolu'nun bir yansıması olarak gördükleri ve piramitleri buna göre yerleştirdikleri şeklindeki görüşünü de hatırlayabiliriz. Ve *İnkaların Kutsal Vadisi: Mitler ve Semboller*, Fernando Salazar, Machu Picchu ve Ollantaytambo'yu da içine alan Vilcanota Nehri vadisinin Samanyolu'nu yansıtacak şekilde nasıl özenle düzenlendiğini ve içinde kodlanan astronomik bilginin Tiahuanaco binasına kadar uzandığını ayrıntılı olarak açıklıyor. Ne zaman uzak geçmişe baksak, eski halkların sofistike bir astronomiye sahip olduğunu keşfederiz.

Rand'ın Atlantis planı – özellikle bir dizi Amerikan yerleşiminin Giza başlangıç meridyeniyle bağlantılı olması gerçeği – Hapgood'un argümanını bir adım daha ileri taşır. Tiahuanaco - Steede'nin şimdi inandığı gibi - yaklaşık 9.000 inşa edildiyseM.Ö, o zaman Giza meridyeninin de o sırada kullanımda olduğunu varsaymalıyız. Aslında, Rand'ın görüşü, tüm meridyenler Kuzey Kutbu'na bağlı olduğu için Giza meridyeninin 'sel sonrası' olması gerektiğidir.

Rand'ın planı açıkça Hapgood'dan daha ileri gidiyor, çünkü eğer doğruysa, Tiahuanaco dünya çapında bir dini siteler ağından sadece biriydi. Ayrıca, 'yerleştirme'yi kim yaptıysa, Hudson Körfezi Kutbu'ndan önceki daha önceki kabuk hareketlerinin farkında olduğu da ortaya çıkıyor. Rand'ın planı, birçok sitenin daha önceki iki kutupta hizalanabileceğini gösteriyor ve bu da en az 100.000 yıl öncesine uzanan bir gelenek olduğunu gösteriyor.

Ortaya çıkmaya başlayan teorinin genel bir resmini vermeye çalışayım. Atalarımızın cahil mağara adamları olduğu fikri bir yanlış anlamadır - onlara inandığımızdan çok daha zekiydiler. Bizim hatamız zekayı sol beyinle özdeşleştirmekte yatıyor. Daha derin, daha sezgisel bir zeka türü var ki bu neredeyse bizim kavrayışımızın ötesinde.

Erken insanın zekasıyla karşılaştırıldığında, zeka

Modern insanın bakış açısı, bir teleskopla karşılaştırıldığında bir mikroskop gibidir. Modern adam *daraltı* minutiae çalışmak için duyuları. Uzak atalarımız, kozmosu anlamaya çalışmak için algılarını genişletti. Bu, örneğin, ekinoksların deviniminin neden yüzlerce nesilden beri bilindiğini açıklıyor.

Muazzam ve feci kabuk hareketleri aynı zamanda eski insana ayaklarının altındaki dünyayı incelemek için acil bir neden verdi. Direklerden yapılmış oldukça basit bir 'öngörücü', bir 'Uriel'in makinesi' amacına hizmet edebilirdi.

'plan', Hudson Körfezi Kutbu ile ilgili altmıştan fazla kutsal yer varken, Hudson Körfezi Kutbu ile ve aynı zamanda Yukon Kutbu ile ilgili sekiz tane olduğunu kabul ediyor: Byblos, Jericho, Nazca , Cuzco, Xi'an, Aguni, Pyongyang ve Rosslyn Şapeli.

'Büyük felaket'in Türkiye'de gerçekleştiğine inanıyoruz. 9.600M.öve Kuzey Kutbu daha sonra şimdiki konumuna taşındı. Bu, elbette, Atlantis'in (ya da bu eski uygarlık olarak adlandırdığımız her neyse) 9.600'den önce bir süre var olduğunu ima eder.M.ö. Ne kadar önce? Atlantisliler tüm dünyada altmıştan fazla kutsal alan kurmuş olduklarından beri, kesinlikle uzun zaman geçmiş olmalı.

Rand, kutsal yerleri gözden geçirdiğinde Avebury, Abydos ve Nippur'un özel bir durumu temsil ettiğini fark etti. Avebury, Stonehenge'in 'yan komşusu' olduğu için çoğu insan Avebury'ye aşinadır, ancak hepimiz Nippur ve Abydos'un öneminin farkında değiliz.

Nippur, Sümerlerin dini başkentiydi ve *Gilgameş*on dokuzuncu yüzyılın sonunda Pennsylvania Üniversitesi'nden Babil Seferi tarafından keşfedildi. 7. Bölümde tanıştığımız Christian ve Barbara Joy O'Brien, araştırmalarının çoğunu, kutsal Nippur şehrinde keşfedilen Sümer mitolojisinin bir başka dikkate değer parçası olan Kharsag Destanı'nın çevirisine dayandırıyorlar.

Abydos'ta (Osiris'in doğum yeri) önemli bir yapı olan 'Osireion' 1903'te keşfedildi ve 1913-14'te kazıldı.

Büyük Sfenks'in önündeki Tapınak gibi, çoğu 100 ton ağırlığındaki devasa taşlar kullanılarak inşa edilmiştir. Kazıyı üstlenen 1914 Mısır Keşif Fonu'ndan Profesör Naville şunları yazdı: 'Buna Mısır'daki en eski taş bina diyebileceğimizi bile söylemeliyim.'

Yukarıda listelenen sekiz bölge gibi, Avebury, Abydos ve Nippur da Yukon Kutbu'na bağlıydı, ancak Rand'ın gözlemine göre, bunların hepsi Hudson Körfezi Kutbu'na göre biraz yanlış hizalanmışlardı.

Bu üçünün "orijinal" kutsal yerler olması mümkün müydü, diye düşündü. Yukon Kutbu zamanının sonraki nesiller tarafından bir tür Altın Çağ olarak kabul edildiğinden şüphelendiğini bana daha önce söylemişti, bu yüzden orijinal 'işaretlerin' onunla ilgili olması doğal olurdu.

Bu üç sitenin benzersiz olduğuna inanmak için başka bir nedeni daha vardı. Enlemlerini incelediğinde, yukarıda bahsedilen diğer yedi yerle karşılaştırıldığında hepsinin bir derece "dışarıda" olduğunu fark etti. Rand'ın hesaplamasına göre, örneğin, diğer yedi bölgenin modeliyle eşleşmesi için, Avebury'nin 45 derece kuzeyde olması gerekirdi, ama aslında 46'daydı. Abydos ve Nippur'un ikisi de 10'da olmalıydı, ama aslında 11'deydiler. .

Avebury, Abydos ve Nippur'un tek kutsal yerler olduğu bir dönemde olağanüstü bir şey olduğunu varsayarsak; bir kuyruklu yıldızla yakın karşılaşma gibi, yer kabuğunda bir derecelik bir kaymaya neden olan bazı kozmik olaylar. Dünya yüzeyinde bir derecenin yaklaşık yetmiş mil olduğunu aklımızda tutmalıyız. Ve eğer oldukça hızlı oluyorsa, sonuç oldukça travmatik olmalı - elbette, 30 derecelik 9.600 kayma gibi bir şey olmasa da.M.Ö.

Rand'ın 'Xevent' olarak adlandırdığı böyle bir 'erken geçiş', Avebury, Abydos ve Nippur'un neden bir derece yanlış hizalandığını açıklayabilir. X-event, onun ifadesiyle, bir "kıça tekme" gibi davranacaktı ve Avebury, Abydos ve Nippur'da ilk üçünü tamamlamak için altmış altı daha "felaket tahmincisi" aceleyle kuruldu. Rand'a sordum: "Ne zaman

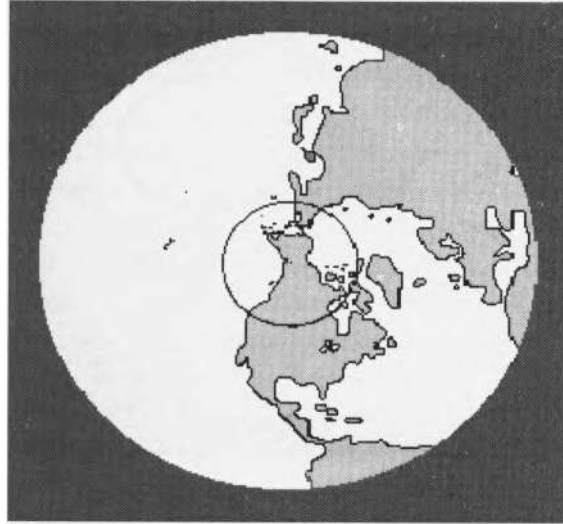
Sizce bu X olayı gerçekleşti mi?' Cevabı şu oldu:

'Bilmiyorum. Tek bildiğim 9600'den önce oldu.m.ö.'

Rand, Xevent'i kanıtlayacak bir tarih ve fiziksel kanıt olmadan, bu "erken uyarı" temelleri fikrinin saf spekülasyon olarak kalması gerektiğini kabul ediyor. Ancak Hanok'un Nuh'la konuştuğunda yaklaşan tufanı önceden bildiğine dikkat çekiyor. Bu bilgi, makul bir şekilde, Avebury, Abydos ve/veya Nippur'un konumunda bir derecelik bir 'mini-yer değiştirme' sonrasında meydana gelen değişikliklerden gelmiş olabilir.

Rand ayrıca plan teorisinin kayıp şehir Atlantis'i bulabileceğine inanıyor.

1980'lerin ikinci yarısında 'mitokondriyal DNA' (DNA yalnızca kadınlardan kalıtsaldır) üzerine yapılan çalışma, modern insanların hepsinin yaklaşık 200.000 yıl önce tek bir 'mitokondriyal Havva'dan türediğini keşfetmeye yol açtı. Anatomik olarak modern bir kadının ayak izleri 1997'de Güney Afrika'da keşfedildi; Langebaan Lagünü'nü 117.000 yıl önce yürümüştü. Kısacası, modern insanın 100.000 yıl önce ortaya çıktığı konusunda artık bir fikir birliği var.

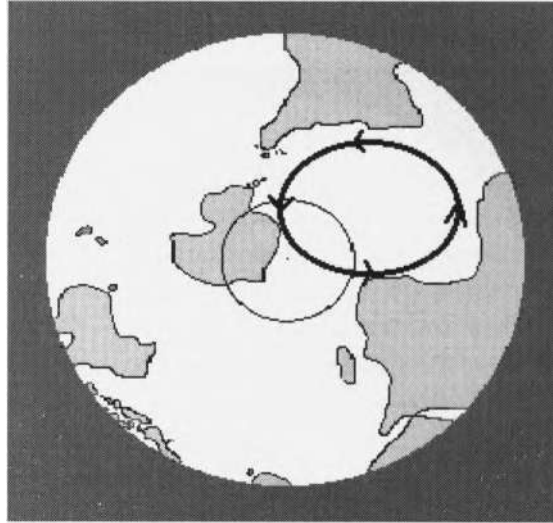

100.000 yıl önce Kuzey Kutup Dairesi, Yukon Kutbu'nun merkezindeydi.

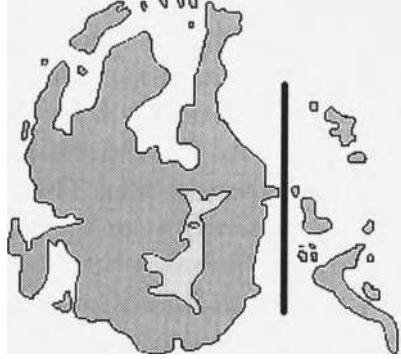
Cro-magnonların ortaya çıkışı için verilen genel tarih, Avrupa'da ortaya çıktıkları yaklaşık 40.000 yıl öncedir. 100.000 ila 40.000 yıl önce neredeydiler?

Rand'ın önerdiği cevap Küçük Antarktika'dır. Hapgood'a göre *Kutup Yolu*, Kuzey Kutbu 100.000 yıl önce Yukon'daydı. Antarktika Çemberinin, anatomik olarak modern insan kalıntılarının bulunduğunu bildiğimiz Güney Afrika'ya doğru uzandığını unutmayın. 92.000 yıl öncesine ait insan fosilleri ile birlikte deniz kabuklarının varlığı, atalarımızın okyanusu nasıl kullanacaklarını çok erken bir tarihten beri bildikleri anlamına gelir. Ama Güney Afrika'dan Güney Amerika'ya ve Antarktika'ya nasıl seyahat etmiş olabilirler?

Thor Heyerdahl, okyanus akıntılarının havaalanlarındaki hareketli kaldırımlar gibi sessiz taşıma bantları gibi davrandığını gösterdi. Modern insanlar Yukon Kutbu sırasında Güney Afrika kıyılarındaki deniz kaynaklarını sömürdülerse, o zaman onlara ne olacağı tamamen tahmin edilebilir - olduğu gibi -

100.000 yıl önce, Güney Atlantik'teki okyanus akıntıları insanları Güney Afrika'dan Amerika'ya ve Küçük Antarktika.

Atlantis Kanalı

'Atlantis Kanalı' Antarktika'yı anakaradan ayırdı.
Güney Amerika'ya doğru uzanan adalar.

oldu - bazıları denize süpürüldü. Japon denizcilerin daha geniş Pasifik Okyanusu'nu geçerek Kaliforniya'ya indiklerini ve sonunda Arizona'ya gittiklerini biliyoruz.¹⁴1999'da Brezilya'da bulunan fosillerin bir Avustralya Aborjinine ait olduğu kanıtlandı.¹⁵

Güney yarımkürede okyanus akıntıları saat yönünün tersine hareket eder. Aşağıdaki harita, 91.600'den önceki okyanus ve rüzgar modellerini göstermektedir.M.Ö:

Tekneler veya sallardaki insanlar Güney Afrika'dan kıtanın batı kıyılarına ve Güney Atlantik üzerinden Brezilya veya Arjantin'e ve Küçük Antarktika'nın buzsuz bölgelerine taşınmış olabilir. Bu zamanda, anakara ile Antarktika'nın adalar zinciri arasında Rand'ın Atlantis Kanalı dediği bir kanal olurdu. Bunun okyanus ve rüzgar akımları üzerinde bir etkisi olacaktı çünkü Küçük Antarktika'nın Pasifik tarafına geçişe izin verecekti.

Şimdi elimizde modern insanların okyanus akıntıları ile Küçük Antarktika'ya taşındığı bir senaryo var.

91.600 yıl önceki kabuk yer değiştirmesi. 50.600 yıl önce Grönland'ın yer değiştirmesiyle birlikte insanlar Afrika, Asya ve Avustralya'da aniden yeniden ortaya çıktı. Her yerinden edilmeden sonra insanlar dünyaya yayıldı ki bu bir tesadüf olmayabilir. 91.600 civarındam.ö, bir kabuk yer değiştirmesinden sonra, Güney Afrika'daki insan fosil kalıntılarını buluyoruz. 50.600M.ö

yerinden edilme, ani bir insan akışını Asya'ya ve hatta Avustralya'ya getirdi. 9.600 son yer değiştirme ileM.öHem Kuzey hem de Güney Amerika'ya ve (eğer Schwaller de Lubicz haklıysa) Mısır'a bir insan seli geldi. Son mülteci dalgası, güneyde bir sel tarafından yok edilen kayıp bir cennet adasına dair zengin hikayeler taşıyordu.

Rand, modern insanın, fosil kayıtlarındaki 40.000 yıllık sessizlik sırasında Küçük Antarktika'da evrimleşmiş olması mümkün değil mi? Eğer öyleyse, o zaman orada 50.000 ya da muhtemelen 125.000 yıl ya da daha fazla yıllara dayanan modern insan kalıntılarını bulmalıyız.

Lomas ve Knight gökleri incelemek için 'Uriel'in makinesini' inşa ettiler ve ayrıca peygamber Enoch'un sözlerinden makinenin 'cennet'te hangi enlemde olması gerektiğini çıkardılar. Bu verilerin analizi, Hanok'un 51 ve 59 derece kuzey enlemleri arasında bir yere götürüldüğüne inanıyorlar.¹⁶Güney yarım küreyi dışlarlar çünkü 'makul olarak emin olabileceğimiz ilk şey, enleminin ekvatorun kuzeyinde olması gerektiği idi, çünkü bu enlemlerde güneydeki tek arazi onu Şili, Arjantin, Tazmanya veya Yeni Zelanda'ya yerleştirirdi. , hepsi eşit derecede imkansız görünüyordu'.¹⁷

Rand, Küçük Antarktika'da bu enlemlere denk gelecek çok sayıda yaşanabilir arazi olacağına dikkat çekiyor.

Yazarlar 55 derece kuzey enlemine yerleşirler ve bu onları İskoçya'ya ve tabii ki Rosslyn Şapeli'ne götürür. 55 dereceyle ilgili sıra dışı bir astronomik gerçek hayal güçlerini yakalar: 'Güneşin yaz gündönümü ve kış gündönümünde yükselen noktalarının çok ilginç olduğunu gördük.

55 derece kuzey enleminde mükemmel bir dik açı oluşturarak bir "yıl karesi" oluşturur.'¹⁸

Bu kitapta, 55 derece 37 dakika kuzeyin ekvatordan Kuzey Kutbuna bir phi mesafesi olduğunu not ettik. Rand, Lomas ve Knight'ın Enoch'un Uriel'in makinesini gördüğü doğru enlemi bulduklarını öne sürüyor, ancak Rand bunun Küçük Antarktika'da olduğunu ve orijinal cihazın yaklaşık 100.000 yıl öncesine ait olabileceğini savunuyor. (Ve bu iddia nefes kesici görünüyorsa, Uriel'in makinesinin aslında gökleri incelemek için basit bir direkler veya dikili taşlar düzeni olduğunu ve bu kitabın eski insanın onlarca yıldır yıldızları incelediğini göstermeye çalıştığını unutmayın. binlerce yıl.)

Rand diyor ki:

Kasım 1999'da Rose bana Batı Antarktika buz tabakasının altındaki Aktif volkanizma ve buz tabakası stabilitesinin etkileri' adlı bir dergi makalesi gösterdi.¹⁹ Küçük Antarktika buz tabakasının güvenliği konusundaki endişemden dolayı ilgilenebileceğimi düşündü. Makale, buz tabakasının stabilitesini baltalayan buzun altındaki olası volkanlardan bahsetti.

Sonra şu sözlere ulaştım: 'Batı Antarktika'daki E buz akışından alınan Landsat görüntülerindeki çarpıcı dairesel özellikler de volkanik yapılar olarak yorumlanabilir.' Bu 'çarpıcı dairesel özellik' Ross Denizi boyunca kıyıya yakın olduğu için hemen uyarıldım. Platon'un Atlantis kentinin tasarımının muazzam ve dairesel olduğunu ve okyanus kıyısına yakın bir ovada duran küçük bir tepeden oyulduğunu biliyoruz. Ana hatlarıyla belirttiğimiz tüm bu ayrıntılar *Gökyüzü Düşüşünde*.²⁰ Şimdiyse Atlantis şehrine tesadüfen rastlamışız gibi görünüyordu.

Makalenin yazarları şunları yazdı: 'Bu çöküntü, buzul altı topografyasında benzersiz bir manyetik imza ile ilişkili bir zirve tarafından destekleniyor' ve getirdi.

bence Platon'un Atlantis'inin özelliklerinden biri metal duvarları çevrelemektir.

Yazarlar 'volkanın' yerini önerdiler: 'Whitmore Dağları'nın kuzeybatısında (81:52:05 G, 111:18:10 B), bu özellik yarık sisteminin önerilen güney kanadına yakın ve 100 -200 km doğuda ve yamaçta buz akıntısı başlıyor. Tabanda 6 km genişliğinde olan buzul altı zirvesi, çevredeki topografyanın 650 m üzerinde yükselir ve buz yüzeyinin 1400 m yakınına kadar yükselir.'²¹

Rand, burada, dağların, bir ovada yükselen bir tepenin ve hatta muhtemelen Platon'un "buz akışının başlamasının" kaynağı olabilecek kaplıcalarının olduğuna dikkat çekiyor.

Uydu görüntüsünün konumu, Yukon Kutbu sırasında 55 derece 15 dakika güneyde, Lomas ve Knight'ın 55 derece ideali ile 55 derece, 37 dakikalık plan Altın Kesit enlemi arasındadır. Küçük Antarktika'daki 1.400 metrelik buzun altındaki 'çarpıcı dairesel' yapı kayıp şehir Atlantis mi? Kayıp şehri aramak, terk edilmiş bir arayıştır. Ancak Atlantis planı, bu olası sitenin kilidini açmak için bir anahtar sunuyor. Rennes-le-Château, Nanking, Rosslyn Şapeli ve Yonaguni'nin sularındaki 'piramit' gibi, Antarktika buzunun altında görünen halkalı yapılar, Yukon Kutbu'na bir fi enlemle bağlıdır. Şehir, on binlerce yıl sonra, bu ilk insanların Antarktika'daki ilk yerleşimini anmak için mi inşa edildi?

Antarktika buzunun altında kayıp bir şehir var mı?

ek 1

Blueprints

Atlantis

RveFlem- Ainci

1993 Kasım'ında John Anthony West'ten beni dört yıllık bir göreve başlatan bir faks aldım. O gün faks makinesinden kayıp düşen makale, Robert Bauval adında Mısır doğumlu bir inşaat mühendisi tarafından yazılmıştı. Bauval'in, Mısır piramitlerinin Orion takımyıldızının aynadaki bir görüntüsü olduğuna dair devrimci teorisiyle yakında tanınacağını pek tahmin etmemiştim (bkz. *Orion Gizemi*). Ancak o gün okuduğum yazıda Robert fikrini daha da ileri götürmüştü. Sadece piramitlerin değil, aynı zamanda tüm heykellerin en ünlüsü olan Sfenks'in, 10.500'de görüldüğü şekliyle Orion takımyıldızına yönlendirildiğini ortaya çıkardı.M.Ö(görmek *Sfenks'in Mesajı*).

John faksını bir telefon görüşmesiyle takip etti - en eski konuşmalarımızdan biri. Kitabımızın orijinal elyazmasını okumuştum. *Gökyüzü Düşüğünde*(www.flem-ath.com adresindeki web sitesine bakın) ve bir Son Söz yazmak için gönüllü oldu. Antarktika'nın Atlantis'in kalıntılarını barındırabileceğine dair teorimiz, Charles Hapgood ile yıllarca yazışarak yer kabuğunun yer değiştirmesi olarak bilinen jeolojik bir fenomen kavramıyla çerçevelendi. Tarımın kökenlerine ilişkin kapsamlı araştırmalara dayanarak şu sonuca vardım:

ve geç Pleistosen yok oluşları, yani 9.600M.öson yer değiştirmenin en olası tarihiydi.

Son Söz ile ilgili ayrıntıları tartiştıktan sonra *Gökyüzü Düştüğünde* John, her zamanki doğrudan tavrıyla bana sordu: 'Bauval, Sfenks'in 10.500 tarihini gösterdiği konusunda haklıysa, M.öbu tarihi 9,600 zaman periyodunuzla nasıl bağdaştırırınız? M.öyerkabuğunun son yer değiştirmesi için mi?'

John çok önemli bir noktaya parmak basmıştı. Sfenks, Bauval'in verilerinin belirttiği gibi, kabuk yer değiştirmesinden önce inşa edilmiş olsaydı, o zaman anıtın yönü, yerkabuğunun kaymasıyla değişecek ve bir yanlış hizalama ile sonuçlanacaktı. Ama gerçek şu ki, Sfenks - aslında tüm Giza kompleksi - dünyanın ana noktalarıyla tam olarak hizalıdır. 'Ya Bauval'in astroarkeoloji hesaplamaları yanlış ya da tarihiniz 9600M.ö yanlış,' dedi John. 'Bu tarihten ne kadar eminsin? 900 yıl sonra yanılıyor olabilir misin?'

"John," diye yanıtladım, "bir dizi arkeolojik ve jeolojik radyokarbon tarihi, son felaketin 9600'de meydana geldiğini kesin olarak gösteriyor. M.ö. Ben buna bağlıyım. Belki de eski Mısırlılar, onlar için son derece önemli olan daha eski bir tarihi hatırlıyorlardı, mutlaka Sfenks'in oyulduğu tarih değil.'

Ekim 1996'da Robert Bauval ve ben, Boulder, Colorado'daki bir konferansta dostane tartişmaya devam ettik. Sfenks'in hemen inşa edildiğine ikna oldum. *sonrasında* 9.600M.öve nedenini açıkladı. Bugün Amerika Birleşik Devletleri'ne bir asteroit veya dev bir kuyruklu yıldıızın çarptığını, tüm kıtayı tamamen yok ettiğini ve tüm kültürü en ilkel yaşam koşullarına geri döndürdüğünü hayal edin, diye başladım. Sonra, bir bilim adamlarından oluşan bir ekibin, belki de okyanusun altında bir denizaltıyla, afetten sağ çıktıklarını ve uluslarını anmaya karar verdiklerini ve göklere hizalanmış bir anıt inşa ederek geleceğe bir mesaj bıraktığını hayal edin. Amerika Birleşik Devletleri'nin anısını işaretlemek için hangi tarihi seçerlerdi? Dünyalarının sona erdiği yıl 1996 mı olacaktı? Öyle düşünmüyorum. Anıtlarını ulusun doğduğu tarih olan 1776'ya yönlendireceklerine inanıyorum. Ve aynı şekilde, Sfenks 9.600 civarında yaratılmış olmasına rağmen M.ö10.500'e yönlendirildim. Öünkü o tarih kültürleri için önemliydi.'

Şimdi bilimdeki tutarsızlıklar ve bulmacalar kanım için oksijen gibidir! Tüm bilim felsefem, anomalilerin keşfetmeye açılan kapılar olduğu sloganına dayanıyor. Araştırmamı genellikle metodik ve özenli (bazıları saplantılı diyebilir!) bir şekilde yürütürüm. Bununla birlikte, Atlantis sorununu ve yerkürenin değişen kabuğunu araştırdığım son yirmi yılda, tekrar tekrar, şansın keşifte kritik bir rol oynadığını keşfettim.

Roman yazmak arasında, Rose yerel üniversite kütüphanesinde yarı zamanlı çalışıyor ve araştırma konusundaki tesadüfi yaklaşımı benim kendi titiz yöntemlerimi ideal olarak dengeliyor. Eve kaç kez kitap getirdiğini sayamıyorum. *kesinlikleneye* ihtiyacım vardı. Yani bana sunduğunda *Kolomb Öncesi Amerika'da Arkeoastronomi* Heyecanla açtım.

Dünyanın önde gelen astroarkeologlarından Dr Anthony F. Aveni tarafından 1975 yılında yazılan kitap, çözmeye çalıştığım yapbozun kritik bir parçasını kucağıma bıraktı. Görünüşe göre Orta Amerika'nın neredeyse tüm büyük megalitik anıtları, *doğru* gerçek kuzeyden. Aveni, Orta Amerika halkının 'şehirlerinin çoğunu düzenleme eğiliminde olduğunu' yazdı. . . gerçek kuzeyin biraz doğusunda yer alır. . . İncelenen elli altı alanın ellisi kuzeyin doğusunda yer almaktadır.'

Ancak, Aveni'nin bu hizalama için açıklamasını eksik buldum. Teotihuacan'daki (Mexico City yakınlarındaki) ünlü cadde olan 'Ölümler Sokağı'nın, anıtların neden garip bir şekilde yanlış hizalandığının tüm gizeminin anahtarı olduğuna inanıyor. Doğrudan Ay Piramidi'ne doğru uzanan bu cadde, 15.5 derecelik yanlış hizalanmış. *doğru* kuzeyden. Bir derece içinde Ülker takımyıldızına (Mezo-Amerikan mitolojisi için önemli bir yıldız kümesi) işaret ettiği için Aveni, bu çarpık hizalamayı Orta Amerika'daki geri kalan megalitler için bir tür şablon, bir ana plan olarak görüyor. Bu Teotihuacan'ın Ölümler Sokağı için doğru olsa da, *doğru değil* Aveni'nin kitabında listelediği diğer siteler için. Diğer kırk dokuz sitenin sadece Teotihuacan'ın kutsal hizalamasının yetersiz kopyaları olduğu iddiası boş geldi.

Farklı bir fikrim vardı. Jeodezi bilimine dayanan bir teori, dünyanın şeklinin ve boyutunun ölçülmesinin incelenmesi.

Astronomik gözlemlerine ek olarak, bu Mezoamerikan siteleri olsaydı ne olurdu?*ayrıca* geniş bir coğrafi araştırmanın parçası mı? Antik haritalar üzerine yaptığım çalışma beni Atlantislielerin dünyanın haritasını çıkardıklarına ikna etmişti. Ya Meksika'nın en eski şehirlerinin yönelimleri, kayıp bir bilimin - coğrafya biliminin kalıntılarıysa? Ya antik kentlerin hizalanması taş bir kalıpsa - tufan öncesi bir toprağın kesin bir planıysa?

Teotihuacan 98 derece, 53 dakika batı boylamında yer almaktadır. "Yanlış hizalanmış" olduğu 15 dereceyi çıkarırsak, 83 derecelik bir konum elde ederiz, 25 dakika batı -*yarım dereceden az kapalı* Charles Hapgood'un 9.600'den önce Kuzey Kutbu'ndaki konumum.Ö.

Başka bir deyişle, Ölüler Sokağı, Hapgood'un eski kutup için ayarladığı boylamın 15.5 derece batısındaydı.

Bu keşfi yaptığımda doğal olarak çok heyecanlandım. Meksika'nın antik anıtları direğe yönlendirilmiş olabilir mi? *önce* son yer kabuğu yer değiştirmesi? Etkileri derindi. Böyle bir yönelim, dünya coğrafyası hakkında bilimsel bilgiye sahip olması gereken bir uygarlığın varlığına işaret edecektir. Ayrıca Amerika'da kullandıkları gelişmiş ölçme yöntemlerine de sahip olmuş olmalılar.*önceki* yer kabuğu değişti.

Kısa süre sonra birkaç önemli Meso-Amerika bölgesinin (örneğin Tula, Tenayucan, Copan ve Xochicalco) benim jeodezik teorime uyduğunu keşfettim. Yanlış hizalamalarının her biri, mevcut boylamlarından çıkarıldığında Kuzey Kutbu'nun boylamını verdi.*son yer kabuğu yer değiştirmesinden önce* (83 derece batı). Ya Eski Dünya'da eski direğe yönelmiş başka yerler olsaydı?

En eski uygarlıkların beşiği Irak'taki yerleri araştırmaya başladım.

Mezo-Amerika'dan farklı olarak, bu siteler kendileriyle ilgili olarak incelenmemiştir.*yanlış hizalamad*ünyanın ana noktalarına. Kanıtları siteden siteye, yazardan yazara bir araya getirmek zorunda kaldım. Ancak şaşırtıcı sonucu elde etmek için sıkıcı görev buna değdi. Yakında Orta Doğu'daki en eski sitelerin çoğunun *batı* günümüzün kuzey kutbu. Mezo-Amerika'nın antik yerleşimleri gibi, eski direğe yöneldiler.

Ur antik kenti, zigguratı (kutsal bir dağı simgeleyen basamaklı piramit) ve ay tanrısı Nanna'ya adanmış mabedi buradadır.

odaklıbatıkuzeyde (Hudson Körfezi'ndeki 'eski kutba' doğru).

Kutsal Nippur kentinin kontrolü olmaksızın hiçbir hükümdar haklı olarak Sümer Kralı olduğunu iddia edemezdi. Kentin kalıntıları, yüzyılın başında arkeolojideki en ünlü tabletlerden bazılarının ortaya çıkarıldığı Bağdat'ın güneyinde yer almaktadır. Tabletler, Sümerlerin Dilmun adlı uzun zamandır kayıp bir ada cennetinin varlığına olan inancını ifşa ediyordu. İçinde gösterdiğimiz Dilmun efsanesi *Gökyüzü Düştüğünde* Britanya Kolumbiyası'ndaki Haida halkının mitolojisine oldukça benzer, ada cennetinin büyük bir selde tanrı Enlil tarafından nasıl yok edildiğini anlatır. Enlil'in inanılmaz gücü, Nippur'da bir tapınak ve eğik bir ziggurat ile onurlandırılır. *kuzeyin esti*.

Sümer şehri Uruk'un zigguratu ve 'Beyaz Tapınağı' da gerçek kuzeyden ziyade Hudson Körfezi'ne işaret ediyor. Daha fazla baktıkça, Orta Doğu'da Kuzey Kutbu'nu işaret eden daha eski yerler buldum. *önceki* son yer kabuğu yer değiştirmesi. Belki de en dokunaklı olanı, Süleyman Tapınağı'nın bulunduğu yere inşa edilen Hirodes Tapınağı'nın tek kalıntısı olan Kudüs'ün 'Ağlama Duvarı'dır.

Artık keşif gerektiren eşsiz bir jeodezik fenomene baktığımı biliyordum. Bir sonraki adımım, dünyanın önemli megalitik ve kutsal yerlerinin eski enlemlerini hesaplamaktı. Enlemler önemli sayılarda bulunuyorsa, gerçekten bir şeyler üzerinde olduğumdan emin olabilirdim.

Ölçtüğüm ilk yer, elbette, Giza'daki ebediyen zorlayıcı Büyük Piramit idi. Koordinatlarını 60 derece kuzeye, 83 derece batıya (Hudson Körfezi Kutbu) göre hesapladım. Giza, Hudson Körfezi Kutbu'ndan 4.524 deniz mili uzaklıktaydı, bu da enleminin 9.600'den önce 15 derece kuzeyde olduğu anlamına geliyordu. M.Ö. Bugün 30 derece kuzeyde (ekvatordan Kutup'a olan uzaklığın üçte biri) yer alan Giza'nın son yer kabuğundan önce 15 derece kuzeyde (mesafenin altıda biri) bu kadar düzgün olması garip buldum. yer değiştirme. Bu yüzden Tibet'in dini merkezi olan Lhasa'yı incelemeye karar verdim çünkü Giza gibi bu şehrin bugün 30 derece kuzeyde olduğunu biliyordum.

Lhasa'nın koordinatları 29 derece 41 dakika kuzey, 91 derece 10 dakika doğu, bu da Hudson Körfezi Kutbundan 5.427 deniz mili olarak hesaplandı. Ekvatordan direğe olan mesafe 5.400 deniz milidir (90 derece çarpı 60 saniye = 5.400), yani Lhasa

Atlantis'in saltanatı sırasında ekvator'dan sadece 27 deniz mili (yarım dereceden az) uzaktaydı. Bu ürkütücü olmaya başladı. Lhasa'yı 0 dereceden 30 dereceye hareket ettirirken, yer kabuğunun yer değiştirmesi Giza'yı 15 dereceden 30 dereceye itmişti. Bu tesadüf müydü?

Giza ve Lhasa'nın (ve bir dizi başka antik yerin) konumunu yer kabuğunun konumuyla karşılaştırdığımda, tesadüf aşırı olmaya başladı. *üç yer kabuğu yer değiştirmesi*. 0 derece, 12 derece, 15 derece, 30 derece, 45 derece gibi enlemlerin tekrar tekrar ortaya çıktığını keşfetmek beni şaşırttı. Bu sayıların her biri, dünyanın coğrafyasını tam sayılara böler. Bu, şansın çok ötesinde görünüyordu, bu yüzden onları 'kutsal enlemler' olarak vaftiz ettim. Bu sitelerin çoğu, arkeolojiye veya dünyanın belli başlı dinlerinin kutsal mekanlarına ilgi duyan herkese tanıdık gelecektir. Tüm bu yerler, kutsal enlemlerin 30 deniz mili (bir günlük yürüyüş mesafesinde) içindedir ve bu nedenle jeodezik olarak Aveni'nin astronomik hesaplamalarından daha doğru bir şekilde hizalanmıştır.

Kutup Hudson Körfezi'ndeyken kutsal enlemler (60 derece kuzey, 83 derece batı)

- 0° Lhasa, Aguni, Mohenjo-Daro, Paskalya Adası
- 5° Byblos, Xi'an
- 10° Ur/Uruk/Eridu, Thebes/Luxor, Ise, Susa
- 12° Babylon, Pyongyang
- 15° Giza Piramitleri, Eriha/Kudüs, Ashur, Nazca
- 30° Kartaca, Quito
- 45° Copan, Marden

Not: ' ile bağlı şehirler/birbirine o kadar yakındır ki aynı sonuçları verirler.

Kutup Grönland Denizi'ndeyken kutsal enlemler (73 derece kuzey, 10 derece doğu)

- 0° Quito
- 10° Cuzco/Machu Picchu/Ollantaytambo
- 12° Angkor
- 30° Xi'an, Pyongyang
- 45° Giza Piramitleri, Nippur, Dahshur, Saqqara

Kutup Yukon'dayken kutsal enlemler
(63 derece kuzey, 135 derece batı)

0°	Byblos, Machu Picchu/Cuzco/Ollantaytambo, Nazca, Abydos
5°	Tiahuanaco, Jericho/Jerusalem, Nippur, Babylon,
10°	Susa Rhodes (Girit adasındaki Knossos 41 deniz mili açıktadır)
12°	Gozo (Malta)
15°	Lalibala
20°	Xi'an, Aguni
30°	Avebury/Stonehenge, Glastonbury, Pyongyang

Dikkatli okuyucu, bu sitelerin birçoğunun birden fazla tabloda görüldüğünü not edecektir. Onlar aslında iki (hatta üç) kutsal enlemin kesişme noktalarında bulunurlar. Örneğin, Giza 15 derece (Hudson Körfezi Kutbu) ve 45 derece kuzeyin (Grönland Deniz Kutbu) kesiştiği noktada yer alır ve bugün 30 derece kuzeydedir. Bugün 30 derece kuzeye yakın olan Lhasa, Hudson Körfezi Kutbu sırasında ekvatordaydı ve Grönland Deniz Kutbu sırasında 30 derece kuzeyden sadece 32 deniz miliydi.

Diğer kutsal ara bağlantılar şunları içerir:

Biblolar (0° ve 5°)	Fenikelilerin en kutsal şehri.
Machu Picchu/Cuzco (0° ve 10°)	Yüksek And Dağları'nda ve İnkaların en kutsal şehrinde dağ temelli bir gemi.
Nazca (0° ve 15°)	Sadece havadan görülebilen devasa çizimler.
Aguni (0° ve 20°)	Japonya'nın Okinawa adasında sualtı 'duvarı'.
Quito (30° ve 0°)	İnka Yolu'nun kuzey ucundaki Ekvator şehri.
Pyongyang (30° ve 30° ve 12°)	Kuzey Kore'nin başkenti. Bir zamanlar piramitler vardı.
Susa (5° ve 45° ve 10°)	İran'da Yahudi öğreniminin kutsal merkezi. Elam'ın başkenti. Danyal Peygamber buraya defnedildi.

Kudüs (5° ve 15°)	Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam için kutsal bir site.
Xi'an (20° ve 30° ve 5°)	Çin piramitleri burada bulunur.
Nippur (5° ve 45°)	Bu Sümer kentinden kayıp cennet Dilmun adasına ilişkin belgeler ele geçirildi.
Babil (5° ve 12°)	Dünyanın Yedi Harikasından biri olan ünlü 'asma bahçelerin' yeri. Astronomi ve astroloji ile tanınır.

Peki burada neler oluyordu?

Atlantis'teki bilim adamlarının, yer kabuğunun yıkıcı yer değiştirmesinden bir süre önce, yaşadıkları artan depremlerin ve yükselen okyanus seviyesinin yaklaşmakta olan bir jeolojik felaketin uyarısı olduğunu fark ettiklerine inanıyorum. Medeniyetlerini bu kaçınılmaz felaketten korumaya çalışırken, uzak geçmişte dünyayı tam olarak neyin ele geçirdiğini keşfetmeyi takıntı haline getirdiler.

jeologlardan oluşan ekipler, gezegenin dört bir yanına dağıldılar. *önceki* yer kabuğunun pozisyonları. Kabuğun geçmişte tam olarak ne kadar kaydığını belirleyebilirlerse, gelecekte neyle karşılaşmayı bekleyebilecekleri konusunda bir fikirleri olabilir. Araştırmaları sürecinde jeodezik bıraktılar *işaretçiler* Hesaplamaları için kritik olduğunu düşündükleri noktalarda.

Atlantis'i yok eden yer kabuğunun yer değiştirmesinden sonra, eski kalibrasyonlar, o unutulmuş ve umutsuz coğrafi araştırma hakkında hiçbir şey bilmeyen hayatta kalanlar tarafından yeniden keşfedildi. Doğal olarak, daha önce gitmiş olanlardan gelen bu harika jeodezik işaretlerin tanrılardan gelen mesajlar olduğuna inanıyorlardı. Siteler kutsal hale geldi – etraflarında şehirler inşa edildi ("Teotihuacan"ın Aztek dilinde "Tanrıların Yeri" anlamına gelmesi tesadüf değil) ve çok pratik amaçları kayboldu.

Daha sonraki nesiller bu devasa türbelerde ibadet etmeye devam etti, ancak sonunda zamanın rüzgarları orijinal yapıları aşındırmaya başladı. Atlantis'ten araştırmacılar tarafından bırakılan eserlerin kalıntılarının üzerine yeni sunaklar inşa edildi. Ancak her yeniden yapılanma sırasında

Geçmişten gelen fısıltılar, yeni mimarları orijinal yönelimleri – Hudson Körfezi Kutbuna işaret eden yönelimler – Atlantis'in büyüdüğü zamana kadar korumaya zorladı.

Yavaş yavaş parçalanan şehirlerin altında gömülü olan sırlar, binlerce yıl boyunca saklı kaldı. Sonunda Mısır, Mezopotamya, Hindistan, Çin ve Amerika'daki bazı cesur ruhlar kazılara başlama cesaretini buldu. Kutsal yerlerin altını kazmaya cüret edenlerin ortaya çıkardığı olağanüstü keşiflerin hikayesi ancak şimdi ortaya çıkıyor. Tapınak Şövalyelerinin Kudüs'teki gizli görevi, bu büyüleyici hesaplardan sadece biridir.

Antik megalitlerin esrarengiz konumlarını, sonunda şaşırtıcı yanlış hizalamalarını anlayacak şekilde açıklayabileceğimize inanıyorum. Gerçek tarihimize dair ipuçları içerdiğini sezdiğimiz bu kutsal yerler, muhteşem inşaat başarılarına hayran kalan ve anonim atalarımızın zekası ve vizyonunu merak eden ziyaretçileri çekmeye devam ediyor. Ama benim açıklamam çok derin bir buzdağının sadece görünen kısmını kapsıyor. Kabuk yer değiştirmelerinden sonra enlem değişikliklerinden elde edilen basit hesaplamalar kullanılarak keşfedilebilecek daha pek çok yer var: bunların en azı Antarktika'nın ada kıtası olan Atlantis'teki yerlerdir.

On sekiz yıllık Atlantis arayışımla karşılaştırılacak başka bir macera bulmayı hiç düşünmedim. Ancak dünyanın en kutsal yerlerinin benzersiz yerleşimi, beni o yolculukta olduğu gibi büyüleyen bir gizem olarak ortaya çıktı. Bu arayışı yeni bir kitabın sayfalarında paylaşmak dileğiyle, *Geleceği Bulmak: Atlantis'ten Planlar* (Atlantis'ten gizli zaman kapsülleri - mesajlar, kayıtlar ve hatta planlar - ortaya çıkarmak için bu antik yerlerden perdeyi kaldıracak olan orijinal çalışma başlığı).

Ek 2

Leterto
Rve Flem- Ainci itibaren
Charles H . Hapgood,
1 6 OEkim 1 9 8 2

Hapgood 103 Davis Caddesi'nde yaşıyordu(arka) Greenfield, Massachusetts, 01301'de, Rand ve Rose Flat 9, 9 Eldon Grove, London NW3'te yaşıyorlardı.

Seni yanlış anlamış gibiyim. *Kutup Yolu* ikinci baskısıdır *Dünyanın Değişen Kabuğunu*. Şu anda üçüncü baskı üzerinde çalışıyorum ve umarım gelecek yıl yayınlanacak. İlk baskı elde edilemez ve onun [sic] bir koleksiyoncu eşyasının yaklaşık 100,00\$'a satıldığını öğrenmek beni gururlandırdı. Ancak bundan herhangi bir maddi kazanç elde edemiyorum.

Elinizdeki baskıdan, kuşkusuz, kabuğun yer değiştirmesinin evrimi etkileme biçiminin, bunun hızlandırıcı bir faktör olduğunu fark etmişsinizdir. Yeni habitatlar açar, ekolojik nişleri temizler, seleksiyon baskısını arttırır. Biyologlar, iklim değişikliğinin evrimde önde gelen faktör olduğunu kabul ettiler ve birkaçı, kabuğun nispeten kısa aralıklarla yer değiştirmesinin bu faktörü sağladığını fark etti. Evrimi açıklamak için faktörleri yeniden yapılandırmak gereksizdir. Bazı durumlarda, belirli yaşam biçimleri yüz milyonlarca yıl boyunca değişmeden varlığını sürdürmüştür. *Coelcanth*'a, *Komodo ejderha* kertenkelesine bakın. Bunun için bir sebep yok: öyle

sadece kaza. Ve türler gerekmedikçe değişmezler ve belirli bir sebep olmadan yok olmazlar.

Bir kez başladıktan sonra bir yer değiştirmenin denge kütlesi dengelenene kadar devam edeceğine inanıyorum. Daha sonra durur ve yeni bir hareket, başka bir merkezkaç etkisi yaratan başka bir dengesizliğin gelişmesini bekler. Yeni hareket, sonuncusuyla ilgisi olmayan bir yönde olacaktır; dahası, kabuğun hareket etmesi için önceden belirlenmiş bir mesafe yoktur. Bu, her durumda kabuk üzerinde etkili olan merkezkaç momentumunun miktarı ile belirlenir.

Yeryüzünün alt üst oluşuyla ilgili yüzlerce efsaneyi incelerken, basit bir gerçeğe ikna oldum ki, bunlar esas olarak mitler değil, psikolojik gelişmeler değil, gerçek olayların açıklamaları, tıpkı açıklanmayan herhangi bir olayın ad hoc tarafından açıklanacağı gibi detaylandırıldı. rasyonelleştirme. Felaket mitlerinin çoğu (örneğin, Atlantis hakkında) doğaüstücülüğü getirmez. Yakın zamanda, sert kabuğun hareketinin, daha derindeki katmanların hareketlerini harekete geçireceği, kabuğun hareketi durduktan çok sonra devam edecek ve yüzeyde uzun süreli türbülans oluşturacak bir 'sürüklemeye etkisinin' işleyeceği sonucuna vardım. Yerkabuğunun hareketi yavaş olsa da, herhangi bir felaket uzmanına yetecek kadar çok sayıda şiddetli olay olacaktır. Sanırım başka bir hareket başladı; ne yazık ki başka bir buzul çağı için, bundan birkaç bin yıl sonra başlıyor. Tüm kabuğun hareketi, plakaları oluşturan ve tüm hareketlerine güç veren şeydir, ancak hareketleri daha sonra devam eder.

başlıklı makaleniz *Antropoloji Dergisi* tartışmak için bazı iyi konular sunar. Umarım bazı önerilerde bulunmamın sakıncası yoktur. 4. sayfada, 'yerkabuğunun çeşitli kısımlarının farklı zamanlarda, yerin ekseninde kayması' ifadesini kullanıyorsunuz. "Yer kabuğunun tamamının yarı erimiş iç kısmı üzerinde bir birim olarak kayması" deseydiniz, çoğu insan için daha açık olacağını düşünüyorum.

Kabuklu yer değiştirme teorisi ışığında, batı yarımküre coğrafya nedeniyle dezavantajlıdır. Doğu yarımkürede göç, iklim değişikliklerine göre çok farklı yönlerde gerçekleşebilir. Amerika'da göç için fırsatlar çok daha sınırlıdır. Yükseklik hususlarına bağlı kalmak güvenli değildir, çünkü yükseklikler bir yer değiştirmede büyük ölçüde değişebilir. Örneğin, tarımın başlamasından bu yana And Dağları'nın yükseltilerinin arttığı kesindir.

Böylece, şu anda sonsuz kar çizgisinin üzerinde tarım terasları ve Titicaca Gölü'nde deniz faunası buluyoruz.

Dahası, kabuğun son yer değiştirmesinin her iki Amerika kıtasını da yaklaşık 30 derece güneye doğru hareket ettirdiğine ve üzerlerindeki yaşamı ve uygarlığı kesinlikle harap ederken, Eski Dünya'da iklim değişikliği çok daha az şiddetliyen ve daha fazla kaçış yolu bulunduğu dair kanıtlar var. Amerika Birleşik Devletleri'nde, Meksika'da ve Güney Amerika'da tarım kültürlerinin eski varlığına dair kanıtlar buldum.

Ayrıca, son zamanlardaki heyecan verici keşiflerde, Amerika'da ve Antarktika'da bütün bir uygarlık döngüsüne dair ikna edici kanıtlara sahip olduğumu düşünüyorum.³100.000 yıl geriye gidebilecek ileri düzey bilimler öneriyor. Dünyanın herhangi bir yerinde tarımın başlangıcı için herhangi bir tarih belirlemenin erken olduğunu düşünüyorum.⁴

Bu konuda sahip olduğum kanıtların büyük bir kısmı, yeni baskıya dahil edilecek.^{ESC.5}

Son olarak, kabuğun aniden yer değiştirmesini önermediğimi anladığınızdan eminim.⁶Bence en az dört bin yıl sürer. Bu süre zarfında, And Dağları'nın çalkantısı gibi çok şiddetli olaylar olabilir: ancak dağ yüksekliğindeki gelgit dalgaları değil.⁷

Tabii ki, dikkatlice hesaplanması gereken bir başka açı da, herhangi bir yer değiştirmede, kabuğun maksimum hareketinin merkezi bir hareket meridyeni boyunca meydana geleceği ve her iki taraftaki hareketin bu meridyenden uzaklıkla orantılı olacağıdır.⁸yani, meridyenden 90'da sıfıra azalan boylam.

Referanslarınızdan biri beni çok ilgilendiriyor: Langway ve Hansen, 1973.⁹

Saygılarımla,

İçtenlikle,

Charles Hapgood

Ek 3

SdönümSentotheH Lmürekkepli
udson BayPole
(6 0 DERECEKUZEY ,
8 3 DERECE STANDIMIZ)

RveFlem- Ainci

Bu kutsal alanların tümü, ikinci tablonun son sütununda listelenen eski kutsal enlemin yarım derece (30 deniz mili) içindedir. Dünyanın çoğu okyanus olduğu için, bazı siteler en yakın adalar olan bu listeye girer (yıldız * ile işaretlenmiştir). Bazen tam koordinatlar bulunamadı ve bu durumlarda bilinen en yakın şehir, kasaba veya köyü parantez içine aldık.

Bu sayı Osiris ile çok yakından ilişkili olduğu için 14 derece kuzey enleminde bulunan iki Mısır kutsal alanını da dahil ettik.

Enlem ile Hudson Körfezi Kutbuna bağlı kutsal yerler

Phi Ekvator (55:37) Bimini (Kuzey), Ojai	
50	Chichen Itza, Dunecht, Kilwinning/Loanhead/Rosslyn, Newgrange/Knowth/Tara, Uxmal
45	Canterbury, Copan/Quirigu, Marden
Phi Kutbu (34:23)	Kanarya Adaları, Meknes
30	Kartaca, Quito
25	Konstantinopolis, Truva

Phi Kutup/Kutup (21:15)	Çatal Huyak, Chavin, Knossos, Praisos, Rodos
10 Phi (16:11)	İskenderiye, Baalbek, Cuzco, Ehdin, Machu Picchu, Ollantaytambo, Paracas, Sidon
15	Ashur, Gilgal, Giza Piramitleri, Heliopolis, Jarmo, Jericho/Kudüs, Nazca
12	Babylon, Kish, Pyongyang Eridu/Ur/
10	Uruk/, Ise, Karnak, Kumasi, Kyoto Heian, Lagash, Luksor/Thebes, Naqada, Nara, Susa
5	Byblos, Elephantine, Lalibala, Raiatea*, Tahiti*, Xi'an
0	Aguni, Paskalya Adası, Lhasa, Mohenjo-Daro

Hudson Körfezi Kutbu'na olan mesafeleriyle ölçülen kutsal yerler (koordinatlarla birlikte)

<i>Kutsal Yer</i>	<i>Boylam enlem</i>	<i>HB Kutbundan Uzaklık (deniz mili)</i>	<i>Eski Enlem</i>
aguni	26:35K/127:13D	5.411	5400 = Ekvator
İskenderiye	31:13N/29:53D	4.428	4.429 = 10 pi
Aşur	35:29N/43:14D	4,503	4500 = 15N
Baalbek	34:00N/36:12D	4.431	4.429 = 10 pi
Babil	32:33N/44:25D	4.687	4.680 = 12N
Bimini (Kuzey)	25:46N/79:14W	2.059	2.063 = Phi Ekvatoru
Biblolar	26:59N/49:40D	5,101	5,100 = 5N
Kanarya Adaları	28:30K/14:10K	3.315	3.337 = Phi Kutbu
canterbury	51:17K/1:05E	2.707	2.700 = 45N
Kartaca	36:54K/10:16D	3.623	3.600 = 30N
Çatal Huyak (Konya)	37:51N/32:30D	4.143	4,126 = Phi Kutup/Kutup
Chavin	9:18S/77:19W	4157	4,126 = Phi Kutup/Kutup
Chichen Itza	20:40N/88:32W	2.370	2.400 = 50N
Copan	14:52K/89:10W	2.719	2.700 = 45N
Cuzco	13:32S/71:57W	4.433	4.429 = 10 pi
Dahşur	29:45N/31:14D	4,539	4,560 = 14N
Dunech	57:10N/2:25W	2.378	2.400 = 50N
Paskalya adası	27:05S/109:20W	5,371	5400 = Ekvator
ehdin	34:19N/35:57D	4.408	4.429 = 10 pi
fil	20:05N/32:53D	5.093	5,100 = 5N
Eridu	30:50N/46:02D	4.815	4.800 = 10N

Aek3

333

<i>Kutsal Yer</i>	<i>Boylam enlem</i>	<i>HB Kutbundan Uzaklık (deniz mili)</i>	<i>Eski Enlem</i>
gilgal	31:59N/35:27D	4,521	4.500 = 15N
Gize	29:59N/31:08E	4,524	4.500 = 15N
heliopolis	30:03N/31:15D	4,523	4.500 = 15N
İse	34:29N/136:41D	4.817	4.800 = 10N
Jarmo (Chamchl)	35:32K/44:50D	4,533	4.500 = 15N
Eriha	31:52K/35:27D	4,527	4.500 = 15N
Kudüs	31:47N/35:13D	4,526	4.500 = 15N
Karnak	25:44N/32:39D	4.787	4.800 = 10N
Kilwinning	55:40N/4:42W	2.376	2.400 = 50N
kiş	32:33N/44:39D	4.692	4.680 = 12N
Knossos	35:18K/25:10D	4.098	4,126 = Phi Kutup/Kutup
bilgi	53:43K/6:30W	2.404	2.400 = 50N
Kyoto Heian	35:00K/135:45D	4.803	4.800 = 10N
Lagaş (Tello)	31:37N/46:09E	4.774	4.800 = 10N
Lalibala	12:01N/39:05E	5.683	5.700 = 5S
Lhasa	29:41N/91:10D	5.427	5.400 = Ekvator
kredi	55:53K/3:09K	2.408	2.400 = 50N
Luksor	25:41N/32:24D	4.783	4.800 = 10N
maçu piku	13:08S/72:30W	4.407	4.429 = 10 pi
marden	51:11K/0:30D	2.696	2.700 = 45N
Meknes	33:54K/5:37W	3.309	3.337 = Phi Kutbu
Mersea Adası	51:48N/0:55D	2.671	2.700 = 45N
Mohenjo-Daro	27:17N/68:14D	5,389	5.400 = Ekvator

Nakada	25:52N/32:41D	4.780	4.800 = 10N
Nara	34:55N/135:49D	4.806	4.800 = 10N
Nazca	14:53S/74:54W	4.499	4500 = 15N
Newgrange (Drogheda)	53:43K/6:21W	2.408	2.400 = 50N
Ojai	34:27N/19:15W	2.084	2.063 = Phi Ekvatoru
Ollantaytambo	13:14S/72:17W	4.414	4.429 = 10 pi
parakalar	13:50S/76:11W	4.431	4.429 = 10 pi
Praisos (Girit)	35:08N/26:07E	4131	4,126 = Phi Kutup/Kutup
Pyongyang	39:00N/125:47D	4.708	4.680 = 12N
Quito	0:14S/78:30W	3.613	3.600 = 30N
* Raiatea (Güney Pasifik)	16:50S/151:30W	5.654	5.700 = 5S
Rodos (yaklaşık)	36:15K/28D	4.119	4,126 = Phi Kutup/Kutup
Rosslyn	55:52K/3:13W	2.408	2.400 = 50N
Sakkara	29:51N/31:14D	4,533	4,560 = 14N
Sayda	33:32K/35:22D	4.437	4.429 = 10 pi
susa	32:12N/48:20D	4.785	4.800 = 10N
* Tahiti	17:37S/149:27K	5.641	5.700 = 5S
Tara	53:34K/6:35W	2.407	2.400 = 50N
Teb	25:41N/32:40D	4.790	4.800 = 10N
Truva	39:55N/26:17D	3.889	3.900 = 25N
Keldanilerin Ur	30:56N/46:08E	4.811	4.800 = 10N
Uruk	31:18K/45:40D	4.782	4.800 = 10N
Uxmal	20:21N/89:46K	2,395	2.400 = 50N
Xi'an (Çin) Piramidi	34:26:05N/108:52:12E	5.120	5,100 = 5N

Aek3

335

Ek 4

Sdönüm SitlerLmürekkepli
ileen YukonPole
(6 3 derece kuzey , 1 3
5 derece batı)

RveFlem- Ainci

Yukon Kutbu 100.000 yıldan daha eskidir, ancak bu, bu zamanda bir uygarlığın var olduğu anlamına gelmez, çünkü bu alanların yerleri yalnızca Enoch'un 'melekleri' tarafından yalnızca 12.000 yıl önce bırakılan jeolojik işaretler olabilir. Öte yandan, şu anda bir uygarlığın Uriel makinelerini 'yeryüzünün derinliklerinin tüm sırlarını ortaya çıkarmak' için başlatmış olması da mümkündür.

Enlem ile Yukon Kutbu'na bağlı kutsal yerler

Phi Ekvatoru (55:37)	Atlantis Şehri (Güney)
Phi Kutbu (34:23)	Kilwinning, Rosslyn
30°	Avebury, Baldock, Barbrook, Bath, Glastonbury, Londra, Eski Sarum, Mersea Adası, Pyongyang, Rollright Stones, Royston, Stonehenge, Tintagel, Vestermarie
Phi Kutup/Kutup (21:15)	Nanking, Rennes-le-Château Aguni
20	(Japonya), No. 6 Piramit (Çin) Lixus,
10 Phi (16:11)	Yonaguni
15	Abdera, Meknes

12	Gozo, Samos
10	Knossos, Raiatea
5	İskenderiye, Babil, Bassae, Jericho, Kudüs, Susa, Tiahuanaco
0	Abydos, Byblos, Cuzco, Machu Picchu, Nazca, Ollantaytambo, Tongatapu

Aşağıdaki tabloda bulunan kutsal alanların tümü, son sütunda listelenen eski kutsal enlemin yarım derece (30 deniz mili) içindedir. Dünyanın çoğu okyanus olduğu için, bazı siteler en yakın adalar olan bu listeye girer (yıldız * ile işaretlenmiştir). Bazen tam koordinatlar bulunamadı ve bu durumlarda bilinen en yakın şehir, kasaba veya köyü parantez içine aldık. Baalbek tam olarak kutsal sayı 7'deydi.

Yukon Kutbu'na olan mesafeleriyle ölçülen kutsal yerler (koordinatlarla birlikte)

<i>Kutsal Yer</i>	<i>Boylam enlem</i>	<i>Yukon'dan uzaklık (deniz mil)</i>	<i>Eski Enlem</i>
Abdera	40:56N/24:59D	4.506	4500 = 15N
Abidos	26:11N/31:55D	5.427	5400 = Ekvator
aguni	26:35K/27:13D	4.204	4.200 = 20N
İskenderiye	31:13N/29:53D	5,116	5,100 = 5N
Avebury	51:27N/01:51W	3.601	3.600 = 30N
Baalbek	34:00N/36:12D	4.980	4.980 = 7N
Babil	32:33N/44:25D	5.083	5,100 = 5N
baldock	51:59N/0:12W	3.595	3.600 = 30N
Barbrook	51:13K/3:52W	3.585	3.600 = 30N
bezelye	31:57N/35:46D	5,101	5,100 = 5N
Banyo	51:23N/2:22W	3.598	3.600 = 30N
Biblolar	26:59N/49:40D	5.411	5400 = Ekvator
Cuzco	13:32S/71:57W	5.424	5400 = Ekvator
Glastonbury	51:09N/2:43K	3.606	3.600 = 30N
* Gozo (Victoria)	36:03N/14:14D	4.692	4.680 = 12N
Eriha	31:52K/35:27D	5,105	5,100 = 5N
Kudüs	31:47N/35:13D	5,109	5,100 = 5N
Kilwinning	55:40N/4:42W	3.329	3.337 = Phi Kutbu
* Knossos	35:18K/25:10D	4.841	4.800 = 10N
Lixus	35:12N/6:10W	4.435	4.429 = 10 pi
Londra	51:30N/0:10W	3.623	3.600 = 30N

338

ToAtlantisBlueprint

maçu piku	13:08S/72:30W	5,389	5400 = Ekvator
Meknes	33:54K/5:37W	4,518	4500 = 15N
Mersea Adası	51:48N/0.55D	3.616	3.600 = 30N
Nanking	32:03K/118:47E	4126	4,126 = Phi Kutup/Kutup
Nazca (kasaba)	14:53S/74:54W	5.429	5400 = Ekvator
Nippur	32:10K/45:11D	5,106	5,100 = 5N
Eski Sarum	51:06K/1:49K	3.621	3.600 = 30N
Ollantaytambo	13:14S/72:17W	5.400	5400 = Ekvator
Pyongyang	39:00N/125:47D	3.595	3.600 = 30N
6 Nolu Piramit (Çin)	34:23:25N/108:44:12E	4,230	4,230 = 20N
* Raiatea	16:50S/151:30W	4.842	4.800 = 10N
Rennes-le-Château	42:55:44N/2:15:45E	4,139	4,126 = Phi Kutup/Kutup
Rollright Taşları	52:00N/l:35W	3.575	3.600 = 30N
Rosslyn	55:52K/3:13W	3.339	3.337 = Phi Kutbu
Royston	52:03K/0:01 B	3.594	3.600 = 30N
Stonehenge	51:11N/01:51W	3.616	3.600 = 30N
Samos	13:42N/26:59D	6.133	6.120 = 12S
susa	32:12N/48:20D	5,101	5,100 = 5N
Tiahuanaco	16:38S/68:40W	5.671	5.700 = 5S
Tintagel	50:41N/4:46W	3.601	3.600 = 30N
Tongatapu (Nuku'alofa)	21:09S/175:14W	5,384	5400 = Ekvator
Vestermarie	55:07N/14:50D	3.590	3.600 = 30N
Yonaguni	24:29K/123D	4.423	4.429 = 10 pi

Aek4

339

Ek 5

TyarişmaLost

Sitler

RveFlem-Ainci

UFO kitaplarının yazarları 'geri mühendislik' ifadesine düşkündür. ABD hükümetinin en az bir uçan daireye sahip olduğuna ve uzaylı zanaatlarının altında yatan bilimi anlamaya çalışmak için uzmanlar tuttuğuna inanıyorlar. Bu işleme 'geri mühendislik' denir. Bir yerlerde gizli bir hangarda saklanmış bir uçan dairenin gerçekten var olduğunu söylemiyorum. Gerçekten de tüm araştırmam, geçmişin uzaylılara veya UFO'lara atıfta bulunulmadan anlaşılabileceği varsayımına dayanıyor. Ama 'geriye dönük mühendislik' fikrinin kayıp kutsal yerleri aramamıza uygun olduğunu düşünüyorum.

Atlantis planını geriye dönük mühendislik yaparak selden kurtulanların adımlarını takip edebiliriz. Hapgood'un *Antik Deniz Krallarının Haritaları* kitaların şeklini ve yer değiştirmeden önceki konumlarını gösteren haritaları gösterir. Tufandan kaçan mülteciler, bu kritik bilgiyi kullanmak için, yer değiştirmeye çarpıcı biçimde değişen enlemleri güncellemeleri gerektiğini anladılar. Örneğin Giza, 15 derece kuzeyden 30 derece kuzeye hareket etmişti. Gezegeni Giza gibi kilit noktalardan inceleyerek, hayatta kalanlar sel öncesi dünyanın doğru haritalarını yeni enlemlere yerleştirebilirler. Bu onları belirli yerlere, sonunda sonraki nesiller için kutsal yerler haline gelen yerlere götürdü.

Atlantis planı, üç şekilde bağlantılı birkaç önemli siteyi (örneğin Copan, Quito) ortaya koymaktadır. İlk olarak, önemli bir ölçümle Giza başlangıç meridyeniyle bağlantılıdır. Örneğin Copan, Büyük Piramidin (WGP) 120 derece batısındadır. İkincisi, kutsal bir enlemde bulunurlar (Copan 15 derece kuzeydedir). Üçüncüsü, Hudson Körfezi Kutbu (HBP) sırasında da kutsal bir enlemde bulunuyorlardı (Copan 45 derece kuzeydeydi). Belki de zaman içinde saklı kalmış diğer kutsal yerleri bulmak için bu bilgiden çıkarımlarda bulunabiliriz?

Planın önerdiği en ilgi çekici kayıp yerlerden biri, Bolivya ve Brezilya arasındaki sınırda 16:11S/58:52W'da, Albay Fawcett'in bir Atlantis şehrinin kalıntılarını bulduğuna inandığı yer. Bu site umut verici çünkü Giza başlangıç meridyeninden dünyanın dörtte biri uzaklıkta bulunuyor ve enlemini Tiahuanaco ile paylaşıyor. Aynı zamanda, mevcut ve eski direğin 12/12 kesişiminde yer alan bir açıda yer alan Rosslyn Şapeli (50/50 alanı) ve Canterbury'nin (45/45 alanı) modelini takip ediyor.

Kaliforniya'daki başka bir site, Fawcett'in kayıp Brezilya şehrini yansıtıyor. Plan bizi Büyük Piramidin (WGP) 100, 110, 120, 130 ve 140 derece batısındaki megalitik yapılara yönlendirdi ve bizi 90, 80 ve 72 derece WGP'de Brezilya sitelerini aramaya iten de bu. Batıya ve kuzeye bakarsak, 150 derecelik WGP ölçümünün güney Kaliforniya'yı kestiğini görürüz. En umut verici enlem, 34:23N'deki Polar Golden Section (PGS) bölümüdür. PGS, Baalbek'in enlemini belirtir; Çin'in Xi'an eyaletindeki 6 Nolu Piramit; Harsag destanının Ehdin'i; ve Japonya'daki en kutsal yerlerden biri olan Ise'deki Şinto Tapınağı.

Hudson Körfezi Kutbu sırasında, bu aynı Kaliforniya bölgesi 55:16K'da bulunuyordu, bu da mükemmel Ekvator Altın Kesimi (EGS) 55:37K enleminden yarım dereceden daha azdı. Yani California'daki gizemli bölge, bugün bir PGS konumunda ve selden önce bir EGS konumunda olan çifte bir Altın Bölüm bölgesiydi. Ve Giza'daki Büyük Piramit ile bağlantılıdır. Üstelik Kilwinning (55:40K) ve Rosslyn (55:52K) bugün bu enlemin yakınında. Selden önce Kaliforniya bölgesi, enlemini Florida'nın güney kıyılarında 'Kuzey Bimini' (HBP sırasında 55:41N) olarak adlandırılan küçük bir adıyla paylaşıyordu. North Bimini, Atlantis için Edgar Cayce tarafından tercih edilen bir sitedir. 110 WGP'de, bu boylamı kuzey İnka başkenti Quito ile paylaşıyor.

Bunu fark ettiğimde, 34:23K Altın Kesit enleminde 150 WGP'de bir konum için Kaliforniya haritasını aradım. En yakın şehre 'Ojai' adı verildi.

Bunu hiç duymamıştım.

Ojai'nin (Oh-Hi olarak telaffuz edilir) Frank Capra'nın 1937 tarihli klasik filminde ölümsüzleştirildiğini keşfettim. *Kayıp Ufuk*. Capra'nın kayıp Tibet şehri 'Shangri-La'yı temsil etmek için bulabileceği en güzel ortama ihtiyacı vardı. Capra, kayıp cenneti için Ojai'yi seçerken, Ojai Vadisi'nin kutsal olduğuna inanan diğerlerinin ayak izlerini takip ediyordu. Beyaz adamın gelişinden önce Güney Kaliforniya'nın büyük bir bölümünü işgal eden Chumash halkı, Ojai Vadisi'ni kutsal kabul etti. Buraya 'Ay Vadisi' adını verdiler ve bunun 'ruhlar diyarına giriş noktası' olduğuna inandılar. Zaman geçtikçe Ojai giderek maneviyatla ilişkilendirildi.

Yirminci yüzyılın en büyüleyici filozoflarından biri şehirle yakından bağlantılıydı. Mayıs 1895'te Hindistan'da doğdu, on bir yaşındayken Teosofi Cemiyeti'nin bir üyesi tarafından 'keşfedildi' ve çocuğu Teosofi Cemiyeti'nin tanınmış bir lideri olan Annie Besant'ın dikkatine sundu. Çocuğu İngiltere'ye getirdi ve orada eğitti. Adı Jisshu Krishnamurti idi ve sonunda tüm organize dinlerin ortadan kaldırılmasını savunan radikal özgür bir düşünce okulunun sözcüsü oldu. Sloganı 'Gerçek yolsuz bir ülkedir' oldu.

1922'de Krishnamurti, Ojai'yi ziyaret etti ve vadiye aşık oldu ve burayı ömür boyu evi haline getirdi. dergisinde yayınlanan bir röportajda *Ojai Vadisi Haberleri*, Krishnamurti, "Sahip olduğunuz duygu kutsal bir yere ait" dedi. . . ' Ve 'Hindistan'da, Yunanistan'da ve diğer uygarlıklarda böyle güzel bir yer bulunca bir tapınak dikiyorlar'.

Burada megalitik yapılar olmamasına rağmen, Ojai dünya çapındaki Altın Kesit bölümleriyle dünyanın boyutlarına göre birbirine bağlanan belirli sayıda bölgeye katılıyor (yandaki tabloya bakın).

**Hudson Körfezi Kutbu sırasında bugün Altın Bölüm enlemleri
ve Yukon Kutbu sırasında**

* = Giza Prime Meridian Sitesi

* * = Atlantis Şehri (bkz. Bölüm 10)

<i>Phi Enlemleri</i>	<i>Bugün</i>	<i>Hudson Körfezi Kutup</i>	<i>Yukon Kutbu</i>
10 Fi (16:11K)	Lubaantum* (16:17K)	Baalbek* (16:09K)	Yonaguni (16:17K)
	Tiahuanaco* (16:38K)	parakalar (16:09K)	Lixus (16:05K)
	Raiatea* (16:50S)	Cuzco (diğerleri – bkz. Bölüm 2) (16:07K) Çatal Huyak	
kutuptan kutba (21:15K)	Wabar Tektit (21:30K)	(21:26K)	Nanking (21:14K)
	Chichen itza* (20:40)	Chavin de Huantar* (21:26K)	Rennes-le- şato (21:01K)
Kutuptan Ekvatora (34:23K)	Xi'an piramitleri (34:22K)	Kanarya Adaları* (34:45K)	Rosslyn (34:23K)
	Ehdin* (34:19K)		kredi (34:21K)
	Baalbek* (34:00K)		Kilwining' (34:31K)
	Ise (34:29K)		tikal (34:31K)
	ojai* (34:27K)		Nikko (34:03K)
Ekvator'dan Kutup'a (55:37K)	Kilwining* (55:40K)	Kuzey Bimini* (55:41)	
	Rosslyn (55:52K)		
		ojai* (55:16K)	Atlantis** (55:15 S)

**Giza ana meridyenine (GPM) eşzamanlı olarak
bağlanan kayıp kutsal yerler, mevcut ve eski
yerkabuğunun/mantosunun konumu**

* EGS – Ekvator Altın Bölüm veya 55:37N

* * 10 phi = 10 phi veya 16:11N

<i>Greenwich</i>	<i>GPM</i>	<i>Diğer siteler Bugün</i>	<i>Hudson Diğer Hudson Bay Pole Bay Pole Siteleri</i>
16:11S/58:52W (Brezilya/Bolivya, Fawcett'ten biri Atlantis Şehirleri)	90W	Tiahuanaco (100W)	12N Babil/Kiş Pyongyang
34:27N/ 119:15K (Ojai, Kaliforniya)	150W	Ise, Xi'an, Baalbek, Ehdin (5E)	EGS* Kuzey Bimini
45N/91:08E (Moğolistan/ Çin)	60E	Lhasa (60E)	15N Gize Nazca Eriha/ Kudüs
20N/46:08E (Suudi Arabistan)	15E	Ur (15E)	Ekvator Paskalya Adası Mohenjo-Daro Lhasa aguni
15N/L08E (Sahra Çölü)	30W	canterbury (30W)	10 phi** Baalbek Cuzco Ollantaytambo parakalar Sayda Ninova maçu piku ehdin

Ek 6

SBekliyor Timand
Wasting Sadımlamak:
HahbenceCcevher Dyemek
WentWrong

RveFlem-Ainci

Eyalet piyango bileti satın aldığınız Florida'daki Disney World ziyaretinden yeni döndüğünüzü hayal edin. Bir telefon aldınız ve size 3.000.000\$ kazandığınızı söylediler! Hayatın yeni değişti. Ama bekleyin, bir sorun var. Almaya gittiğinizde size gerçek rakamın 400.000 dolar olduğunu söylüyorlar. Tamam - bu bir hayal kırıklığı, ama gerçekten çok üzgün olamazsın. Sonunda çek postaya gelir ve 122.000 dolar okur. Tepkiniz ne olurdu? araştırmak istemez miydin?

Bu kısa hikayeyi ciddi bir amaç için anlatıyorum. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, buz çekirdeği tarihlemesindeki 'uzmanlar' Küçük Antarktika'daki buz tabakasının en az 3.000.000 olduğunu iddia ettiler.1veya 400.000,2veya 122.0003 yaşındaydı ve bu nedenle yer kabuğunun yer değiştirmesi teorisi yanlışlandı. İnsanlar, yalnızca 12.000 yıl önce Küçük Antarktika'da asla yaşayamazdı. Ama hangi tarih doğru? Burada bir şeyler çok yanlış.

Ne olduğunu bulmak için Yunan filozofu Pisagor (yaklaşık 600) tarafından keşfedilen temel bir mantıksal araçla başlamalıyız.M.Ö). Genel olarak, dünyanın yuvarlak olduğunu ve iklim bölgelerine (kutup, ılıman ve ekvator) bölünebileceğini iddia eden ilk Avrupalı olarak kabul edilir. Ayrıca 'antipodlar' kavramını da ortaya attı - bu

insanlar dünyanın karşı tarafında yaşayabilir. "Ayak" kelimesinin Yunanca karşılığı "*pod*" ve böylece Pisagor güney yarımküredeki araziye antipod olarak adlandırdı çünkü orada yaşayan insanların ayakları kuzey yarımküreye zıt bir yönü gösteriyordu. 'Antipodlar', 'karşı ayaklı' anlamına gelir. Bu antipod kavramı, buz tarihleme yönteminin güvenilirliğini değerlendirmek için temel bir mantıksal araçtır.

Jeologlar, ilk kez James Hutton tarafından ortaya atılan "şimdi geçmişin anahtarıdır" ifadesini tekrarlamaktan neredeyse hiç bıkmazlar. Jeolojide merkezi bir kavram olmaya devam etmektedir. Geçmiş anlamak istiyorsak, önce bugünü anlamalıyız. Bu iyi bir tavsiyedir ve değişim oranlarının fiziksel yasaları ihlal etmeden değişebileceğini unutmadığımız sürece, ciddiye almamız gereken bir tavsiyedir. Bugün ılıman bölgelerde (dağ sıraları hariç) birikmiş buz tabakaları görmüyoruz, kutup bölgelerinde yaşayan ılıman iklime adapte olmuş hayvanlar da görmüyoruz. Bunun yerine kutuplarda biriken buz ve kutup bölgelerinde yaşayan kutuplara adapte olmuş çok az sayıda hayvan buluyoruz.

Küçük Antarktika'ya buz çekirdeği tarihleme merceğinden baktığımızda bir dizi 'gerçek' elde ederiz, ancak bu sonuçları Küçük Antarktika'nın antipodlarının kanıtlarıyla karşılaştırdığımızda, diğer çelişkili gerçekler ortaya çıkar. Buz çekirdeği tarihlemesinden elde ettiğimiz şey, Küçük Antarktika'nın en az 122.000 yıldır, hatta daha uzun süredir buzla kaplı olduğudur. Ancak dikkatimizi dünyanın karşı tarafına kaydırıp Sibirya, Beringya ve Alaska'ya baktığımızda eşdeğer buz tabakaları bulamıyoruz. Bunun yerine atlar, bizonlar ve gergedanlar gibi birçok büyük memelinin otlaklarda kaynaştığının kanıtlarını buluyoruz. Nasıl olur da dünyanın bir parçası en az 122.000 yıl buzun altında kalırken, dünyanın tam tersinde buz ve büyük memeliler (11 bin ila 70,000 karbon-14 yıl öncesine ait) bulunmaz? Bu hesaplanmaz.

'Buz çekirdeği uzmanlarının' önerdiği şey, şu anda hiçbir deneyimiz olmayan bir şeydir: bir zamanlar dünyanın bir tarafının buz altında olduğunu ve aynı anda dünyanın tam karşı tarafında büyük olduğunu iddia ediyorlar. memeliler buzsuz çayırlarda geziniyordu. Bugün dünyanın neresinde böyle bir kombinasyonu bulabiliriz? Yapamayız. Sibirya/Beringia/Alaska çok çeşitli tarihleme yöntemlerinden kanıtlar gösteriyorsa ve hepsi bu bölgenin 9.600'den önce çok daha sıcak olduğuna işaret ediyorsa.Ö, o zaman biz her

Aynı şeyin Küçük Antarktika'da da geçerli olduğunu varsayma hakkı. Pisagor kadar eski basit bir mantıktır.

Ancak Küçük Antarktika buz tabakasının yaşıyla ilgili son söz olarak buz çekirdeği tarihlemesinden bahsedenlerle yaşadığım asıl sorun, bu aynı insanların ilk etapta buzun oraya nasıl geldiği hakkında söyleyecek hiçbir şeyleri olmamasıdır. Buzul çağlarının sadece zaman ve sıcaklık değişimleriyle ilgili olduğunu düşünüyorlar ve bu nedenle buzun nerede olduğu ve bugün nerede olduğu hakkındaki basit gerçekleri görmezden geliyorlar. Dünya buzunun yüzde 90'ından fazlasını bir arada tutan merkezi Grönland ve Büyük Antarktika'nın kutup çöllerinde yer almasına nasıl bir açıklama getiriyorlar?

Buz çağlarının gizemini çözme arayışı, bilimdeki çözülmemiş en uzun sorunlardan biri olmuştur. Jeoloji, James Hutton ve Charles Lyell gibi devlerin, halkın hayal gücünü sarsan ve Kilise'nin temsilcilerini şoke eden zaman ölçeklerini ortaya çıkarmak için dünyanın geçmişinin perdesini araladıkları on dokuzuncu yüzyılda bilim adamlarının sevgilisi olmuştur. Kilisenin sel hikayesine olan kör inancına meydan okuyarak ve zaman ölçeğini sözde 4.004'te yaratılmış bir dünyanın katı sınırlarının ötesine uzatarakm.ö, tek biçimli jeologlar insan bilinci üzerinde dramatik ve kalıcı bir etki yaptı.

Bu süre zarfında jeoloji gibi bir zorluk yoktu. Bilimin öncüsüydü. Charles Darwin gibiler onun temelleri üzerine radikal evrim teorisini kurdular. Bunlar jeolojinin zorlu günleriydi, ancak bir zamanlar acımasız gözlem ve acımasız mantıkla geçmişe meydan okuyan bilim şimdi yolunu kaybetti.

Louis Agassiz, dünyanın bir zamanlar buzul çağını yaşadığı fikrini ilk kez öne sürdüğünde, jeoloji kurumu güldü. Bugün, buz tabakalarının Avrupa'nın büyük bölgelerini ve Kuzey Amerika'nın yarısından fazlasını kapladığına şüphe yok. Ancak bu teorinin artık akademik salonlarda yerleşik olmasına ve jeoloji profesörleri tarafından her gün atıfta bulunulmasına rağmen, buzul çağlarının gerçek nedeni çözülmemiş bir gizem olarak kalıyor.

Her yıl, bu oldukça utanç verici durumun düzeltileceğine ve jeolojinin en kalıcı sorunundan kurtulacağına eminiz. Ancak henüz hiç kimse tüm önemli gerçekleri açıklayamadı. Böyle bir sorun devam ettiğinde, değişimi başlatmak için genellikle tamamen yeni bir bakış açısı gerekir. Buzul çağları sorununun jeologlar için bir baş belası olarak kaldığına inanıyoruz, çünkü

Lyell onu Agassiz'den alıp tekbiçimci bir teoriye dönüştürdüğünden beri yanlış anlaşılmıştır.

Tekbiçimlilik, mantıksal tutarsızlıkları 1965'te ortaya çıkmasına rağmen, jeolojide hüküm sürmeye devam eden bir araştırma geleneğidir. O yıl, Stephen Jay Gould, 'Tekdüzelik Gerekli mi?' başlıklı ilk yayınlanmış makalelerinden birini yazdı. Gould, probleme mantık uyguladı ve bu fikrin aslında tek bir fikir olarak sergilenen iki fikir olduğunu gösterebildi.

Hutton ve Lyell gibi ilk tekdüzelikçiler, bilimin, dünyadaki değişimlerin doğaüstü güçlerin eylemleriyle açıklanabileceği varsayımına dayanmaması gerektiğini savundular. Modern bilimin temel dayanaklarından biri haline gelen çok önemli bir ilke ortaya koydular: fiziksel yasaların değişmez olduğu fikri. Bunun anlamı, yerçekimi yasalarının, fiziğin dinamiğinin evrende sabit olduğu ve zaman ve mekan içinde değişmediğidir. Değişmezlik ilkesi, yalnızca jeolojinin değil, aynı zamanda bilimin kendisinin de temel direklerinden biri haline geldi. Fiziksel yasaların zamana ve mekana göre değişmediğine inanmak bir inanç eylemidir, ancak çoğu bilim insanına tamamen makul görünen bir inanç eylemidir.

Kademeli değişim kavramı budur. Bu bir dünya teorisidir, genel bir bilim ilkesi değildir, ancak tek biçimlilikçiler genellikle bu ayrımı takdir etmediler. Onlara göre, kademeli değişim fikrine meydan okuyan herkes, aynı zamanda fiziksel yasaların değişmezliği kavramına da meydan okuyor olmalıdır. Gould, jeolojik tedricilik teorisini bilimsel değişmezlik ilkesinden ayırarak, tekbiçimliliğin baştan yanlış anlaşıldığını gösterdi. Argümanı, 'değişmezlik doğrudur, ancak tedricilik yanlıştır' diyerek özetlenebilir.

Buz çağlarının Agassiz tarafından ilk kez önerildiği 1837 yılına geri dönmemiz gerekiyor. Bu tarihsel inceleme, buz çekirdeği tarihlemesinin nihayetinde nasıl kusurlu olduğunu görmemize yardımcı olabilir.

Agassiz, en başından beri, buzul çağlarını aniden yeryüzüne çarpan olaylar olarak tasavvur ediyordu:

Çağlar boyu sürececek ani ve yoğun bir kış küremizin üzerine düştü; bu tropiklerin olduğu ülkelere yayıldı

hayvanların evleri vardı ve öyle ansızın üzerlerine geldiler ki, ölümü takip eden çürüme için bile zamanları olmadan kar ve buz kütlelerinin altında mumyalandılar.

Agassiz, buzul çağlarının Kuzey ve Güney Kutuplarından yayıldığına ve dünyayı yuttuğuna inanıyordu. Bu sıkıntılı bir sorunu gündeme getirdi. Dünyanın genel sıcaklığı aniden düşmüş olsaydı, o zaman tropik hayvanlar nasıl günümüze kadar hayatta kalabilirdi? Agassiz bu soruya mantıkla cevap veremediği için ölümcül bir hata yaptı. Her felaketli buzul çağından sonra Tanrı'nın dünyayı taze tropikal hayvanlarla yeniden doldurarak evrim sürecine müdahale ettiği fikri olan 'özel yaratılış' fikrini benimsedi. Agassiz, 'özel yaratılış' fikrini kabul ederek, değerli değişmezlik ilkesini ihlal etti.

Bilim basitçe buna sahip olmazdı. Ve bilim haklıydı.

Zaman geçtikçe, Agassiz'in ani buzul çağları ve ardından özel yaratımlar teorisinin yerini Lyell'in tropikal hayvanlar sorununu basitçe görmezden gelen yavaş, kademeli buzul çağları aldı. Bunun daha iyi bir taktik olduğu kanıtlandı ve sonuç olarak Agassiz'in felaket teorisi tekbiçimci jeoloji tarafından özümsemi.

Tropikal hayvanlar sorunu hala aramızda olan bir sorundur. Bir de aynı derecede zahmetli olan buharlaşma sorunu var. Kar yağışı olması için önce havada nemin olması gerekir ve bu da tropik bölgelerdeki buharlaşmaya bağlıdır. Dünyanın genel sıcaklığı her buzul çağında düşerse, tropik bölgeler de daha soğuk olmalıdır. Ancak tropikler daha soğuksa, bu daha az buharlaşma olduğu anlamına gelir ve daha az buharlaşma nihayetinde daha az kar yağışı anlamına gelir. Buz tabakalarının oluşturulması, tropiklerde önemli ölçüde buharlaşma gerektirir. Yani gerçekten ihtiyacımız olan şey, tropik bölgelerde kar buz tabakaları halinde birikirken aynı zamanda buharlaşmayı da sağlayabilecek bir teori. Bir manto yer değiştirmesi, sabit enlemlerin basit varsayımını değişken enlemler kavramıyla değiştirerek bu sorunları açıklayabilir.

Peki tropikal hayvanlar neden ortadan kaybolmadı? Tropikler daha soğuksa, ilk etapta kar nasıl oluştu? bunlar iki

Buzul çağlarının dünya sıcaklığındaki genel bir düşüşün sonucu olduğu teorisinin savunucuları tarafından hiçbir zaman doğru dürüst cevaplanmayan basit sorular.

Çözülmemiş problem bilimin temel birimidir, ancak jeoloji bu iki problemi görmezden gelmeye devam etmektedir. Geçtiğimiz birkaç on yıl boyunca bilim adamları, buz çağlarına neden olması gerektiğinde ısrar ettikleri sıcaklık değişimlerini ölçmek için bir araç olarak buz çekirdeği tarihlemesine defalarca güvendiler. Ancak mantıkları temelde kusurludur.

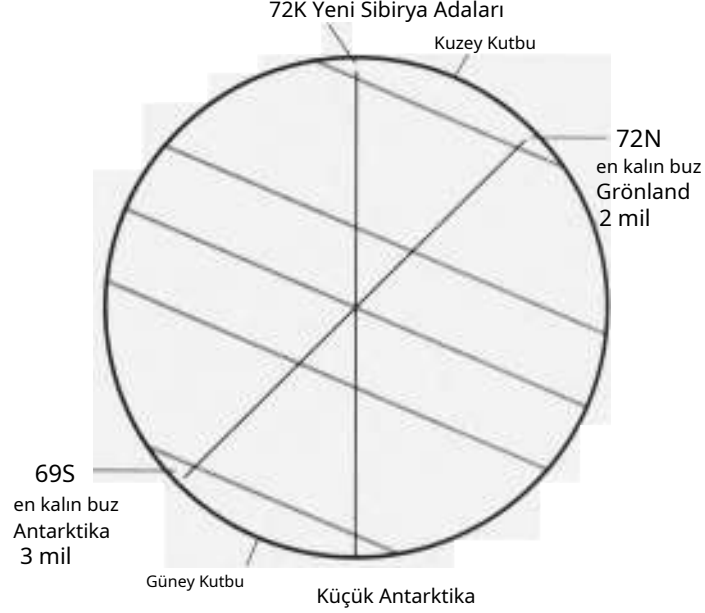
Buz çağları sadece zaman ve sıcaklıkla ilgili değildir.

Onlar da uzayla ilgili. Buz tabakalarının yaşı ve geçmişin sıcaklıkları hakkındaki tüm tartışmalarda, buz tabakalarının nerede oluştuğuna dair hiçbir şey söylenmemesi gerçekten çok edici. Sanki bu sorunun sorunuyla hiçbir ilgisi yokmuş gibi. Bu gülünç bir durum. Dünyanın dört bir yanında geçit törenleri yapan, konferanslar üzerine konferanslara katılan ve buz çekirdeği kanıtları sunan doktoraların tümü, dünyadaki buzun yüzde 90'ından fazlasının bulunduğu merkezi Grönland ve doğu Antarktika'nın her ikisinin de kutup çölleri olduğu basit gerçeğini görmezden geliyor! Buzun olduğu yerde kar yağmaz! Bu imparatorun kesinlikle kıyafeti yok.

Bazıları buz çekirdeği tarihlendirmesini, geçmişin tarihine ulaşmak için tek tek sayılabilecek bir ağacın halkalarına benzetmiştir. Benzerlikler var, ancak önemli farklılıklar da var. Her yeni buz tabakası döşendikçe, altındakilere ağırlığını ekler. Bu, ışığa tepki veren ağaç halkalarında olmaz. Buz çekirdekleri, yağın karın sonucudur. Işık, öngörülemez kar yağışının aksine çok düzenli bir özelliktir. Her yeni buz tabakasının ağırlığı, altındaki tabakalara baskı yapar. Bu, çarpıtmalara ve kanıtların erimesine neden olur. Buz tabakasının altındaki buz dışarıya doğru sıkılır ve kaybolur.

Grönland'daki en kalın buz tabakası, buzun neredeyse 2 mil derinliğinde olduğu 72K/38W'dir. Grönland'ın en kalın buz tabakasının çapraz kutup noktası 72N/142E'dir. En yakın arazi Yeni Sibirya Adaları'dır (75K/140D). Grönland'dan kalma buz çekirdeğinin dünya çapında gerçek bir sıcaklık göstergesi olduğunu kabul edersek, Yeni Sibirya Adaları da buzun altında olmalı ve mamutlar, aslanlar, gergedanlar, bizonlar ve atlar gibi büyük memelileri asla destekleyemezdi.

Yeni Sibirya Adaları'ndaki soyu tükenmiş memelilerin fiziksel kalıntıları yerine Grönland'dan kalma buz çekirdeğini tercih etmenin hiçbir mantıklı nedeni yoktur.

Antarktika'daki en kalın buz, Grönland'daki en kalın buza zıttır. Grönland'daki en kalın buzun çapraz kutup noktası, eskiden bir ev sahibine ev sahipliği yapan yeni Sibirya Adaları'nda. ılıman iklime uyum sağlayan hayvanlar. Yeni Sibirya Adaları'nın karşıt noktası Küçük Antarktika'dır. 12.000 yıl önce ılıman iklim.

Geç Pleistosen sırasında dünyanın sıcaklığı. Ancak buz çekirdeği uzmanlarının yaptığı tam olarak budur. Enlemlerin ancak çok kademeli olarak değişebileceğini varsayıyorlar. Şöminenin yer değiştirmesi ile tasavvur edilenler gibi ani değişiklikler, bunların dikkate alınmasının ötesindedir. Her şeyin Grönland'da bulduklarıyla bağlantılı olması gerektiğini söylüyorlar. Ancak Rus bilim adamları, Sibirya'da at, bizon vb. kalıntıları görmüşlerdir ve Amerikalı bilim adamlarının metodolojisinin sağlam olduğunu kabul edemezler.

Ve değil.

Buz çekirdeği tarihleme savunucularının yaptığı şey, Grönland ve Büyük Antarktika'da toplanan verileri dünyanın geri kalanına tahmin etmek. Soruşturmanın yerini ekstrapolasyonla değiştirdiler. Sadece mantıksal olarak kanıtlamak zorunda olduklarını varsayıyorlar.

Ek 7

ToMmekanik MkarıncaDyerleştirme

RveFlem-Ainci

bilim dergisi *Doğa* 18 Temmuz 1996'da 'İç çekirdeğin dönüşü' adlı bir kapak hikayesi yayınladı. 1 Pek çok satan olmasa da, bu rapor yine de yer kabuğu yer değiştirme teorisi için en kafa karıştırıcı sorunu açıklayabilir.

Bu sorunun ilk kez Rose'dan hemen sonra farkına vardım ve kitabımın yayınlanması için bir tanıtım turu yapmıştım. *Gökyüzü Düştüğünde*. Yaşadığımız yer olan British Columbia'daki küçük Ladysmith kasabasındaki yerel kitapçıda bir konuşma yapmak için bir daveti kabul etmiştik. Söyleşi ve slayt gösterisinin ardından birkaç soruyu yanıtladık ve kalanlarla sohbet ettik. Bir adam, 'Teoriniz Hawaii'nin altındaki sıcak noktayı nasıl açıklar?' diye sordu.

Teoriyle ilgili binlerce soruyu tam anlamıyla yanıtladıktan sonra, ilk defa beni şaşırtan bir soruyla karşılaştım. "Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Eh," diye yanıtladı, "benim izlenimim, Hawaii adalarının yer kabuğunun altındaki sıcak bir noktadan oluştuğuydu. Kabuk yavaş yavaş sıcak nokta üzerinde hareket ederken, yükselen magma kabuğu yukarı doğru iterek adalar oluşturur. Bunu başarmak milyonlarca yıl sürdüğü için, kabuğun bir bütün olarak yer değiştirdiği fikrinizle çelişiyor gibi görünüyor.' Bunun kulağa mantıklı geldiğini kabul etmek zorundaydım ve dedim ki

Soruyu doğrudan teorinin kalbine götürdüğü için konuyu daha ayrıntılı araştırmam gerekecekti. Başarısız bir ok gibi görünüyordu.

Sorunu araştırdım ama 1996 yılına kadar değildi. *Doğa* Bu can sıkıcı soruya bir cevabım olabileceğini düşündüğüm bir makale çıktı. 1997'de Hollanda, Eindhoven'dan Arthur Logtenberg web sitemizde sordu. *Doğa* hakkındaki fikirlerim için *Doğa* Dünyanın ağır katı demir çekirdeğinin 'litosferin tektonik plakalarının en hızlı görelî hareketinden 100.000 kat daha hızlı' döndüğünü söyleyen makale. Bunun anlamı, iç çekirdeğin, yalnızca gezegenin geri kalanının dönüşü ve eksenî ile tam olarak aynı olmayan, ancak onunla ilişkili olan kendi dönüşü ve eksenine sahip olmasıydı. Bana, iç çekirdeğin 'üstündeki' her şeyin, iç çekirdeğe göre bir yer değiştirmeye karşı savunmasız olduğu görülüyordu. Bu fikre manto yer değiştirmesi adını verdim çünkü manto, iç çekirdeğin üzerindeki dünyanın en kalın kısmıdır.

Bu daha derin düzeyde yer değiştirme kavramı, sıcak nokta sorununa bir çözüm sundu. Yer değiştirmeler o kadar derin olsaydı, Hawaii'nin altında bir 'sıcak nokta' olup olmadığı önemli değildi, çünkü iç çekirdeğin üzerinde yer değiştiren dünyanın geri kalanıyla birlikte hareket edecekti.

1997 yazında Hawaii'deki sıcak nokta sorunu yeniden gündeme geldi. Honolulu'dan Rick Monteverde, 'Bütün küre basitçe yer değiştirmiş olabilir mi, hem iç hem de kabuk?' Cevap verdim: 'Hawaii ada zinciri, kabuğun yüzeyinin altındaki bir "sıcak nokta" tarafından üretildi. Bu, yer kabuğunun yer değiştirme teorisi için daha ciddi bir sorun teşkil eder, çünkü kabuğun hareketi, sıcak noktanın yer kabuğunun altında başka bir yerde ortaya çıkmasına neden olmalıdır. Bu problem yüzünden tüm mantonun hareketini bir çözüm olarak gördüm.

Ancak, manto yer değiştirmesine hangi kuvvetlerin neden olabileceği sorunu hala vardı. Ağustos 1997'de San Diego'dan Robert K. Morgan, 'Dünya'yı kırmak için hangi güçlerin birleşeceğini sordu.

alttaki mantodan arınmış kabuk?' 'İçeride' diye cevap verdim. *Gökyüzü Düştüğünde* (4. Bölüm, "Gökyüzü Neden Düştü"), Hapgood'un, dünyanın eksenine göre orantısız yerleştirilmiş buzulların ağırlığının *birolası* kuvvet. Ayrıca, 9.600 kişinin yer değiştirmesine katkıda bulunan ek güçler olarak iki astronomik faktörü ortaya koyduk.M.Ö. Dünyanın yörüngesi bugün olduğundan çok daha eliptikti ve bu nedenle güneşin yerçekimi etkisi muazzam (antipodal) buz tabakalarında daha büyük bir kuvvetle "çekecek". Ama belki de en önemlisi, dünyanın eğim açısı 24,4 derecelik en uç noktasındaydı (22,8 dereceden 24,4 dereceye kadar 41.000 yıllık bir döngüden geçiyor - bugün 23,5 civarındayız ve *azalan* - başka bir deyişle alıyor *daha güvenli*). Bu şu anlama geliyordu: *bütündünyanın* kütlesi daha fazla eğildi. Bu, karşıt kutuplu buz tabakalarının merkezkaç itişine ivme kazandıracaktır.'

Dünya Dışı Bir Çözüm

1997'nin geri kalanında, Atlantis planını çözmeye çalışmakla meşgulken, manto yer değiştirmesinin nedenleri sorusunu geçici olarak bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Daha sonra 1998 baharında Kanada Kraliyet Astronomi Derneği için 'Dünyanın Kabuk Kaymasının Muhtemel Nedeni: Kütle merkezine yaklaşan bir kuyruklu yıldız' başlıklı bilimsel bir makale yazan Donald Tim Seitz Sr'den bir mektup aldım. Dünya-Ay Yerçekimi Sistemi'. Bu ortaya çıktı *kural*, derneğin dergisi, Nisan 1998.

Donald bir çözüme parmak basmıştı ve şimdi bunun kabuksal bir yer değiştirmeden ziyade bir manto olduğuna ikna olmama rağmen, teorisi mükemmel bir şekilde çalıştı. Savunduğu şey, ayımızın oldukça büyük olduğunu ve kendi çekim kuvvetine sahip olduğunu unutmaya meyilli olduğumuzdu. Bir kuyruklu yıldız, asteroit veya başka herhangi bir dünya dışı nesne, dünya ile çarpışma rotasındaysa, normalde düşündüğümüz gibi, nesnenin kuvveti mutlaka dünyanın merkezine yönlendirilmez. Ay'ın dünya üzerindeki çarpma noktasındaki konumu çok önemli bir faktördür çünkü yerçekimi alanı, çarpmanın ana itişini gezegenin iç çekirdeğinden ziyade mantoya yönlendirecektir.

Üç vakayı ele alalım.

Kuyruklu yıldız çarpıştığında ay doğrudan dünyanın arkasındaysa, kuyruklu yıldızın kuvveti doğrudan dünyanın içinden iç çekirdeğin merkezine yönlendirilecektir. Aslında, bu durumda ay önemli değil.

Ay, dünya ile kuyruklu yıldız arasındaysa, o zaman ay etkiyi alacak ve dünyayı kurtaracaktır.

Bununla birlikte, kuyruklu yıldız yaklaşırken, ayın dünyanın bir tarafında olduğunu hayal edelim. Bu koşullar altında kuyruklu yıldızın kuvveti, Dünya-Ay yerçekimi sisteminin ağırlık merkezi olan üst mantoya doğru yönlendirilir. Bu, tüm mantoyu çok iyi yerinden çıkarabilir. Donald Seitz'in teorisi, yer değiştirmelerin neden meydana geldiğine dair bulmacanın eksik parçası gibi görünüyor.

Bir manto yer değiştirmesine neden olmak için iş başında olan çok sayıda kuvvet vardır. Asimetrik buzulların antipodal ağırlığı bir faktördür. Dünyanın yörüngesinin şekli bir başkadır, çünkü gezegeni uzay alanımızdaki en büyük yerçekimi kuvvetine, yani güneşe yaklaştırır. Dünyanın eğimi, buz tabakaları ve yörüngenin şekli gibi tamamen tahmin edilebilir bir fenomen olan başka bir faktördür.

Bu faktörlerin hepsi ortaya çıktı *Gökyüzü Düştüğünde* ama gerçekten de, sonuçta bir manto yer değiştirmesi olması gereken potansiyel bir yer değiştirmeye zemin hazırlıyorlar. Bu astronomik ön koşullar, tüm gerçekleri açıklamak için tek başına yetersizdir. Bununla birlikte, iç çekirdeğin kendi dönüşüne ve eksenine sahip olduğunu öğrendiğimizde, sıcak nokta problemini çözme olasılığı elimizdedir. İç çekirdek ile gezegenin kütlesinin geri kalanı arasındaki süreksizlik, bir manto yer değiştirmesini varsaymamıza izin veriyor ve Donald Seitz'in dünya ve ayın bir tür 'yerçekimi kuyusu' oluşturduğuna dair atılımı yapbozun son parçası gibi görünüyor. . Kuyruklu yıldızın veya kuyruklu yıldızların nereden geldiği, dünyaya nereden çarptıkları, ne kadar büyük oldukları ve gelecekte diğerlerinin izleyip izlemeyecekleri bir sır olarak kalıyor.

Karasal Bir Alternatif

Manto yer değiştirmesinin nedeni için başka bir olasılık, iç çekirdeğin eksenini arasında büyüyen tutarsızlık olabilir.

ve gezegenin geri kalanının ekseni. Bugün ikisi arasında 10 derecelik bir fark var ve 9600'de olması mümkün. M.Ö Dünyanın tüm ekseni maksimum 24,4 derecelik bir açıya sahip olduğunda, onunla iç çekirdeğin ekseni arasındaki fark tehlikeli bir şekilde telaffuz edildi. Dünyanın ekseni güneş, ay ve diğer gezegenlerin çekimi tarafından yönetilir ve 41.000 yıllık düzenli bir döngüyü takip eder. Bu döngünün zirvesine 9.600'de ulaşıldı. M.Ö, bu sırada gezegenin tüm ekseni binlerce yıl arttıktan sonra azalmaya başladı.

Bu konudaki klasik eser şurada yayınlandı: *Bilim* 1976'da: JD Hays, J. Imbrie ve NJ Shackleton tarafından 'Dünya'nın Yörüngesindeki Varyasyonlar: Buz Çağlarının Pacemaker'ı.³ Jeolojik/i İklimsel modellerin, dünyanın eğiminin maksimum 24.4 dereceye ulaştığı dönemlerle çakıştığını gösterdiler. Bunun en son gerçekleştiği zaman 9,600 civarındaydı. M.Ö, tam olarak Platon'un Atlantis 'efsanesinin' tufanı yerleştiği dönem. Bu teoriyi, iç çekirdeğin kendi eksenine sahip olduğu konusundaki son ifşaatlarla birleştirdiğimizde, dünya dışı bir çarpma teorisinden çok daha basit bir fikre sahibiz.

En yüksek eğim açısına 24,4 derecede ulaştıktan sonra eksen bir anlamda eski haline dönüyor. İç çekirdek çok yoğundur ve bu nedenle gezegenin geri kalanından daha fazla kütleye sahiptir. Belki de gezegenin geri kalan kütlesi iç çekirdeğin eksenine doğru hareket etmeye başladığında, ezici bir çekim yaratır ve manto aniden yer değiştirir. İç çekirdeğin ekseni ve dünyanın geri kalan kütlelerinin ekseni aniden ve felaketle yeniden birleşir. Bu, kuşkusuz yavaş başlayacak, ancak son aşamalarda hızlı bir yer değiştirmeye sonuçlanan bir ivme oluşturacaktır. Bunu deneyimleyen, bilimsel olarak gelişmiş herhangi bir uygarlığın gözlemleyebileceği pek çok uyarı olacaktır.

'Dünya dışı' ile karşılaştırıldığında 'karasal' gücün lehine olan argümanlar dikkate değerdir.

Bir manto yer değiştirmesinin 'dünya dışı' çarpma teorisi gereksiz yere karmaşıktır. O kadar çok faktörün çakışması gerekiyor ki, bu fikrin geçici olduğundan ve sürekli revizyona ve istisnalara meyilli olduğundan şüphe etmemek mümkün değil. Mantoyu yerinden çıkarmak için bir kuyruklu yıldız veya asteroit ne kadar büyük olmalıdır? Bu dünya dışı nesneler neden düzenli olarak dünyayla çarpışır? Ay, gelen nesneye göre nerede? Daha da önemlisi, yer değiştirmenin bir etki teorisi gerçekten

Dünyanın jeolojik ve iklimsel değişimlerinin dünyanın eksen eğikliği ile çakıştığı keşifleriyle örtüşmüyor.

Charles Hapgood'un karasal modelin daha iyi bir teori olduğu konusunda hemfikir olacağına eminim. Buz tabakalarının yerleşimini açıklıyor ve Hays, Imbrie ve Schackleton tarafından geliştirilen zamanlama ile örtüşüyor. Hapgood bana yazdığında bu yönde ilerliyor gibiydi: 'Son zamanlarda, sert kabuğun hareketinin daha derin katmanların hareketlerini harekete geçireceği bir "sürükleme etkisinin" işleyeceği sonucuna vardım; yerkabuğunun hareketi durur ve yüzeyde uzun süreli türbülans oluşturur.' Bu, Hapgood'un teorisini sürekli olarak yeniden değerlendirdiğini ve yeni kanıtlar ışığında değişiklikler yaptığını gösteriyor. İç çekirdeğin kendi eksenine sahip olması ve dünya kütlelerinin geri kalanından daha hızlı dönmesi gerçeği, kesinlikle teorisine dahil etmek isteyeceği faktörler olurdu.

Bu nedenlerle, manto yer değiştirmesine neden olan kuvvetin, gezegenin eğim döngüsünün kademeli salınımları ile birlikte gezegenin iç çekirdeğinin dinamiklerine bağlı olduğu sonucuna varıyorum. Dış dünyanın eğimi, iç çekirdekten kademeli olarak uzaklaşmasını tersine çevirdiğinde ve her iki eksenin bir araya getirildiği feci bir yeniden birleşmeyle sonuçlandığında, her iki faktör de potansiyel olarak yeniden bir araya gelebilir. İç çekirdeğin eksenini ve gezegenin geri kalanı geçici olarak yeniden birleşir ve hatta dünyanın manyetik alanının yenilenmesine katkıda bulunabilir. Bu noktada, güneş ağıımızdaki güneşin, ayın ve diğer gezegenlerin çekimi bir kez daha mantının eksenini iç çekirdeğin ekseninden kademeli olarak ayırmaya başlar ve tüm döngü yeniden başlar. Bu teori doğruysa, binlerce yılımız olduğundan emin olabiliriz (yaklaşık 29,

Notlar

önsöz

1. Pennik, *kutsal Geometri*, 1980, s. 43.
2. kedi, *Uzayın Harmonik Fethi*.
3. Michell, *Vahiy Şehri*, p. xiii.
4. Şövalye ve Lomas, *Uriel'in Makinesi*, s. 363-4.
5. Flem-Ath, Gül, *Yıldırım Alanı*, Stoddart, Toronto, 1997.

Bölüm 1: Hapgood'un Atlantis için Gizli Görevi

1. Hapgood'un ölümüyle ilgili bu açıklama, Charles'ın kuzeni Beth Hapgood'un (2 Nisan 1998) Rand'a yazdığı bir mektuba dayanmaktadır.
2. Hapgood, *Dünyanın Değişen Kabuğu*, Panteon, New York, 1958.
3. 'Plaka tektoniği ve yer kabuğunun yer değiştirmesi, hareketli bir kabuk varsayımını paylaşır. Fikirler birbirini dışlayan değil, tamamlayıcıdır. Plaka tektoniği, dağ oluşumu, volkanik aktivite ve yerel depremler gibi uzun vadeli, yavaş değişiklikleri açıklar. Yer kabuğunun yer değiştirmesi, bu süreçlerin kademeli olduğunu kabul eder, ancak kitlesel yok oluşlar, buzullaşma kalıpları ve tarımın ani yükselişi gibi farklı sorunları açıklayabilen kabuğun çok daha dramatik ve ani bir hareketini varsayar. Levha tektoniğinin tam tersine

Bireysel plakaların yavaş hareketi, Hapgood tarafından öne sürüldüğü gibi bir "yer kabuğu yer değiştirmesi", tüm plakaları tek bir birim olarak aniden kaydırır. Bu hareket sırasında çekirdek (gezegenin ağır boğa gözü) değişmez ve dünyanın eksenini değiştirmeden bırakır.' Flem-Ath, Rand ve Rose, *Gökyüzü Düştüğünde*, p. 3.

4. Hapgood, Charles H., *Antik Deniz Krallarının Haritaları: Buz Çağlarında Gelişmiş Uygarlığın Kanıtları*, Chilton Kitapları, Philadelphia/New York, 1966.
5. Hapgood, Charles H., *Kutup Yolu*, Chilton Book Company, Philadelphia/New York/Londra, 1970 (gözden geçirilmiş bir baskı *Dünyanın Değişen Kabuğu*, 1958).
6. Charles H. Hapgood Arşivleri, Yale Amerikan Edebiyatı Koleksiyonu, Beinecke Nadir Kitaplar ve El Yazmaları Kütüphanesi.
7. Churchward, James, *Mu'nun Kayıp Kitası: İnsanın Anavatanı*, William Edwin Rudge, New York, 1926.
8. Settegast, Mary, *Plato Tarihöncesi*, Lindisfarne Press, New York, 1990.
9. Donnelly, Ignatius, *Atlantis: Antediluvian Dünyası*, Harper & Brothers, New York, 1882.
10. Donnelly, Ignatius, *Ragnarok: Ateş ve Çakıl Çağı*, Harper & Brothers, New York, 1883.
11. Furneaux, s. 316.
12. Wegener, Alfred, *Kitaların ve Okyanusların Kökeni*, 1915, 1966'da Dover, New York tarafından yeniden basıldı.
13. Albert Einstein Arşivleri, El Yazmaları ve Arşivler Bölümü, Yahudi Ulusal ve Üniversite Kütüphanesi (Hapgood Yazışmaları, 24 Kasım 1952).
14. Albert Einstein Arşivleri, El Yazmaları ve Arşivler Bölümü, Yahudi Ulusal ve Üniversite Kütüphanesi (Hapgood Yazışması, 8 Mayıs 1953).
15. Einstein, 'Burs Adayına İlişkin Gizli Rapor'.
16. Anne, Ting Ying H., *Geçmiş İklim Araştırmaları*, yazar tarafından yayınlandı, Taipei, Tayvan, Mayıs 1952.
17. Tamamen Beyaz olarak yeniden basılmıştır, *Kutup kayması*.
18. Mallery, s.40-6.
19. Tompkinler, *Büyük Piramidin Sırları*, p. 201.
20. Needham, Joseph, *Çin'de Bilim ve Medeniyet* (üç cilt), Cambridge University Press, Cambridge, 1959.
21. Hapgood, *Antik Deniz Krallarının Haritaları*, p. 193.

22. Pauwels, Louis ve Jacques Bergier, *Büyücülerin Sabahı*, Stein ve Day, New York, 1964.
23. Shklovskii, Joseph ve Carl Sagan, *Evrende Akıllı Yaşam*, Holden Güne, San Francisco, 1966.
24. Haritada sayfa 32-3 *Antik Deniz Krallarının Haritaları*, Hapgood bu sayıyı 93'tür.
25. Berlitz, Charles, *Atlantis: Sekizinci Kıta*, Putnam, New York, 1984.
26. Ek 2'ye bakınız.

Bölüm 2: Plan

1. ABD Deniz Destek Gücü, *Antarktika'ya Giriş*, ABD Devlet Basım Ofisi, Washington, DC, 1969, en önemli parça.
2. Platon, *kanunlar*, Cilt Ben, Kitap 111.
3. Flem-Ath, Rand, 'Tarımın Kökenleri için Küresel Bir Model'.
4. Flem-Ath, Rand ve Rose, 'Yer Bilimi Devrimi ve Tarih Öncesi'.
5. Hapgood, Charles, Flem-Aths'e mektup, 3 Ağustos 1977.
6. Watkins, ND ve JD Kennett, 'Antarktika Alt Suyu: Avustralya ve Antarktika arasındaki Geç Senozoyik sırasında Hızdaki Büyük Değişim', *Bilim*, Cilt 173, 27 Ağustos 1971, s. 813-18; Ledbetter, MT ve DA Johnson, 'Son Buz Çağında Vema Kanalı Antarktika Alt Sularının Artan Taşınması', *Bilim*, Cilt 194, 19 Kasım 1976, s. 837-9.
7. Warren, William Fairfield, *Cennet Bulundu: Kuzey Kutbundaki İnsan Irkının Beşiği*, Boston, 1885.
8. Tilak, Bal Gangadhar, *Vedalarda Arktik Ev*, Poona, Hindistan, 1903.
9. Hapgood, *Antik Deniz Krallarının Haritaları*, görülen. 23 s. 229.
10. Kuhn, Thomas S., *Bilimsel Devrimlerin Yapısı*, ikinci baskı, University of Chicago Press, Chicago, 1970.
11. Flem-Ath, Rand ve Rose, *Gökyüzü Düştüğünde*, p. 46.
12. Schwaller de Lubicz, Rene, *İnsan Tapınağı: Kutsal Mimari ve Kusursuz Adam*, Robert ve Deborah Lawlor tarafından tercüme edilmiştir, Inner Traditions International, Rochester, VT, 1998.

13. Fulcanelli, *Katedrallerin Gizemi*, Pauvert, Paris, 1925.
14. Schwaller de Lubicz, Rene, *Kutsal Bilim: Firavun Teokrasinin Kralı*, Andre ve Goldian VandenBroeck tarafından çevrildi, Inner Traditions International, Rochester, VT, 1988, ilk olarak 1961'de Flammarion tarafından Fransızca olarak yayınlandı.
15. Batı, John Anthony, *Gökyüzünde Yılan: Eski Mısır'ın Yüksek Bilgeliği*, ikinci baskı, Quest Books, Wheaton, IL, 1993.
16. Hancock, Graham, *İşaret ve Mühür: Kayıp Ahit Sandığı Arayışı*, Simon & Schuster, New York, 1992.
17. Roberts, Paul William, 'Sfenks'in Bilmecesi', *Cumartesi gecesi*, Mart 1993.
18. Hancock, Graham, *Tanrıların Parmak İzleri: Başlangıç ve Sonun Arayışı*, Heinemann, Londra, 1995.
19. Bauval, Robert ve Adrian Gilbert, *Orion Gizemi: Piramitlerin Sırlarını Çözmek*, Doubleday Kanada, Toronto, 1994.
20. Wilson, Colin, *Atlantis'ten Sfenks'e: Antik Dünyanın Kayıp Bilgeliğini Kurtarmak*, Bakire, Londra, 1996.
21. Hancock, Graham ve Robert Bauval, *Genesis'in koruyucusu*, Heinemann, Londra, 1996 (ABD'de *Sfenks'in Mesajı*, Crown, New York, 1996).
22. Barnes, John, 'Antik saflık ve poligot programları', *Pazar günleri*, 4 Kasım 1984, Hesaplama Bölümü, s. 13; Mylrea, Paul, 'Bilgisayar eski Aymara dilinin korunmasına yardımcı olur', basıldığı gibi *Nanaimo Özgür Basın*, 21 Kasım 1991, s. 8.
23. Posnansky, Cilt. 1, s. 2.
24. Aveni, Anthony F., *Kolomb Öncesi Amerika'da Arkeoastronomi*, Texas Press Üniversitesi, Austin ve Londra, 1975.
25. Tompkins, Peter, Livio Catullo Stecchini ile birlikte, *Büyük Piramidin Sırları: Keops Büyük Piramidinin Gizemini Çevreleyen İki Bin Yıllık Macera ve Keşifler*, Galahad Kitapları, New York, 1971.
26. Tompkins, Peter, *meksika piramitlerinin gizemleri*, Harper & Row, New York, 1976.
27. Örneğin bkz. Michell, John, *Atlantis Üzerinden Yeni Görünüm*, Thames ve Hudson, Londra, 1995 (başlangıçta şu şekilde yayınlanmıştır: *Atlantis Üzerinden Görünüm* Sago Press, Birleşik Krallık, 1969).

28. Knight, Christopher ve Robert Lomas, *Hiram Anahtarı*, Ok, Londra, 1996.
29. Ek 1'de tam olarak yeniden verilmiştir.
30. Wilson, Colin, *uzaylı Şafak*, Bakire, Londra, 1998.

Bölüm 3: Giza Başlangıç Meridyeni

1. Smyth, Charles Piazz, 'Dünya için Başlangıç Meridyeni Ne Olacak?', *Uluslararası Ağırlık ve Ölçüleri Koruma ve Mükemmelleştirme Enstitüsü, Standart Zaman ve Başlangıç Meridyeni Komitesi Raporu*, Cleveland, OH, Haziran 1884, s. 1-56.
2. Wilson, Colin, *Kutsal Yerler ve Kutsal Yerler Atlası*, Penguin Stüdyosu, Londra, 1996.
3. Wilson, Cohn ve Damon Wilson, *Geçmişten Günümüze Çözülmemiş Gizemler*, NTC/Çağdaş Yayıncılık, Chicago, 1992.
4. Mitchell-Hedges, FA, *Tehlike Müttefikim*, ilk olarak 1955'te yayınlandı, 1995'te Adventures Unlimited, ABD tarafından yeniden yayınlandı.
5. Fawcett, *keşif Fawcett*, p. 3.
6. Fawcett, *keşif Fawcett*, p. 2.
7. Wilkins, Harold, *Antik Güney Amerika'nın Gizemleri*, Rider & Co., Londra, 1946, s. 41-6.
8. Wilkins, *Antik Güney Amerika'nın Gizemleri*, p. 40.
9. Fleming, Peter, *Brezilya Macerası*, Jonathan Cape, Londra, 1933, 1999'da The Marlboro Press/Northwestern, Evanston, Illinois tarafından yeniden basıldı.
10. Fawcett, PH, *keşif Fawcett*, Brian Fawcett, Hutchinson, Londra, 1953 tarafından el yazmalarından düzenlenmiştir.
11. Fawcett, *keşif Fawcett*, p. 122.
12. Fawcett, *keşif Fawcett*, p. 263.
13. Fawcett, *keşif Fawcett*, p. 243.
14. Fawcett, *keşif Fawcett*, p. 260.
15. Fawcett, *keşif Fawcett*, p. 269.
16. Fawcett, *keşif Fawcett*, p. 269, dipnot.
17. Fawcett, *keşif Fawcett*, p. 289.
18. Fawcett, *keşif Fawcett*, p. 293.
19. Fawcett, *keşif Fawcett*, p. 304.
20. Wilkins, *Antik Güney Amerika'nın Gizemleri*, p. 66.
21. Uyduların arkeoloji için kullanımı her yıl artmaktadır. Görmek,

örneğin, Dowling, Kenven, 'Kumun altındaki gizli piramitler', <http://express.lineone.net/express/00/01/10/news/n3120-kumlar-d.htm> (10 Ocak 2000).

Bölüm 4: Thoth'un Kutsal Odası

1. Mendelssohn, Kurt, *piramitlerin bilmecesi*, Praeger, New York, 1974.
2. Deprem, JA, *Mısır'ın Büyük Piramidinin Taştaki Mucizesi*, Porter & Coates, Philadelphia, 1877-1878.
3. Davidson, David, *Büyük Piramit, İlahi Mesajı*, Williams ve Norgate, 1932.
4. Batı, *Gökyüzünde Yılan*, p. 1.
5. Petrie, William Matthew, *Gize Piramitleri ve Tapınakları*, Field & Tuer, Londra, 1883.
6. Dunn, *Giza Elektrik Santrali*, Bölüm 3'ün tamamına bakın.
7. *Sfenks'in Gizemi*.
8. Batı, *Gezginin Eski Mısır'ın Anahtarı*, s. 412-18.
9. Baigent, Michael, Richard Leigh ve Henry Lincoln, *Kutsal Kan ve Kutsal Kase*, gözden geçirilmiş baskı, Corgi Books, Londra, 1996 (başlangıçta Jonathan Cape, Londra, 1982).
10. Dunn, Christopher, *Giza Santrali: Eski Mısır Teknolojileri*, Bear & Co., Santa Fe, New Mexico, 1998.
11. Bauval ve Gilbert, *Orion Gizemi*, s. 45-6.
12. Adli bir kitapta *Tanrıların Salonu* (1998), yayından kaldırıldı.
13. Hancock ve Bauval, *Genesis'in koruyucusu*, Ok baskısı, 1997, p. 314.
14. Bauval, *gizli oda*, s. 14 ve 28.
15. Hancock ve Bauval, *Genesis'in koruyucusu*, Ok baskısı, 1997, p. 285.
16. Tomas, s. 109.
17. Kronzek, s. 5.
18. Ellis, Normandi, *Uyanış Osiris*, Phanes Press, Grand Rapids, MI, 1988, Hancock ve Bauval'da alıntılı olduğu gibi, *Genesis'in koruyucusu*, Ok baskısı, 1997, s. 339.
19. Furlong, s. 111.
20. McCollum'dan Toth, ss. 35-6'da çoğaltıldığı gibi.
21. Tapınak, *kristal güneş*, levha 30 ve başlık s. 216-17'de.

22. Dolphin, LT ve AH Moussa, et al., *Modern Algılama Tekniklerinin Mısır Bilimine Uygulanması*, SRI International, Menlo Park, California, 1977, Cayce, s. 137.

Bölüm 5: 6.000 Santigrat Derece

1. Barnes ve Barnes, s. 10-11.
2. Clayton, PA ve LJ Spencer, 'Libya Çölü'nden Silika-cam', *mineralojik dergisi*, 23, 501-8, 1934.
3. Wilson, *Atlantis'ten Sfenks'e*, p. 37.
4. Charles H. Hapgood Arşivleri, Yale Amerikan Edebiyatı Koleksiyonu, Beinecke Nadir Kitaplar ve El Yazmaları Kütüphanesi (Dolphin to Lee Hammond, 24 Ocak 1957).
5. Charles II. Hapgood Arşivleri, Yale Amerikan Edebiyatı Koleksiyonu, Beinecke Nadir Kitaplar ve El Yazmaları Kütüphanesi (Dolphin to Charles Hapgood, 23 Mayıs 1957).
6. Charles H. Hapgood Arşivleri, Yale Amerikan Edebiyatı Koleksiyonu, Beinecke Nadir Kitaplar ve El Yazmaları Kütüphanesi (Hapgood, American Geographical Society'den Charles B. Hitchcock'a, 1 Ocak 1959).
7. Beyaz, *Kutup kayması*, yayının tüm metnini verir.
8. Wilkins, s. 183.
9. Charles H. Hapgood Arşivleri, Yale Amerikan Edebiyatı Koleksiyonu, Beinecke Nadir Kitaplar ve El Yazmaları Kütüphanesi (Hapgood, American Geographical Society'den Charles B. Hitchcock'a, 1 Ocak 1959).
10. Shawn Montgomery şu anda devrimci bir mikroskobu icat eden tanınmamış bir Amerikalı bilim adamı olan Royal Raymond Rife'in hikayesini araştırıyor. Araştırmasıyla ilgili ayrıntılar şu adresten aranabilir: www.writersblot.com.
11. Yull Brown tarafından Christopher Bird'de yayınlanan 1979 broşürü, 'Yull Brown Efsanesi – Bölüm III', *Keşfetmek!*, Cilt 3. Sayı 6, 1992, s. 51.
12. Verne, Jules, *Esrarengiz ada*, 1874, Bird'de yeniden basıldığı gibi, 'Yull Brown Efsanesi – Kısım I', s. 49-50.
13. Hapgood, Dolphin ve Rennell altın (yüzde 100 saf) ve cam (tektit) üzerine odaklandılar. Eski Mısırlıların altın ve camın simyacıların ticaretinin bir parçası olduğuna inandıklarını belirtmek ilginçtir. 'Antik dünyada simyaya atıfta bulunuldu

basitçe "kutsal sanat" olarak. İlk üç yüzyılda geliştireklam cam ve metal teknolojisinin birleşik ürünü olduğu İskenderiye'de, dört element (toprak, hava, su, ateş) ve "okült" din ve astroloji aracılığıyla her şeyin birliğinin Helenistik bir felsefesi. Bazı ailelerde gizli tutulan cam boyama ve kuyumculuk teknolojisinin nasıl ezoterik felsefeye dahil olduğu uzun bir hikaye.' Maybury-Lewis, s. 183.

14. Kuş, 'Yull Brown Efsanesi - Bölüm I'.
15. Shawn Montgomery, 'Rand Flem-Ath için Brown Gazi Üzerine Notlar'.
16. Sitchin, Zekeriya, *Kayıp Diyarlar*, Bear & Company, Santa Fe, New Mexico, 1990.
17. Kolata, Alan L., *Ruhlar Vadisi: Aymara'nın Kayıp Diyarına Bir Yolculuk*, John Wiley & Sons, Inc., New York, 1996.
18. *İnsanın Gizemli Kökenleri*, The Charlton Heston'ın ev sahipliğinde. BC Video Inc., 1-800-846-9682 veya PO Box 97, Shelburne, VT, 05482, 1996.

Bölüm 6: Kadim Yolcular

1. Zapp ve Erikson.
2. Watkins, Alfred.
3. Heyerdahl, Thor, *Kon-Tiki Seferi*, Londra, 1950, 1996'da Flamingo tarafından yeniden basıldı.
4. Lewis, David, *Biz, Navigatörler*, 1972, Hawaii Press Üniversitesi tarafından 1991 yılında yeniden yayınlandı.
5. Zapp, Ivar ve George Erikson, *Amerika'da Atlantis*, Sınırsız Macera, ABD, 1998.
6. Şövalye ve Lomas, *Uriel'in Makinesi*, p. 106.
7. Cremo ve Thompson, *Yasak Arkeoloji*, p. 198.
8. Needham, Cilt. 4, s. 542.
9. Berber.
10. Marshack.
11. 'Sahra Yeşilken', s. 206.
12. Moran ve Kelley.
13. Mezarlar, Robert, *Beyaz Tanrıça*, Farrar, Straus ve Giroux, New York, 1948, 1999'da Faber & Faber, Londra tarafından yeniden basıldı.

14. Bailey, Jim, *Tanrı-Krallar ve Titanlar*, Hodder & Stoughton, Londra, 1973.
15. Fox, Hugh, *Afet Tanrıları: Büyük Afetten Önce ve Sonra İnsan ve Tanrılarının Devrimci Bir Araştırması*, Harper's Magazine Press, New York, 1976.
16. Bayley, *Cennete yelken açmak*, p. 25.
17. Patten, Donald, *İncil'deki Tufan ve Buz Devri: Bilimsel Tarihte Bir Araştırma*, Pacific Meridian Publishing Co., Seattle, WA, 1966.
18. Chatelain, Maurice, *Kozmik Atalarımız*, ABD'de Light Technology Publications, ciltsiz baskı, 1988, 1996'da yeniden basıldı.
19. Frawley, David, *Tanrılar, Bilgeler ve Krallar: Kadim Uygarlığın Vedik Sırları*, Passage Press, Salt Lake City, Utah, 1991.
20. Frawley, s. 185.
21. Satıcılar, Jane B., *Eski Mısır'da Tanrıların Ölümü*, Penguin Books, Londra, 1992.
22. Satıcılardan Flem-Ath'e E-posta, 29 Mart 2000.
23. Wilson, Colin, *yıldız arayanlar*, Hodder & Stoughton, Londra, 1980.
24. Schwaller de Lubicz, Rene, *Kutsal Bilim: Firavun Teokrasinin Kralı*, Andre ve Goldian VandenBroeck tarafından tercüme edilmiştir, Inner Traditions International, Rochester, VT, 1988, orijinal olarak Fransızca olarak şu şekilde yayınlanmıştır: *Le Roi de la teokrasi Firavun* 1961'de Flammarion tarafından.
25. Kirpik, John, *Hafızadaki Gökyüzü* (devam eden bir çalışma).
26. Tompkins, *meksika piramitlerinin gizemleri*, p. 301.
27. Chatelain, s. 50.
28. Morley, Sylvanus Griswold, *Maya Hiyeroglifleri Çalışmasına Giriş*, Dover Kitapları, New York, 1975.
29. Chatelain, s. 54.
30. McCrone, John, 'Ateş Edildi', *Yeni Bilim Adamı*, 20 Mayıs 2000.
31. Calder, Nigel, *zaman ölçeği*, p. 241.
32. Wilson, *Atlantis'ten Sfenks'e*, s. 50-52.

Bölüm 7: Düşen melekler

1. *Enoch'un Sırları Kitabı*, p. 2.
2. *Enoch'un Sırları Kitabı*, p. 4.
3. Moorehead, Alan, *Mavi Nil*, Harper & Row Publishers, New York, 1962.

4. Collins, Andrew, Richard Ward'ın ek araştırması ile, *Meleklerin Küllerinden: Düşmüş Bir Irkın Yasak Mirası*, Michael Joseph, Londra, 1996.
5. *Enoch'un Sırları Kitabı*, The, WR Morfill tarafından çevrilmiş ve RH Charles, Clarendon Press, Oxford, 1896 tarafından bir giriş ile düzenlenmiştir.
6. *Enoch'un Sırları Kitabı*, s. 9-11.
7. O'Brien, Christian ve Barbara Joy, *Azınlığın Dehası*, p. 90.
8. Charles, RH, *Enoch'un Kitabı*, Oxford University Press, Oxford, 1912, Bölüm 61, Stanza 5.
9. Barton, George Aaron, *Çeşitli Babil Yazıtları*, 1918.
10. O'Brien, Christian ve Barbara Joy, *Parlayanlar*.
11. O'Brien, Christian ve Barbara Joy, *Azınlığın Dehası: Aden Bahçesini Kuranların Hikâyesi*, Turnstone Press Limited, Wellingborough, Northamptonshire, Birleşik Krallık, 1985.
12. O'Brien, Christian ve Barbara Joy, *Parlayanlar*.
13. Şövalye ve Lomas, *Uriel'in Makinesi*, s. 236-7.
14. Hawkins, Gerald, *Stonehenge Kodu Çözüldü*, Doubleday, New York, 1965.
15. *Daily Telegraph*, 7 Ağustos 1999.
16. Daniken, Erich von, *Kanıtlara göre: İnsanın Dünya Dışı Kökenlerine İlişkin Kanıtım*, Book Club Associates, Londra, 1978.
17. Hancock ve Bauval, *Genesis'in koruyucusu*, s. 200-201.
18. Rand'dan Colin'e Collins, Andrew, 'Baalbek: Lübnan'ın Kutsal Kalesi'nden alıntı yapıyor, *Yeni Şafak*, 43, Temmuz-Ağustos 1997: <http://www.newdawnmagazine.com.au/Resources/arts/43c.html>.

Bölüm 8: Altın Bölüm Siteleri

1. Picknett, Lynn ve Clive Prince, *Templar Vahiy: Mesih'in Gerçek Kimliğinin Gizli Muhafızları*, Simon & Schuster, New York, 1997.
2. Andrews, Richard ve Paul Schellenberger, *Tanrı'nın Mezarı: İsa'nın Bedeni ve 2000 Yıllık Gizemin Çözümü*, Little, Brown & Company, Londra, 1996.
3. Lincoln, Henry, *Kutsal Modelin Anahtarı: Rennes-le-Château'nun Anlatılmamış Hikayesi*, St Martin's Press, New York, 1998.

4. Sede, Gerard de, *Le Trésor maudit*, Basımlar J'ai Lu, Paris, 1968.
5. Hancock, Graham, *İşaret ve Mühür: Kayıp Ahit Sandığı Arayışı*, Simon & Schuster, New York, 1992.
6. Grierson ve Munro-Hay.
7. Weston, Jessie L., *Ritüelden Romantizme*, Bölüm 14; Loomis, Roger, giriş *Chretien'in 'Perceval or the Story of the Grail'*, Ortaçağ Romanları (Modern Kütüphane).
8. Lincoln, Henry, *Kudüs'ün Kayıp Hazinesi*, 12 Şubat 1972'de BBC2'de yayınlandı.
9. Lincoln, *Kutsal Modelin Anahtarı*, p. 69.
10. Baigent, Michael, Richard Leigh ve Henry Lincoln, *Kutsal Kan ve Kutsal Kase*, Londra, aslen Jonathan Cape, Londra, 1982, Corgi tarafından yayınlanan gözden geçirilmiş baskı, 1996.
11. 'Yalnızca bir gezegen gökyüzünde kesin ve düzenli bir geometrik desen tanımlar - ve bu gezegen Venüs'tür. . . ve sekiz yılda bir saat gibi düzenli çizdiği desen bir beş köşeli yıldız.' Lincoln, *Kutsal Yer*, p. 69.
12. Baigent, Leigh ve Lincoln, *Kutsal Kan ve Kutsal Kase*, 1996 gözden geçirilmiş baskı, s. 92, notlarda Abbé Mazières'in Lincoln'e yazdığı bir mektuptan alıntı yapıyor, s. 517.
13. Lincoln, *Kutsal Modelin Anahtarı*, p. 218.
14. Şövalye ve Lomas, *Uriel'in Makinesi*, p. 307, EW Barber'dan alıntı, *Urumçi'nin Mumyaları*, Macmillan, Londra, 1999.
15. Lomas ve Şövalye, *Uriel'in Makinesi*, p. 307.
16. Michell, *Atlantis Üzerinden Yeni Görünüm*, s. 62-3.
17. *New York Times*, 28 Mart 1947, Hausdorf, s. 112.
18. Cathie, Bruce, *Sonsuzluğa Köprü*, Amerika Batı, Bozeman, Montana, 1995.
19. Lincoln, *Kutsal Modelin Anahtarı*, p. 148.
20. Lincoln, *Kutsal Modelin Anahtarı*, p. 15.
21. Ahşap, David, *Genesis: İlk Vahiy Kitabı*, Baton Press, Tunbridge Wells, Birleşik Krallık, 1985.
22. Fanthorpe, Lionel ve Patricia, *Kutsal Kase Açığa Çıktı*, Newcastle Yayıncılık, Kuzey Hollywood, 1982.
23. Baigent, Michael, Richard Leigh ve Henry Lincoln, *Mesih Mirası*, Jonathan Cape, Londra, 1986.
24. Wood, David ve Ian Campbell, *Geneset Hedef Dünya*, Bellevue Books, Sunbury-on-Thames, Birleşik Krallık, 1994.
25. Hancock ve Faiia, s. 212-21.

26. Schoch, s. 111.
27. Berriman, AE, *Tarihsel Metroloji*, Dent, New York, 1953.
28. Lincoln, *Kutsal Modelin Anahtarı*, s. 215-16.
29. Henry Lincoln, bu kitabın bilinen sadece iki nüshası olduğunu ve bunların her ikisinin de şu anda kataloglarında listeleyen kütüphanelerde bulunmadığını bildirdi. Lincoln'e bakın, *Kutsal Anahtar Model*, s. 69-70.

Bölüm 9: Tapınakçılar Ne Buldu

1. Brydon, Robert, *Loncalar, Masonlar ve Gül Haç*, Rosslyn'in Arkadaşları, Edinburgh, 1984.
2. Wilson, Colin, *Gizemler: Okült, Paranormal ve Doğaüstüne Bir Soruşturma*, Putnam, New York, 1978.
3. Citchlow, Keith, *Zaman hala duruyor*, Gordon Fraser, Londra, 1979.
4. Citchlow, s. 8-9.
5. Myers, FWH, *İnsan Kişiliği ve Bedensel Ölümden Kurtulması*, Üniversite Kitapları, New York, 1961, s. 75-6.
6. Picknett ve Prens, *Tapınakçı Vahiy*, p. 97.
7. Yukon Kutbu sırasında 30 derece kuzey enleminde İngiliz kutsal yerleri (batıdan doğuya doğru sıralanmıştır). (Kutuptan 30N = 3.600 deniz mili.)

<i>Kutsal Siteler</i>	<i>3.600 = 30N</i>	<i>Hata</i>
Tintagel	3.601	1
Glastonbury	3.606	6
Banyo	3.598	2
Avebury	3.601	1
Stonehenge	3.616	16
Eski Sarum	3.621	21
Rollright Taşları	3.575	25
baldock	3.595	5
Londra	3.623	23
Royston	3.594	6
Mersea Adası	3.616	16

8. Michell, *Cennetin Boyutları*, p. 28.
9. Pennik, *Eski Geomancy Bilimi*, p. 99.
10. Pennik, *yeraltı krallığı*, s. 133-4.
11. Baldock ve Pyongyang, 29:55K enleminde Yukon Kutbu'ndan tam olarak 3.995 deniz mili uzaktaydı.
12. Jang-jin, Hwang, 'Megalitik kültürü korumak için önerilen yasa', *Kore Habercisi*, 25Şubat 1999: <http://www.koreaherald.co.kr/kh0225/m0225c01.htm> (1 Mart 1999).
13. Parker, EH, 'Kore'deki Yarış Mücadeleleri Üzerine', *Japonya Asya Topluluğunun İşlemleri*, 23 (1890), s. 137-228.
14. Nelson, s. 210.
15. Kaliforniya Üniversitesi, *Kore hakkında bilgi edinmek*, seri 1: <http://www.lib.berkeley.edu/EAL/ealknote.htm> (8 Mayıs 2000).
16. Guignebert, *İsa'nın Zamanında Yahudi Dünyası*, 1935, p. 200.
17. Daraul: *Gizli Dernekler*, Tandem 1965, s. 79.
18. Fırın: *Hikayenin Öteki Yüzü*, Londra 1953, s. 132.
19. Wilson, *İnsanlığın Suç Tarihi*, 1983, s. 222.
20. Knight, Christopher ve Robert Lomas, *İkinci Mesih: Tapınakçılar, Turin Örtüsü ve Masonluğun Büyük Sırrı*, Yüzyıl, Londra, 1997.
21. Picknett ve Prens, *Torino Örtüsü: Kimin İmajında?*
22. Kuyruk.
23. Sitchin, *Kayıp Diyarlar*, p. 202.
24. Flem-Ath, Rand ve Rose, *Gökyüzü Düştüğünde*, p. 28.
25. Prescott, *Peru'nun Fethi Tarihi*, 1 kitap.
26. Sitchin, *Kayıp Diyarlar*, s. 203-4.
27. Örneğin bkz. Hancock, *Tanrıların parmak izleri*, p. 230.
28. Hancock, *Tanrıların parmak izleri*, p. 49.
29. Christian ve Barbara Joy O'Brien'da alıntılanan Christobal de Molina (1575) tarafından tercüme edilen Cuzco yaratılış miti, *Parlayanlar*, p. 533.
30. Prescott.
31. Prescott.
32. Prescott.
33. Prescott.
34. Sitchin, Zekeriya, *Kayıp Diyarlar*, p. 202.
35. Baigent ve Leigh, *Tapınak ve Loca*, p. 126.

Bölüm 10: Miras

1. Swaney, Deanna, *Bolivya'ya Lonely Planet Rehberi*.
2. Wright, s. 4; Thorton, s. 22-25.
3. Heyerdahl, Thor, *Kon-Tiki Seferi*, Londra, 1950, 1996'da Flamingo tarafından yeniden basıldı.
4. Heyerdahl, Thor, *Ra Seferi*, George Allen & Unwin, Londra, 1971.
5. Santos, Arysio Nunes dos, web sitesinde: <http://www.atlan.org/makaleler/guanches/> (28 Mayıs 1999).
6. Santos, Arysio Nunes dos.
7. Heyerdahl, Thor, Daniel H. Sandweiss ve Alfredo Narvaez, *Túcume Piramitleri: Peru'nun Unutulmuş Şehri Arayışı*, Thames ve Hudson, Londra, 1995.
8. Heyerdahl, Thor, *Ra Seferi*.
9. Flem-Ath, Rand ve Rose, 'İletişim'.
10. Balabanova, S., F. Parsche ve W. Pirsig, 'Mısır Mumyalarında İlaçların İlk Tanımlanması', *Naturwissenschaften* 79, 358, 1992.
11. Collins, *Atlantis'e açılan kapı*, s. 147-8.
12. Hapgood, *Antik Deniz Krallarının Haritaları*, p. 83, dipnot.
13. Tapınak, *Sirius Gizemi*, s. 20-21
14. Davis, Nancy Yaw, 'Zuni Enigma', *New England Eski Eserler Araştırma Derneği*, Cilt XXVII, No. 1 & 2, Yaz/Sonbahar 1992. Bu makaleyi Rand'ın dikkatine sunduğu için Winnipeg, Manitoba'daki Frontier School Division No. 48'den Ray Beaumont'a teşekkürler.
15. Newton.
16. Şövalye ve Lomas, *Uriel'in Makinesi*, p. 151.
17. Şövalye ve Lomas, *Uriel'in Makinesi*, p. 146.
18. Şövalye ve Lomas, *Uriel'in Makinesi*, p. 172.
19. Blankenship, Donald D., Robin E. Bell, Steven M. Hodge, John M. Brozena, John C. Behrendt ve Carol A. Finn, Batı Antarktika buz tabakasının altındaki aktif volkanizma ve buz tabakası stabilitesi üzerindeki etkileri', *Doğa*, Cilt 361, 11 Şubat 1993, s. 526-9.
20. Flem-Ath, Rand ve Rose, *Gökyüzü Düştüğünde*, s. 107-9.
21. Blankenship, et al.

*Ek 2: Charles H. Hapgood'dan Rand Flem-Ath'e
Mektup, 16 Ekim 1982*

1. Flem-Ath, Rand, Tarımın Kökenleri için Küresel Bir Model', *Kanada Antropoloji Dergisi*, Cilt 19, No. 4, 1981, 1995 yılında bir ek olarak yeniden basılmıştır. *Gökyüzü Düşüşünde*.
2. Rand (Vavilov'un çalışmasını takiben) yukarıdaki makalede, tarımla ilgili en eski deneylerin okyanus seviyesinden 1.500 metre yükseklikteki karayla örtüştüğünü belirtti.
3. Charles, Rand ve Rose'un Nisan 1977'de kendisine yazdığı ilk mektuptan, Atlantis'in son yer değiştirmeden önce Antarktika olduğuna inandıklarını biliyor.
4. Charles, Rand'ın makalesine atıfta bulunuyor. Rand, tarımın Atlantis'te (Antarktika) binlerce yıl önce başladığını biliyor ve inanıyor ama bunu makalesinde söyleyemez ve bilimsel bir dergide yayınlanmasını beklemektedir.
5. Bu el yazmasının nerede olduğu bir sırdır. Rand ve Colin, Hapgood'un akrabaları ve arkadaşlarıyla iletişim kurdular ve bu önemli yayınlanmamış el yazmasını bulamadılar.
6. Rand ve Colin bu noktada Hapgood ile aynı fikirde değiller (bkz. *Gökyüzü Düşüşünde* ve *Atlantis'ten Sfenks'e*).
7. Rand, irtifa (okyanus seviyesinden 1.500 metre yukarıda) ile tarımsal kökenler arasındaki korelasyon hakkında yazmıştı: 'Bu, kesinlikle fantastik gelgit dalgalarıyla sonuçlanacak olan kabuksal yer değiştirme ile açıklanabilir. Hayatta kalanların yüksek dağlarda kalmak için güçlü bir nedeni olurdu.' Charles bunu, Rand'ın 1.500 metre yüksekliğindeki gelgit dalgaları kavramını savunduğu anlamına geliyordu, ancak Rand'ın demek istediği, herhangi bir gelgit dalgasının, hayatta kalanların okyanus yakınında yaşamaktan korkmasına neden olacaktı.
8. Rand ve Rose bu fikri *Gökyüzü Düşüşünde* (49-51), bu boylamı (83 derece batı ve 97 derece doğu) 'en büyük yer değiştirme çizgisi' olarak adlandırır.
9. Langway, CC, Jr. ve Lyle Hansen, 'Buz Başlığında Sondaj: Bin Yüzyıl için İklimi İncelemek', Richard Lewis ve PM Smith, *Donmuş Gelecek: Antarktika'dan Bir Peygamberlik Raporu*, Dörtgen Kitaplar, New York, 1973. Rand,

Şimdi buz çekirdeği tarihleme yöntemine pek inanmayan biri, bu kitabı "Antarktika'dan" kelimelerini içerdiği için referans listesine dahil etti. Makalesini yayınlayan bilimsel dergide kendi şakasıydı. Rand, Atlantis fikrini dahil etmek istedi, ancak 'A' kelimesinden herhangi bir şekilde bahsetmenin yayınlanma şansını ortadan kaldıracağını biliyordu. Bir sonraki en iyi şey, 'Antarktika'dan' sözlerini almak olacaktır. Charles'ın buradaki sözleri bir tür göz kırpmıyor: 'Bu referansı neden dahil ettiğinizi biliyorum.'

*Ek 6: Zaman Harcamak ve Boşa Yer Harcamak: Buz Çekirdeği
Randevusu Nasıl Yanlış Gitti?*

1. Küçük Antarktika buz tabakasının 3.000.000 yıllık tarihi için bkz. Robert M. Schoch, *Kayaların Sesi: Bir Bilim Adamı Felaketlere ve Kadim Uygarlıklara Bakıyor*, Harmony Kitapları, New York, 1999.
2. Küçük Antarktika buz tabakasının 400.000 yıllık tarihi için bkz. *Atlantis Yeniden Doğdu*, BBC2, 4 Kasım 1999, transkript http://www.bbc.co.uk/horizon/atlatitis2_script.shtml.
3. Küçük Antarktika buz tabakasının 122.000 yıllık tarihi için bkz. Paul LaViolette, *Ateş Altında Dünya: İnsanlığın Kıyametten Kurtulması*, Yıldız patlaması Yayınları, Schenectady, New York, 1997.

Ek7: Manto Yer Değiştirme Mekanizması

1. Song, Xiaodong ve Paul G. Richards, 'Dünya'nın iç çekirdeğinin farklı rotasyonu için sismolojik kanıt', *Doğa*, Cilt 382, 1 Ocak 1996, s. 221-4.
2. <http://www.flem-ath.com>.
3. Hays, JD, J. Imbrie ve NJ Shackleton, 'Variations in the Earth's Orbit: Pacemaker of the Ice Ages', *Science* 194 (1976), s. 1,121-32.

Bibliyografya

- Alford, Alan, *Yeni Binyılın Tanrıları: Etnik Bilimsel Kanıtı ve Kan Tanrıları*, Hodder & Stoughton, Londra, 1996. Alford, Alan, *Phoenix Çözümü: Kayıp Bir Uygarlığın Sırları*, Hodder & Stoughton, Londra, 1998.
- Allan, DS ve JB Delair, *Cataclysm!: Zorlayıcı Bir Kanıt 9500'de Kozmik Felaket*, M.Ö. Rand Flem-Ath, Bear & Company, Santa Fe, New Mexico, 1997 tarafından yazılan bir önsöz ile, ilk kez başlık altında yayınlanmıştır. *Dünya Neredeyse Öldüğünde*, Gateway Books, Bath, Birleşik Krallık, 1995.
- Andrews, Richard ve Paul Schellenberger, *Tanrı'nın Mezarı: İsa'nın Bedeni ve 2000 Yıllık Gizemin Çözümü*, Little, Brown & Company, Londra, 1996.
- Ardrey, Robert, *Afrika Genesis*, Atheneum, New York, 1961.
- Ashe, Geoffrey, *Şafağın Ardındaki Şafak: Dünyevi Arayışı Cennet*, John Macrae Kitabı/Henry Holt and Company, New York, 1992.
- Atlantis Yeniden Doğdu*, BBC2, 4 Kasım 1999 Perşembe, transkript http://www.bbc.co.uk/horizon/atlantis2_script.shtml.
- Aveni, Anthony F., *Kolomb Öncesi Amerika'da Arkeoastronomi*, Texas Press Üniversitesi, Austin, 1975.

- Baigent, Michael, Richard Leigh ve Henry Lincoln, *Kutsal Kan ve Kutsal Kase*, gözden geçirilmiş baskı, Corgi Books, Londra, 1996 (başlangıçta Jonathan Cape, Londra, 1982).
- Baigent, Michael ve Richard Leigh, *Tapınak ve Loca*, Corgi, Londra, 1992.
- Baigent, Michael, *Kadim İzler, Kadim ve Erken Dönemde Gizemler Tarih*, New York, Viking, 1998.
- Bailey, Jim, *Tanrı-Krallar ve Titanlar*, Hodder ve Stoughton, Londra, 1973.
- Bailey, Jim, *Cennete Yelken Açmak: Amerika Kıtasının Keşfi 7000M.Ö*, Simon & Shuster, New York, 1994.
- Balabanova, S., F. Parsche ve W. Pirsig, 'First Identification of Mısır Mumyalarında Uyuşturucu', *Naturwissenschaften*, 79, 358, 1992.
- Berber, John, 'Oriental Enigma', *Ekinoks*, 1, Ocak-Şubat 1990.
- Barnes, John, 'Eski saflık ve çokgen programları', *Pazar günleri*, 4 Kasım 1984, Hesaplama Bölümü, s. 13.
- Barnes, Virgil E. ve Mildred A., *tektitler*, Stroudsburg, Hutchinson & Ross, Inc., Dowden, PA, 1973.
- Barton, George Aaron, *Çeşitli Babil Yazıtları*, Yeni Haven, Yale University Press, 1918.
- Bauval, Robert ve Adrian Gilbert, *Orion Gizemi: Kilit Açma piramitlerin sırları*, Doubleday Kanada, Toronto, 1994.
- Bauval, Robert, *Gizli Oda: Kayıtlar Salonu Arayışı*, Yüzyıl, Londra, 1999.
- Bellamy, HS, *Tufandan Önce İnşa Edilen: Tiahuanaco Harabeleri*, Londra: Faber & Faber Limited, 1943.
- Berlitz, Charles, *Atlantis: Sekizinci Kıta*, Putnam, New York, 1984.
- Berriman, AE, *Tarihsel Metroloji*, Dent, New York, 1953. Besant, Annie ve CW Leadbeater, *Gizli Kimya: Üzerinde Kimyasal elementler*, Teosofi Yayınevi, Londra, 1919.
- Bird, Christopher, 'Yull Brown Efsanesi - Bölüm I', *Raum ve Zeit*, Cilt 3., No. 2, 1992, sayfa 49-50. (Bu makaleyi Rand'a gönderdiği için Shawn Montgomery'ye teşekkürler.)
- Blankenship, Donald D., Robin E. Bell, Steven M. Hodge, John M. Brozena, John C. Behrendt ve Carol A. Finn, Aktif volkanizma

- Batı Antarktika buz tabakasının altında ve buz tabakası stabilitesi üzerindeki etkileri', *Doğa*, Cilt 361, 11 Şubat 1993, s. 526-9.
- Enoch'un Sırları Kitabı*, The, WR Morfill tarafından çevrildi ve RH Charles tarafından bir giriş ile düzenlendi, Clarendon Press, Oxford, 1896.
- Bortoft, Henri, *Doğanın Bütünlüğü: Goethe'nin Bilim Yolu*, Lindisfarne Press, Hudson, NY, 1996.
- Bradley, Michael, *Kuzey Amerika'nın Kâse Şövalyeleri: İzinde Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Kase Mirası*, Hounslow Press, Toronto/Oxford, 1998.
- Gethurst, Robert, *Bıçak Kadar Keskin Bir Hikaye: Klasik Haida Efsaneleri ve Dünyaları*, Douglas & McIntyre, Vancouver/Toronto, 1999.
- Brydon, Robert, *Loncalar, Masonlar ve Gül Haç*, Arkadaşlar Rosslyn, Edinburgh, 1984.
- Butler, Alan ve Stephen Dafoe, *Savaşçılar ve Bankacılar: A 1307'den Günümüze Tapınak Şövalyeleri Tarihi*, Templar Kitapları, Belleville, Ontario, 1998.
- Calder, Nigel, *zaman ölçeği*, Viking, New York, 1983.
- Cann, R., M. Stoneking ve A. Wilson, 'Mitokondriyal DNA ve İnsan evrimi', *Doğa*, 325:31-36, 1987.
- Cathy, Bruce, *Sonsuzluğa Köprü*, Amerika Batı, Bozeman, Montana, 1995.
- Cathy, Bruce, *Uzayın Harmonik Fethi*, nexus dergisi, 1995.
- Cayce, Edgar Evans, Gail Cayce Schwartz ve Douglas G. Richards, *Atlantis'in Gizemleri Yeniden Ziyaret Edildi*, New York, St Martin's Paperbacks, 1988, 1997 güncellemesi ile.
- Charles, RH, *Enoch'un Kitabı*, Oxford Üniversitesi Yayınları, Oxford, 1912.
- Chatelain, Maurice, *Kozmik Atalarımız*, Işık Teknolojisi ABD'deki yayınlar, ciltsiz baskı 1988, 1996'da yeniden yayınlandı. Churchward, James, *Kayıp Kıta Mu: Anavatani Mu Erkek adam*, William Edwin Rudge, New York, 1926.
- Cieza de Leon, Pedro de, *Pedro de Cieza de Leon İnkaları*, 1553, H. de Onis tarafından çevrildi ve V. von Hagen tarafından düzenlendi, University of Oklahoma Press, Norman, 1959.

- Clayton, PA ve LJ Spencer, 'Libya'dan silika cam
Çöl', *mineralojik dergisi*, 23, 501-8, 1934. Clube, Victor ve Bill
Napier, *kozmetik Kış*, Evren Kitapları,
New York, 1990.
- Collins, Andrew, Richard Ward'ın ek araştırmasıyla, *İtibaren
Meleklerin Külleri: Düşmüş Bir Irkın Yasak Mirası*, Michael
Joseph, Londra, 1996.
- Collins, Andrew, 'Baalbek: Lübnan'ın Kutsal Kalesi', *Yeni Şafak*,
43, Temmuz-Ağustos 1997: [http://www.newdawnmagazine.com.au/
Resources/arts/43c.html](http://www.newdawnmagazine.com.au/Resources/arts/43c.html).
- Collins, Andrew, *Cennet Tanrıları: Mısır'ın Kayıp Mirası ve Yaratılış
Medeniyet*, Başlık, Londra, 1998.
- Collins, Andrew, *Atlantis'e Açılan Kapı: Bir Kaynak Arayışı
Kayıp Medeniyet*, Başlık, Londra, 2000.
- Cremo, Michael ve Richard L. Thompson, *Yasaklı
Arkeoloji: İnsan Irkının Gizli Tarihi*, Bhaktivedanta Enstitüsü,
San Diego, 1993.
- Cremo, Michael (ed.), *Yasak Arkeolojinin Etkisi*,
Bhaktivedanta Book Publishing Inc., San Diego, 1998. Critchlow,
Keith, *Zaman hala duruyor*, Gordon Fraser, Londra, 1979.
- Daniken, Erich von, *Tanrıların Arabaları?: Çözülmemiş Gizemler
Geçmiş*, GP Putnam, New York, 1968.
- Daniken, Erich von, *Kanıtlara Göre: İnsanın Kanıtı
dünya dışı kökenler*, Book Club Associates, Londra, 1978.
- Davidson, David, *Büyük Piramit, İlahi Mesajı*, Williams
& Norgate, 1932.
- Davis, Nancy Yaw, "Zuni Enigma", *New England Eski Eserleri
Araştırma Derneği*, Cilt XXVII, No. 1 ve 2, Yaz/Sonbahar 1992.
- Dolphin, LT ve AH Moussa, et al., *Modern Uygulamalar
Mısır Bilimine Algılama Teknikleri*, SRI International, Menlo Park,
Kaliforniya, 1977.
- Donnelly, Ignatius, *Atlantis: Antediluvian Dünyası*, harper &
Kardeşler, New York, 1882.
- Donnelly, Ignatius, *Ragnarok: Ateş ve Çakıl Çağı*, arpçı
& Kardeşler, New York, 1883.
- Dowling, Kenven, "Kumun altındaki gizli piramitler": [http://ekspres.
lineone.net/express/00/01/10/news/n3120sands-d.html](http://ekspres.lineone.net/express/00/01/10/news/n3120sands-d.html) (10 Ocak 2000
).

Dunn, Christopher, *Giza Santrali: Eski Çağ Teknolojileri*

Mısır, Bear & Company, Santa Fe, New Mexico, 1998.

Einstein, Albert, Charles H. Hapgood, Albert ile yazışmalar
Einstein Arşivleri, El Yazmaları ve Arşivler Bölümü, Yahudi
Ulusal ve Üniversite Kütüphanesi.

Einstein, Albert, John Simon Guggenheim Anıtı'nda
Vakıf, 18 Kasım 1954 tarihli ve 20 Kasım
1954'te Vakıf'a ulaşan 'Burs Adayı Hakkında
Gizli Rapor'.

Eliade, Mircea, *Şamanizm: Arkaik Ecstasy Teknikleri*, trans
Fransızca'dan Willard R. Trask, Pantheon Books, New
York, 1964.

Ellis, Normandi, *Uyanış Osiris*, Phanes Press, Grand Rapids,
1988.

Ellis, R., *Thoth: Evrenin Mimarı*, Edfu Kitapları, Dorset, Birleşik Krallık,
1997.

Falkner, RO, *Eski Mısır Tabut Metinleri*, Oxford

University Press, Oxford, 1969.

Fanthorpe, Lionel ve Patricia, *Kutsal Kase Açığa Çıktı*, Newcastle
Yayıncılık, Kuzey Hollywood, 1982.

Fawcett, PH, *keşif Fawcett*, onun el yazmalarından düzenlenmiş
Brian Fawcett, Hutchinson, Londra, 1953.

Düzelt, William R., *Piramit Odyssey*, John Wiley & Sons Kanada
Sınırlı, Toronto, 1978.

Flem-Ath, Rand ve Rose, 'Yer Bilimi Devrimi ve Öncesi-

History', Temmuz 1977 (Charles Hapgood için yayınlanmamış

makale). Flem-Ath, Rand, 'Tarımın Kökenleri için Küresel Bir Model',

Kanada Antropoloji Dergisi, Cilt 19, No. 4, 1981, 1995 yılında bir ek
olarak yeniden basılmıştır. *Gökyüzü Düştüğünde*. Flem-Ath, Rand

ve Rose, *Gökyüzü Düştüğünde: Atlantis'i Ararken*,

Stoddart, Toronto, 1995.

Flem-Ath, Rand, *Atlantis ve Dünyanın Değişen Kabuğu* (video),

LL Productions, Bellevue, Washington, ABD (ABD'de

1-800-243-1483 ve ABD dışında 425-455-1053), 1995.

Flem-Ath, Rand ve Rose, 'İletişim', *yeni Şafak Dergisi*, 1997.

Flem-Ath, Rand, 'Atlantis'ten Planlar', *Atlantis Yükseliyor*,
Şubat 1998.

- Flem-Ath web sitesi: www.flem-ath.com.
- Flem-Ath, Gül, *Yıldırım Alanı*, Stoddart, Toronto, 1997. Fleming, Peter, *Brezilya Macerası*, Jonathan Cape, Londra, 1933, 1999 yılında The Marlboro Press/Northwestern, Evanston, Illinois tarafından yeniden basılmıştır.
- Fowden, Garth, *Mısırlı Hermes*, Princeton Üniversitesi Yayınları, New Jersey 1993.
- Fox, Hugh, *Afet Tanrıları: Devrimci Bir Araştırma Büyük Afetten Önce ve Sonra İnsan ve Tanrıları*, Harper's Magazine Press, New York, 1976.
- Frawley, David, *Tanrılar, Bilgeler ve Krallar: Antik Çağın Vedik Sırları medeniyet*, Passage Press, Salt Lake City, Utah, 1991. Fulcanelli, *Katedrallerin Gizemi*, Pauvert, Paris, 1925. Furlong, David, *Tapınağın Anahtarları: Piramitler, Ley Kalıpları ve Atlantis Mirası*, Piatkus, Londra, 1997.
- Furneaux, Rupert, *Dünyanın En Garip Gizemleri*, Ace Kitapları, Yeni York, 1961.
- George, Andrew, *Gilgamiş Destanı: Yeni Bir Çeviri*, allen Lane/The Penguin Press, Londra, 1999.
- Mezarlar, Robert, *Beyaz Tanrıça*, Farrar, Straus ve Giroux, New York, 1948, 1999'da Faber & Faber tarafından yeniden basıldı.
- Mısır'ın Büyük İnşaatçıları*, tarafından A&E için yapılmış bir belgesel Greystone Communications Inc., 1998. Yapımcı Louis C. Tarantino, Lauren E. Herz ve Cathy Ward. A&E'de yayın, 7 Şubat 1999.
- Grierson, Roderick ve Stuart Munro-Hay, *Gemisi Sözleşme*, Weidenfeld & Nicolson, Londra, 1999.
- Salon, Edward, *Hayatın Dansı*, Anchor Press/Doubleday, Bahçe Şehir, New York, 1983.
- Salon, Erkekçe Palmer, *Her Çağın Gizli Öğretileri*, bu Felsefi Araştırma Topluluğu A.Ş., Los Angeles, 1977.
- Hancock, Graham, *İşaret ve Mühür: Kaybedilenin Arayışı Ahit Sandığı*, Simon & Schuster, New York, 1992 (1993 baskısı).
- Hancock, Graham, *Tanrıların Parmak İzleri: Bir Arayış Başlangıç ve Bitiş*, Heinemann, Londra, 1995. Hancock, Graham ve Robert Bauval, *Genesis'in koruyucusu*,

- Heinemann, Londra, 1996 (Arrow tarafından yayınlanan ciltsiz baskı, 1997; ABD'de *Sfenks'in Mesajı*, Crown, New York, 1996).
- Hancock, Graham, *Mars Gizemi: Gizli Bağlantı Dünya ile Kızıl Gezegen Arasında*, Crown, New York, 1998.
- Hancock, Graham ve Santha Faiia, *Cennetin Aynası: Arayışı Kayıp Medeniyet*, Michael Joseph, Londra, 1998.
- Hapgood, Charles H., *Dünyanın Değişen Kabuğu*, Panteon, Yeni York, 1958.
- Hapgood, Charles H., *Antik Deniz Krallarının Haritaları: Kanıt Buz Çağlarında Gelişmiş Medeniyet*, Chilton Kitapları, Philadelphia/New York, 1966.
- Hapgood, Charles H., *Kutup Yolu*, chilton kitap şirketi, Philadelphia/New York/Londra, 1970 *Dünyanın Değişen Kabuğu*, 1958).
- Hapgood, Charles H., Charles H. Hapgood Arşivleri, Yale Amerikan Edebiyatı Koleksiyonu, Beinecke Nadir Kitaplar ve El Yazmaları Kütüphanesi.
- Hapgood, Charles H., Flem-Aths'e mektup, 3 Ağustos 1977.
- Hapgood, Charles H., Rand Flem-Ath'e mektup, 16 Ekim 1982.
- Hapgood, Elizabeth (Beth), Rand Flem-Ath'e Mektup, 2 Nisan 1998.
- Hausdorf, Hartwig, *Çinli Roswell*, Yeni Paradigma Kitapları, Boca Raton, Florida, 1998.
- Hawkins, Gerald, *Stonehenge Kodu Çözüldü*, Doubleday, New York, 1965.
- Hayes, Mike, *sonsuz Uyum*, Weidenfeld ve Nicolson, Londra, 1994.
- Hays, JD ve NJ Schackleton, 'Dünya'nın Yörüngesindeki Varyasyonlar: Buz Çağlarının Kalp Pili', *Bilim*, 194, 1976, s. 1, 121–32.
- Heyerdahl, Thor, *Kon-Tiki Seferi*, Londra, 1950, yeniden basıldı 1996 yılında Flamingo tarafından.
- Heyerdahl, Thor, *Ra Seferi*, George Allen ve Unwin, Londra, 1971.
- Heyerdahl, Thor, *Erken İnsan ve Okyanus*, Doubleday, Bahçe Şehir, NY, 1979.
- Heyerdahl, Thor, Daniel II. Sandweiss ve Alfredo Narvaez, *Túcume Piramitleri: Peru'nun Unutulmuş Şehri Arayışı*, Thames & Hudson, Londra, 1995.

Ne kadar uzakta?:<http://www.indo.com/distance/>.

Ivimey, John, *Sfenks ve Megalitler*, Turnstone, Londra, 1974.

Jang-jin, Hwang, "Kanun megalitik kültürü korumayı önerdi", *Kore Habercisi*, 25 Şubat 1999: <http://www.koreaherald.co.kr/kh0225/m0225c01.htm> (1 Mart 1999).

Jaynes, Julian, *Parçalanmada Bilincin Kökeni* *iki meclisli Zihin*, Houghton Mifflin, New York, 1976.

Jung, Carl, *Anılar, Düşler, Düşünceler*, Eski Kitaplar, New York, 1961.

Keller, Werner, *Tarih Olarak İncil*, orijinal olarak yayınlandı

1978 yılında Almanca *Und die Bibel hat doch recht* Econ Verlag GmbH tarafından çevrilmiştir, William Neil tarafından çevrilmiştir, ikinci baskı, Morrow, New York, 1981.

Kenyon, Kathleen, *Arkeolojiden başlayarak*, Phoenix, 1953.

Kerisel, Jean, 'Cheops Piramidi: Daha Fazla Araştırma', Ekim/Aralık 1992, makalesinden alıntı *Revue Française d'Égyptologie*, 1993.

Kirkpatrick, Sidney D., *Lords of Sipan: Pre-Inc a'nın Gerçek Bir Hikayesi* *mezarlar*, Morrow, New York, 1992.

Şövalye, Christopher ve Robert Lomas, *Hiram Anahtarı*, Ok, Londra, 1996.

Şövalye, Christopher ve Robert Lomas, *İkinci Mesih: Tapınakçılar, Turin Örtüsü ve Masonluğun Büyük Sırrı*, Yüzyıl, Londra, 1997.

Şövalye, Christopher ve Robert Lomas, *Uriel'in Makinesi: The Tufandan Kurtulan Tarih Öncesi Teknoloji*, Yüzyıl, Londra, 1999.

Kolata, Alan L., *Ruhlar Vadisi: Kayıp Diyar'a Yolculuk* *Aymara'nın*, John Wiley & Sons, Inc., New York, 1996.

Kramer, Samuel Noah, *Tarih Sümer'de Başlar*, Thames & Hudson, Londra, 1958, 1981'de University of Pennsylvania Press, Philadelphia tarafından yeniden basıldı.

Krings, M., ve diğerleri, 'Neandertal DNA dizisi ve kökenleri modern insan', *Hücre*, 90, s. 19-30, 1997.

Kronzek, Allan Zola, *Alkazar'ın Sırları: Bir Sihir Kitabı*, Four Winds Press, New York, 1980.

Kuhn, Thomas S., *Bilimsel Devrimlerin Yapısı*, ikinci basım, University of Chicago Press, Chicago, 1970.

Langway, CC Jr. ve Lyle Hansen, 'Buz Kapağında Sondaj: Bin Yüzyıllık İklimi Araştırmak, Richard Lewis ve PM Smith'te, *Donmuş Gelecek: Antarktika'dan Bir Peygamberlik Raporu*, Dörtgen Kitaplar, New York, 1973. Lash, John, *Hafızadaki Gökyüzü*, devam eden bir çalışma. LaViolette, Paul, *Ateş Altında Dünya: İnsanlığın kıyamet*, Yıldız patlaması Yayınları, Schenectady, New York, 1997.

Lawton, Ian ve Chris Ogilvie-Herald, *Giza: Gerçek*, Bakir, Londra, 1999.

Lawlor, Robert, *Kutsal Geometri: Felsefe ve Uygulama*, Thames ve Hudson, Londra, 1982.

Lawrence, TE, *Yedi Bilgelik Sütunu*, Jonathan Cape, Londra, 1952.

Kaliforniya Üniversitesi, *Kore hakkında bilgi edinmek*, seri 1: <http://www.lib.berkeley.edu/EAL/ealknote.html> (8 Mayıs 2000). Ledbetter, MT ve DA Johnson, 'Artırılmış Taşıma Son Buz Çağı'nda Vema Kanalı'ndaki Antarktika Dip Suyu', *Bilim*, Cilt 194, 19 Kasım 1976, s. 837-9 Lehner, Mark, *Komple Piramitler*, Thames ve Hudson, Londra, 1997.

Lewis, David, *Biz, Navigatörler*, 1972, 1991 yılında yeniden yayınlandı Hawaii Üniversitesi Yayınları.

Lincoln, Henry, *Kutsal Yer: Dünyanın Sekizinci Harikasını Keşfetmek Antik Dünya*, Arcade Yayıncılık/Little, Brown & Company, New York, 1991.

Lincoln, Henry, *Kutsal Modelin Anahtarı: Anlatılmamış Hikayesi Rennes-le-Château*, St Martin's Press, New York, 1998.

Loomis, Roger, giriş *Chretien'in 'Perceval veya Öyküsü kase'*, Ortaçağ Romanları (Modern Kütüphane) Columbia University Press, New York, 1952.

Anne, Ting Ying H., *Geçmiş İklim Araştırmaları*, tarafından yayınlandı yazar, Taipei, Tayvan, Mayıs 1952.

Magnus, Rudolf, *Goethe Bilim Adamı olarak*, Heinz Norden tarafından çevrilmiş, Henry Schuman, New York, 1949.

- Mallery, Arlington, *Kayıp Amerika: Kolomb Öncesi Öyküsü Amerika'da Demir Çağı*, Overlook Co., Washington, DC, 1951.
- Marshack, Alexander, *Medeniyetin Kökleri*, McGraw-Hill Kitabı Şirket, New York, 1972.
- Marx, Robert F. ve Jenifer G. Marx, *Büyük Beyazın Görevinde Tanrılar: Tarihin Şafağından Eski ve Yeni Dünya Arasındaki Temas*, Taç, New York, 1992.
- Maris, Sarah, *Kokain Mumyalarının Laneti*. Yazılı ve yönetilmiş Sarah Marris'in fotoğrafı. Hilary Lawson ve Maureen Lemire tarafından üretilmiştir. Hilary Kilberg tarafından anlatıldı. Discovery Channel ile birlikte Channel Four için bir TVF Prodüksiyonu, 1997.
- Maybury-Lewis, David, *Milenyum: Kabile Bilgeliği ve Modern Dünya*, New York, Viking, 1992.
- McCollum, Rocky, *Giza Nekropolü Çözüldü*, Michigan, 1975.
- McCrone, John, 'Ateş Edildi', *Yeni Bilim Adamı*, 20 Mayıs 2000.
- Mead, GRS, *Üç Büyük Hermes: Helenistik Çalışmalar Teozofi ve Gnosis*, Samuel Weiser Inc., Kuzey Sahili, Maine, 1992.
- Mendelssohn, Kurt, *piramitlerin bilmecesi*, Praeger, New York, 1974.
- Michell, John, *Vahiy Şehri*, Ballantine Kitapları, New York, 1972.
- Michell, John, *Dünya Ruhu: Yolları, Tapınakları ve Gizemleri*, Kavşak, New York, 1975.
- Michell, John, *megalitomanî*, Cornell University Press, Ithaca, New York, 1982.
- Michell, John, *Cennetin Boyutları: Oranları ve Antik Kozmolojinin Sembolik Sayıları*, Harper & Row, San Francisco, 1988.
- Michell, John, *Dünyanın Merkezinde: Kutup Sembolizmi Kelt, İskandinav ve Diğer Ritüelleştirilmiş Manzaralarda keşfedildi*, Thames ve Hudson, Londra, 1994.
- Michell, John, *Atlantis Üzerinden Yeni Görünüm*, Thames ve Hudson, Londra, 1995, (başlangıçta şu şekilde yayınlanmıştır: *Atlantis Üzerinden Görünüm* Sago Press, Birleşik Krallık, 1969).
- Mitchell-Hedges, FA, *Tehlike Müttefikim*, orijinal olarak yayınlandı 1955, 1995 yılında Adventures Unlimited, ABD tarafından yeniden yayınlandı. Moran, Hugh A. ve Kelley, David, *Alfabeye ve Antik Çağ Takvim İşaretleri*, Palo Alto Günlük Basın, 1969.

- Morfill, WR, *Enoch'un Sırları Kitabı*, WR tarafından çevrildi
Morfill ve RH Charles tarafından bir girişle düzenlendi,
Clarendon Press, Oxford, 1896.
- Montgomery, Shawn, 'Yull Brown ile Röportaj', Haziran 1996.
- Montgomery, Shawn, 'Rand Flem-Ath için Brown'ın Gazı Üzerine Notlar',
30 Ocak 1997.
- Moorehead, Alan, *Mavi Nil*, Harper & Row Publishers, Yeni
York, 1962.
- Mylrea, Paul, 'Bilgisayar, antik Aymara topraklarının korunmasına yardımcı olur.
guage', basıldığı gibi *Nanaimo Özgür Basın*, 21 Kasım 1991, s.
8.
- İnsanın Gizemli Kökenleri*, The.Charlton Heston'ın ev sahipliğinde. M.Ö
Video Inc., 1-800-846-9682 veya PO Box 97, Shelburne, VT,
05482, 1996.
- Sfenks'in Gizemi*, The.Telif Hakkı The Sphinx Project, Inc.,
Sihirli Göz/Kuzey Kulesi Filmleri Yapım, 1993.
- Narby, Jeremy, *Kozmik Yılan: DNA ve Kökenleri*
Bilgi, Jeremy Tarcher/Putnam, New York, 1998. Needham,
Joseph, *Çin'de Bilim ve Medeniyet* (beş cilt),
Cambridge University Press, Cambridge, 1959.
- Nelson, Sarah Milledge, *Kore Arkeolojisi*, Cambridge
University Press, Cambridge, 1993.
- Newton, Gregg, Antik Kafatası: Bir Amerika Gizemi', Reuters, 21
Eylül 1999: <http://abcnews.go.com/sections/science/DailyNews/luiza990921.htm> (26 Eylül 1999).
- Kuzey, John, *Stonehenge: Neolitik İnsan ve Kozmos*,
HarperCollins Publishers, Londra, 1996.
- O'Brien, Christian ve Barbara Joy, *Azınlığın Dehası:*
Aden Bahçesini Kuranların Hikâyesi, Turnstone Press
Limited, Wellingborough, Northamptonshire, Birleşik
Krallık, 1985.
- O'Brien, Christian ve Barbara Joy, *Parlayanlar*, karanfil
Publishing Limited, Kemble, Cirencester, Gloucestershire, Birleşik Krallık, 1997.
- Oppenheimer, Stephen, *Doğudaki Cennet: Boğulan Kıta*
Güneydoğu Asya, Weidenfeld & Nicolson, Londra, 1998.
- Ovchinnikov, Igor V., Anders Gothenstroms, Galina P. Romanova,

Vitaliy M. Kharitonov, Kerstin Lidens ve William Goodwin, 'Kuzey Kafkasya'dan Neandertal DNA'sının moleküler analizi', *Doğa*, Cilt 404, 30 Mart 2000, s. 490-93.

Patten, Donald, *İncil Tufan ve Buz Devri: Bir Araştırma Bilimsel Tarih*, Pacific Meridian Publishing Co., Seattle, WA, 1966.

Pauwels, Louis ve Jacques Bergier, *Büyücülerin Sabahı*, Stein ve Day, New York, 1964.

Pennick, Nigel, *Eski Geomancy Bilimi: İçinde Yaşamak Dünya ile uyum*, CRCS Publications, Sebastopol, California ve Thames and Hudson Ltd., London, 1979.

Pennick, Nigel, *Kutsal Geometri: Sembolizm ve Amaç Dini Yapılar*, Harper & Row, San Francisco, 1980. Pennick, Nigel, *Yeraltı Krallığı: İnsan Yapımı Bir Araştırma Yer Altındaki Yapılar*, Turnstone Press Limited, Wellingborough, Northamptonshire, 1981.

Petrie, William Matthew, *Gize Piramitleri ve Tapınakları*, Alan & Tuer, Londra, 1883.

Picknett, Lynn ve Clive Prince, *Torino Örtüsü: Kimin İmajında?*, Acacia Press, Melbourne ve Los Altos, California, 1994.

Picknett, Lynn ve Clive Prince, *Tapınakçı Vahiy: Sır Mesih'in Gerçek Kimliğinin Koruyucuları*, Simon & Schuster, New York, 1997.

Picknett, Lynn ve Clive Prince, *Yıldız Geçidi Komplosu*, Biraz, Brown & Company, 1999.

Platon, *Timaios ve Critias*, Desmond Lee tarafından çevrilmiş, Harmondsworth, Middlesex, Penguin, 1977.

Posnansky, Arthur, *Amerikalı Adamın Beşiği Tihuanacu*, trans James F. Shearer, Austin, 1945.

Prescott, William Hickling, *Peru'nun Fethi Tarihi*.
http://sunsite.doc.ic.ac.uk/public/media/literary/collections/project_gutenberg/gutenberg/etext98/hcpru10.txt.

Rehlen, Merritt, 'Geçmişten Sesler', *Doğal Tarih*, Mart 1987.

Reymond, EAE, *Mısır Tapınağının Efsanevi Kökeni*, Manchester University Press, Barnes and Noble Inc., New York, 1969.

- Roberts, Paul William, 'Sfenks'in Bilmecesi', *Cumartesi gecesi*, Mart 1993.
- Ruby, Robert, *Jericho: Düşler, Harabeler, Hayaletler*, Henry Holt ve Şirket, New York, 1995.
- Rux, Bruce, *Yeraltı Dünyasının Mimarları: Unriddling Atlantis, Mars'ın Anomalileri ve Sfenks'in Gizemi*, Frog Limited, Berkeley, California, 1996.
- Salazar, Fernando, *İnkaların Kutsal Vadisi: Mitler ve semboller*, Chelsea Yeşil Yayıncılık Şirketi, Post Mills, VT, 1990.
- Santillana, Georgio de ve Hertha von Dechend, *Hamlet'in Değirmeni: Bir İnsan Bilgisinin Kökenlerini ve Mit Yoluyla Aktarımını Araştıran Deneme*, Nonpareil Books, Boston, 1977 (başlangıçta 1969).
- Santos, Arysio Nunes dos, web sitesi: <http://jwww.atlan.org/articles/guanches/> (28 Mayıs 1999).
- Schoch, Robert M., *Kayaların Sesi: Bir Bilim Adamı Felaketler ve Kadim Medeniyetler*, Harmony Kitapları, New York, 1999.
- Schwaller de Lubicz, René, *Kutsal Bilim: Firavunların Kralı Teokrasi*, Andre ve Goldian VandenBroeck tarafından çevrildi, Inner Traditions International, Rochester, VT, 1988, orijinal olarak 1961'de Fransızca olarak yayınlandı. *Le Roi de la teokrasi Firavun* Flammarion tarafından.
- Schwaller de Lubicz, René, *İnsan Tapınağı: Kutsal Mimari ve Mükemmel Adam*, Robert ve Deborah Lawlor tarafından tercüme edilmiştir, Inner Traditions International, Rochester, VT, 1998.
- Sede, Gerard de, *Le Trésor maudit*, Basımlar J'ai Lu, Paris, 1968.
- Seiss, JA, *Mısır'ın Büyük Piramidinin Taştaki Mucizesi*, kapıcı & Coates, Philadelphia, 1877-8.
- Seitz, Donald Tim (Kıdemli), 'Kabuk Değişimlerinin Muhtemel Bir Nedeni Dünya: Dünya-Ay Yerçekimi Sisteminin Kütle Merkezine Yaklaşan Bir Kuyruklu Yıldız', Regulus, Ontario, Nisan 1998.
- Sellers, Jane B., *Eski Mısır'da Tanrıların Ölümü*, Penguin Kitaplar, Londra, 1992.
- Sellers, Jane B., Rand Flem-Ath'e e-posta, 28 Temmuz 2000.
- Shklovskii, Joseph ve Carl Sagan, *Evrende Akıllı Yaşam*, Holden Güne, San Francisco, 1966.

- Sitchin, Zekeriya, *12. Gezegen*, Santa Fe, New Mexico, Ayı ve Şirket, 1976.
- Sitchin, Zekeriya, *Tanrıların ve İnsanların Savaşları*, Avon, New York, 1985.
- Sitchin, Zekeriya, *Kayıp Diyarlar*, Bear & Company, Santa Fe, New Mexico, 1990.
- Sitchin, Zekeriya, *Genesis Revisited*, Bear & Company, Santa Fe, Yeni Meksika, 1991.
- Smyth, Charles Piazzzi, *Büyük Piramit: Sırları ve Gizemler Açığa Çıktı*, Crown, New York, 1978 (başlangıçta 1880'de yayınlandı).
- Smyth, Charles Piazzzi, 'Baş Meridian ne için olacak? Dünya?', *Uluslararası Ağırlık ve Ölçüleri Koruma ve Mükemmelleştirme Enstitüsü, Standart Zaman ve Başlangıç Meridyeni Komitesi Raporu*, Cleveland, OH, Haziran 1884, s. 1-56.
- Song, Xiaodong ve Paul G. Richards, 'Sismolojik kanıt Dünyanın iç çekirdeğinin diferansiyel rotasyonu', *Doğa*, Cilt 382, 1 Ocak 1996, s. 221-4.
- Sullivan, William, *İnkaların Sırrı: Mit, Astronomi ve Zamana Karşı Savaş*, Taç, New York, 1997.
- Swaney, Deanna, *Bolivya'ya Lonely Planet Rehberi*, Yalnız Gezegen, Londra, 1996.
- Taylor, John, *Büyük Piramit: Neden İnşa Edildi? & Kim inşa etti BT?*, Longmans, Green, Londra, 1864.
- Tailby, SR, *Lodge Mother Kilwinning'in Kısa Tarihi No. 0*, Kilwinning, 1944.
- Tapınak, Robert, *Sirius Gizemi: Yeni Bilimsel Kanıt Uzaylı İletişimi 5.000 Yıl Önce*, Arrow, Londra, 1998 (ilk olarak 1976'da yayınlandı).
- Tapınak, Robert, *Kristal Güneş: Kayıp Bir Teknolojiyi Yeniden Keşfetmek Antik Dünyanın*, Yüzyıl, Londra, 2000.
- Thom, A., *İngiltere'deki Megalitik Siteler*, Oxford Üniversitesi Yayınları, Oxford, 1968.
- Thorton, Russel, *Amerikan Kızılderili Holokost ve Hayatta Kalma*, Oklahoma Üniversitesi Yayınları, Norman, 1987.
- Tilak, Bal Gangadhar, *Vedalarda Arktik Ev*, Poona, Hindistan, 1903.

- Tom, Andrew, *Atlantis Efsaneden Keşfe*, Robert Hale, Londra, 1972.
- Tomkins, Peter, *meksika piramitlerinin gizemleri*, harper & Sıra, New York, 1976.
- Tompkins, Peter, Livio Catullo Stecchini ile birlikte, *Büyüklerin Sırları Piramit: Büyük Keops Piramidinin Gizemini Çevreleyen İki Bin Yıllık Macera ve Keşifler*, Galahad Kitapları, New York, 1971.
- Torkain, M., Rand Flem-Ath'e e-posta, 13 Mart 1998.
- Tot, Max, *piramit kehanetleri*, Warner Kader Kitapları, New York, 1979.
- Tyler, Binbaşı FC, OBE, *Antik Çağın Geometrik Düzenlemesi Siteler*, Simpkin Marshall Ltd, Londra, 1939.
- Kaliforniya Üniversitesi, *Kore hakkında bilgi edinmek*, seri 1: <http://www.lib.berkeley.edu/EAL/ealknote.html> (8 Mayıs 2000). ABD Deniz Destek Gücü, *Antarktika'ya Giriş*, BİZ Hükümet Basımevi, Washington, DC, 1969.
- Velikovsky, Imanuel, *Çarpışan Dünyalar*, Doubleday, New York, 1950.
- Wallace-Murphy, Tim ve Marilyn Hopkins, *Rosslyn: Muhafızlar Kutsal Kase'nin Sırları*, Element, Shaftesbury, Dorset, 1999.
- Warren, William Fairfield, *Bulunan Cennet: Cennetin Beşiği kuzey kutbunda insan ırkı*, Boston, 1885.
- Watkins, Alfred, *Eski Düz Yol: Höyükleri, İşaretleri, hendekler, Siteler ve İşaret Taşları*, Methuen & Co. Ltd, Büyük Britanya, 1925, 1974'te Abacus, Londra tarafından yeniden basıldı.
- Watkins, ND ve Kennett, JD, Antarctic Bottom Water: Avustralya ve Antarktika arasındaki Geç Senozoyik sırasında Hızdaki Büyük Değişim', *Bilim*, Cilt 173, 27 Ağustos 1971, s. 813-18.
- Watson, Lyall, *doğaüstü*, Anchor Press, Garden City, NY, 1973.
- Wegener, Alfred, *Kitaların ve Okyanusların Kökeni*, 1915, 1966'da Dover, New York tarafından yeniden basıldı.
- Batı, John Anthony, *Gökyüzündeki Yılan: Yüksek Bilgelik Antik Mısır*, ikinci baskı, Quest Books, Wheaton, IL, 1993.

- Batı, John Anthony, *Sfenks'in Gizemi*, video, NBC, yönetmenlik Bill Cote tarafından, 1993.
- Batı, John Anthony, *Gezginin Eski Mısır'ın Anahtarı*, görev Books Edition, Wheaton, Illinois, 1995 (başlangıçta 1985 yayınlandı).
- Weston, Jessie L., *Ritüelden Romantizme*, Cambridge Üniversitesi Basın, 1920.
- 'Sahra Yeşilken', *dünyanın Son Gizemleri*, okuyucu Özet, Pleasantville, New York, 1977.
- Beyaz, John, *Kutup kayması*, Doubleday, New York, 1980.
- Wilkins, Harold T., *Antik Güney Amerika'nın Gizemleri*, binici & Şirket, Londra, 1946.
- Wilkins, Harold T., *Eski Güney Amerika'nın Gizli Şehirleri: Atlantis açık*, Kütüphane Yayıncıları, New York, 1952.
- Wilson, Colin, *Gizemler: Okült'e Bir Soruşturma, paranormal ve doğaüstü*, Putnam, New York, 1978. Wilson, Colin, *yıldız arayanlar*, Hodder & Stoughton, Londra, 1980. Wilson, Colin ve Damon Wilson, *Çözülmemiş Gizemler Geçmiş ve Mevcut*, NTC/Contemporary Publishing, Chicago, 1992.
- Wilson, Colin, *Atlantis'ten Sfenkse: Kayıpları Kurtarmak Antik Dünyanın Bilgeliği*, Bakire, Londra, 1996.
- Wilson, Colin, *Kutsal Yerler ve Kutsal Yerler Atlası*, Penguen Stüdyo, Londra, 1996.
- Wilson, Colin, *uzaylı Şafak*, Bakire, Londra, 1998.
- Woolley, Sir C. Leonard, *Keldanilerin Ur*, Ernest Benn, Londra, 1929.
- ahşap, Davud, *Genesis: İlk Vahiy Kitabı*, Baton Basın, Tunbridge Wells, Kent, 1985.
- Wood, David ve Ian Campbell, *Geneset Hedef Dünya*, Bellevue Kitaplar, Sunbury-on-Thames, 1994.
- Wright, Ronald, *Çalınan Kıtalar: Hint Yoluyla 'Yeni Dünya' Gözler*, Penguin Books, Londra, 1992.
- Zapp, Ivar ve George Erikson, *Amerika'da Atlantis, Denizciler Antik Dünya*, Maceralar Sınırsız Basın, 1998.
- Çinko, David, *Atlantis'in Taşları*, Prentice-Hall Kanada, Toronto, 1978.

benindeks

Sayfa numaraları **gözü pek** illüstrasyonu ifade eder.

A'tam, 36
Abidos, 243, 313; Osireion, 180,
311–12
Habeşistan, 184–5, 223; tarafından ziyaret edildi
Bruce, 184–8, 189
Acosta, Jorge, 133
akustik: ve piramitler, 98-9,
100–1
Adolf, Helen, 223, 348–9
Agassiz, Louis, 347
Knidoslu Agatharchides, 20,
95
tarım, 36, 285, 330
Aguni, 311, 325
Akapana piramidi (Tiahuanaco),
136–7
El-Memun, 87-8
Alaska, 22
simya, 115, 128, 364–5n
Alexander VI, Pope, 63
İskenderiye, 18, 19, 20, 22

uzaylı şafak (Wilson), 62
Allan, Derek S., 308 Alva,
Walter, 301–2
Alvarez, Diego, 70
Amantia, 3
Amerika: sitelerin doğuya hizalanması
gerçek kuzey, 321; Atlantis'in
iddia ettiği gibi, 147-8; ve Çin
bağlantıları, 155–6; ilk insanın
keşfi, 148; Japon çanak
çömleklerinin keşfi, 149; Asya
ile bağlantılar, 148–9, 157–8;
eski Hint kültürü ile, 156
arasındaki benzerlikler; Giza
başlangıç meridyeni ile
bağlantılı siteler, 310; kalay ve
bakır kaynakları, 154; ve
Tapınakçılar, 293–4; *Ayrıca*
bakınız bireysel ülkeler
Anannage, 195, 196, 210 And
Dağları, 285, 287, 329

- Andrae, Johann Valentin, 262, 263
- Andrews, Richard ve Schellenberger, Paul: *Tanrı'nın Mezarı*, 215, 244
- melekler: Enoch Kitabında, 189-90; Book of Enoch, 193, 200, 203'te ölçüm ipleri ile; *Ayrıca bakınız* Gözlemciler
- Angkor Wat (Kamboçya), 136
- Anglo-Amerikan Şirketi, 134
- Antarktika Dairesi, 37, 39, 314
- Antarktika, 8-9, 57, 309; ve denizciliğin varlığı medeniyet, 17-18; Atlantis'in 32-5, 38-9, 40-1, 53, 110-11, 147, 182; haritası, 21-2; Kircher'in Atlantis haritasının buzsuz haritası ile benzerliği, 32, 34; içine kayma Antarktika Dairesi, 39; dünya, 34, 35 olarak görülüyor; *Ayrıca bakınız* Küçük Antarktika
- 'antipodlar', 345-6
- Antoni, Joao, 73
- Anunnaki *görmek* ananage
- Apollo, xx, xxi
- Apopi (Apophis), 278, 279, 280
- Appleby, Nigel, 103
- Arap Geceleri*, 144
- Aratake, Kihachiro, 249
- Araucanians, 36
- Arkeoastronomi Öncesi-Kolomb Amerika* (Aveni), 55, 57, 321
- Arşimet, 118
- Kuzey Kutup Dairesi, 37-8
- Vedalarda Arktik Ev, The* (Tilak), 40
- Ahit Sandığı, 184, 186, 187, 221, 223
- Arnold, Kenneth, 142
- Aryanlar, 156
- Ashurbanipal, 159, 160, 161
- 'Asya yayılımı' teorisi, 148-9, 157-8, 165
- Asurlular 159-60, 161, 162 *görmek ayrıca* Ninova
- Astarte, 290
- 'astral uçaklar', 195
- astronotlar, eski, 25-7, 53, 94, 164, 239, 309
- astronomi, 163; eski insanların sofistike sahiplik, 310; ve Maya, 151-2, 172-3, 175, 179; ve navigasyon, 146-7, 175-6; ve Sümerler, 162; *Ayrıca bakınız* burç(lar)
- Atahualpa, 288
- Atina, 4, 5
- 'atl', 147, 156
- atlahuac, 147
- Atlantisliler: ve jeoloji, 200, 201, 213
- Atlantis: Sekizinci Kıta* (Berlitz), 28
- Atlantis: Platon tarafından tarif edilen, 3-5, 5-6, 27, 34, 35, 41, 147; imhası, 7, 8-9, 75, 147, 201; Atlantislilerin Güney Amerika'ya kaçışı, 75, 78; Antarktika'nın tanımlanması, 32-5, 38-9, 40-1, 53, 110-11, 147, 182; Amerika iddiası, 147-8; konumu, 6, 7, 27-8, 147, 317-18; üzerinde çalışmalar, 6-7

- Amerika'da Atlantis*(Zapp ve Erikson), 147
Atlantis Sonunda(Flem-Aths) 41, 42, 43 ayrıca bkz. Gökyüzü
Düştüğünde
 'Atlantis Kanalı', 315 *Yükselen Atlantis*(dergi), 61–2 *Atlantis, Antediluvian Dünya* 6, 40
 'Gerçek Okyanusun Atlantis'i' (Flem-Ath), 35
Kutsal Siteler Atlas(Wilson), 65
 atom gücü: bilgisi
   eski insanlar, 115–16, 118
 Auchinloss Brown, Hugh, 8, 9
 Augustine, St, 56, 85
 Avustralya: cam, 114
 Avebury, 269, 311, 312, 313
 Aveni, Dr Anthony,
   Kolomb Öncesi Amerika'da Arkeoastronomi, 55, 57, 321
 Aymara, 53, 54
 Azorlar, 6, 7
 Aztekler, 53, 130, 134; ve
   takvim, 151–2, 156
 Baalbek (Lübnan), 211–13, 214, 284, 289–90, 298
 Babil, 326
 Babililer, 162, 260
 Bakire, 77
 'geri mühendislik', 340
 Bahia, 70, 77, 81
 Baigent, Michael, 98, 99–100, 233
 Baigent, Michael ve Leigh, Richard: *Tapınak ve Loca*, 290
 Bailey, James: *Tanrı-Krallar ve Titanlar*, 153–4, 157 Bain, Profesör George W., 16
 Balabanova, Dr Svetlana, 305
 Baldwin II, King, 220
 balsa salları, 145
 Berber, Dr Elizabeth Wayland, 238
 Berber, John, 153
 ağaç kabuğu kumaşı, 157–8
 Barnes, Virgil E., 110, 112 Barton, George Aaron, 194, 197, 198
 banyo, 269
 Bauval, Robert, 54–5, 98, 310, 319; *Orion Gizemi*, 51–2, 54–5; *gizli oda*, 104
 Bauval, Robert ve Hancock, Graham: *Genesis'in koruyucusu*, 52, 54, 59, 61, 100, 103
 Kavanoz Körfezi, 306
 Bellomo, Randy, 177–8
 Benben, 97
 Bequa Vadisi, 212
 Beresovka mamutu, 14
Bergers d'Arcadie, Les(Civciv), 218, 229, 235–6
 Bergier, Jacques, 25, 26
 Beringya, 308
 Berlitz, Charles: *Atlantis: Sekizinci Kıta*, 28
 Clairvaux'lu Bernard, 221–2, 224
 Berriman, AE: *Tarihi Metroloji*, 250, 254–5
 Bordeaux'lu Bertrand de Gotte
   görmek Clement V, Papa
 Besant, Annie, 342
 Bezu: şövalyeler, 226

- İncil Tufan ve Buz Devri, bu*(Patten), 155
 Bieil, Abbé, 217
 Bigou, Antoine, 217
 Bilardo, Piskopos, 256
 Biot, Jean-Baptiste, 169 Bird, Christopher, 126-7, 128
 Blanchefort, Bertrand de, 237
 Blavatsky, Madame, 2
Mavi Nil,(Moorehead), 184
 Blyth, Benjamin, 260-1
 Böhlke, Harald, 251
 Bolivya, 74, 295-7, 300 Boniface IX, Pope, 224-5 Boniface VII, Pope, 224 Book of Enoch, 181-2, 188-93, 203, 206, 293; kordonlu melekler, 193, 200; ve Cennet Kitabı
 Armatürler, 201; Bruce'un keşfi, 182, 184, 187, 188-9; ve Garden of Eden, 192-3, 199-200, 206; cehennemde, 192; hikaye, 189-91; 191-2, 209 sürümleri; ve Gözcüler, 189-90, 197 *Apopi'yi Devirme Kitabı, bu*,278
Sothis Kitabı,104
 Bornholm: kiliseler, 247-8
 Boswell, James, 188
 Botta, Paul Emile, 158-9, 160
 Boudet, Abbé Henri, 255-6
 Bouillon, Godfrey de, 231
 Bourberg, Brasseur de, 131
 Brezilya: kayıp şehrin keşfi
 Portekizli bandeiristalar, 71-4, 76; Fawcett'in kayıp şehri keşfetme seferi, 74-8, 79, 80-2, 341; ve Portekizli hazine avcıları, 69-71
Sonsuzluk Köprüsü,(Cathie), 240, 242
 İngiliz İsraililer, 93-4 Bronz Çağı, 154, 157 Brown, Yull, 119, 120, 121, 122, 123-6, 127, 128, 130-1 Brown's Gas, 119, 120-2, 125-9, 130-1, 133, 136
 Bruce, James, 182-8; arka plan, 182-3; ve Enoch Kitabı, 182, 184, 187, 188-9; Cezayir'deki konsolos, 183-4; ölüm, 188; keşifler, 183; Habeşistan'a gider, 184-8; ve *Kebra Nagast*, 185-7; yapraklar
 Habeşistan, 188, 189; seyahatlere tepki, 188; Nil'in kaynağını arar, 184, 185; *Nil'in Kaynağını Keşfetmek İçin Seyahatler*, 188
 Buache, Philip: haritası, 21, 22, 53, 309
 Budizm, 291
 Yapı Metinleri (Edfu tapınağı), 99, 210
 binalar: ve feng shui, xxi-xxii; eskiler tarafından yerleşimin önemi, xxi
 Burdett, WG, 74
 Burney, Sidney, 68
 Uluslararası İş Dünyası, 43
 Buthion, Henry, 228
 Biblos, 211, 242, 284, 290, 311, 325
 Byron, Lord, 190
 Kahto, 36
 Kabil, 212
 dahileri hesaplamak, 260-1

- Calder, Nigel: *zaman ölçeği*, 179
 takvim, 149–51; ve Aztekler,
 151–2; Mısırlı, 150; Maya, 149,
 150–1, 152–3, 161, 175; Hindu
 ve Aztek arasındaki benzerlik,
 156
 Kaliforniya, 38, 341–2
 Calve, Emma, 218, 226
 Campbell, James Hunter, 9, 15,
 16
 Kanarya Adaları, 298–301
 yamyamlık, 176, 179
 Kano, 144
 Canterbury, 84–5
 Kapadokya, 207; yeraltı
 şehirleri, 209
 Capra, Frank, 342
 Karbonifer Dönemi, 13, 16
 Carro, Humberto, 144, 145
 Kartaca, 60, 283–4
 Çatal Höyük (Türkiye), 207,
 211
 felaketler, 36, 156, 204, 205,
 209, 311, 329
 Katarizm, 216
 katedral binası, 265 Cathie,
 Bruce, xxiii; *Köprü*
sonsuzluğa, 240, 242
 Caviglia, Giovanni, 89
 Keltler, antik: ile bağlantı
 Çin, 238–9
 Şampolyon, 158
 Chan Chan, 304
 Şarlman, 230
 Charles II, Kral, 63
 Charnay, Arzu, 132
 Charney, Geoffrey de, 225, 274,
 275
 Chartres, 222, 261
 Blanchefort Şatosu, 237
 Chatelain, Maurice, 161–5, 172,
 173, 175, 180
 Chavin, 155–6
 Aşçı, 49
 Chefren piramidi, 51, 52
kimyasal düğün, 262 Cheops
 (Khufu), 20, 86, 90–1,
 103, 107
 Çeroke, 36
 Chesowanja (Kenya), 177
 Chesterton, GK, 81
 'chi', xxii
 Chimu, 302
 Çin: Amerika ile bağlantı,
 155–6; eski Keltlerle bağlantı,
 238–9; ve feng-shui, xxi–xxii;
veakciğer mei, 142; piramitler,
 239–42, 291, 298 Çin ay
 zodyak: türetilmiş
 İbranice ve Yunan
 alfabeleri, 152–3
Çinli Roswell, (Hausdorf),
 239
 Chou-kou-tien (Çin): buluntular
 yakın mağaralarda
 yapılmış, 176 Hristiyanlık, 266–
 8, 281 Chumash insanı, 342
 kilise mimarisi, 222
 'kilise önlemleri', 251
 Churchward, James, 3
Vahiy Şehri (Michell),
 xxiii–xxiv
 medeniyet: başlangıçlar,
 178–80, 311; Hapgood'un
 dünya çapında denizcilik, 18, 21–
 3, 118–19, 144, 157, 175, 178,
 213, 309
 Civilisers, 197, 199, 205, 210
 Clayton, Patrick Andrew, 112,
 113

- Clement V, Papa, 225, 263, 268, 281
İklim ve Zaman(kroşe), 11-12
kokain: mumyalarda bulunur, 305-6
Cocos Adası, 143
Cocteau, Jean, 246
yazı tura, kökenleri, xix-xx
Colbert, 230
Collins, Andrew, 206-7, 208, 210, 212; *Meleklerin Küllerinden*, 190, 193-4, 198, 205-7
Columbus, Christopher, 146, 296, 297, 308
kuyruklu yıldız: ortaya çıkan felaketler 204, 205, 209'dan; Atlantis'in yok edilmesinin açıklaması olarak, 7; ve manto yer değiştirme, 354-5
Conan Doyle, Sir Arthur: *bu Kayıp Dünya*, 74
itiraf, 262
Konstantin, 267, 281
Copan, 57, 66, 341
Bakır Çağı, 157
mercanlar, 16
'tapınağın kordonu', xxiii
kordonlar, düğümlü, xxiii, 193, 203
Cornford, Profesör Christopher, 235, 236
Kosta Rika, 145; iniş Kolomb, 146; taş toplar, 140-1, 142-4, 178
Krantor, 4
İnsanlığın Suç Tarihi, A, 176
Critchlow, Keith, 260, 269
Kritia, 4
Critüeller(Plato), 5-6
Croll, James: *İklim ve Zaman*, 11-12
Cromlech Direği, 248
Haçlı Seferleri, 224
kabuk yer değiştirmesi *görmek* yer kabuğu yer değiştirme
Kristal Kafatası *görmek* Doom Cuiaba'nın Kafatası, 81
Lanetli Hazine, (de Sede), 216-17
Cuzco, xxi, 243, 284-6, 325:
Quito ile bağlantı, 288-9; kutsal şehre dönüşüyor, 285-6; ve 'altın değnek', 286, 287; hem Hudson Körfezi hem de Yukon Polonyalıları ile ilgili, 288, 311; arasındaki benzerlikler
Baalbek ve, 213; 10 phi sitesi, 213
Cyrus, Kral, 160
Dagobert II, King, 217, 230, 237
Däniken, Erich von, 25-6, 53, 132, 163, 175, 239, *Kanıtlara göre*, 208
Danley, Tom, 97-8, 100
Dart, Raymond, 154
Dauger, Eustache, 232
Dauger, François, 232
Dauger, Louis, 232
Davidson, David: *Büyük Piramit: İlahi Mesajı*, 93
de Cherisey, Philip, 234, 243, 244
de la Vega, Garcilasso, 285
de Molina, Cristobal, 287
de Montbard, Andre, 222
de St Omer, Geoffrey, 264-5
de Sède, Gerard, 216-17, 226, 227, 229, 244

de Souza, Dom Francisco,
70-1
Ölü Deniz Parşömenleri, 191, 209, 264,
265
Eski Mısır'da Tanrıların Ölümü,
bu(Saticılar), 167 D'Ebneth,
Maria Schulten de,
286.288
Debussy, Claude, 218, 227, 228
Dechend, Hertha von, 166 Dee, Dr
John, 187
Delhi, xxi
Delphi, xxiii; *ve omfalolarkaynak,*
xx-xxi
Demir, Ömer, 208
Denardaud, Marie, 219, 220,
228, 256
Dendera zodyak, 167-8,
168-72
Denevan, Bill, 295-6, 297
Derinkuyu, 207
Diana, 259
Dias, Roberio, 70-1
Dilmun, 210, 323
Djedi, 103
Dobecki, Thomas, 107
Yunus, Dr John RV, 114, 115,
134
Dom Pedro II, Kral, 70
Kubbet-üs Sahra (Kudüs),
56
Domingo, Frank, 49
Donati kuyruklu yıldızı, 205
Donnan, Christopher, 300
Donnelly, Ignatius, 6-7; *atlantis,*
Antediluvian Dünya, 6, 40;
Ragnarok, Ateş ve Çakıl
Çağı, 6-7
Dorland, Frank, 69
D'Orléans, Gaston, 231-2

Dravidyalılar, 156
Dulcert Portolano, 22
Dunn, Christopher, 95, 97,
100-2, 240
Earll, FN, 24
Dünya Günlükleri(Sitchin),
195
yer kabuğunun yer değiştirmesi, 1, 2, 9,
10-11, 15, 16, 29, 41-2, 43, 319-
20, 328-30, 352-3; ve antik
araştırmalar, 200, 326; evrim
üzerindeki etkisi, 328-9; ve
Einstein, 10-11, 16; ve
manto yer değiştirmesi, 352-7; ve
kutupların hareketleri, 38, 9; 600
M.Ö son tarih olarak, 316, 320; ve
insanların dünyaya yayılması, 316
toprak ölçümü, antik, 250,
254-5
Dünyanın Değişen Kabuğunu(Hapgood),
1, 2, 11, 15, 16, 24, 29, 36
Paskalya Adası, 65, 66, 204; heykeller
25, 26; ve taş küreler, 143
Eckert, Alan: *Hab Teorisi*,
8
Eckholm, Gordon, 157, 174-5
tutulma, 153, 173, 234
Ekvador, 118, 149, 286 Eden, 197-8,
199, 205, 210 *Doğudaki Cennet*(
Oppenheimer),
165
Edfu tapınağı, 99, 100, 211;
Building Texts, 99, 210
Edison, Thomas, 9, 123
Edwards, Professor IES, 90,
118
Eggebrecht, Dr Arne, 129

Mısır (Mısırlılar), antik, 4, 44-9; başlangıçları medeniyet, 48-9, 210; ve Brown's Gas, 130; ve takvim, 150; Meksika tanrıları ile tanrılar arasındaki bağlantı, 134-5; Yahudiler arasındaki bağlantı ve, 277-8; ve elektrokaplama, 129; ve Masonluk, 277, 280-1, 293; geometri ve phi bilgisi, xxii-xxiii, 45-7, 95; dünya çapında bilgi dünyanın coğrafyası ve büyüklüğü, 20-1, 58; Peru ile 286-7, 306-7 arasındaki bağlantı; ve ekinoksların presesyonu, 167, 168, 169-70; eski uygarlığın mirasının korunması, 103; ve piramitler *görmek* piramitler; Nil'in Samanyolu'nun yansıması olarak görülmesi, 310; bilgi birikimi ve ileri teknoloji, 94-5, 96; Lüksor tapınağının Schwaller tarafından incelenmesi, 45-7; toz metalurji kullanımı, 117, 118

Ehdin, 207, 211, 242, 291, 298
Einstein, Albert, 1, 10-11, 15-16
galvanik, 129
Ellis, Ralph, 98
Emiliani, Cesare, 13
enerji: kutsal sitelerin yerleştirilmesi ve dünyanın, xxiii
Enlil, 194, 197, 198, 199, 323
Enoch, 181-2, 187, 191, 192-3, 199, 199-200, 201, 203, 292-3, 313, 316, 317

Eratostenes, 19
Erikson, George, 147, 303 Eschenbach, Wolfram von, 223 Essene parşömenleri, 264-5, 267, 281, 283
Essenes, 264, 265-6, 280-1, 291 294
Estrada, Emilio, 148-9
Ethelbert, 85
Etiyopya, 221
Keşif Fawcett(Fawcett), 74, 75, 78, 82

Faks-Atlas,19
Falaşalar, 184, 187
Fama Kardeşler,261-2
Fanthorpe, Lionel, 228
Fawcett, Brian (oğul), 74, 77
Fawcett, Percy Harrison, 69-70, 74-82; ve Atlantis, 75; arka plan, 74-5; ölümü, 77-8; kayıp şehrin yerinin gizlenmesi, 80-1, 82; Brezilya'daki kayıp şehri keşfetme seferi, 74-8, 79, 81-2, 341; ve Giza meridyeni, 81
feng shui, xxi-xxii
Fibonacci, 46-7
Fibonacci sarmalı, 105, 108
Tanrıların parmak izleri (Hancock), 50-1, 52-3, 61, 132
Finnaeus, Oronteus: 21, 53, 309 haritası
yangın, yapım, 177-8 First Crusade, 220, 281 'First Time', 52, 54, 99 Flem-Ath, Rose, 31, 35, 38, 41, 55, 62
Fleming, Peter, 74
Fleming, Sir Alexander, 32

sel,(Televizyon programı),
61
Flores, 175-6, 177, 179 uçan daire
142, 195-6, 340 *görmek*
ayrıca astronotlar, eski
Forbes, RJ, 154
demirciler, taşınabilir, 136
Fouquet, Nicolas, 229, 230,
231 Fox, Hugh: *Tanrılar*
afet 154, 155-6
Frawley, David, 165
Masonlar, 183; inançlar ve
amacı, 262-3; ve Mısır, 277,
280-1, 293; ve Enok,
187, 292-3; inisiyasyon
törenler, 263, 276-7; ve Hiram
Abif'in öldürülmesi, 276-7;
kökenler, 261-2, 264, 293; ve
Tapınakçılar, 263, 271; ve on
üçüncü derece İskoç, 292-3;
yirmi yedinci derece ritüel, 276

Meleklerin Küllerinden
(Collins), 190, 193-4, 198,
205-7
Atlantis'ten Sfenks'e
(Wilson), 52, 61, 131, 165-6,
179, 259, 260
Fulcanelli: *Gizem*
Katedraller, 47
Furlong, David: *Anahtarlar*
Tapınak, 105

Galapagos Adaları, 143
Garfield, Başkan,
Güneşin 93 Geçidi
(Tiahuanaco), 135, 137
Gaussman, James, 240
jeneratör(Ahşap), 246
Genesis(Ahşap), 246-7

Azınlığın Dehası(O'Briens),
196-7, 206
amerika jeoloji derneği,
49
jeoloji, xxii, 157, 204, 347
geomancy, xxii, xxiii, xxiv
geometri: ve Mısır xxii-xxiii,
45-7, 95
Gilbert Adaları, 146
Gılgamış, 194, 206, 210, 311,
323
Giza kompleksi, 47, 136; bina
piramitler, 54; kabuk
nedeniyle enlemdeki değişiklik
yer değiştirme, 204, 323, 325,
340; piramitler arasındaki phi
ilişkisi, 105, 106, **109**; ve Avcı
Kuşağı'ndaki yıldızların
yansımaları, 51-2, 54, 55, 103,
319; ve Sfenks *görmek* Sfenks;
ve Thoth's Holy Chamber, 102-
4, 105, 107-8; ve 28 derece, 58-
9, 82, 108; yeraltı tünelleri, 107;
Ayrıca bakınız Büyük Piramit

Giza Nekropolü Çözüldü,
(McCollum), 105, 106, 108
Giza Santrali, (Dunn),
102
Giza başlangıç meridyeni, 63, 64, 85,
102, 286; Amerikan sitelerinin
bağlanması, 310; kutsal sitelerin
bağlanması, 65-7, 78, 80-1, 341,
344
Gladstone, William, 6
cam: ve simyacılar, 115; içinde
Libya Çölü, 110-13,
114-15, 119, 131, 134
Glastonbury, 269
gnostisizm, 291

Tanrı-Krallar ve Titanlar,
(Bailey), 153-4, 157
tanrılar, xix-xx, 53-4, 131, 133,
198 *Afet Tanrıları*(Tilki), 154,
155-6
Tanrılar, Bilgeler ve Krallar,166
altın: Brown's ile üretim
gaz, 130
altın madenciliği, 134
Altın Bölüm, 45-6, 290; içinde *Les
Bergers d'Arcadie*,235; ve kutsal
alanların konumu, 45-6, 242-3,
248, 249, 291, 298, 342, 343;
doğada, 46; ve Rennesle-
Château, 238, 239, 243; *Ayrıca
bakınız* fi
Gotik mimari, 222-3, 265
Gould, Stephen Jay, 348
tedricilik, teorisi, 348
Graves, Robert: *Beyaz
Tanrıça*,152
'güneşin büyük sabiti
sistem', 162
Büyük Tufan, 155, 156, 165, 187,
191, 204, 293
Büyük Platform (Baalbek), 211-12
Büyük Piramit, 26, 51, 82,
86-102, 106, 107, 298; akustik
ve 'sonik' amaç, 97-8, 100-2;
anomaliler, 91-2; Al-Mamun,
87-9; bina, 52, 54; enine kesiti,
90; Howard-Vyse tarafından
yapılan keşif, 129; ve
Masonluk, 277; dev bir
rezonatör teorisi olarak, 102;
enlem, 268, 323;
gerçekleştirmek
Keops tarafından soygunculara
karşı zaptedilemez, 90-1;
matematiksel ve teknolojik bilgi

58, 94 ile ortaya çıkar; Büyük Galerî'nin
gizemi, 92; inşaatçıların blokları yokuş
yukarı nasıl hareket ettirdiğine dair
gizem, 95-6; ve kutupsal
dünyanın çevresi, 20, 58;
kesinlik, 97; ve başlangıç
meridyeni, 63, 64, 65-7, 286;
amacı, 86; King'in odasını
yerleştirmeme nedenleri
doğrudan Kraliçe'nin üstünde
Oda, 89-91; ve dini sapıklar, 93-4;
mezar teorisi olarak, 86, 87, 89;
eski ve şimdiki Kuzey Kutbu
arasındaki 28 derecelik açı, 58-9,
82; *Ayrıca bakınız* Giza kompleksi

*Büyük Piramit, Onun İlahi
İleti*,The (Davidson), 93
Greaves, John, 89
Yunanlılar, eski, xx, 156:
Çin ay burcundan türetilen
alfabe, 152-3; ve Atlantis,
4-5; ve takvim, 149-50; ve
toprak ölçümü, 255

Yeşil Adam, 259
Grönland, 350, 351
Grönland Deniz Kutbu, 213, 214,
270, 316; kutsal enlemler, 324
Greenwich, 63, 64-5
Büyük Gregory, Papa, 56, 85
Guanches, 298-9, 300
Guimar piramitleri (Tenerife),
299-300
Guzman, Rojas de, 53

Haagensen, Erling, 247-8 *Hab
Teorisi*,(Eckert), 8 Habsburg,
Johann von, 232 Hadji Ahmad
haritası, 22,307,308

- Haimanouit, Tecla, 185
 Halifax, Lord, 183
Hamlet'in Değirmeni(Santillana ve Dechend), 166-7
 Hancock, Graham, 59;
Tanrıların parmak izleri, 50-1, 52-3, 61, 132, 174; ve Flem-Ath, 52-3; Yedi Bilge üzerine, 210; *İşaret ve Mühür*, 50, 221; ve Tapınakçılar, 222-3
 Hancock, Graham ve Bauval, Robert *görmek* Bauval, Robert ve Hancock, Graham
 Hapgood, Charles, xxv, 1-2, 177-8; ve yüksek sıcaklıkların elde edilmesi, 117-18; ve 'antik astronotlar' teorisi, 26-7; araştırma hibeleri alma girişimleri, 15; arka plan, 2; Libya Çölü camı üzerinden Yunus ile temas, 116; Flem-Ath ile yazışmalar, 38-9, 328-30; ölüm, 1, 43; ve yer kabuğunun yer değiştirmesi *görmek* yer kabuğunun yer değiştirmesi; *Dünyanın Değişen Yerkabuğu*; eleştirmenlerin düşmanlığı, 27; ve buzul çağları, 11, 13-15; ve Atlantis'in yeri, 27, 'eski deniz krallarının haritaları' 116, 294 *ayrıca bkz. Kadim Deniz Krallarının Haritaları*; *Kutup Yolu*, 2, 16, 24, 36, 38, 43, 314; ve Piri Reis haritası, 18, 20, 21; ve Atlantis'in yıkım nedenlerinin araştırılması, 7-9; akademisyenlerin kitaba tepkisi ve dikkate alınmaması, 24-5, 42; Kayaları araştırmak isteyen Atlantis bölgesi olarak St Peter ve St Paul, 27-8, 41; dünya çapında deniz medeniyeti teorisi, 18, 21-3, 118-19, 144, 157, 175, 178, 213, 309
 uyum, yasa, 47
 Harrison, John, 21
 Hausdorf, Hartwig, 239-41
 Hawaii Adaları, 352-3
 Hawkins, Gerald, 201-2
 Hawkins, Patricia, 251
Cennet ve dünya(Byron), 190
 Heavenly Jerusalem, 265, 281 İbrani alfabesi: Çin ay burcu, 152-3
 cehennem, 192
 Poitiers'li Henry *görmek* Troyeler, piskoposu
 Henut Tau, 305, 306
 'Hermetik Yazılar', 104
 Herodot, 86, 87, 95, 107
 Hesiodos, 150
 Heyerdahl, Thor, 26, 145-6, 154, 298, 299-300, 301-3, 314
 Tepe, JR, 129
 Hilprecht, Profesör Herman V., 194
 Hindu ay burcu, 152
 Hipparchus, 169, 170
 Hiram Abif, 276-7, 278, 279, 280, 283
Hiram Anahtar, (Şövalye ve Lomas), 61, 259, 261, 271, 277, 282, 292-3, 294
 Hishin-Uwo, xxi
Tarihsel Metroloji(Berriman), 250, 254-5
Peru'nun Fethi Tarihi (Prescott), 285, 288-9

Hitchcock, Charles B., 116,
118 Hoffet, Emile, 217-18,
228 *Kutsal Kan ve Kase*,
233, 237
Kutsal Kase, 223, 233, 269
Torino Kutsal Kefeni, 274-6
homo ereksiyon, 176-8; ve
zeka, 176-7, 178; ve ateş
yakma, 177-8;
dile sahip olma, 176, 177, 178;
denizci olarak, 178; Flores'te
keşfedilen aletler, 175-6, 179

homo sapiens, 177, 178-9
Horus, 278, 280
Howard-Vyse, Albay, 97, 101,
129
Hrdlicka, Ales, 148
Huaca Rajada, 300-1
Huayana Çapak, 288
Hudson Körfezi Kutbu, 11, 270, 283,
290; Baalbek'in karşılaştırılması, 213;
spiralin merkezinden Büyük Piramit
noktalarına kadar olan çizgi
doğrudan, 108, 109'a doğru;
Meksika kutsal sitelerinin 55-6,
56-7, 58, 239, 321, 322'ye
bağlanması; kutsal sitelerin
bağlanması, 56-7, 58, 59-60, 61-
2, 83-4, 249, 311, 322-3, 331-5;
boylam ve enlem, 56; Kuzey
Kutbu'nun hareketi, 36, 38;
kutsal enlemler, 324; Kuzey
Kutbu'nun mevcut konumuna
kayması, 200; 10 phi site
sırasında, 65, 67; ve Beyaz
Piramit, 242
insanlar, modern: ortaya çıkış ve
evrimi, 313-14, 316; *ayrıca bkz.*
Homo erectus

Hutton, James, 347, 348
Hyksos, 277-8, 280

buzul çağları, 13-15, 36, 205, 348-50;
nedenleri, 11-13, 43, 347-8;
sonu, 201
buz çekirdeği tarihlemesi,
345-51 *İlyada*, 198-9
Imbert, William, 273
İnka Yolu, 288
İnkalar, 134, 288, 302
Hindistan: buzla kaplama, 13,
39, 40; ve Dravidians, 156
Endonezya, 158
Zeka: eski ataların,
310-11
Evrende Akıllı Yaşam
(Shklovkii ve Sagan), 25-6
Antarktika'ya Giriş
(broşür), 34
Irak, 322-3
demir eritme, 117, 129
İsé (Japonya), 298
İsmimila (Tanzanya),
179 İsraili, 290
Izarari, 77-8

Yakup, 280
Yakup (İsa'nın kardeşi), 265,
266, 267
Japonya, xxi, çanak çömlek,
148-9 Java, 176, 177
Jeffreys, Sir Harold, 42
Yehova'nın Şahitleri, 93 Jericho,
5, 211, 311 Jerusalem, 220,
224, 231, 326;
Kubbet-üs Sahra, 56; Göksel,
265, 281; 'Ağlama Duvarı', 60,
323; *Ayrıca bakınız* Süleyman'ın
Tapınağı

- İsa, 265–7, 281; Fransa'da, 283;
bir erkek olarak, 282, 283; ve
Merovenjler, 233, 283; çarmıhta
ölmek, 228, 232, 233 Yahudi,
264; ile bağlantı
Mısırlılar, 277-8; ve Essenes,
264, 280–1, 291, 294
Vaftizci Yahya, 266
Joseph, 279, 280
Josephus, 277, 278
Sevinç, Barbara, 195
jugerum, 255
- Kalapalo, 77
Kalasasaya, 135, 138, 139
kamal, 144–5
280
Kaymaklı, 207
Kebrā Nagast(Zafer Kitabı
of the Kings), 185–7, 223
Keddie, Grant, 148
Genesis'in koruyucusu(Bauval ve
Hancock), 52, 54, 59, 61, 100,
103
Kelley, David, 149, 151–2, 153,
156
Kelley, Edward, 187
Kennedy, Başkan, 28
Kerisel, Jean, 107
Kutsal Modelin Anahtarı,
(Lincoln), 216, 217, 243, 246,
251–2
Tapınağın Anahtarları(kürklü),
105
Harsag destanı, 195, 196, 197, 199,
205, 206, 207, 208–9, 209, 210,
211, 242, 311
Kilwinning Manastırı (İskoçya),
282, 291
Kimura, Profesör Masaaki, 249
- Kral Süleyman'ın Tapınağı*görmek*
Süleyman'ın Tapınağı
Kircher, Athanasius, 32, **33**, 34
Şövalye, Christopher ve Lomas,
Robert: ve Masonluk, 263–4,
276, 277; *Hiram Anahtarı*, 61,
259, 261, 271, 277, 282, 292–
3, 294; *İkinci Mesih*, 271, 274;
ve Shroud of Torino, 276;
Uriel'in Makinesi, 147, 155,
201–5, 238–9, 293
- Tapınak Şövalyeleri*görmek*Tapınakçılar
Koguryo, 270
Kolata, Alan L.: *Tiwanaku*,
137
Kon-Tiki, 146, 154
König, William, 129
Koobi Fora (Kenya), 177, 178
Kore Kosmou, 104
Kore, 269–70
Krishnamurti, Jisshu, 342
Kuhn, Thomas S.: *bu*
Bilimsel Devrimlerin
Yapısı, 42
Kürdistan, 206, 207, 209
Kutenay, 36
Kuyunjik, 159, 160–1, 194
- La Rochelle, 271
Titicaca Gölü, 36, 53, 135, 285,
287, 330
Aziz Ömerli Lambert, 265,
281 dil, 179
Lash, John, 1 67–8, 168–73 enlem
58, 60, 65 *Ayrıca bakınız* kutsal
enlemler
Laurence, Richard, 189
uyum yasası, 47
kanunlar(Platon), 36

- Layard, Henry, 160
 Le Plongeon, Augustus, 3
 Leahey, Louis, 177
 Lübnan, 206, 207, 209, 211
 Lee, Laura, 239
 efsaneler, 198-9
 Leigh, Richard, 233, 290
 Lemurya, 2, 9
 Leo X, Pope, 267
 Lescot, Dr
 Michelle, 305
 Lesser Antarctica, 18, 314, 315, 316, 317-18, 345, 346-7
 Lewis, David: *Biz Gezginler*, 146
 ley hatları, 57, 141-2, 240, 289
 Lhasa, 65, 204, 323-4, 325
 Lhote, Henry, 150
 Libya Çölü camı, 110-13, 114-15, 116, 119, 131, 134
 Lilley, Canon Alfred, 228
 Lincoln, Henry, 231, 237, 238, 251, 283, 290; Rennes-le-Château, 216, 226-9, 233-4, 253; *Kutsal Modelin Anahtarı*, 216, 217, 243, 246, 251-2; *Mesih Mirası*, 245; ve Wood, 247
 Lixus, 284
 Logtenberg, Arthur, 353
 Lomas, Robert ve Knight, Christopher *görmek* Şövalye, Christopher ve Lomas, Robert
 Londra, 268
 Uzun Sayım (takvim), 151
 boylam, 23, 58, 65
Kayıp Ufuk (filmi), 342
Kayıp Diyarlar (Sitchin), 132-3, 286
Kudüs'ün Kayıp Hazinesi, 228
Kayıp Dünya, (Conan Doyle), 74
 Lothrop, Samuel K, 141, 143, 144
 Louis XIII, King, 63, 231, 232
 Louis XIV, King, 229-30, 231, 276
 Lubaantum, 66, 67-8, 85, 298
 Ludendorff, Dr Hans, 138
 Ludwig, Brian, 178
akciğer mei, 142
 Luksor tapınağı, 45-7
 Lyell, Charles, 347, 348, 349
 Ma, Ting Ying H., 16
 Macaulay, Jim, 258, 259
 McCollum, Rocky: *Gize Nekropolis Çözüldü*, 105, 106, 108
 McCrone, John, 177
 Machu Picchu, 289
 Maeterlinck, Maurice, 218
 Magdalene, Mary, 233, 283
 büyücü: ve yanlış yönlendirme, 104
 Mallarmé, Stephane, 218
 Mallery, Kaptan Arlington H., 17, 117, 118
 mamutlar, 14
 Manaşşe, 221
 manto yer değiştirmesi, 349, 351; mekaniği, 352-7
 haritalar, 17-24, 257; Doğruluğu eski, 18, 21; Athanasius Kircher, 32, **33**, 34; uzak antik uygarlığın varlığını destekleyen kanıtlar, 18-23, 23-4; Hacı Ahmed, 22, **307**, 308; yapım, 20; ve Nordenskiöld, 18-19;

- Oronteus Finnaeus, 21, 53, 309;
 Philip Buache, 21, 22, 53, 309; Piri
 Reis *görmek* Piri Reis haritası; çok
 daha önce yapılmış haritalara
 dayanan portolanlar, 18-19, 22,
 308-9
Antik Deniz Krallarının Haritaları
 (Hapgood), 1, 23-4, 25, 27, 32,
 40, 57-8, 144, 201, 308, 340
 Marcellinus, Ammianus, 104
 Mariette, Auguste, 168
 Mars, 234
 Marshack, Alexander, 149
 Martel, Charles, 230
 masonlar *görmek* masonlar
 mastodonlar, 15
 Mata Menge (Flores), 175-6
Matin des Magiciens, Le, 25
 Matto Grosso, 79
 Maya (Mayalılar), 3, 25, 158;
 başarılar, 174; ve
 astronomi, 151-2, 172-3, 175,
 179; ve takvim, 149, 150-1,
 152-3, 161, 175; Ninova
 Asurluları arasındaki bağlantı
 ve, 162; Sümerlerle bağlantı,
 165, 175;
 tekerlek bilgisi, 174-5;
 matematiksel yetenekler ve
 sayılar, 161-2, 164, 172, 179,
 180; Brown Gazı kullanımı, 130
 ölçüm, toprak, 250,
 254-5
 önlemler, antik, 250, 252-3
 megalitik avlu, 202
 Meggars, Betty, 149
 Mehler, Stephen, 102
 Mendelssohn, Kurt: *bilmece*
piramitlerden, 87
 Menkaura piramidi, 51
 Menzies, Robert, 92, 93
 Mercator, Gerardus, 19-20
 Mercury, 234
 Merovenjiler, 231, 232, 233,
 237, 283, 291
 Mertz, Henriette, 28
 Mezopotamya, 158-9, 193-4
Mesih Mirası, (Lincoln),
 245
 metalurji, 116-17; toz haline getirilmiş,
 117, 118
 Metuşelah, 191
 Meksika: arasındaki bağlantı
 Mısır tanrıları ve tanrıları, 134-5;
 kutsal alanların Hudson Körfezi
 Kutbuna bağlanması, 55-6, 56-
 7, 58, 239, 321, 322; ve
 Teotihuacan *görmek*
 Teotihuacan; ve Tula *görmek*
 Tula Michael, Ras, 185, 187
 Michell, John, 269; *Şehri*
Vahiy, xxiii-xxiv; ve ley hatları,
 57, 141, 142; *Atlantis Üzerinden*
Yeni Görünüm, 239
 Michrowski, Profesör Andrew,
 120-1, 127
 Milankovich, Milutin, 12, 43 mil,
 İngilizce, 247, 248, 251, 253
 Samanyolu, 166, 310
 Mills, Alan, 275
 madencilik, antik, 154,
 157 *Taşdaki Mucize* (Sis),
 93 *çeşitli Babil*
yazıtlar, 195
 Mitchell-Hedges, Anna, 67-8
 Mitchell-Hedges, FA. 'Mike',
 67, 68
 Moche, 301, 302, 304 Molay,
 Jacques de, 224, 225,
 273-4, 275, 276

- Montgomery, Shawn, 119–20, 122, 126, 128–9, 130–1, 136, 241–2
 anıt inşaatçılar, antik, 202–3
 ay, 354–5; dayalı takvim, 149–50
 Moore, Thomas, 190
 Moorehead, Alan: Mavi Nil, 184
 Moran, Hugh, 152
 Morley, Sylvanus Griswold, 174
 Morwood, Mike, 176, 179
 Hermon Dağı, 206, 290
 Moxos Ovası (Bolivya), 295–7, 300
 Mozart, 263
 Mü, 2, 3
 Muges (Portekiz), 299
 mumyalar: tütün bulma ve kokain, 304–6, 307
 Urumçi'nin Mumyaları, The, 238–9
 Muribeca, mayınlar, 70, 71, 73, 81
 Murray, Margaret, 259
 Antik Güney'in Gizemleri
   Amerika (Wilkins), 71, 79, 117–18
 Meksikalıların Gizemleri
   Piramitler (Tompkins), 57, 164, 172–3
 Gizemler (Wilson), 259
 Gizemli Ada, The (Verne), 122–3
İnsanın Gizemli Kökenleri, (tv programı), 138
Katedrallerin Gizemi, (Fulcanelli), 47
Sfenks'in Gizemi, (belgesel), 97, 211
 Naacal, 3
 Nafqua, 77
 Nanking, 238, 239
 Napier, Bill, 205
 Nakada, 113–14
 Narvaez, Alfredo, 303
 Nasorlular, 281
 navigasyon: ve astronomi, 146–7, 175–6; ve kamal, 144–5; ve nişan taşları, 146–7; ve taş toplar, 143–4
 Naville, Profesör, 312
 Naymlap, 302
 Nazca (Peru), 26, 311, 325
 Needham, Joseph: *Bilim ve Çin'de medeniyet*, 22, 148
 Nelson, Sarah Milledge, 270
 Nevali Cori (Türkiye), 206–7
 New Mexico, 148
 Yeni Sibiryada Adaları, 350
Atlantis'in Yeni Görünümü, The (Michel), 239
 Ngwenya demir madeni (Svaziland), 154
 Nickell, Joe, 68, 69
 Nietzsche, 263
 Nil: tarafından kaynak aranıyor
   Bruce, 184, 185
 Nemrut, 160
 Ninova, 159, 160–1; devamlı, 161–4, 164–5, 172, 180, 261; keşfi, 160; tabletler, 161
 Ninlil, 197, 198, 199
 Nippur: kil silindir, 193–5, 197, 311; tabletleri *Gılgamış*, 60, 194, 311, 323; Bel tapınağı, 194

- Nippur, xxi, 211, 243, 312, 313, 326
- Niven, William, 3
- Noah, 191, 203, 210 Nordenskiöld, Adolf Erik, 18–19 Kuzey Amerika: Buz Devri'nde, 36 Kuzey Bimini, 341
- Kuzey Kutbu, 36–7, 169; farklı pozisyonlara hareketler, 10–11, 36–8; cennet, 40; kutsal mekanların konumu için faktör olarak eski ve güncel arasındaki ilişki, 82–3, 83–5; Hudson Körfezi'nden günümüze geçiş pozisyon, 200; *Ayrıca bakınız* Grönland Deniz Kutbu; Hudson Körfezi Kutbu; Yukon Kutbu
- Norveç, 251
- Novya Zemlya, 308
- O'Brien, Christian ve Barbara, 182, 193, 195–6, 209, 242, 311; *Azınlığın Dehası*, 196–7, 197–8, 205–6; *Parlayanlar*, 199
- okyanus akıntıları, 314–15
- Ojai, 342
- Okanagan, 36
- Eski Sarum, 269
- Ollantaytambo, 286, 289–90
- Olmec, 144, 165
- omfalolar*, xx–xxi
- 'Ağzın Açılması' tören, 278
- Oppenheimer, Robert, 15
- Oppenheimer, Stephen: *cennette Doğu*, 165
- Alfa-Galates Düzeni, 245 Our Lady of Sion 231 Düzeni
- Ayrıca bakınız* Sion Tarikatı *Kıtaların Kökeni ve Okyanuslar*, 9
- Orion Gizem*, (Bauval), 51–2, 54–5
- Orion'un Kemer, 166; Giza kompleksi ve 51–2, 54, 55, 103, 319 yıldızlarının yansıması
- Oronteus Finnaeus haritası, 21, 53, 309
- Osireion (Abydos), 180, 311–12
- Osiris, 54, 167, 278, 280, 284, 287
- Kozmik Atalarımız* (Chatelain), 163–4, 164–5
- ressamlar, antik, 235
- Paititi kabilesi, 296–7
- Palmar Sur, 143
- Pangea, 9
- Cennet Bulundu* (Warren), 40
- Paraguassu, 70
- Parahyba (Brezilya), 154
- Papağan, Andre, 196
- Kutup Yolu*, (Hapgood), 2, 16, 24, 36, 38, 43, 314 Patten, Donald: *İncil Sel ve Buz Devri*, 155 Paul, 266–7
- Pauwels, Louis ve Bergier, Jacques, 25, 26
- Payens, Hugh de, 226, 268, 271, 294
- Pekin adamı, 176, 179 sarkaç, 202
- penisilin, 32
- Pennick, Nigel, 269; *Kutsal Geometri: Dini Yapılarda Sembolizm ve Amaç*, xxii–xxiii

beş köşeli yıldız, 290

beşgen, 238

pentagram, 234-5, 235-6, 237

Yağlı Pepin, 230

Kısa Pepin, 230

İran, 209

Peru: Çin ile bağlantı,

155-6; Mısır ile bağlantı, 286-7,

306-7; Nazca çizgileri, 26;

piramitler, 300-3, 304;

kullanılan sallar, 145-6; Trujillo,

304 Petrie, Sir Flinders, 96, 97,

113-14

firavunlar: ve törenler, 278 phi

65Ayrıca bakınızAltın bölüm;

10 phi sitesi

Philip Bauche haritası, 21, 22, 53,

309

Adil Philip, Kral, 224-6,

263-4, 281

Fenikeliler, xxiv, 156, 283-4, 290

Pia, Sendono, 275

Picknett, Lynn ve Prens, Clive,

275; *Tapınakçı Vahiy*,

215, 244-5

Piri Reis haritası, 17-20, 22, 23, 24,

26, 53, 308, 309; doğruluğu,

21; hatalar, 19; ve 'eski

astronotların' kanıtı, 25; ve

gizemli ada, 21, 27, 41; ve

sofistike denizciliğin

varlığının önerisi

medeniyet, 17-18

Pizarro, Francisco, 145, 288, 308

Plantard, Pierre, 234, 243-4,

244-6, 282

Platon: *Kritikler*, 5-6; tarif etmek

Atlantis, 3-5, 5-6, 27, 34, 35, 41,

147; *kanunlar*, 36; *Timaios*, 3,

4, 38, 235

Ülker, 55

Pleistosen, 12

Plutarkhos, 167

Poseidon (Neptün), 5

Polinezyalılar, 143

taşınabilir demirciler, 136

portolans, 18-19, 21-3, 24, 257,

308-9

Posnansky, Profesör Arthur,

50-1, 53-4, 57, 135, 137-8

Poussin, Nicholas, 229-30, 231

233, 283

toz metalurjisi: tarafından kullanılan

Mısırlılar, 117, 118

ekinoksların presesyonu,

51-2, 54, 162, 166-70, 172,

173, 311

Prescott, William Hickling:

Peru'nun Fethi Tarihi,

285, 288-9

başlangıç meridyeni, 63-4; ve Giza

*görmek*Giza başlangıç

meridyeni; ve Büyük Piramit, 63,

64, 65-7, 286; Greenwich, 63,

64-5; siteleri, 63-4; Washington

DC konferansı (1884), 64-5

Prince, Clive, 215, 275

Sion Tarikatı, 227-8, 231, 232,

234, 244, 245, 246

Proclus, 4

Psalmazar, George, 188

Batlamyus, 19

Puma Punku, 135

Pyongyang (Kore), 269-70, 311,

325

piramitler: akustik özellikler ve

ses, 98-9, 100-1; Mısırlı,

52, 54; Kanarya Adaları,

299-300; Çin'de, 239-42,

291, 298; Mısırlı

- Orion takımyıldızının temsili olarak piramitler, 51-2, 54, 55, 103, 319; Peru'da, 300-3, 304; amacı, 87; Pyongyang (Kore), 269-70; teknik açıklama
ilerleme, 96; içinde
Tiahuanaco, 136-7; mezar olarak, 86-7; Yonaguni'de sualtı, 249;
Ayrıca bakınız Giza kompleksi;
Büyük Piramit
Gize Piramitleri ve Tapınakları, bu (Petrie), 96
Túcume Piramitleri (Heyerdahl), 304
Pisagor, 45, 234, 345-6
Pisagor üçgeni, 260
Python, xx-xxi
- Qin Shihuang, İmparator, 240
Quakerism, 291
Quetzalcoatl, 131, 302
Quirigua (Guatemala), 164, 172, 180
Quito, 60, 65, 66, 78, 80, 286, 288-9, 325
Kumran, 265, 266
- Ra Expeditions*, (Heyerdahl), 298
Ragnarok, Ateş Çağı ve Çakıl, 6-7
Raiatea, 65
Ramses II, mumya, 304-5
Ramses IX, mezar, 44-5
Rassam, Hürmüz, 160-1
Rawlinson, Henry, 161
Reinel Tablosu, 21
Reis, Piri haritası *görmek* Piri Reis harita
- Rennell, Francis James, 113, 114, 115, 116, 118, 134
Rennes-le-Château, 215-20, 226-7, 230; İngiliz mili ile ilişki, 251, 253; Alman madenciler yakın, 237-8; ve Altın Bölüm, 238, 239, 243; gizemi, 215-20; kutsal peyzajın bir parçası, 237; kasıtlı niyetle oluşturulan kalıplar, 252-4; ve beşgen geometri, 236-7, 243, 244, 246, 257; kutsal site olarak, 256-7; ve Tapınakçılar, 220, 282
Rennes-les-Bains, 226
Reymond, EAE, 100
Rodos, 271
Piramitlerin Bilmecesi, (Mendelssohn), 87
Ridefort, Gerard de, 231
Rimell, Raleigh, 76
Rivera, Dr Oswaldo, 136, 138-9, 309
Robert Bruce, 282
Roberts, Paul, 50
Rockefeller, Nelson, 28 St
Peter ve St Paul Kayaları, 27, 28, 41
Romalılar, 150, 212, 221, 253, 264, 267
Romantikler, 190
Rosenkreuz, Christian, 261-2
Rosetta Stone, 158
Gül Haç broşürleri, 261-2, 263
Rosslyn Şapeli (İskoçya), 258-60, 271-3, 316; bina, 226, 258, 271, 282; mısır koçanları, 259, 294; 50/50

- Rosslyn Şapeli –*devam etti*
 kutsal alan, 291-2; kumaş
 üzerinde başsız yüz, 273, 276;
 St Clairs'in tarihi, 271-2; Yukon
 Pole, 249, 271, 311 Rowlett,
 Ralph, 177 ile ilgili
 Russell, Charles Taze, 93
 Rutherford, 'Hakim', 93
- Saavedra, Oscar, 296
 Çuvallar, Oliver, 261
 kutsal enlemler, 60-1, 200, 270,
 298, 323-6, 341
Kutsal Bilim(Schwaller), 47-8,
 168
 kutsal siteler, xxi, 135, 201, 211,
 243, 326-7: eski dini mekanlar
 üzerine inşa edilmiş, 56; Avrupa
 ve Asya arasındaki bağlantı, 269-
 70; jeodezik bağlantılar
 arasında, 216, 288-9; Altın Bölüm
 ve konumu, 45-6, 242-3, 248, 249,
 291, 298, 342, 343; Giza başlangıç
 meridyeni ile bağlantı, 65-7, 78,
 80-1, 341, 344; Hudson Bay Pole
 bağlantısı, 56-7, 58, 59-60, 61-2,
 83-4, 249, 311, 322-3, 331-5;
 Yukon Pole ile bağlantı, 249-50,
 269, 270, 311, 312, 336-9;
 Meksika'da yanlış hizalama, 55-6,
 57, 58; bir parçası
- kasıtlı model, 287-8;
 yerleştirme nedenleri, xiii-
 xxiv; ve 10 phi enlem, 65-7,
 78-9, 85, 213, 249, 284, 298
- İnkaların Kutsal Vadisi*
 (Salazar), 310
 Sagan, Carl, 25
- Sahra Çölü, 23, 116
 Said, Boris, 97
Cennete Yelken Açmak(Bailey), 154
 St Clair, Henri, 271, 272
 St Clair, William, 261, 271, 282 St
 Denis, 223
 St Paul Katedrali: Fısıltı
 Galeri, 101
 Aziz Sulpice, 232-3
 Salazar, Fernando: *Kutsal vadi*
İnkaların, 310 San Andreas
 Arızası, 200 Sanderson, Ivan, 14,
 27, 28 Santillana, George ve
 Dechend,
 Hertha von: *Hamlet'in Değirmeni*,
 166
 Santos, Dr Arysio Nunes dos,
 299
 Sargon II, saray, 159
 Saunière, Berenger, 216-20,
 226-7, 232, 236; ölüm ve son
 itiraf, 219-20, 268, 282; ve
 Magdalan Tapınağı, 233,
 253, 254; sırrı, 228-9,
 233, 268; açıklanamayan servet,
 218-19, 226, 244, 253, 256 Sbeta,
 Ali, 110
 Schadler-Hall, Tim, 205
 Schnell, Martin, 119
 Schoch, Robert, 48-9, 50, 180,
 249
 Schumann Rezonans, 100
 Schwaller de Lubicz, Rene,
 44-8, 94, 150, 168, 169
Çin'de Bilim ve Medeniyet
 (Needham), 22, 148
Bilim(dergi), 39
 Sclater, PL, 2, 9
 İskoçya: ve Masonluk, 262;
 ve Tapınakçılar, 282

- İkinci Haçlı Seferi, 224
İkinci Mesih, Hz.(Şövalye ve Lomas), 271, 274
gizli oda(Bauval), 104 *Gizli Dosya*,227-8, 231, 234
Alkazar'ın Sırları, The,104
Enoch'un Sırları, The,192
 Seiss, Yusuf: *Taştaki Mucize*, 93
 Seitz Sr, Donald Tim, 354, 355
 Satıcılar, Jane B., *Nin ölümü Antik Mısır'da Tanrılar*,167
 Sanherib, 159
 Sıra, 278-80
Gökyüzünde Yılan(Batı), 48, 94, 168
 Yedi Bilge, 210-11
Tapınakçılardan Gölgesi,(televizyon programı), 233, 246
 Çalkalayıcı, Emil, 99
 Sheahan, Maurice, 240
 Sheba, Queen of, 186 değişen kabuk teorisi *görmek*Dünya kabuk yer değiştirmesi
 Parlayanlar, 196-7, 197-8, 199, 211
Parlayanlar,(O'Briens), 199-200
 Shklovskii, Joseph: *Evren, Hayat, akıl*, 25
 Torino Kefeni *görmek*Kutsal Torino Kefeni
 Sibirya, 14, 15, 16, 22
 'denetim taşı', 146-7
İşaret ve Mühür, The (Hancock), 50, 221
 Simpson, Sir George, 12-13
 Sipan piramitleri, 300-1, 303
 Sirius, 103
Sirius Gizem,309
 Sitchin, Zekeriya, 137, 213;
Dünya Günlükleri,195;*Kayıp Diyarlar*,132-3, 284
 Doom Kafatası, 67-9
 Smith, George, 161
 Smith, Graham, 119-20, 122
 Smyth, Profesör Charles Piazzi, 63, 64, 85, 92, 93, 94, 102, 286
 Süleyman, 186, 290
 Süleyman Tapınağı, 220-1, 222-3, 264, 280-1, 282, 290, 291, 293
 Solon, 4
 gündönümü, 59
 Güney Afrika, 315, 316;
 anatomik olarak modern insanlar, 313-14; madencilik, 157 Güney Amerika, 75; kaçmak Atlantisliler teorie, 75, 78;*Ayrıca bakınız* bireysel ülkeler Güney Kutbu, 36-7
 Spencer, Profesör Leonard, 112, 113
 Sfenks, 48-50, 103, 105; yaşı, 49, 52, 55, 180, 320; Orion, 319 takımı yıldızına yönelik; önünde kırmızı granit, 105-7, 108; altındaki tünel, 107; su ile ayrışma, 17, 47, 48-9
 Sfenks Tapınağı, 59
 Baharat, 170-1, 172
 Stanford Araştırma Enstitüsü, 107
 Stanley, Dean, 85
yıldız arayanlar,168
 Steede, Profesör Neil, 136, 138, 309
 Basamak Piramidi, 87, 114
 Stirling, Matthew W., 144

taş toplar: yaş, 144; Costa'nın
Rika, 140-1, 142-3, 178;
ölülere saygı olarak, 144;
seyir yardımcıları olarak,
143-4 taş daire, 202
Stonehenge, 142, 269; akustik
özellikler, 98; gün doğumu ve ayın
doğuşu anını hesaplamak için inşa
edilmiş, 201-2; 46/46 sitesi olarak, 83

taş ustaları, 261, 264
Stoyanov, Yuri, 98
Bilimsel Yapı
Devrimler(Kuhn), 42
Suger, Abbot, 222
Sulawesi, 158
Sümerler, 17, 163; takvim,
150, 162; Maya ile
bağlantı, 165, 175; ve
matematik, 162, 260, 261;
kökeni, 165-6; ve
ekinoksların presesyonu, 172
araştırma, antik, 57, 193, 200,
201-5, 213, 216, 270, 311, 322,
326
Susa (İran), 325
Syene, 19, 20
Syncellus, George, 104

Taksi, 153
Taylor, John, 93, 94 tektit, 110-
12, 130-1 sıcaklıklar: yüksek
oluşturma,
114, 115, 116, 117,
118 *Templar Vahiy*,
(Picknett ve Prince), 215,
244-5
Tapınakçılar, xxiv, 183, 220-4, 237:
ve Amerika, 293-4;
Rennes-le- ile bağlantı

Château gizemi, 282-3, 291; ve
Haçlı Seferleri, 224, 281; Philip the
Fair tarafından yok edilmesi, 225-
6, 231, 258, 263, 268; servetin
ortadan kalkması, 226; dünyanın
eski haritalarının keşfi, 268, 271;
içinde
İngiltere, 268; La
Rochelle'den hazineyle kaçış,
281-2; Süleyman Tapınağı
kazısı, 220-1, 264; ve
Masonluk, 263, 271; ve Gotik
mimari, 222-3; ve Göksel
Kudüs, 265; bir zamanlar
Fenikelilerin sahip olduğu
eski coğrafi bilginin
mirasçıları, 283-4; Kilise
tarafından düşmanlık ve
nedenler, 263-8; güç ve
zenginlik, 223-4, 231; ve Sion
Tarikatı, 227, 231; ve Rosslyn
Şapeli, 271, 273; İskoçya'da,
282; Essene parşömenlerini
arama ve bulma, 264-5, 267,
281, 283; Ahit Sandığı aranıyor,
221; İngiltere'deki siteler, 268-
9
Hatşepsut Tapınağı, 100
Horus Tapınağı, 98-9
Tapınak ve Loca, The
(Baigent ve Leigh), 290
İnsan Tapınağı,(Schwaller)
45, 47
Sabah Yıldızı Tapınağı
(Tula), 132, 133, 134
Tapınak Dağı, 220-1, 231
Tapınak, Robert, 98, 309
10 phi sitesi, 65-7, 78-9, 85, 213,
249, 284, 298
Tenayucan, 57

- Tenerife: piramitler, 299–300
 Tenochtitlan, 147
 Teotihuacan, 134, 298, 322, 326;
   ve Giza başlangıç meridyeni,
   65, 66; ve Hudson Körfezi
   Kutbu, 56, 57, 58; 'Ölümler
   Sokağı', 55–6, 321, 322
 Tesla, Nicola, 123
 Tezcatlipoca, 131
Rahip, Ressam ve
Şeytan(filmi), 234
 Thom, Profesör Alexander, 202,
   254, 260
 Thompson, Damian, 205
 Thompson, Eric, 174
 Thoth'un Kutsal Odası: konum
   102–4, 105, 107–8
 Tiahuanaco, 51, 135–9, 285,
   297–8; yaş, 57, 137–9, 297,
   310; akapana piramidi,
   136–7; düşüş ve
   felaket, 137; ve
   Güneş Geçidi, 135, 137; ve Giza
   başlangıç meridyeni, 65, 66, 80;
   Cuzco ile bağlantılar, 286,
   288, 289; işçilik
   hassasiyeti, 135–6; 10 phi
   sitesi, 78–9, 80;
 Tilak, Bal Gangadhar: *Kuzey Kutbu*
Vedalar'da, 40 *Timaio's*
 Plato), 3, 4, 38, 235 *Zaman*
hala duruyor(Citchlow),
   260
zaman ölçeği(Calder), 179
 Timocharis 169, 170
 Tintagel, 269
Tiwanaku,(Kolata), 137
 tütün, 305
 TollangörmekTula
 Tolstoy, Paul, 157–8
 Toltekler, 131, 133
Allah'ın Mezarı, Hz.(Andrews ve
   Schellenberger), 215, 244
 Tompkins, Peter: *Gizemleri*
meksika piramitleri, 57, 164,
   172–3
 Tonga, 146
Antik Mısır Gezgin Rehberi
   (Batı), 99
Kaynağını Keşfetmek İçin Seyahatler
Nil Nehri(Bruce), 188 Tres
 Zapotes (Meksika): zenci
   kafa, 144
 Triliton, 211–12
 Trismegistos, Hermes (Thoth),
   104
 Troyes, Piskoposu (Henry of
   Poitiers), 275, 276
 Troyes, Chretien de,
   223 *Gerçek Kelt Dili*,
   (Boudet), 255–6
 Trujillo, 304
 Túcume piramitleri, 302–4
 Tula, 57, 66, 132–5, 136, 137
 Tunguska yanardağı patlaması,
   13
 Tupinambas, 70
 Türkiye: yeraltı şehirleri,
   207–8
 Lastik, 283; tapınaklar, 290
 yeraltı şehirleri, 207–8, 209
 Underwood, James, 110
 tek biçimlilik, 348
 Birleşik Meyve Şirketi, 140 *Evren*,
Yaşam, Zihin(Shklovkii),
   25
Çözülmemiş Gizemler Geçmiş ve
Mevcut(Wilson), 67
 Ur, 60, 65, 322–3

- Uriel'in Makinesi*(İlomas ve Şövalye), 147, 155, 201-5, 238-9, 293
 Uriel'in makinesi, 202, 203-5, 293, 311, 316, 317
 Uruk, 60, 210, 323 Urumçi: mumyaları, 238-9 Ussher, Başpiskopos, 92
 Ute, 36
- Vadi Tapınağı, 59, 96
 Vasuki, xxi
 Vavilov, Nikolai İvanoviç, 36
 Vawter, Robert, 102
 Vedalar, 40, 166
 Vedic ilahiler, 165-6
 Velikovsky, Immanuel, 14 Venüs (gezegen), 234, 238, 290, 293, 294
 Vergy, Jeanne de, 274
 Verne, Jules, 122-3, 125
 Versay Sarayı, xxii
 Vigenère süreci, 227
 Vinci, Leonardo da, 275
 Viracocha, 207, 210, 287
 volkanik aktivite: buzun nedeni yaşı, 13
 yolcular, antik: kanıt
   trans-Pasifik, 152-3; binlerce yıl geriye gider, 153-4; ve *homo ereksiyon*, 178; ve okyanus akıntıları, 314-16; ve Peru balsa salı, 145-6; Pasifik'e yelken açmak ve Atlantik, 298, 303; ve nişan taşları, 146-7; Trans-Pasifik temasının kanıtı olarak Aztek ve Hindu zodyakları arasındaki benzerlikler, 152; ve taş toplar, 143-4, 178
- Ağlama Duvarı (Kudüs), 60, 323
 Waite, AE, 276
 Walters, MI, 17
 Wang Zhijun, Profesör, 240-1
Savaş ve Barış, 262-3 Warren, William Fairfield, 39-40
 Warrington, Henry, 2, 3
 Washington, George, xxiv
 Watchers, 189-90, 191, 197, 198, 199, 201, 206, 207, 209
 su: hediye olarak aziz tanrılar, xix
 Watkins, Alfred, 141-2
Biz, Navigatörler(Lewis), 146
 Wegener, Alfred Lothar, 9-10
 Wegner Hipotezi, 9-10, 16 Batı Afrika, 23
 Batı, John Anthony, 44, 54, 59, 97, 98, 170, 180, 211; *Gökyüzünde Yılan*, 48, 94, 168; ve Sfenks, 48-50; *Gezginin Eski Mısır'ın Anahtarı*, 99 Westcar Papirüsü, 103
Gökyüzü Düştüğünde(oldu *atlantis Sonunda*) (Flem-Aths), 43-4, 50, 53, 54, 61, 285, 293, 317
Beyaz Tanrıça, (Graves), 152
 Beyaz Piramit (Çin), 241-2
 Wilkins, Harold, 73-4; *Gizemler Antik Güney Amerika'nın*, 71, 79, 117-18
 büyücülük, 259
 Ahşap, David, 253; *Yaratılış*, 246-7
İşler ve Günler(Hesiodos), 150
- X olayı, 312-13
 Xian (Çin), 240, 241, 311, 326
 Xochicalco, 57

- Yonaguni: su altı piramidi
en, 249
- Yukon Kutbu, **313**, 314; ve
Baalbek, 213, 214; ve Londra,
268; ve Rennes-le-Château,
238, 243; kutsal enlemler, 325;
bağlantılı kutsal siteler, 249–
50, 269, 270, 311, 312, 336–9
- 'Z' 76, 81, 82
- Zagros Dağları, 206, 207
- Zapotec kültürü, 144
- Zapp, Ivar, 141, 142, 142–3, 145,
146, 147, 156, 303
- Zendavesta*, 40
- sıfır, 151, 174
- Zeus, xx, 6, 198
- Zodyak(lar), 166, 168, 170;
Dendera, 167–8, 168–72; ay,
152–3
- Zoser, Kral, 87

TIANTIS BLUEPRI 0316053793

OUR PRICE

\$28.00
EST. 1961

IN 1982, THE AMERICAN SCHOLAR CHARLES HAPGOOD MADE AN ASTONISHING CLAIM TO A YOUNG LIBRARIAN, RAND FLEM-ATH - THAT CIVILIZATION WAS ALMOST A HUNDRED THOUSAND YEARS OLD, AND THAT HE HAD THE EVIDENCE TO PROVE IT. BUT BEFORE HE COULD SUBSTANTIATE THESE REMARKABLE ASSERTIONS, HAPGOOD WAS TRAGICALLY KILLED IN A CAR CRASH.

TOGETHER WITH FELLOW AUTHOR COLIN WILSON, FLEM-ATH SET OUT TO TRACK DOWN THE TRUTH BEHIND THE SCHOLAR'S STATEMENTS. THEIR STUDY OF THE WORLD'S MOST SACRED SITES LED THEM TO THE DISCOVERY THAT FAR FROM BEING BUILT FOR LOCAL REASONS, THESE MONUMENTS FORMED A POWERFUL AND UNDENIABLE GEOMETRICAL PATTERN. THIS IN TURN IMPLIED THE EXISTENCE OF AN ANCIENT ADVANCED CIVILIZATION, ONE WHOSE KNOWLEDGE OF THE WORLD WAS FAR WIDER THAN HAD PREVIOUSLY BEEN THOUGHT POSSIBLE.

THE ATLANTIS BLUEPRINT DECIPHERS THIS REMARKABLE CODE AND THE REASONS BEHIND IT: THE ATTEMPT BY SCIENTISTS FROM ATLANTIS TO PRESERVE A LEGACY OF THEIR CIVILIZATION. DRAWING ON SUCH MYSTERIES AS THE LIBYAN DESERT GLASS AND THE EXTRAORDINARY NINEVEH NUMBER, IT CHALLENGES OUR PERCEPTIONS OF HUMANITY AND PRESENTS ITS ARGUMENT WITH ENORMOUS PERSUASIVENESS - NAMELY THAT OUR CIVILIZATION IS NOT THE FIRST TO OCCUPY THE PLANET, NOR IS IT LIKELY TO BE THE LAST.

PHOTOGRAPHS:
WATER/ KAZUO KAWAI/ PHOTONICA
SPHINX AND PYRAMIDS, GIZA/ TCL STOCK DIRECTORY
MACHU PICCHU, PERU/POWERSTOCK
STONEHENGE/ IMAGES

ISBN 0-316-85379-8

£12.99
Recommended Retail Price
CANADA \$28.00

9 780316 853798